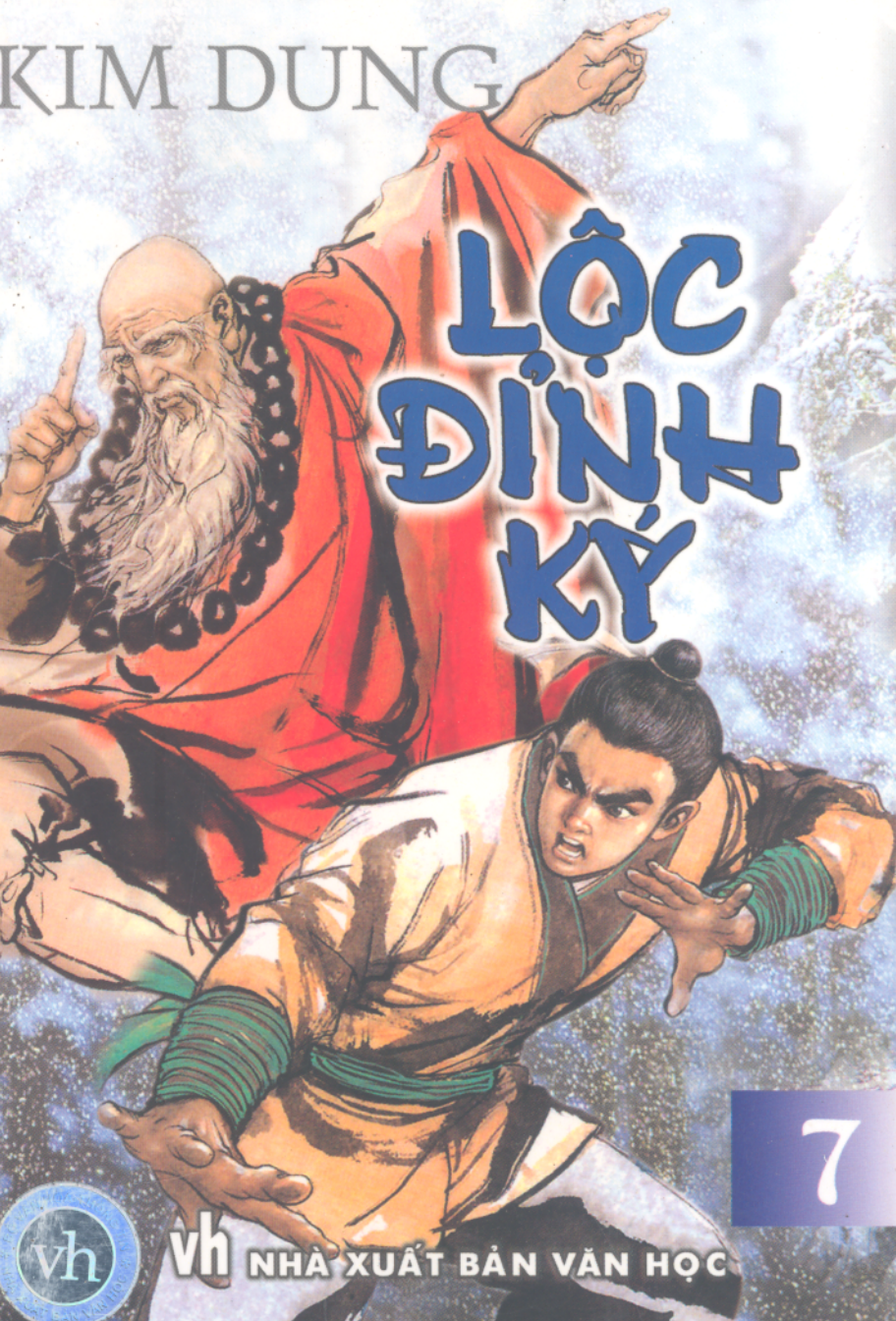

KIM DUNG

LỘC ĐỈNH KỶ

7

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Lộc Đình ký

Tập 7

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Corporation Manufacturing & Trading Cultural Goods

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG*

Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.

KIM DUNG

Lộc Đỉnh ký

Tập 7

Cao Tự Thanh
dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2002

Hồi 31

*La điện toàn quân cao vách lũy
Ruộng vườn muôn khoảnh nổi ba đào*

Vi Tiểu Bảo ăn cơm tối xong, lại chờ qua hơn nửa giờ mới lò dò tới phòng công chúa Kiến Ninh.

Công chúa chờ y đã sốt cả ruột, tức giận nói “Tại sao bây giờ mới tới?”. Vi Tiểu Bảo tức tối nói “Cha chồng cô kéo ta đi nói chuyện, nói những câu đại nghịch bất đạo, ta tranh cãi với y suốt nửa ngày. Nếu không nhớ tới cô, thì bây giờ ta vẫn còn đang cãi nhau với y”. Công chúa nói “Y nói gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Y nói hoàng thượng đã nghi ngờ y là gian thần từ lâu, trong lòng rất không thoải mái. Ta nói nếu hoàng thượng nghi ngờ thì tại sao lại gả công chúa cho con trai y? Y nói nhất định là hoàng thượng không thích cô, có ý hại cô”.

Công chúa cả giận, đập mạnh tay xuống bàn một cái, quát “Lão rùa đen ăn nói bậy bạ, để ta vật trụi râu y. Người gọi y mau tới đây gặp ta”.

Vi Tiểu Bảo trên mặt cũng đầy vẻ tức giận, chửi "Con bà nó, lúc ấy ta đã định liều mạng với y. Ta nói : Hoàng thượng rất thương yêu công chúa. Công chúa vừa xinh đẹp vừa lanh lợi, con trai ngươi có chỗ nào xứng đáng chứ ? Ta lại nói : Ngươi lớn mật dám nói như thế thì không gả công chúa nữa, sáng mai bọn ta sẽ lập tức trở về Bắc Kinh. Người như công chúa thì trong thiên hạ có không biết bao nhiêu người sẽ tranh nhau cưới làm vợ. Trong lòng ta có một câu còn chưa nói ra. Quả thật ta muốn nói với lão rùa đen là : Biết đâu Vi Tiểu Bảo ta cũng muốn cưới công chúa đây".

Công chúa lập tức mặt mày rạng rỡ, nói "Đúng, đúng! Sao ngươi không nói với y? Tiểu Bảo, sáng mai chúng ta về Bắc Kinh. Ta sẽ nói với hoàng đế ca ca, không lấy ngươi không xong".

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói "Lão rùa đen thấy ta nổi giận lập tức nhũn ra, nói mới rồi y nói năng bừa bãi chẳng qua chỉ là đùa giỡn, ngàn vạn lần đừng nghĩ là thật. Ta nói họ Vi ta đối với hoàng thượng và công chúa rất trung thành, trước nay chưa từng có nửa câu giấu diếm lừa dối hoàng thượng và công chúa".

Công chúa vít cổ y xuống hôn khề lên mặt y một cái, nói "Ta biết ngươi đối với ta vô cùng trung thành".

Vi Tiểu Bảo cũng hôn nàng một cái, nói "Lão rùa đen hoảng sợ, suýt nữa là quỳ xuống lạy ta, lại tặng ta hai khẩu súng của người La Sát, bảo ta cố che giấu cho y". Nói xong lấy súng ra, nhồi thuốc đạn vào, cho công chúa chìa ra hoa viên phát xạ.

Công chúa theo cách thức bóp cò, thấy khẩu súng nổ âm một tiếng, bắn gãy một cành cây lớn, lè lè lưỡi nói “Lợi hại thật!”.

Vi Tiểu Bảo nói “Công chúa một khẩu, ta một khẩu, hai khẩu hỏa thương này vốn là một cặp”. Công chúa thở dài nói “Hai khẩu hỏa thương một thư một hùng, cùng nằm với nhau trong cái hộp gỗ này, thân thiết biết bao ! Nếu chia lìa ra, hai khẩu đều mười phần quanh quē thê lương. Ta không cần, người cứ giữ cả thôi”, lúc nói nghĩ tới ý chỉ của hoàng đế rồi lại vẫn không thể thay đổi, mình muốn lấy Vi Tiểu Bảo, chung quy chỉ là một câu nói suông mà thôi.

Vi Tiểu Bảo ôm công chúa vỗ về, nói vào tai nàng vài câu khinh bạc. Công chúa nghe thấy tình ý nồng nàn, không kìm được hai má đỏ bừng, cười khúc khích. Vi Tiểu Bảo giúp công chúa cởi xiêm y ra, kéo chăn đắp lên thân thể trần truồng của nàng, nghĩ thầm “Sao bọn thủ hạ của thằng đại Hán gian vẫn chưa phóng hỏa? Hay nhất là chúng xông vào đây lục soát, gặp phải công chúa đang khỏa thân thì công chúa sẽ trở mặt nổi nóng”.

Vi Tiểu Bảo ngồi ở mép giường, khẽ vuốt ve khuôn mặt của công chúa, lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài. Công chúa rên lên trong mũi, nũng nịu nói “Ta... ta muốn đi ngủ. Người... người...”

Nghe trong hoa viên đã báo canh một, Vi Tiểu Bảo đang chờ đợi sót ruột, đột nhiên nghe tiếng thanh la vang lên leng keng, có mười mấy người la to “Cháy, cháy!”. Công chúa giật mình ngồi dậy, ôm cổ Vi Tiểu Bảo, run

giọng hỏi “Cháy à?”. Vi Tiểu Bảo tức giận nói “Con mẹ nó, chắc là lão rùa đen phóng hỏa, muốn thiêu chết hai chúng ta diệt khẩu, để khỏi tiết lộ những lời bậy bạ của y hôm nay”. Công chúa càng hoảng sợ, hỏi “Phải... phải làm sao?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đừng sợ. Vi Tiểu Bảo một dạ trung thành, dù có bỏ mạng cũng phải bảo vệ công chúa thân yêu bình an vô sự”, rồi y khẽ giầy ra khỏi tay công chúa, đi tới cửa phòng, nếu có người xông vào thì y sẽ đi ra khỏi phòng ngủ của công chúa trước.

Chỉ nghe tiếng người ồn ào, tiếng la ó vang lên bốn phía “Cháy! cháy! Mau đi bảo vệ công chúa”. Vi Tiểu Bảo ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trong hoa viên có mười mấy người chạy mau tới, nghĩ thầm “Bọn thủ hạ của thằng đại Hán gian tới nhanh thật. Họ đã sớm vào An Phụ viên núp sẵn, vừa nghe la cháy lập tức xuất hiện”, rồi quay lại nhìn công chúa nói “Công chúa, lửa không to lắm, công chúa đừng sợ. Lão rùa đen chỉ muốn bắt gian”.

Công chúa run giọng hỏi “Bắt... bắt cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chắc y nghi công chúa thân mật với ta nên muốn tới bắt gian”, nói xong mở cửa phòng, nói “Công chúa cứ nằm trong chăn không cần ngồi dậy, ta đứng ngoài cửa. Nếu quả lửa cháy tới thì ta sẽ công người chạy trốn”. Công chúa rất cảm động, nói “Tiểu Bảo, người... người đối với ta tốt quá”.

Vi Tiểu Bảo đứng ngoài cửa, lớn tiếng nói “Mọi người bảo vệ công chúa là việc khẩn cấp”, trong tiếng hô hoán của y, đã có vệ sĩ gia tướng của Bình Tây vương phủ

chạy mau tới, kêu lên “Vi Tước gia, trong vườn phát hỏa, thế tử đích thân tới bảo vệ công chúa”. Chỉ thấy phía góc đông bắc có hai hàng đèn lồng, dẫn một đoàn người tới. Trong khoảnh khắc đoàn người đã tới, dẫn đầu là Ngô Ứng Hùng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Vi muốn tìm tên râu xồm Mông Cổ mà thằng tiểu Hán gian đích thân xuất mã dẫn quân tới, có thể thấy chúng rất coi trọng tên râu xồm, chuyện câu kết với Mông Cổ, La Sát tạo phản rõ ràng là có thật”. Chỉ nghe Ngô Ứng Hùng từ xa kêu lên “Công chúa điện hạ bình an chứ? “. Một tên vệ sĩ hô to “Vi Tước gia đang canh giữ ở đây”. Ngô Ứng Hùng nói “Thế thì hay lắm! Vi Tước gia, làm Vi Tước gia vất vả, huynh đệ vô cùng cảm kích”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ta vất vả cái gì? Ôm công chúa mà vất vả à? Người cảm kích chuyện đó sao? Không cần khách khí như thế!”.

Kế đó bọn Ngự tiền thị vệ, Tá lãnh Kiêu kỵ doanh do Vi Tiểu Bảo thống lĩnh vội vàng chạy tới. Bọn này đang ngủ say, vội vàng chạy tới nên quần áo xốc xếch, kẻ chân không, người cởi trần, dáng vẻ rất bê bối, họ vừa nghe la cháy, liền nghĩ “Nếu để công chúa chết cháy thì phạm tội mất đầu”, nên hấp tấp chạy tới.

Vi Tiểu Bảo dẫn bọn thị vệ và quan binh chia nhau canh giữ chung quanh. Trương Khang Niên kéo tay áo y, Vi Tiểu Bảo đi ra mấy bước. Trương Khang Niên nói khẽ “Vi Phó Tổng quản, vụ này có chuyện gian trá”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Chuyện gì?”. Trương Khang Niên nói “Vừa nghe tiếng kêu cháy thì bọn gia tướng của phủ Bình Tây

vương đã từ bốn phương tám hướng đổ vào, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn. Bọn họ miệng la cứu hỏa nhưng lại xông vào các phòng lục soát, bọn huynh đệ chúng ta chủi mắng cản trở cũng không được, có người đã đánh nhau với họ". Vi Tiểu Bảo gật đầu nói "Ngô Tam Quế nghi chúng ta đã thấy rõ chủ ý của y, ta thấy y muốn tạo phản!". Trương Khang Niên giật mình hoảng sợ, đưa mắt nhìn Ngô Ứng Hùng, khề hỏi "Thật sao?". Vi Tiểu Bảo nói "Để họ lục soát cũng được, không cần ngăn cản". Trương Khang Niên gật gật đầu, ngấm ngấm truyền lệnh cho quan binh từ Bắc Kinh tới.

Lúc này ở phía Tây nam và Đông nam khu vườn đều thấp thoáng có ánh lửa, mấy mươi giá thủy long đang hút nước rồi phun lên trên không, từng cột nước bay tung trắng xóa như từ suối phun ra.

Vi Tiểu Bảo bước tới trước mặt Ngô Ứng Hùng, nói "Tiểu vương gia thần cơ diệu toán, thật khiến người ta bội phục, Gia Cát Lượng, Lưu Bá Ôn ngày xưa cũng không bằng được". Ngô Ứng Hùng ngẩn ra, nói "Vi Tước gia nói đùa rồi". Vi Tiểu Bảo nói "Quyết không phải là đùa. Tiểu vương gia quả là bấm đốt tay tính được canh hai đêm nay trong An Phụ viên sẽ phát hỏa, thiêu chết công chúa, không phải chuyện đùa, nên đã chuẩn bị trước, ăn mặc chỉnh tề, canh giữ ngoài vườn, kiên nhẫn chờ đợi, lửa vừa bốc lên liền truyền lệnh ra, mọi người xông vào cứu hỏa. Hô hô, bản lãnh cao cường, bản lãnh cao cường!".

Ngô Ứng Hùng đỏ mặt nói "Cũng không phải huynh đệ đoán trước được chuyện này, chỉ là ngẫu nhiên. Tối nay tử phụ Hạ Quốc Tướng mời tiệc, huynh đệ ăn uống

xong đi về, dẫn vệ sĩ gia tướng đi ngang đây, đúng lúc trong vườn phát hỏa”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Té ra là thế. Ta thường nghe tiên sinh kể chuyện nói Gia Cát Lượng suốt đời luôn cẩn thận. Ta thấy tiểu vương gia còn cẩn thận hơn cả Gia Cát Lượng, thật không hề sai chạy. Tiểu vương gia tới nhà anh rể uống rượu, mà mang theo cả đội thủy long, quả nhiên có chỗ hay, không phải là ở đây đang cần tới sao?”.

Ngô Ứng Hùng biết Vi Tiểu Bảo đã khám phá ra sự bố trí của mình, lại đỏ bừng mặt, ngượng ngập nói “Lúc này gió mạnh cành khô, dễ bị thất hỏa, cẩn thận một chút vẫn hơn, đây gọi là Có chuẩn bị thì không phải lo lắng”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Chỉ tiếc là tiểu vương gia còn chưa thấy hết”. Ngô Ứng Hùng nói “Tại hạ muốn thỉnh giáo”. Vi Tiểu Bảo nói “Lần sau tiểu vương gia tới nhà anh rể uống rượu thì tốt nhất là dẫn theo một đội thợ nề thợ mộc, gánh sẵn gạch ngói, gỗ ván, đá vôi, đinh búa”. Ngô Ứng Hùng hỏi “Không biết để làm gì thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Lỡ không may nếu nhà anh rể tiểu vương gia phát hỏa, mà đội thủy long chỉ phun nước lên trời, không chịu dập lửa, thì nhà anh rể tiểu vương gia không khỏi bị cháy sạch. Lúc ấy tiểu vương gia sẽ hạ lệnh cho đám thợ nề xây một tòa lầu cao ngay cho anh rể tiểu vương gia. Đó gọi là Có chuẩn bị thì không phải lo lắng đấy”.

Ngô Ứng Hùng cười khan mấy tiếng, quay qua tên vệ sĩ bên cạnh nói “Vi Tước gia thấy đội thủy long làm việc bất lực, người đi bắt Chánh Phó Đội trưởng lại, chặt cái chân chó của chúng đi”. Tên vệ sĩ ấy vâng dạ bước đi.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Tiểu vương gia, sau khi tiểu vương gia chặt cái chân chó của Chánh Phó Đội trưởng rồi thì thăng cho họ chức quan gì?” Ngô Ứng Hùng sùng sốt, nói “Vi Tước gia, câu này tại hạ không hiểu”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta cũng không hiểu. Ta nghĩ, hà, tiểu vương gia chỉ còn cách xây thêm hai nhà ngục, phái hai người Chánh Phó Đội trưởng bị chặt chân này đi làm Điện ngục”.

Ngô Ứng Hùng biến sắc, nghĩ thầm “Thằng tiểu tử này ghê gớm thật, chuyện Lư Nhất Phong làm Điện ngục Hắc Khảm tử y cũng biết rồi”. Lập tức giả như không hiểu ý, cười nói “Vi Tước gia thật biết nói đùa, chẳng trách hoàng thượng thích Tước gia như thế”, quyết định chủ ý “Lúc trở về cứ sai người giết chết Lư Nhất Phong, cho thằng tiểu tử thì không còn ai làm chúng”.

Không bao lâu bọn vệ sĩ gia tướng phủ Bình Tây vương nhao nhao bấm báo, thế lửa cũng chưa lan rộng, đã dần dần nhỏ lại. Vi Tiểu Bảo lắng nghe mọi người nói, không hề thấy có ám ngữ gì, nhưng thấy Ngô Ứng Hùng mỗi lần nghe người tới bấm báo thì trên mặt lộ vẻ không vui, nhìn là biết chưa tìm được Hãn Thiếp Ma, nhưng không biết họ dùng ám hiệu gì. Vi Tiểu Bảo chăm chú quan sát vẻ mặt của bọn gia tướng cũng không thấy gì. Bỗng thấy một tên gia tướng lại chạy tới bấm báo, nói lửa đột nhiên bùng to, dường như sẽ lan qua bên này, tốt nhất là mời công chúa khỏi giá, để đề phòng công chúa kinh động. Ngô Ứng Hùng gật đầu.

Vi Tiểu Bảo đứng bên cạnh làm như không để ý, nhưng thật ra lại chăm chú nhìn vẻ mặt cử chỉ của Ngô

Ứng Hùng, chỉ thấy Ngô Ứng Hùng nhìn xuống đùi phải tên gia tướng ấy. Vì Tiểu Bảo nhìn theo ánh mắt của y, thấy tên gia tướng ấy co ngón tay cái và ngón tay trỏ tay phải làm thành một cái vòng tròn cạnh đầu gối. Vì Tiểu Bảo lập tức hiểu ra “Thì ra hai ngón tay làm thành vòng tròn, chính là nói không tìm thấy Hãn Thiếp. Ma chú trong lời nói thì không có ám hiệu gì”.

Ngô Ứng Hùng nói “Vi Tước gia, lửa đã cháy lan sang bên này, hay chúng ta mời công chúa dời giá đi, nếu để công chúa diện hạ hoảng sợ thì thật là ta ngàn vạn lần đáng chết”.

Vi Tiểu Bảo biết bọn gia tướng phủ Bình Tây vương tìm khắp nơi không thấy Hãn Thiếp Ma, trong An Phụ viên chỉ còn phòng ngủ của công chúa là chưa lục soát, họ đã làm thì không thôi, cả phòng ngủ của công chúa cũng muốn lục soát tìm kiếm, bất giác lửa giận bốc lên, nhất thời nổi dạ trẻ thơ, y giơ tay phải, cong ngón cái và ngón trỏ thành một vòng tròn, vung vung mấy cái trước mặt Ngô Ứng Hùng.

Thấy ám hiệu đã bị phát giác, đương nhiên Ngô Ứng Hùng giật nảy mình, bọn gia tướng thủ hạ của y cũng đều biến sắc. Ngô Ứng Hùng run lên hỏi “Vi... Vi Tước gia..., đây... đây là ý gì?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chẳng lẽ tiểu vương gia không hiểu ý tứ của ám hiệu này sao?”. Ngô Ứng Hùng định thần lại, nói “Ký hiệu này... ký hiệu này... a, tại hạ hiểu rồi, đây là đồng tiền, ý Vi Tước gia nói là có tiền thì công chúa mới có thể dời giá”. Vi Tiểu Bảo tự nhủ “Thằng tiểu Hán gian này đầu óc cũng rất mau lẹ”, cười cười không nói gì. Ngô Ứng Hùng cười nói

“Chuyện tiền bạc thì chúng ta là người nhà, đương nhiên dễ bàn bạc thôi mà”.

Vì Tiểu Bảo nói “Tiểu vương gia sáng khoái rộng rãi như thế, ta xin thay mặt các vị huynh đệ ở đây cảm tạ. Tiểu vương gia, chuyện mời công chúa đòi giá thì xin tiểu vương gia tự mình làm thôi”, rồi cười cười nói “Các vị là vợ chồng thì dễ thương lượng, đêm hôm khuya khoắt, tiểu tướng không tiện vào phòng công chúa”. Ý nghĩ thầm “Cứ để y chính mắt nhìn thấy gã Mông Cổ râu xồm kia không có trong phòng này”.

Ngô Ứng Hùng hơi ngần ngừ, gật gật đầu rồi đẩy cửa đi vào tới ngoài phòng công chúa thì đứng lại, cao giọng nói “Thần Ngô Ứng Hùng đang ở đây đốc thúc mọi người cứu hỏa, bảo vệ công chúa. Hiện giờ đã cháy lan qua bên này, mời công chúa đòi giá là kế sách vẹn toàn”, một lúc sau, chỉ nghe một giọng êm ái của người trong phòng “Ừ” một tiếng. Ngô Ứng Hùng nghĩ thầm “Mình và nàng chưa thành hôn, nhưng mình là phò mã, danh phận đã định, lúc này gặp việc cấp bách, mình vào phòng nàng cũng không thể coi là vượt lễ. Chuyện này không tra xét cho mình bạch thì rốt lại cũng không được. Ngoài mình ra thì người ngoài cũng không thể vào phòng nàng”, rồi đẩy cửa phòng bước vào.

Vì Tiểu Bảo và hơn một trăm Ngự tiền thị vệ, quan binh Kiều ky doanh, gia tướng phủ Bình Tây vương đều đứng chờ bên ngoài. Qua một lúc lâu, vẫn không nghe trong phòng có động tĩnh gì.

Lại qua một lúc, mọi người người nhìn ta ta nhìn người, bên khõe miệng đều lộ nét cười, trong bụng mọi người đều nghĩ cùng một chuyện “Đôi vợ chồng chưa làm lễ thành hôn này chưa từng gặp nhau, bỗng nhiên gặp gỡ trong khuê phòng công chúa, nhất định rất là nông nản. Không biết hai người sẽ nói gì với nhau? Tiểu vương gia sẽ ôm công chúa vào lòng hay bế nàng lên hôn?”, chỉ có Vi Tiểu Bảo trong lòng nổi cơn ghen, tuy biết Ngô Ứng Hùng chỉ muốn tìm Hãn Thiếp Ma, lúc này chưa chắc có tình cảm thân mật với công chúa nhưng công chúa này trò lẳng lơ nào cũng đều dám làm, nàng có chủ động thân mật với Ngô Ứng Hùng hay không cũng rất khó nói.

Đột nhiên nghe công chúa rít lên “Dám cả gan vô lễ! Người... người... không được làm thế, ra mau”. Mọi người bên ngoài nhìn nhau cười, đều nghĩ thầm “Tiểu vương gia không nhin nổi động thủ rồi”. Chỉ nghe công chúa lại la lớn “Người... người không được, không được cởi quần áo ta, cút đi, cút đi, trời ơi, cứu mạng, cứu mạng! Tên này cường gian ta. Cứu mạng, cứu mạng”.

Mọi người không kìm được buồn cười, đều cảm thấy Ngô Ứng Hùng quá nôn nóng, cũng quá to gan, tuy công chúa rốt lại sẽ là vợ nhưng sao chưa làm lễ thành hôn mà đã làm bừa như thế? Có mấy tên võ tướng cười ra tiếng. Bọn Ngự tiền thị vệ đều nhìn Vi Tiểu Bảo chờ y đưa mắt ra hiệu hành sự, có cần bảo vệ công chúa hay không, trong lòng đều nghĩ “Thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng này cường gian công chúa, tuy y vô lễ nhưng đây lại là chuyện riêng tư của vợ chồng họ. Dám nô tài bọn mình nếu can thiệp bừa vào, nhất định tự chuốc lấy chuyện không hay”.

Vi Tiểu Bảo trống ngực đập thành thịch “Thằng tiểu Hán gian là người tinh minh, sao lại hồ đồ như thế? Chẳng lẽ y... y thật muốn hại công chúa sao?”, liền lớn tiếng gọi “Tiểu vương gia, xin tiểu vương gia ra mau, không được đắc tội với công chúa”.

Công chúa đột nhiên la to “Cứu ta với!”, thanh âm rất thê thảm. Vi Tiểu Bảo giật mình hoảng sợ, vẫy tay một cái nói “To chuyện rồi”, rồi sấn vào phòng. Mấy tên Ngự tiền thị vệ và gia tướng vương phủ vào theo.

Chỉ thấy cửa phòng ngủ mở tung, công chúa co rúm ở góc giường, người trùm chăn gấm, một chân trắng muốt thò ra ngoài chăn, hai cánh tay để trần, hiển nhiên là toàn thân không mặc xiêm y. Ngô Ứng Hùng cũng trần truồng nằm bất động dưới đất, nửa người dưới ướt đầm máu tươi, tay cầm một thanh đoản đao. Mọi người thấy tình trạng như thế đều hoảng sợ ngẩn ra. Bọn gia tướng vương phủ vội tới xem Ngô Ứng Hùng sống chết ra sao, vừa sờ mũi thấy vẫn còn thở, y chỉ gật đi.

Công chúa khóc nói “Gã này... gã này vô lễ với ta... y là ai? Vì Tước gia mau giết y đi”, Vi Tiểu Bảo nói “Y chính là phò mã Ngô Ứng Hùng”. Công chúa kêu lên “Không phải, không phải đâu. Y lột sạch xiêm y của ta rồi tự lột quần áo của mình, y cưỡng gian ta... gã ác đồ này, mau giết y đi!”.

Bọn Ngự tiền thị vệ đều cảm thấy phần nộ, nghĩ mình phụng mệnh hoàng thượng đi bảo vệ công chúa là ngụ mệnh của hoàng thượng, quý thể cành vàng lá ngọc lại bị thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng này làm nhục như thế thì mọi người đều có thể nói là chưa làm tròn phận

sự. Bọn gia tướng vương phủ về mặt người nào cũng bối rối, trong lòng hồ thẹn. Trong đó có mấy người tinh minh mẫn cán, nghĩ thâm chuyện đã đến nước này thì nếu có thể lục soát phòng công chúa tìm được Hãn Thiếp Ma may ra có thể trả miếng lại công chúa, ít nhất cũng cường từ đoạt lý, liền giả vờ luống cuống chân tay cứu Ngô Ứng Hùng nhưng thật ra đưa mắt dò xét chung quanh, cả gầm giường cũng nhìn nhưng trong đó đâu có bóng dáng Hãn Thiếp Ma?

Đột nhiên, một tên gia tướng vương phủ la lên “Thế tử... hạ bộ của thế tử... hạ bộ...”. Ở chỗ hạ bộ Ngô Thế Hùng máu chảy đầm đìa, tất cả đều nhìn thấy, lúc đầu còn cho là vì y vô lễ với công chúa, bây giờ nghe người này la lên đều nhìn vào hạ bộ y, chỉ thấy máu tươi không ngừng tuôn ra, hiển nhiên là đã bị thương. Bọn gia tướng đều kinh hoàng, vội lấy thuốc kim sang trong người ra bôi lên vết thương của y.

Vì Tiểu Bảo quát “Ngô Ứng Hùng vô lễ với công chúa, phạm trọng tội đại bất kính, cứ bắt giam lại, tâu rõ lên thánh thượng trị tội”. Bọn thị vệ đồng thanh vâng dạ rồi sẵn tới bắt giữ Ngô Ứng Hùng.

Bọn gia tướng vương phủ đều tai nghe mắt thấy, Ngô Ứng Hùng quả thật là vô lễ với công chúa, hoàn toàn không sao chối cãi, chỉ kêu thảm “Hồng bát, hồng bát!”, không ai dám có ý chống cự. Một tên gia tướng khom lưng nói “Xin Vì Tước gia khai ân. Thế tử đã bị thương, xin Vì Tước gia cho thế tử được về phủ điều trị. Vương gia của bọn thuộc hạ nhất định sẽ cảm tạ đại ân đại đức. Thế tử đúng là ngàn vạn lần không phải, xin

công chúa khoan hồng đại lượng, xin Vi Tước gia che chở cho”.

Vi Tiểu Bảo làm mặt lạnh nói “Phạm tội lớn như thế, bọn ta đâu dám lừa dối hoàng thượng, ai mà che chở được? Ai nói gì thì ra ngoài nói, cả đám xúm xít trong phòng công chúa thì còn ra gì nữa? Quy củ nào lại thế?”.

Bọn gia tướng luôn miệng vâng dạ rồi dìu Ngô Ứng Hùng lui ra, bọn thị vệ cũng lui ra, chỉ còn Vi Tiểu Bảo và công chúa.

Công chúa chợt mỉm cười, đưa tay vẫy Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo bước tới trước giường, công chúa ôm vai y nói khê vào tai y “Ta thiên y rồi”, Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, hỏi “Công chúa, công chúa... nói gì?”. Công chúa thổi vào tai y, cười khê nói “Ta dùng hỏa thương không chế y, bắt y lột sạch quần áo ra, kế đập mạnh cán hỏa thương vào đầu cho y ngất đi rồi xẻo cái đáng ghét ấy của y. Từ nay trở đi y chỉ có thể làm thái giám chứ không thể làm chồng ta nữa”.

Vi Tiểu Bảo vừa buồn cười vừa hoảng sợ, nói “Công chúa lớn mật làm vậy, tai họa này không nhỏ đâu”.

Công chúa nói “Tai họa gì chứ? Ta toàn tâm toàn ý với người. Dù ta có lấy y cũng chỉ làm vợ chồng giả, tóm lại ta không để người bị cấm sùng làm con rùa đen đâu”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng mau lẹ xoay chuyển ý nghĩ, có điều chuyện này vượt khỏi sự tưởng tượng của y, không biết làm sao là tốt. Công chúa lại nói “Cuờng gian vô lễ gì đó đều là giả. Nhưng ta la âm lên, các người ở

ngoài đều nghe thấy cả phải không?”. Vi Tiểu Bảo gật gật đầu. Công chúa mỉm cười nói “Thế thì chúng ta sợ gì y nữa? Dù Ngô Tam Quế có tức giận, cũng biết là con mình hư hỏng”. Vi Tiểu Bảo thở dài nói “Nếu y bị một dao ấy của công chúa thiến chết, thì làm thế nào?”. Công chúa nói “Làm sao chết được? Máy ngàn thái giám trong cung chúng ta, có ai bị thiến mà chết đâu?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được rồi, công chúa cứ khẳng khẳng nói là y cưỡng gian công chúa, đã cầm dao bức ép công chúa, công chúa liễu mạng kháng cự, giờ tay đẩy y. Tay y cầm dao lại cởi hết quần áo, cứ đẩy ra nhào lại như thế nên y tự cắt của quý của mình”. Công chúa chui đầu vào chăn cười khúc khích, nói nhỏ “Đúng rồi, ta cứ nói như thế, là y tự thiến mình”.

Vi Tiểu Bảo đi ra ngoài phòng, đem chuyện Ngô Ứng Hùng dùng dao cưỡng bức, công chúa cố sức chống cự, trong lúc giằng co, Ngô Ứng Hùng tự thiến mình khê nói cho bọn thị vệ nghe. Mọi người ai cũng phát hoảng bật cười, đều nói Ngô Ứng Hùng hiếu sắc to gan nên gặp báo ứng. Có mấy tên gia tướng của Ngô Ứng Hùng ở lại nghe ngóng động tĩnh, đứng cạnh nghe trộm xong đều có vẻ hồ thẹn.

An Phụ viên xảy ra chuyện lớn, bọn gia tướng vương phủ tức tốc dập tắt lửa, chạy về báo tin cho Ngô Tam Quế, một mặt vội mời đại phu trị thương cho Ngô Ứng Hùng. Bọn Ngự tiền thị vệ lập tức đem nguyên nhân Ngô Ứng Hùng bị thương truyền ra ngoài, ngay bọn gia tướng của vương phủ cũng nhiều miệng một lời, đều nói chỉ vì thế tử vô lễ với công chúa mà ra. Mọi người không khỏi thêm mắm dặm muối, có người thì nói thế tử cưỡng

ép cỡi xiêm y của công chúa như thế nào, có người nói thế tử cầm đoản đao ra sao để cường bức. Còn như thế tử bị thiên thể thăm thế nào thì ai cũng kể rất sống động, hấp dẫn, thế tử cầm đao kề vào cổ công chúa thế nào, công chúa giãy giụa cản trở ra sao, hất tay thế tử ra thế nào, một đao vung qua thành ra hồng huyết, vô số tình tiết đều kể như tận mắt chứng kiến. Người nói nước bọt tung tóe, vừa nói vừa ra điệu bộ, người nghe thì trợn mắt há miệng, không ngớt gật đầu. Qua nửa giờ sau, Ngô Tam Quế được tin cấp báo, vội phi ngựa tới, lập tức dập đầu tạ tội ở ngoài phòng công chúa, đáng vẻ suy sụp thảm hại, luôn miệng nói “Tội đáng muôn chết!”.

Vi Tiểu Bảo đứng bên cạnh, vẻ lo lắng hiện ra mặt, nói “Xin vương gia đứng lên, để tiểu tướng vào thăm dò khẩu khí của công chúa giúp vương gia”.

Ngô Tam Quế móc trong túi ra một nắm châu ngọc phỉ thúy, nhét vào tay y nói “Vi huynh đệ, tiểu vương vội vã tới đây, không đem theo ngân phiếu, số châu báu này xin Vi huynh đệ chia thưởng cho các vị huynh đệ thị vệ. Trước mặt công chúa xin dùng lời hay nói giúp cho”.

Vi Tiểu Bảo nhét mớ châu báu lại vào tay Ngô Tam Quế, nói “Xin vương gia yên tâm, tiểu tướng chỉ cần còn sức là quyết hết sức để làm, tạm thời không nhận vật vương gia ban thưởng. Chuyện này thật lớn quá, không biết ý công chúa thế nào. Ôi, vị công chúa này tính tình cao ngạo, công chúa là hoàng hoa khuê nữ tam trình cửu liệt, quen được yêu chiều nên thái hậu và hoàng

thượng cũng nhường nhìn công chúa ba phần, thế tử thật... thật quá cả gan". Ngô Tam Quế nói "Dạ! dạ... xin Vi huynh đệ ở trước mặt công chúa nói giùm, ngàn vạn lần xin nhờ cậy".

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng, đi tới trước cửa phòng công chúa, đồng dục nói "Bẩm công chúa! Bình Tây vương gia đích thân tới tạ tội, xin công chúa niệm tình vương gia là lão thần có công với triều đình mà khoan hồng phát lạc".

Ngô Tam Quế nói khẽ "Dạ, dạ! Lão thần đang ở đây dập đầu, xin công chúa khoan hồng phát lạc".

Qua một lúc lâu, trong phòng công chúa tuyệt không có thanh âm gì, Vi Tiểu Bảo lại nói một lần nữa, bỗng nghe âm một tiếng, hình như có tiếng ghế ngã xuống. Vi Tiểu Bảo và Ngô Tam Quế nhìn nhau kinh ngạc, chỉ nghe một tên cung nữ kêu lên "Công chúa, công chúa, người ngàn vạn lần không được tự tìm cái chết!".

Ngô Tam Quế sợ tái mặt, nghĩ thầm "Nếu công chúa tự tử, tuy trước mắt mọi chuyện chưa chuẩn bị đầy đủ cũng đành lập tức cử binh khởi sự. Tội danh bức tử công chúa, mình làm sao gánh nổi?".

Chỉ nghe trong phòng có mấy cung nữ khóc rống lên. Một cung nữ hét hãi đi ra, khóc nói "Vi... Vi Tước gia, công chúa thất cổ trên xà nhà tự tử, người... người mau tới cứu... cứu...".

Vi Tiểu Bảo ngần ngừ nói "Tấm điện của công chúa, bọn nô tài không tiện vào".

Ngô Tam Quế khê đẩy lưng y nói “Chuyện gấp cứu tòng quyền, mau cứu công chúa là quan trọng nhất”, rồi quay đầu nói với bọn gia tướng “Mau mời đại phu”, nói xong lại đẩy lưng Vi Tiểu Bảo một cái.

Vi Tiểu Bảo liền bước vào phòng, chỉ thấy công chúa nằm trên giường, bảy tám tên cung nữ vây quanh khóc lóc. Vi Tiểu Bảo nói “Ta có nội công, sẽ cứu sống công chúa”. Bọn cung nữ tránh sang một bên. Chỉ thấy công chúa hai mắt nhắm chặt, hơi thở yếu ớt, trên cổ quả nhiên có vết giầy đỏ ửng, trên xà nhà treo một đoạn giây đứt, có một đoạn khách rớt xuống đầu giường, một cái ghế ngã chổng dưới đất, Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng “Đóng kịch hay lắm! Cô công chúa lẳng lơ này cũng không phải là cái bị thịt chỉ biết gây chuyện”. Vi Tiểu Bảo bước tới bên giường, giơ tay ấn mạnh vào môi công chúa.

Công chúa ứ một tiếng, từ từ mở mắt ra, nói kiểu không còn sức lực “Ta... ta không muốn sống nữa”.

Vi Tiểu Bảo nói “Công chúa, công chúa tám thân ngàn vàng, bỏ qua hết đi. Bình Tây vương đang ở bên ngoài dập đầu thỉnh tội”. Công chúa khóc nói “Người... người bảo y đem tên xấu đó mau giết đi”. Vi Tiểu Bảo lấy thân mình che ánh mắt của bọn cung nữ, thò tay vào chặn véo lưng công chúa một cái, công chúa suýt cười nhưng cố nín, đưa tay bám mạnh vào mu bàn tay Vi Tiểu Bảo rồi lớn tiếng khóc nói “Ta không muốn sống nữa. Ta... ta từ nay về sau ta làm sao làm người?”.

Ngô Tam Quế ở ngoài phòng loáng thoáng nghe tiếng công chúa kêu khóc, biết nàng tự sát chưa chết, không

kìm được thở phào một cái, lại nghe công chúa khóc nói “Từ nay về sau ta làm sao làm người?”, nghĩ thầm “Chuyện này cũng khó trách thị bực tức. Trẻ con động dao, động thương đã đành, nhưng chỗ khác sao không cắt, rủi ro chỉ một dao lại cắt trúng chỗ đó. Ứng Hùng ngày sau dù có chữa khỏi thì công chúa cũng phải sống kiếp quả phụ suốt đời. Trước mắt phải cố sức che giấu, đừng để đồn lan ra”.

Qua một lúc sau, Vi Tiểu Bảo trong phòng đi ra, không ngừng lắc đầu. Ngô Tam Quế vội bước tới, hỏi nhỏ “Công chúa nói sao?”, Vi Tiểu Bảo nói “Người thì cứu được rồi, có điều công chúa tính cương cường, nói thế nào cũng không chịu nghe, nhất định đòi tìm cái chết. Tiểu tướng đã dặn cung nữ phải hầu hạ công chúa cho tốt, không được rời xa nửa bước. Vương gia, tiểu tướng lo sợ công chúa uống thuốc độc”. Ngô Tam Quế biến sắc, gật đầu nói “Dạ, dạ, điều này phải đề phòng cẩn thận”.

Vi Tiểu Bảo nói khê “Vương gia, công chúa lỡ có gì ba dài hai ngắn mà tiểu tướng là người mà hoàng thượng sai bảo vệ công chúa thì cái mạng nhỏ này cũng quyết khó bảo toàn. Đến lúc đó, vương gia hãy sắp đặt cho tiểu tướng con đường về sau”. Ngô Tam Quế run run hỏi “Con đường về sau gì?”, Vi Tiểu Bảo nói “Câu này hiện không thể nói, chỉ mong công chúa bình an vô sự thì mọi người đều không sao, công chúa thật muốn chết, có cần được công chúa ba bốn ngày chứ làm sao cần được mười ngày nửa tháng. Tiểu tướng chỉ dốc lòng mong công chúa sớm được gả vào vương phủ, tiểu tướng sẽ bớt đi được một nửa trách nhiệm”.

Ngô Tam Quế trong lòng cả mừng nói “Thế thì chúng ta mau lo liệu hỷ sự, thằng nhỏ này làm bấy gây ra tai họa mà Vi huynh đệ dốc sức che chở, tiểu vương vô cùng cảm kích, quyết không thể để Vi huynh đệ nặng gánh thêm nữa”, rồi ghé sát vào tai Vi Tiểu Bảo hỏi “Không biết công chúa còn chịu... còn chịu lấy không?”, nghĩ thầm “Con trai mình đã thành phế nhân, chỉ mong công chúa tuổi nhỏ, hiểu biết nông cạn, không biết rõ chuyện trai gái nên vừa rồi nhát dao ấy thì chưa biết đã cắt ngay chỗ đó, cứ hồ đồ mơ hồ lấy bừa, ván đã đóng thành thuyền thì không còn nói gì được, biết đâu đều cho rằng đàn ông trên đời đều như thế”.

Vi Tiểu Bảo nói khề “Công chúa nhỏ tuổi, loại chuyện đó cũng chưa hiểu, mà công chúa là người tôn quý, có hiểu cũng không thể nói ra”.

Ngô Tam Quế mừng rỡ nghĩ thầm “Anh hùng kiến thức đều như nhau”, kể lại xoay chuyển ý nghĩ “Con mẹ nó, tiểu tử này anh hùng cái gì mà lại cho ngang hàng với mình?”, bèn nói “Dạ, dạ chúng ta sẽ làm như thế. Chuyện vừa rồi, cũng không phải chúng ta cả gan dám lừa dối hoàng thượng, chẳng qua vạn tuế gia hàng ngày coi sóc muôn ngàn việc, lo toan quốc sự đã rất bận rộn rồi, chúng ta làm nô tài trung quân ái quốc, không nên làm hoàng thượng lo lắng thêm. Thái hậu và hoàng thượng rất thương yêu công chúa nên khi nghe được chuyện này chỉ e sẽ không sao sống vui vẻ được. Vi huynh đệ, yếu quyết làm quan của chúng ta là bấm báo chuyện vui chứ không bấm báo chuyện buồn”.

Vi Tiểu Bảo vỗ ngực rồi búng búng vào mũ, khẳng khái nói “Từ nay tiểu tướng hoàn toàn nhờ vương gia tài

bồi lễ bái, chuyện này đương nhiên tiểu tướng sẽ liều cái mạng nhỏ này làm theo lời vương gia dạy bảo”. Ngô Tam Quế luôn miệng cảm ơn. Vì Tiểu Bảo nói “Nhưng chuyện tối nay có nhiều người thấy, nếu có ai tiết lộ ra ngoài thì cũng không can hệ tới tiểu tướng”.

Ngô Tam Quế nói “Chuyện đó đương nhiên”, trong lòng y đã trù hoạch làm sao điều một toán quân mã giả làm cường đạo tới mai phục ở địa giới Quảng Tây, chờ lúc đoàn người của Vi Tiểu Bảo về kinh thì giết hết. Quảng Tây là địa hạt của Tôn Diên Khánh, Khổng Tú Trinh vợ y là con gái Định Nam vương Khổng Hữu Đức, thái hậu nhận thị làm nghĩa nữ, phong là Hòa Thạc cách cách, được triều đình sủng ái. Cai trị địa giới không bình yên thì tội danh dễ dạo tặc giết quan quân Khổng Tú Trinh phải gánh vác.

Vi Tiểu Bảo tuy cơ cảnh vẫn không bằng Ngô Tam Quế mưu già tính sâu, thấy y suy tư, cho là y vẫn còn lo chuyện này tiết lộ ra ngoài, bèn cười nói “Vương gia yên tâm, tiểu tướng sẽ hết sức hối thúc thuộc hạ, sai họ không được thuận miệng nói bậy”.

Ngô Tam Quế nói “Hôm nay Vi huynh đệ giúp ta giải quyết đại họa này thì không thể dùng vàng bạc châu báu mà đáp tạ được nhưng Vi huynh đệ thống dẫn quan binh không ít người, nay muốn bịt miệng họ thì hãy để tiểu vương tỏ chút tâm ý, quay về sai người đưa tới đây”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thế thì xin đa tạ. Không biết thế tử thương tích ra sao, chúng ta đi xem xem, chỉ mong vết thương không nặng mới được”.

Ngô Tam Quế và Vi Tiểu Bảo cùng đi xem xét. Đại phu cau mày nói “Tĩnh mạng thế tử không đáng ngại, nhưng... nhưng...”, Ngô Tam Quế gật đầu nói “Tĩnh mạng không sao là tốt rồi”. Y sợ Vi Tiểu Bảo đòi bắt giữ con trai nên dặn bọn gia tướng lập tức đưa thế tử về phủ dưỡng thương, đích thân y đứng chặn Vi Tiểu Bảo lại, đề phòng Vi Tiểu Bảo trở quẻ nên chờ đến lúc Ngô Ứng Hùng ra khỏi An Phụ viên mới cáo từ ra về.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Sau khi thăng tiểu tử Hán gian này tỉnh lại, chắc sẽ nói rõ chân tướng nhưng đâu có tác dụng gì? Ai mà tin một vị công chúa cành vàng lá ngọc lại vô duyên vô cớ đi hiến chồng mình? Ngay cả bản thân thăng đại Hán gian cũng quyết không tin, chắc còn tức tối chửi con trai một trận”, lại nghĩ “Công chúa này vừa ra khỏi nhà chồng, lúc trở về Bắc Kinh, dọc đường có thể đại triển công phu với A Kha”.

Vi Tiểu Bảo quay về phòng ở, bọn Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đã sớm được tin, ai cũng vỗ tay khoái trá. Vi Tiểu Bảo cũng không nói rõ sự thật với bọn họ, y hỏi chuyện đi chơi kỹ viện, quần hùng nói đã theo kế hành sự, tất cả đều thuận lợi. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tối nay phát sinh chuyện lớn ày, nếu mình lập tức phái binh hồi kinh, thăng đại Hán gian tức sẽ nghi ngờ là mình về bẩm báo với hoàng thượng, hay cứ chờ sau khi đã yên hãy đưa tên Mông Cổ râu xồm ấy đi khỏi đây”.

Suốt đêm náo loạn, quần hùng đang muốn lui về, đột nhiên Ngự tiền thị vệ Triệu Tề Hiền hét hải đi tới ngoài cửa nói “Bẩm Phó Tổng quản, Bình Tây vương bị hành thích!”.

Vi Tiểu Bảo giật mình hoảng sợ, vội hỏi “Đâm chết rồi sao? Thích khách là ai?”, Vi Tiểu Bảo không muốn để Triệu Tề Hiền thấy quần hùng Thiên địa hội đêm khuya còn tụ tập trong phòng y, liền đi ra ngoài cửa, lại hỏi “Thằng đại Hán... đại... Bình Tây vương không chết chứ?”.

Triệu Tề Hiền nói “Không chết, nghe nói chỉ bị thương nhẹ. Thích khách bị bắt ngay tại chỗ, nguyên là... nguyên là cung nữ hầu cận công chúa”. Vi Tiểu Bảo càng hoảng sợ “Là cung nữ hầu cận công chúa à ? Là cung nữ nào? Tại sao thị muốn hành thích Bình Tây vương?”, Triệu Tề Hiền nói “Thuộc hạ không rõ tường tận, thuộc hạ vừa được tin Bình Tây vương bị hành thích, lập tức chạy tới đây bẩm báo”. Vi Tiểu Bảo nói “Người mau đi điều tra rõ rồi về báo lại”.

Triệu Tề Hiền đáp dạ, vừa quay đi mấy bước, thấy Trương Khang Niên nhanh chân đi tới, nói “Bẩm Phó Tổng quản, cung nữ hành thích Bình Tây vương tên Vương Khả Nhi”, Vi Tiểu Bảo thân người lão đảo, run giọng nói “Thị... thị... tại sao lại làm thế?”. Vương Khả Nhi chính là tên của A Kha, là chữ “Kha” tách ra làm thành.

Trương Khang Niên nói “Bình Tây vương đã đem cô ta về phủ, nói là sẽ đích thân thẩm vấn xem rốt cuộc do ai sai khiến”. Vi Tiểu Bảo nghe nói người yêu bị bắt thì đầu óc như mớ hỗn loạn, cũng không nghĩ ra được chủ ý gì. Trương Khang Niên nói “Mọi người đều nói làm gì có ai sai khiến cô ta? Vương Khả Nhi ấy là tiểu cô nương mười

sáu mươi bảy tuổi, chắc là cô ta trung thành với công chúa, thấy công chúa bị làm nhục muốn tự tử, trong lòng bất nhẫn, vì thế muốn báo thù cho công chúa hả giận”.

Vi Tiểu Bảo đang trong vòng tối mịt, bỗng thấy lóe lên một tia sáng, vội nói “Đúng, đúng, chắc là thế. Một tiểu cô nương mỹ miều như thế làm gì oán thù với Bình Tây vương? Cho dù chúng ta muốn hành thích Bình Tây vương cũng quyết không sai một tiểu cô nương đi”.

Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên liếc mắt nhìn nhau, đều nghĩ “Vi Phó Tổng quản ăn nói hơi loạn rồi, tại sao chúng ta lại sai người hành thích Bình Tây vương?”. Trương Khang Niên nói “Thuộc hạ nghĩ Bình Tây vương cũng không nghi có ai khác cầm đầu sai khiến. Chuyện này nếu đồn ra ngoài ai cũng chẳng tốt đẹp gì. Có lẽ y sẽ phái người lén lút đem cung nữ ấy giết đi là xong chuyện”. Vi Tiểu Bảo run run nói “Không được giết, không được giết! Nếu y giết thì lão tử sẽ liều mạng với y, lão rùa đen đại Hán gian sẽ bị đao trắng đâm vào, đao đỏ rút ra”.

Hai người Triệu Trương lại liếc nhìn nhau, trong lòng sinh nghi “Chẳng lẽ Vi Phó Tổng quản thấy công chúa bị làm nhục nên tức giận phái cung nữ ấy đi hành thích?”. Hai người buông tay đứng yên, không dám nói thêm nữa.

Vi Tiểu Bảo nói “Phải làm sao đây? Phải làm sao đây?”. Trương Khang Niên thấy Vi Tiểu Bảo giống như bán loạn tâm thần, vô cùng hốt hoảng bèn an ủi y, nói “Vi Phó Tổng quản, chuyện này thật đã xảy ra, sẽ có người bắt lại với hoàng thượng, nếu truy cứu tội khời

họa đầu thì chính là cha con Ngô Tam Quế. Tội cường gian công chúa, không gay sao? Huống hồ Ngô Tam Quế đầu có chết, thì dù y có điều tra ra người sai khiến, chúng ta cứ chối chết không nhận thì y cũng không làm gì được”.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu cười khổ, nói “Đích xác không phải là ta sai khiến thì. Chúng ta là huynh đệ, chẳng lẽ còn giấu diếm nhau sao”. Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên liền yên tâm, đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Triệu Tề Hiền nói “Thế thì dễ thôi, chúng ta cứ trùm chăn ngủ ngon, giả vờ không biết gì, thế là xong”.

Vì Tiểu Bảo nói “Không được. Hai vị đại ca, xin hai vị khó nhọc một chuyến, cầm danh thiếp của ta đi gặp Bình Tây vương, nói Vương Khả Nhi mạo phạm vương gia là rất không nên, ta rất tức giận, nhưng vì đây là cung nữ thân cận của công chúa, xin vương gia giao con nhãi xấu xa này cho các người dẫn về, chính ta sẽ bẩm rõ với công chúa để phạt đánh thật nặng cho vương gia hả giận”. Hai người Triệu Trương vâng dạ rồi đi, đều cảm thấy việc này phải nói là hơi thừa, cứ để Ngô Tam Quế ngâm giết chết cung nữ ấy đi để thần không biết, quỷ không hay, mọi người bình yên vô sự.

Vì Tiểu Bảo vội vàng tới phòng Cửu Nạn, đẩy cửa bước vào, thấy bà ngồi trên giường, vừa hành công xong, bèn nói “Sự phụ, sự phụ biết... chuyện của sự tử... sự tử rồi chứ?”. Cửu Nạn hỏi “Chuyện gì mà người cuống cuống lên thế?”. Vì Tiểu Bảo nói “Su... sự tử... sự tử đi hành thích thằng đại Hán gian, nên bị... bị bắt rồi”. Ánh mắt Cửu Nạn lóe sáng một cái, hỏi “Đã đâm chết hay chưa?”. Vì Tiểu Bảo nói “Chưa. Nhưng... nhưng sự tử bị y bắt rồi”.

Cửu Nạn hừ một tiếng, mặt lộ vẻ thất vọng, lạnh lùng nói “Đồ vô dụng”.

Vi Tiểu Bảo cảm thấy hơi kỳ quái, nghĩ thầm “Cô ta là sư đồ của bà, cô ta bị thằng đại Hán gian bắt đi mà bà vẫn thản nhiên như không”, vừa xoay chuyển ý nghĩ liền hiểu ra, nói “Sư phụ, sư phụ đã có cách cứu sư tỷ rồi phải không?”. Cửu Nạn trừng mắt nhìn y một cái, lắc đầu nói “Không có. Thị là đồ vô dụng!”. Dọc đường Vi Tiểu Bảo thấy sư phụ đối với sư tỷ rất lạnh nhạt, tuyệt không thương yêu gì, đối đãi với cô ta còn không tốt bằng với mình, nhưng sư phụ không thích cô ta, còn Vi Tiểu Bảo mình lại rất thích cô ta, vội nói “Thằng đại Hán gian muốn giết sư tỷ, chỉ sợ hiện giờ đã đánh sư tỷ sống đi chết lại, y nói là phải... phải tra xét ra người sai sử”.

Cửu Nạn lạnh lùng nói “Là ta sai thị. Thằng đại Hán gian có bản lĩnh thì cứ để y tới bắt ta đi”.

Cửu Nạn sai đồ đệ đi hành thích Ngô Tam Quế, Vi Tiểu Bảo nghe cũng không hề ngạc nhiên. Bà là công chúa con gái hoàng đế Sùng Trinh nhà Tiền Minh, giang sơn Đại Minh bị mất bởi Ngô Tam Quế, đối với người này đương nhiên bà hận thấu xương, chính bà cũng từng lên núi Ngũ Đài hành thích Khang Hy. Nhưng A Kha võ công bình thường, Ngô Tam Quế lại có rất nhiều cao thủ vệ sĩ bên cạnh, cho dù đắc thủ cũng khó mà trốn thoát được, sư phụ sai sư tỷ đi làm chuyện này, há chẳng phải rõ ràng muốn cô ta đi tống mạng sao? Vi Tiểu Bảo trong lòng trăm mối ngờ vực nhưng không dám hỏi thẳng, chỉ nói “Sư tỷ sẽ quyết không khai ra sư phụ”. Cửu Nạn nói “Thế à?”, rồi nhắm mắt lại.

Vi Tiểu Bảo không dám hỏi nữa, đi ra ngoài phòng. Đoán hai người Triệu Trương đến đòi người chỗ Ngô Tam Quế, không biết có thể mau về không, y đi lui đi tới trong sảnh, thấy trời đã sáng dần, lại liên tiếp sai ba toán thị vệ đi dò la tin tức, chờ mãi không thấy hồi báo. Cuối cùng y không nhẫn nại được nữa, bèn điểm một đội quân sĩ Kiêu ky doanh, đích thân thống lĩnh đi về phía phủ Bình Tây vương, tới chùa Pháp Tuệ cách vương phủ ba dặm thì đóng lại, sai thị vệ phi ngựa đi thám thính.

Qua khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, nghe tiếng vó ngựa dồn dập, Trương Khang Niên phóng ngựa về bẩm báo với Vi Tiểu Bảo “Thuộc hạ và Triệu Tề Hiền phụng mệnh Vi Phó Tổng quản đi gặp Bình Tây vương, nhưng vương gia mãi vẫn chưa tiếp kiến. Triệu Tề Hiền vẫn còn đang đợi ở ngoài cửa vương phủ”. Vi Tiểu Bảo vừa sốt ruột vừa tức giận, giậm chân chửi “Con mẹ nó, Ngô Tam Quế thật hách dịch!”. Trương Khang Niên nói “Y là vương gia oai trấn một phương, trong thiên hạ ngoài hoàng đế ra đâu ai to bằng y. Y không chịu gặp bọn thị vệ nhỏ nhoi như bọn thuộc hạ cũng là chuyện rất bình thường”. Vi Tiểu Bảo tức giận nói “Ta đích thân đi gặp y, các người đi với ta!”.

Vi Tiểu Bảo quay lại dặn một viên Tá lãnh Kiêu ky doanh “Điều động ngũ của chúng ta tới ngoài ổ chó của Ngô Tam Quế chờ lệnh”. Viên Tá lãnh nhận lệnh đi.

Bọn Trương Khang Niên nghe thế đều hoảng sợ, nhìn thấy dáng vẻ Vi Tiểu Bảo suy sụp thảm hại, dường như muốn khiêu chiến với Ngô Tam Quế. Nhưng binh mã dưới trướng Bình Tây vương rất đông, mà quan binh

hộ tổng công chúa từ Bắc Kinh tới đây chỉ có hơn hai ngàn người, nếu động thủ chỉ sợ không đầy nửa giờ sẽ bị giết sạch sành sanh. Trương Khang Niên nói “Vi Phó Tổng quản, người là Khâm sai đại thần, phụng mệnh hoàng thượng tới Côn Minh, có chuyện gì cứ thương lượng ổn thỏa với y, Bình Tây vương không thể không nể mặt người. Theo thuộc hạ thấy hãy thông thả sẽ tới đó”.

Vi Tiểu Bảo tức giận nói “Con mẹ nó, Ngô Tam Quế là cái gì? Nếu chúng ta cứ thông thả tới thì y đã đem... đem Vương Khả Nhi giết rồi, ai mà cứu thị sống lại được?”.

Trương Khang Niên thấy vẻ mặt hần học, giọng nói gay gắt của Vi Tiểu Bảo thì không dám nói nữa, nghĩ thầm “Giết một cung nữ dâu có đáng gì? Thị dâu phải là em ruột y, sao cứ muốn gây đại chiến như thế?”.

Vi Tiểu Bảo miệng kêu “Dắt ngựa, dắt ngựa!”, rồi tung người nhảy lên ngựa, lao đi như bay tới trước phủ Bình Tây vương.

Bọn thị vệ canh cổng vương phủ thấy Khâm sai đại thần tới, vội đón vào đại sảnh rồi nhanh chân vào trong bẩm báo.

Hai Tổng binh Hạ Quốc Tướng và Mã Bảo đi song song ra đón tiếp. Hạ Quốc Tướng là con rể của Ngô Tam Quế, đứng đầu mười viên Tổng binh, đi tới trước Vi Tiểu Bảo thì lễ xong, nói “Vi Tước gia, vương gia bị hành thích, chắc người đã biết. Vương gia bị thương khá nặng, không thể đích thân ra đón tiếp, xin miễn thứ”.

Vi Tiểu Bảo giật mình hoảng sợ nói “Vương gia bị thương à ? Không phải nói là không sao ư?”. Hạ Quốc Tướng vẻ mặt buồn bã, nói khẽ “Ngực vương gia bị thích khách đâm một kiếm, vết thương sâu đến ba bốn tấc...”. Vi Tiểu Bảo thất kinh nói “Ái chà, thế thì hỏng bét”. Hạ Quốc Tướng cau mày, nói “Vương gia phen này có thể... có thể thoát hiểm hay không, trước mắt rất khó nói. Bọn ta sợ làm dao động lòng người, vì thế không tiết lộ ra, chỉ nói không hề bị thương. Vi Tước gia là người nhà nên dĩ nhiên không thể giấu giếm”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta vào thăm vương gia”. Hai người Hạ Mã đưa mắt nhìn nhau. Hạ Quốc Tướng nói “Để tiểu nhân dẫn đường”.

Tới phòng ngủ của Ngô Tam Quế, Hạ Quốc Tướng nói “Nhạc phụ, Vi Tước gia tới thăm lão nhân gia”, nghe Ngô Tam Quế trong màn âm ừ mấy tiếng, chứ không nói gì. Hạ Quốc Tướng vén màn, chỉ thấy Ngô Tam Quế cau mày nghiêng rằng, đang cố nhin đau, chần nệm trên giường vấy đầy máu tươi, ngực đã băng bó nhưng máu vẫn không ngừng ứa ra. Hai tên đại phu đứng cạnh giường, đều buồn bã dăm chiêu.

Vi Tiểu Bảo không ngờ Ngô Tam Quế bị thương nặng như thế, nộ khí đầy bụng liền tiêu tan, bất giác thấy rất lo âu. Ngô Tam Quế sống hay chết, y vốn không quan tâm, nhưng nếu người này bị trọng thương mà chết thì muốn cứu A Kha càng khó khăn hơn. Y hạ giọng hỏi “Vương gia, vết thương của vương gia đau lắm không?”.

Ngô Tam Quế kêu “Ồi chao, ối chao” mấy tiếng, đôi mắt trợn trừng vô thần. Hạ Quốc Tướng lại nói “Nhạc phụ, Vi Tước gia tới thăm lão nhân gia đây”. Ngô Tam

Quế rên “Ồi chao, ối chao” nói “Ta... ta không xong rồi. Các người... các người mau đi đem thằng Ưng Hùng... thằng tiểu súc sinh Ưng Hùng giết đi, đều... đều là y hại... hại chết ta...”. Hạ Quốc Tướng không đáp đáp dạ, nhẹ nhàng buông màn xuống, cùng Vi Tiểu Bảo đi ra ngoài phòng.

Hạ Quốc Tướng vừa ra khỏi cửa phòng, liền hai tay ôm mặt khóc nói “Vi Tước gia, vương gia... vương gia không xong rồi. Lão nhân gia người suốt đời hết lòng trung thành vì nước, mà lại rơi vào thảm cảnh như thế, thật... thật ông trời không phù hộ người thiện lương”.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ “Hết lòng trung thành vì nước cái rắm! Ông trời không phù hộ thằng đại Hán gian, đó là đạo lý muôn thuở”, bèn nói “Hạ Tổng binh, ta thấy vương gia tuy bị thương nặng, nhưng nhất định không chết đâu”. Hạ Quốc Tướng nói “Tạ ơn trời đất, chỉ mong đúng như kim khẩu của Tước gia nói, nhưng không hiểu sao Tước gia lại nhất quyết như thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta biết xem tướng. Tướng của vương gia quý không sao nói xiết. Tương lai quan chức của y còn to hơn cao hơn gấp trăm lần hiện nay. Lần này vương gia quyết không chết được”.

Ngô Tam Quế làm thân vương, các quan hai tỉnh Vân Nam Quý Châu đều do một mình y thống hạt, tước vị đã cao tột đỉnh, chức quan đã tới cực điểm rồi. Vi Tiểu Bảo nói tương lai quan chức của y còn to hơn cao hơn gấp trăm lần hiện nay thì ngoại trừ hoàng đế ra, còn có chức quan nào cao to hơn gấp trăm lần chức Bình Tây vương? Hạ Quốc Tướng vừa nghe liền biến sắc, nói “Hoàng ân bao la, tước lộc của vương gia bọn tại hạ đã

đến cực đỉnh, có muốn thắng nữa cũng không thể thắng được, chỉ mong được như kim khâu Vi Tước gia nói, lão nhân gia người có thể phùng hung hóa cát, ngộ nạn trình tường”.

Vi Tiểu Bảo thấy thần sắc của y, nghĩ thầm “Ngô Tam Quế muốn tạo phản mười phần người đã sớm biết chín, nếu không thì tại sao ta vừa nói y sẽ cao thăng gấp trăm lần, người lại sợ đến như thế? Ta phải dọa người nữa mới được”, bèn nói “Hạ Tổng binh cứ yên tâm, ta xem tướng của Tổng binh cũng quý hiển không sao tả xiết, ngày sau ta còn phải nhờ Tổng binh đề bạt tài bồi nhiều”.

Hạ Quốc Tướng thỉnh an, cung cung kính kính nói “Khâm sai đại nhân nói quá lời. Đại nhân khích lệ thì tiểu tướng đương nhiên trung quân báo quốc, không dám phụ sự trông mong của Khâm sai đại nhân”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Hi hi, cứ cố mà làm ! Thế tử các vị đã làm phò mã, quan phong đến Thiếu bảo kiêm Thái tử Thái bảo, ngay như Nhạc Phi Nhạc gia gia năm xưa, đại phá quân Kim ở Chu Tiên trấn, đánh Kim Ngột Truật chạy vãi cứt vãi máu mà bất quá cũng chỉ được phong là Thiếu bảo, còn thế tử vừa làm chồng của công chúa thì được ngay cái tốt như thế. Hạ Tổng binh, cứ cố mà làm !”, vừa nói vừa đi ra ngoài.

Hạ Quốc Tướng sợ đến nỗi lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, tự nhủ “Nghe giọng lưỡi thẳng tiểu tử này, rõ ràng định nói nhạc phụ mình muốn làm hoàng đế, chẳng lẽ... chẳng lẽ chuyện ấy đã bị tiết lộ phong thanh? Hay là thẳng tiểu tử này không biết trời cao đất dày, chỉ toàn nói bậy bạ?”.

Vi Tiểu Bảo đi ra ngoài hành lang, dừng bước lại, hỏi “Thích khách hành thích vương gia bắt được rồi à ? Rốt cuộc là ai? Ai sai khiến y ? Là dư đảng nhà Tiền Minh hay người của Mộc vương phủ?”.

Hạ Quốc Tướng nói “Thích khách là phụ nữ, tên là Vương Khả Nhi, có người hồ đồ nói... nói thị là cung nữ hầu cận công chúa. Tiểu tướng không tin, có lẽ thị mạo xưng. Khâm sai đại nhân sáng suốt, tiểu tướng vô cùng bái phục, chỉ sợ người này là do Mộc gia phái tới”.

Vi Tiểu Bảo chột giật nảy mình, kêu thầm “Không xong! Chúng không dám đắc tội với công chúa nên vu khống A Kha là người Mộc vương phủ để có thể xử chết bừa bãi, thế thì hỏng bét”, bèn nói “Vương Khả Nhi à ? Công chúa có một cung nữ hầu cận tên Vương Khả Nhi. Công chúa rất thích thị, không lúc nào rời xa nữa bước. Cô gái này mười bảy mười tám tuổi, vóc người mảnh mai, dung mạo rất xinh đẹp phải không?”.

Hạ Quốc Tướng hơi ngần ngừ, nói “Tiểu tướng một lòng lo nghĩ về thương thế của vương gia, không để ý đến thích khách. Cô gái đó nếu không phải mạo xưng cung nữ, thì chắc là người cùng tên. Xin Khâm sai đại nhân nghĩ xem, vị cung nữ họ Vương này rất được công chúa sủng ái, thường ngày được công chúa dạy bảo, chắc chắn am hiểu thi thư lễ nghĩa, ôn nhu hòa thuận, đâu có lý nào đi hành thích vương gia? Điều này quyết không phải”.

Y càng kiên quyết nói thích khách tuyệt không phải là cung nữ của công chúa thì Vi Tiểu Bảo càng hoảng sợ, y run giọng hỏi “Các người đã... đã giết thị chưa?”. Hạ Quốc Tướng nói “Chuyện đó thì chưa, phải chờ vương

gia lạnh bệnh, đích thân người thẩm vấn kỹ, điều tra ra người đứng sau lưng sai khiến”. Vi Tiểu Bảo hơi đỡ lo, nói “Người dẫn ta đi xem thích khách này ra sao, là cung nữ thật hay là cung nữ giả, ta vừa thấy sẽ biết ngay”. Hạ Quốc Tướng nói “Điều này không dám nhọc sức Khâm sai đại nhân đại giá. Thích khách này quyết không phải là cung nữ hầu cận của công chúa, những lời đồn đại bên ngoài rất nhiều, đại nhân bắt tất để ý”.

Vi Tiểu Bảo sa sầm mặt, nói “Vương gia bị hành thích, thương thế rất nặng, nếu có gì ba dài hai ngắn, hai ngắn ba dài thì không ai thoát khỏi liên can đâu. Bản nhân về Bắc Kinh, hoàng thượng đương nhiên sẽ hỏi tường tận một phen xem thích khách là ai? Người nào sai khiến? Nếu ta không tận mắt thấy rõ ràng, khi hoàng thượng hỏi thì làm sao tâu trình đây? Chẳng lẽ nói hồ đồ cho qua sao? Tội khi quân này, ta đương nhiên gánh không nổi. Hạ Tổng binh, hì hì, chỉ e người cũng gánh không nổi đâu”.

Y vừa đưa hoàng đế ra dọa, Hạ Quốc Tướng cũng không dám cự cãi nữa, luôn miệng “Dạ, dạ”, nhưng vẫn không cất bước.

Vi Tiểu Bảo tỏ vẻ không vui, nói “Hạ Tổng binh cứ dùn đẩy tránh né, thế trong đó rốt cuộc có gì cở quái? Người muốn giở trò bịp, bày cạm bẫy, nhưng cũng không sao cứ bắt thị ra đây thử xem, xem Vi mỗ ta có đối phó được không”. Y thấy ý trung nhân bị bắt, trước mắt dù nhiều lạnh ít, trong lúc sốt ruột nên nói năng không hề suy nghĩ, cái mặt nạ giả dối trong chốn quan trường đã hoàn toàn rơi mất.

Hạ Quốc Tướng vội nói “Tiểu tướng sao dám giở trò bịp với Khâm sai đại nhân? Nhưngà... nhưng trong chuyện này thật có chỗ khó xử”. Vì Tiểu Bảo lạnh lùng nói “Thế à?”. Hạ Quốc Tướng nói “Không giấu gì Khâm sai đại nhân, vương gia bọn tiểu tướng cai quản thuộc hạ rất nghiêm, tiểu tướng là con rể của lão nhân gia nên vương gia đối với tiểu tướng càng nghiêm khắc gấp bội, để phòng thuộc hạ sau lưng nói lão nhân gia bất công”.

Vì Tiểu Bảo hơi mỉm cười nói “Làm con rể như người cũng khó thật. Nghe nói vương phi của vương gia tên Trần Viên Viên, là một mỹ nhân đệ nhất thiên hạ. Đại Thanh ta lấy được giang sơn này có chút quan hệ với Trần vương phi. Trượng mẫu nương người đã có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn thì vợ người đương nhiên cũng có nhan sắc chim sa cá lặn. Làm con rể như người đã khó, làm cho ra hôn càng khó hơn, chỉ cần dòm ngó trượng mẫu mấy lần là bị trượng nhân đánh vào mông mấy hèo ngay, đó cũng là chuyện thường tình thôi...”. Hạ Quốc Tướng nói “Thê thất của tiểu tướngà...”. Vì Tiểu Bảo nói tới lúc cao hứng, lại nói “Người ta thường nói rất hay, Mẹ vợ nhìn con rể, nước mắt nhỏ giọt. Ta xem người, trượng mẫu người xinh đẹp như thế thì câu nói này phải nói ngược lại, con rể nhìn mẹ vợ, nuốt nước bọt ừng ực. Ha ha, ha ha”.

Hạ Quốc Tướng vẻ mặt bẽn lẽn, tự nhủ “Thằng tiểu tử này nói năng bậy bạ, ăn nói cứ như bọn lưu manh đầu đường xó chợ, đâu có chút nào là dáng vẻ của bậc đại quan?”, bèn nói “Thê thất của tiểu tướng không phải là con ruột Trần Viên Viên”.

Vì Tiểu Bảo thở dài nói “Đáng tiếc, đáng tiếc, người thật không may”, lại sa sầm mặt, nói “Ta muốn đi thăm

vấn thích khách, người cứ chuyện nọ xọ chuyện kia, nói tới cả trượng mẫu người, hì hì, thật là chướng quá”.

Hạ Quốc Tướng càng lúc càng tức giận, nhưng về mặt vẫn cung kính, nói “Khâm sai đại nhân muốn thăm vấn thích khách thì càng hay, Khâm sai đại thần hỏi một câu còn hơn bọn tiểu tướng hỏi một trăm câu, một ngàn câu. Nhưng chỉ e vương gia... vương gia...”. Vì Tiểu Bảo tức giận nói “Vương gia thì sao? Y không cho ta thăm vấn thích khách à?”. Hạ Quốc Tướng vội nói “Không phải thế, không phải thế. Khâm sai đại nhân đừng hiểu lầm. Đại nhân đi xem thích khách, điều tra rõ lai lịch của con nhãi kia, vương gia bọn tiểu tướng chỉ có cảm kích, quyết không lẽ nào cản trở. Tiểu tướng to gan nói câu này, xin đại nhân đừng quở trách”. Vì Tiểu Bảo giẫm chân nói “Hừ, người cứ úp úp mở mở, không có chút khí khái của bậc đại trượng phu, chắc là ngày thường người quỳ trước giường vợ nhiều lần quá. Nói mau đi, nói mau đi!”.

Hạ Quốc Tướng trong bụng chửi thầm “Tổ tông mười tám đời họ Vi nhà người đều là súc sinh”, bèn nói “Tiểu tướng chỉ sợ vạn nhất thích khách ấy chính là cung nữ hầu cận của công chúa, đại nhân vừa thấy liền mang đi, khi vương gia muốn đòi người thì tiểu tướng lấy đâu ra, thế... thế thì hỏng bét”. Vì Tiểu Bảo tự nhủ “Thằng khốn người thật giáo hoạt. Dem câu này ra đón đầu trước, muốn mình phải đồng ý không dem thích khách đi. Con bà nó, thích khách này là bà vợ cung của mình, đâu dễ để cho bọn chúng ức hiếp?”, bèn cười nói “Người đã nói thích khách quyết không phải là cung nữ của công chúa thì cần gì lo lắng?”. Hạ Quốc Tướng nói “Đó là tiểu tướng suy đoán, còn thực hư ra sao quả thật tiểu tướng cũng

không rõ”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Người không cho ta đem thích khách đi sao?”.

Hạ Quốc Tướng nói “Tiểu tướng không dám. Xin Khâm sai đại nhân chờ trên sảnh, đợi tiểu tướng đi bẩm lại với vương gia, chuyện này về sau đương nhiên do vương gia và Khâm sai đại nhân làm chủ. Dù vương gia có tức giận cũng không đổ trách nhiệm lên đầu tiểu tướng được”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Thì ra người sợ bị cha vợ đánh nát mông nên không chịu dính dáng vào”, bèn cười hì hì, nói “Được, người đi bẩm báo đi. Ta cho người hay, bất kể vương gia ngủ hay thức người cũng phải quay ra ngay. Thân thể vương gia người là quan trọng, nhưng sự sống chết của công chúa cũng không phải chuyện nhỏ. Sau khi công chúa diện hạ bị thế tử người làm nhục, bây giờ không biết ra sao, ta phải vội về xem sao”. Y sợ Ngô Tam Quế hôn mê chưa tỉnh, Hạ Quốc Tướng cứ canh ở bên giường, không dám kinh động.

Hạ Quốc Tướng khom lưng nói “Tiểu tướng quyết không dám làm lỡ việc của Khâm sai đại nhân”.

Vi Tiểu Bảo hừ một tiếng, cười nhạt nói “Đây là việc của các vị, chứ đâu phải việc của ta”.

Hạ Quốc Tướng đi vào rồi, qua hồi lâu mới đi ra, Vi Tiểu Bảo đã chờ sốt cả ruột, liên tục giẫm chân xuống đất. Hạ Quốc Tướng nói “Vương gia vẫn chưa tỉnh hẳn. Tiểu tướng sợ Khâm sai đại nhân chờ lâu nên sau khi vội vàng bẩm báo, không kịp chờ chỉ dụ của vương gia phải nhanh ra hầu đại nhân đi thăm vấn thích khách. Mời Khâm sai đại nhân”.

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, theo y đi vào trong, xuyên qua mấy dãy hành lang, ra tới vườn hoa. Chỉ thấy trong vườn có mấy chục tên gia tướng tay cầm binh khí, đi qua lại tuần tra, canh phòng rất nghiêm ngặt.

Hạ Quốc Tướng dẫn Vi Tiểu Bảo tới trước một tòa giả sơn, quay qua một tên võ quan đưa một chiếc kim bài lệnh tiến ra, nói “Ta phụng chỉ của vương gia, hầu Khâm sai đại nhân tới thăm vấn thích khách”. Tên võ quan ấy kiểm tra lệnh tiễn, khom lưng nói “Mời Khâm sai đại nhân, mời Tổng binh đại nhân”, rồi nghiêng người đứng qua một bên. Hạ Quốc Tướng nói “Tiểu tướng xin dẫn đường”, rồi đi vào trong thạch động tòa giả sơn.

Vi Tiểu Bảo theo vào trong, đi không được mấy bước thì thấy một cái cổng sắt lớn, bên cổng có hai tên gia tướng canh giữ. Nguyên tòa giả sơn này là cổng vào địa lao. Liên tiếp đi qua ba lớp cổng sắt, càng đi càng xuống thấp, tới trước một gian phòng nhỏ. Phía trước phòng có một hàng song sắt to sù, sau song sắt một thiếu nữ đang ngồi dưới đất, hai tay ôm đầu, đang khóc thút thít. Trên tường đặt mấy cái đèn dầu, chiếu ra những tia sáng màu vàng nhạt.

Vi Tiểu Bảo nhanh chân bước lên trước, hai tay nắm song sắt, chăm chú nhìn thiếu nữ kia.

Hạ Quốc Tướng quát “Đứng dậy, Khâm sai đại nhân có điều muốn hỏi ngươi”.

Thiếu nữ ấy quay đầu lại, ánh đèn chiếu lên mặt nàng. Vi Tiểu Bảo và nàng bốn mắt chạm nhau, đều “A”

lên một tiếng kinh ngạc. Thiếu nữ đó lập tức đứng dậy, xích sắt trên tay chân phát ra tiếng kêu loảng xoảng, hỏi “Sao... sao ngươi lại ở đây?”. Cả hai người đều rất kinh ngạc.

Vi Tiểu Bảo muôn vạn lần không ngờ, thiếu nữ này không phải là A Kha mà là tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình của Mộc vương phủ.

Y định thân lại, quay qua hỏi Hạ Quốc Tướng “Tại sao đem thị giam ở đây?”. Hạ Quốc Tướng nói “Đại nhân quen thích khách à ? Thị... thị quả nhiên là cung nữ hầu hạ công chúa sao?”, vẻ mặt y rất kinh ngạc, thật không khác gì Vi Tiểu Bảo và Mộc Kiếm Bình. Vi Tiểu Bảo nói “Thị... thị là thích khách hành... hành thích Ngô... vương gia à?”. Hạ Quốc Tướng nói “Đúng thế, con nhãi này rất to gan, dám làm chuyện phạm thượng tác loạn như thế, rốt cuộc là ai sai khiến, còn xin đại nhân thẩm vấn tường tận”.

Vi Tiểu Bảo hơi cảm thấy yên tâm “Thì ra mọi người đều hiểu lầm rồi, người hành thích Ngô Tam Quế không phải là A Kha, mà là tiểu quận chúa của Mộc gia. Cha thị bị Ngô Tam Quế hại chết, thị ra tay hành thích báo thù cho cha dĩ nhiên chẳng có gì lạ”, y lại hỏi Hạ Quốc Tướng “Thị tự xưng tên là Vương Khả Nhi à ? Là cung nữ hầu cận công chúa sao?”.

Hạ Quốc Tướng nói “Sau khi bọn tiểu tướng bắt được thị, hỏi tên họ lai lịch, người sai khiến, thị cái gì cũng không chịu nói. Nhưng có người nhận ra thị là cung nữ Vương Khả Nhi, không biết có đúng thế không, phải xin ý kiến của đại nhân”.

Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ “Tiểu quận chúa bị bắt, mình đương nhiên phải tìm cách cứu. Thị cũng là vợ mình, làm người không thể cư xử thiên vị”, bèn nói “Thị đương nhiên là cung nữ hầu cận công chúa, công chúa rất thích thị”, nói xong nhìn Mộc Kiếm Bình nháy nháy mắt, nói “Người dám tới hành thích Bình Tây vương à ? Không cần cái mạng nhỏ nữa sao? Rốt cuộc là ai sai khiến người, mau mau khai ra để thịt da khỏi chịu khổ”.

Mộc Kiếm Bình cảm khái nói “Thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế này, nhận giặc làm cha, đem giang sơn Đại Minh dâng cho quân Thát Đát, phàm là người Hán, ai mà không muốn lấy mạng y? Ta chỉ tiếc là không thể giết được tên Hán gian này”. Vi Tiểu Bảo giả tức giận nói “Con tiểu a đầu dám vô pháp vô thiên. Người ở trong cung lâu như thế, lại không hề hiểu một chút quy củ, dám cả gan nói ra những lời đại nghịch bất đạo ? Người không sợ chết à ?”. Mộc Kiếm Bình nói “Người ở trong cung còn lâu hơn ta rất nhiều, người cũng đâu biết quy củ gì ? Ta mà sợ chết thì đã không tới Côn Minh giết thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế”. Vi Tiểu Bảo bước lên một bước, quát “Mau khai ra, rốt cuộc là ai sai khiến người hành thích ? Đồng đảng còn có ai nữa?”, y vừa nói vừa giơ ngón tay cái ra sau người chỉ chỉ mấy cái, muốn tiểu quận chúa vu khống cho Hạ Quốc Tương. Người y che ngón tay nên Hạ Quốc Tương đứng phía sau không thấy được thủ thế và cái nháy mắt ra hiệu của y.

Mộc Kiếm Bình hiểu ý, liền giơ tay chỉ vào Hạ Quốc Tương, lớn tiếng nói “Đồng đảng của ta chính là y, là do y sai khiến ta”. Hạ Quốc Tương vô cùng tức giận, quát “Nói bậy !”. Mộc Kiếm Bình nói “Người còn muốn chối

sao? Người bảo ta hành thích Ngô Tam Quế. Người nói con người Ngô Tam Quế rất xấu xa, mọi người đều rất căm hận y. Người nói à người nói sau khi ta giết được Ngô Tam Quế, người có thể... có thể...". Nàng không biết Hạ Quốc Tướng thân phận thế nào, lại không dám nói bừa nên nhất thời không nói tiếp được.

Vi Tiểu Bảo nói "Y có thể thắng quan phát tài, từ nay về sau không ai dám đánh đập chửi bới y phải không?".

Mộc Kiếm Bình lớn tiếng nói "Đúng thế, y nói Ngô Tam Quế thường đánh đập chửi bới y, đối xử với y rất hung ác, trong lòng y vô cùng tức giận, đã sớm muốn tận tay giết Ngô Tam Quế, nhưng vì... nhưng vì không có gan". Hạ Quốc Tướng luôn miệng quát mắng nhưng Mộc Kiếm Bình hoàn toàn không để ý đến.

Vi Tiểu Bảo quát "Người nói năng cẩn thận một chút. Người biết vị tướng quân này là ai không? Y là Hạ Quốc Tướng Hạ Tổng binh con rể của Bình Tây vương, tuy có lúc Bình Tây vương đánh đập mắng chửi y, nhưng đều là vì muốn tốt cho y", nói thế rồi giơ ngón cái trước ngực, tỏ ý khen nàng nói hay.

Mộc Kiếm Bình nói "Hạ Tổng binh nói với ta, nếu giết được Ngô Tam Quế y sẽ được làm Bình Tây vương. Y nói bất luận hành thích thành công hay không y đều thả ta ra, không để ta phải chịu khổ chút nào, nhưng y lại giam ta ở đây. Hạ Tổng binh, ta nghe lời người dặn, đã làm chuyện lớn, thế lúc nào người mới thả ta ra?".

Hạ Quốc Tướng vô cùng tức giận, nghĩ thầm "Con a đầu thú này vốn không quen biết mình, toàn là do thằng tiểu tử này nói. Thằng tiểu tử khốn nạn này vì muốn

cứu thị mà đem lão tử ra làm trò cười. Hai người người vốn đã quen biết nhau, thật muôn ngàn lần không ngờ được”, bèn quát “Người còn nói bậy bạ nữa, ta sẽ lột thịt người ra cho chết đi sống lại”.

Mộc Kiếm Bình hoảng sợ, không dám nói nữa, nghĩ thầm nếu Vi Tiểu Bảo cứu mình không được thì tên võ quan này chắc sẽ đối với mình rất tàn độc.

Vi Tiểu Bảo nói “Trong lòng người muốn nói gì thì cứ nói ra hết đi. Vi Hạ Tổng binh này là hảo bằng hữu của ta, nếu đúng là y sai người đi hành thích Bình Tây vương, người cứ nói thật với ta, ta cũng sẽ không đi tiết lộ với ai”, nói xong nháy mắt lia lịa.

Mộc Kiếm Bình nói “Y... y sẽ đánh chết ta, ta không dám nói”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nếu nói như thế thì những câu này giờ là thật rồi”, nói xong thở dài, lùi ra mấy bước, lắc lắc đầu.

Hạ Quốc Tướng nói “Đại nhân minh giám, phản tặc vu khống trưởng quan là chuyện thường gặp, đương nhiên không thể tin là thật”.

Vi Tiểu Bảo trầm ngâm nói “Nói thế không sai, nhưng Bình Tây vương thường ngày đối với Hạ Tổng binh rất nghiêm khắc, Hạ Tổng binh hậm hực trong lòng, muốn giết nhạc phụ lão gia, nói thế thì chỉ e con nhãi này còn nhỏ bằng không cũng không dám bịa đặt ra. Chờ sau khi Bình Tây vương lành hẳn vết thương, ta phải khuyên y, để tránh cho cha vợ và con rể các vị khỏi thành thế... cái gì nước với cái gì lửa”.

Trước đó Hạ Quốc Tướng nghe Mộc Kiếm Bình vu khống, tuy y tức giận nhưng cũng chẳng thêm để tâm, bản thân y một đời công danh phú quý toàn do Bình Tây vương ban cho, không ai có thể tin y có âm mưu đen tối, nhưng nếu Vi Tiểu Bảo đi nói chuyện này với Bình Tây vương thì nhạc phụ chắc sẽ tức tối trong lòng, giận y đi nói những lời oán trách với người ngoài. Nhạc phụ gần đây hay nổi giận, cai quản thuộc hạ rất nghiêm, vừa nghe những câu này, chỉ sợ lập tức có tai họa khôn lường, vội nói “Vương gia đối với ta hết lòng nhân nghĩa như đối với con ruột, tiểu tướng trong lòng cảm kích muôn phần. Khâm sai đại nhân ngàn vạn lần không nên nói với vương gia như thế”.

Vi Tiểu Bảo thấy y lo lắng, hơi mỉm cười, nói “Người không có ý hại cọp, cọp lại có ý hại người. Chuyện lấy ân báo oán, thế gian thường gặp. Bình Tây vương đối đãi với ta rất tốt, ta nhất định khuyên y đề phòng cẩn thận, đề khỏi bị độc thủ của người nhà. Bình Tây vương có binh cường mã tráng, bên cạnh có vô số cao thủ bảo vệ, người ngoài muốn hại y, làm sao có thể thành công được? Nhưng giặc ở trong nhà thì khó phòng, người nhà mà hạ độc thủ thì chỉ e né không kịp”.

Hạ Quốc Tướng càng nghe càng sợ, dù biết rõ Vi Tiểu Bảo bịa đặt vô lý với dụng ý muốn cứu thiếu nữ này nhưng Bình Tây vương là người rất đa nghi, đối với ai cũng ngờ vực, trước đây mấy ngày Ngô Tam Mai em ruột y đi vào hậu đường, quên bỏ dao ra bị y đích thân rút dao xuống chửi cho một trận. Nếu Vi Tiểu Bảo nói với Bình Tây vương Thù ngoài dễ chặn, giặc trong khó phòng gì đó thì cho dù Bình Tây vương không tin, nhưng

sẽ để những lời nói này vào bụng, nhất định có trở ngại rất lớn cho tiền đồ của mình, liền hạ giọng nói “Khâm sai đại nhân đề bạt tài bồi cho, tiểu tướng vĩnh viễn không dám quên đại ân đại đức của đại nhân, đại nhân có gì muốn sai khiến, tiểu tướng dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ nan, nếu có can hệ tày trời, tiểu tướng cũng cố sức gánh lấy”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Để ta suy nghĩ giùm ngươi. Những lời của con a đầu này trời biết đất biết, ngươi biết ta biết và còn có con tiểu a đầu này biết, tổng cộng là ba người biết. Vốn đã thế, nếu ngươi sớm cho một đao giết thì đi để bịt miệng thì cũng lau sạch mọi dấu vết. Lúc này những lời đã lọt vào tai ta, ngươi có muốn diệt khẩu nữa thì phải một đao giết ta đi. Có điều thì vệ binh tướng dưới tay ta sớm đã đề phòng, lúc này mấy ngàn người đều đang chờ ngoài vương phủ, ngươi có muốn giết ta so với sự việc mới xảy ra thì khó hơn một chút”.

Hạ Quốc Tướng biến sắc, thỉnh an rồi nói “Tiểu tướng ngàn vạn lần không dám”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đã không diệt khẩu được thì những lời này sớm muộn gì cũng phải lọt vào tai Bình Tây vương. Hạ Tổng binh, ngươi là người đứng đầu mười đại Tổng binh, lại là con rể của Bình Tây vương, nên chín vị Tổng binh còn lại và còn văn võ bá quan trong phủ, người ghen ghét ngươi chỉ e không ít. Người ta thường nói rất đúng Mở cửa là gặp ngay bảy chuyện củi, gạo, dầu, tương, muối, giấm, trà. Mà đã có người ghen ghét thì việc thêm mắm dặm muối là chuyện khó tránh, chỉ cần ai đó tiết lộ ra ngoài một chút phong thanh thì

cái tai của Bình Tây vương làm sao khô sạch được. Ai ai cũng bèn tai lão nhân gia nói xấu người, thêm củi thêm cỏ, thêm gió thêm lửa mà Bình Tây vương đang bị thương thì tính khí rất cộc cằn. Chuyện này... chuyện này... ô!", nói xong liên tiếp lắc đầu.

Vì Tiểu Bảo chỉ bất quá chiếu theo lẽ thường tình mà suy đoán nhưng Hạ Quốc Tướng lại nghĩ thẳng tiểu tử này cũng biết khá rõ những chuyện của vương phủ mình, người ghen ghét y quả nhiên không ít, bèn nói "Đại nhân lo nghĩ giùm tiểu tướng, tiểu tướng cảm kích vô cùng, nhưng không biết nên làm sao mới phải?".

Vì Tiểu Bảo nói "Làm chuyện này vốn rất khó đây, thôi ta sẽ gánh thay cho để kết giao thêm một người bằng hữu. Người cứ giao con nhãi này cho ta dẫn đi, nói là công chúa muốn đích thân thăm vấn", rồi kề miệng vào tai y nói nhỏ "Tối nay ta sẽ giết thị đi rồi phao tin ra ngoài, nói là thị chịu chết chứ không khai, bị cực hình không chịu nổi nên đã toi mạng rồi, đây không phải là chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, rõ ràng rành rành sao?".

Hạ Quốc Tướng sớm đoán y sẽ nói mấy câu này, nghĩ thầm "Con mẹ nó, tiểu tử thói tha khốn nạn, người muốn cứu con tiểu a đầu này lại còn muốn mình nhận ân tình của y là tiểu tử thói tha y giúp mình một việc lớn, có điều không hiểu sao y lại quen con tiểu a đầu này, thật kỳ lạ", bèn hỏi "Đại nhân có đúng là nhận ra thị chính là cung nữ của công chúa không? Vừa rồi lúc tiểu tướng thăm vấn thị, đối với dung mạo tuổi tác của công chúa và tình hình trong cung thị đều trả lời sai hết".

Vi Tiểu Bảo nói “Thị không muốn làm liên lụy đến công chúa, đương nhiên sẽ cố ý nói sai hết. Con tiểu a đầu này rất trung thành với công chúa, lại không phụ sự ủy thác to lớn mà Hạ Tổng binh giao cho, hay lắm, hay lắm”.

Hạ Quốc Tướng nghe y đổi giọng, lại buộc tội lên đầu mình, liền nói “Điều kế của đại nhân quả rất cao minh. Vậy thì xin đại nhân viết thủ dụ, nói là đem phạm nhân đi để tiểu tướng trình lại với vương gia”.

Vi Tiểu Bảo cười chửi “Con mẹ nó, lão tử mù chữ thì biết cái gì mà viết thủ dụ với cước dụ?”, bèn thò tay vào túi móc khẩu hỏa thương ngấn ra, nói “Đây là lễ vật vương gia tặng cho ta, ngươi cứ cầm đi cho vương gia xem, nói là ta phụng mệnh công chúa đem phạm nhân đi, khẩu hỏa thương này chính là vật chứng”.

Hạ Quốc Tướng hai tay đón lấy cho vào bọc, đi ra gọi hai tên võ quan vào, bảo mở rào sắt, tháo xích chân cho Mộc Kiếm Bình, nhưng vẫn để khóa tay. Hạ Quốc Tướng cầm chìa và xiềng xích đưa Mộc Kiếm Bình ra thẳng ngoài cổng phủ, trạo xích khóa cho Vi Tiểu Bảo rồi lại đưa chìa khóa, lớn tiếng nói “Khâm sai đại nhân phụng chỉ dụ của công chúa điện hạ, đem phạm nhân đi thẩm vấn, mọi người phải canh giữ cẩn thận, không được để phạm nhân chạy thoát”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ngươi sợ ta đem phạm nhân đi rồi chối sao? Người ở đây ai ai cũng đều nhìn thấy, đều nghe thấy, ta có muốn chối cũng không được rồi”. Hạ Quốc Tướng khom lưng nói “Đại nhân nói đùa, tiểu tướng quyết không dám có ý đó”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi

đi nói lại với vương gia, ta rất lo lắng về quý thể của lão nhân gia, ngày mai ta lại tới thỉnh an thăm hỏi". Hạ Quốc Tướng lại khom lưng nói "Không dám".

Vi Tiểu Bảo dẫn Mộc Kiếm Bình trở về chỗ ở của y trong An Phụ viên, đóng cửa phòng lại, cười hì hì hỏi "Hảo lão bà, rốt cuộc là thế nào?".

Mộc Kiếm Bình then đỏ mặt, tức giận nói "Cứ gặp mặt là giở giọng", nàng giơ tay lên cho xiềng xích kêu loảng xoảng rồi nói "Ngươi bỏ cái thứ này đi cho ta rồi hãy nói". Vi Tiểu Bảo cười nói "Ta phải âu yếm thân mật đã kéo vừa mở khóa cô sẽ không chịu", nói xong giơ tay ôm eo nàng. Mộc Kiếm Bình hốt hoảng, nói "Ngươi ... ngươi lại hà hiếp ta".

Vi Tiểu Bảo cười nói "Được ta không ăn hiếp ngươi, thế thì ngươi ăn hiếp ta đi", y kê má mình chạm nhẹ nhẹ lên môi nàng, lấy chìa khóa Hạ Quốc Tướng đưa cho mở xích tay ra, kéo nàng ngồi sòng vai xuống bên giường, rồi mới hỏi nguyên do vì sao nàng hành thích Ngô Tam Quế.

Mộc Kiếm Bình nói "Hồng giáo chủ và phu nhân nhận vật ngươi đưa tới, họ rất vui, đã cho ta uống thuốc giải, giải độc trên người ta rồi sai Xích Long phó sứ dẫn ta cùng đi gặp ngươi, muốn ngươi dốc lòng trung làm việc. Phu nhân nói giáo chủ và phu nhân biết ngươi sẽ nhớ ta, cho nên... nên...". Vi Tiểu Bảo nắm tay nàng nói "Cho nên sai cô tới làm vợ ta phải không?". Mộc Kiếm Bình vội nói "Không phải thế. Phu nhân nói sợ ngươi vì

trong lòng nhớ ta nên không thể an tâm làm việc. Bà thật không nói gì khác”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhất định phu nhân đã nói thế, cô giấu không nói ra”. Mộc Kiếm Bình nói “Nếu người không tin thì đi gặp phu nhân mà hỏi”.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng bồn chồn, khoe mắt lung trông như muốn khóc, sợ nàng khóc liền ôn tồn nói “Được, được. Phu nhân không nói nhưng cô, cô cũng nhớ ta lắm phải không?”. Mộc Kiếm Bình quay mặt đi khẽ gật đầu.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Xích Long phó sứ đâu? Tại sao người lại đi hành thích Ngô Tam Quế?”. Mộc Kiếm Bình nói “Cách đây ba hôm bọn ta tới Côn Minh, muốn tới gặp người, không ngờ đã gặp ca ca ta và Liễu sư phụ ngoài cổng phía tây”. Vi Tiểu Bảo nói “Ồ, ca ca và Liễu sư phụ người đều tới Côn Minh mà ta không biết”. Mộc Kiếm Bình nói “Ngao sư ca và Lưu sư ca cũng đều tới rồi, chỉ có Ngô sư thúc bị bệnh nên không tới. Mọi người tới Côn Minh để sắp đặt kế sách hành thích công chúa Kiến Ninh”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình nói “Muốn hành thích công chúa làm gì? Công chúa đâu có dắc tội với Mộc vương phủ các người”.

Mộc Kiếm Bình nói “Ca ca ta nói, chúng ta muốn lật thuyền đại Hán gian Ngô Tam Quế thì trước mắt đây là cơ hội rất tốt. Hoàng đế Thất Đát đem em gái gả cho con trai Ngô Tam Quế, nếu chúng ta giết công chúa, hoàng đế nhất định trách Ngô Tam Quế bảo vệ không chu đáo sẽ hạ chỉ trách phạt, có lẽ sẽ bức Ngô Tam Quế tạo phản”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới đó lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, nghĩ thầm “Kế sách này thật ác độc. Mình chỉ một

lòng muốn mưu hại Ngô Tam Quế mà không nghĩ phải làm sao bảo vệ công chúa cho tốt, nếu thì bị người của Mộc vương phủ ra tay hạ thủ trước thì thật hồng bét”, bèn hỏi “Sau đó thì sao?”.

Mộc Kiếm Bình nói “Ca ca ta bảo ta giả làm cung nữ, tra trộn tới bên cạnh công chúa để hành thích thì, bọn họ ở ngoài tiếp ứng, chờ ta vừa ra tay thì cứu ta ra ngay. Xích Long phó sứ nghe kể sách của họ, nói với ta, Bạch Long sứ đang đảm trách việc bảo vệ công chúa, nếu giết công chúa thì chỉ sợ phải liên lụy đến người. Ta nghĩ cũng đúng nên muốn tới thương lượng với người. Không ngờ việc ấy bị Lưu sư phụ biết liền một đao giết chết Xích Long phó sứ”, nói đến đây hơi run lên, hiển nhiên là nhớ đến tình cảnh hôm trước mà trong lòng vẫn còn khiếp sợ.

Vi Tiểu Bảo nắm chặt tay nàng, an ủi “Đừng sợ, đừng sợ. Cô đều vì ta hết, ta cảm ơn người rất nhiều”. Mộc Kiếm Bình nước mắt chảy xuống má, sụt sịt nói “Nhưng àngươi vừa gặp là hà hiếp ta ngay, còn... còn không tin lời ta”. Vi Tiểu Bảo cầm tay nàng, tát vào má mình một cái, chửi “Đồ khốn đáng chết, đánh chết mục điểm thúì người đi!”. Mộc Kiếm Bình vội nắm tay y nói “Không, ta không muốn người tự đánh mình, tự chửi mình”. Vi Tiểu Bảo lại cầm tay nàng, khẽ đánh lên má mình một cái rồi nói “Chung quy là Vi Tiểu Bảo thật đáng chết, nương tử của người là tiểu bảo bối thân yêu của Mộc gia bị Ngô Tam Quế bắt đi, sao người không cứu sớm hơn một chút?”.

Mộc Kiếm Bình nói “Không phải người đã cứu ta ra rồi sao? Nhưng chúng ta phải mau tìm cách, làm sao đi

cứ ca ca và Lưu sư phụ ta ra”. Vì Tiểu Bảo hơi giật mình, hỏi “Ca ca và Lưu sư phụ cô cũng đều bị bắt sao?”.

Mộc Kiếm Bình nói “Tối hôm trước, chỗ trú của bọn ta bỗng nhiên bị bọn võ sĩ thủ hạ của Ngô Tam Quế bao vây. Bọn chúng tới rất đông, có đến hơn hai mươi người đều võ công rất cao, bọn ta ít không chống nổi nhiều, Ngao sư ca bị giết tại chỗ. Ca ca, Lưu sư phụ và ta đều bị bắt”. Vì Tiểu Bảo thở dài nói “Ngao sư huynh bị thằng đại Hán gian giết rồi, thật đáng tiếc, đáng tiếc”, rồi hỏi “Sau khi cô bị bắt, làm sao còn hành thích Ngô Tam Quế được?”. Mộc Kiếm Bình nói “Hành thích Ngô Tam Quế à ? Ta đâu có làm. Ta đương nhiên muốn giết thằng đại Hán gian ấy, nhưng... bọn người xấu xa ấy lấy xích khóa tay khóa chân ta rồi, ta làm sao có thể hành thích được?”.

Vì Tiểu Bảo càng nghe càng lấy làm lạ, hỏi “Tối hôm trước cô bị bắt à ? Thế hai hôm nay cô ở đâu?”. Mộc Kiếm Bình nói “Ta vẫn bị giam trong một gian nhà tối, hôm nay chúng dẫn ta tới giam vào địa lao ấy, không bao lâu thì người tới”. Vì Tiểu Bảo mơ hồ biết có điều không hay, rõ ràng là cái bẫy của Hạ Quốc Tướng, có điều những then chốt liên quan y lại nghĩ không ra, trầm ngâm nói “Hôm nay Ngô Tam Quế bị người hành thích, bị thương rất nặng, không phải là cô hành thích sao?”.

Mộc Kiếm Bình nói “Đương nhiên không phải. Ta xưa nay chưa từng gặp Ngô Tam Quế, y sắp chết chưa?”.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói “Ta không biết. Về lai lịch thân phận mình, cô có nói với chúng không?”. Mộc Kiếm Bình nói “Không. Ta không nói gì cả, tên võ quan thẩm vấn ta rất tức giận, hỏi có phải ta bị câm không. Vì đại

ca, trước đây đại ca cũng từng nói muội cầm mà”. Vì Tiểu Bảo hôn nhẹ lên má nàng một cái, nói “Cô là con nhãi cầm bé bỏng thân yêu của ta, ta còn nói sẽ về lên mặt người một con rùa đen nho nhỏ nữa”. Mộc Kiếm Bình vừa bẽn lẽn vừa vui mừng, trong ánh mắt đầy vẻ nhu tình, nhưng không dám quay đầu nhìn y.

Vi Tiểu Bảo trong lòng lại xoay chuyển ý niệm “Tại sao Hạ Quốc Tướng lại muốn tiểu quận chúa mạo xưng là cung nữ? Đúng rồi, y muốn thử mình xem có mình có quen với người của Mộc vương phủ không. Mình cứu tiểu quận chúa thì hiển nhiên đã thừa nhận là đồng bọn với họ. Y bày ra cạm bẫy cho mình bước vào. Trước mắt lão tử không cần thận đã bị rơi vào cạm bẫy của chúng, thế thật hỏng bét, thật quá hỏng bét. Sau khi lão tử bị hỏng bét rồi, lỡ sa chân lại không biết hỏng bét ra sao?”.

Y tuy cơ cảnh giáo hoạt, nhưng còn nhỏ tuổi nên khi gặp phải đại sự thì dù đối thủ không phải là những kẻ gian xảo cáo già như Ngô Tam Quế, Hạ Quốc Tướng cũng hoang mang trong lòng, toàn thân toát mồ hôi, bèn nói “Nuơng tử thân yêu, cộc ở đây chờ, ta sẽ đi bàn bạc với người để làm sao cứu ca ca và Lưu sư phụ người”.

Y liền tới sương phòng phía tây, triệu tập quần hùng Thiên địa hội, kể lại mọi chuyện cho mọi người nghe. Bọn Từ Thiên Xuyên vừa nghe, đều cảm thấy rất kỳ lạ. Huyền Trinh nói “Hay trò bịp giả trang rồi giết Hãn Thiếp Ma của chúng ta đã bị Ngô Tam Quế khám phá ra chỗ hở?”. Tiền Lão Bản nói “Không biết Ngô Tam Quế được tin từ đâu mà đang đêm đi bắt các bằng hữu Mộc

vương phủ?”. Vi Tiểu Bảo chợt động tâm niệm, nói “Mộc vương phủ có thằng đầy tớ tên Lưu Nhất Chu, người này vốn có mắc nợ ta, là kẻ tham sống sợ chết, có lẽ là y đi báo tin”. Tiền Lão Bản nói “Chắc là như thế. Nhưng Vi Hương chủ, Hương chủ là Khâm sai đại thần của hoàng đế Thất Đất, thằng đại Hán gian nói gì cũng không thể nghi Hương chủ có dính líu với người của Mộc vương phủ. Nhưng chuyện này...”, y cau mày, khổ sở suy nghĩ.

Kỳ Thanh Bưu nói “Theo ta đoán, thằng đại Hán gian quyết không phải nghi Vi Hương chủ vốn có quen biết với người của Mộc vương phủ, đó chỉ là làm ẩu đánh bừa, có sự trùng hợp”. Vi Tiểu Bảo vội hỏi “Sao lại là làm ẩu đánh bừa, có sự trùng hợp?”. Kỳ Thanh Bưu nói “Người hành thích thằng đại Hán gian, có lẽ đúng là cung nữ Vương Khả Nhi hầu cận công chúa, mọi người đều nói như thế, trong đó không thể có chuyện bịa đặt”. Vi Tiểu Bảo nói “Phải, phải, Vương Khả Nhi đúng là đã mất tích, chắc đã bị thằng đại Hán gian bắt đi rồi”. Kỳ Thanh Bưu nói “Thằng đại Hán gian dĩ nhiên đoán công chúa sẽ phái Vi Hương chủ đi đòi người, nể mặt công chúa và Khâm sai đại nhân, y không thể không thả người, nhưng lại không cam tâm thả thích khách. Chuyện này trùng hợp khi tiểu quận chúa của Mộc gia bị chúng bắt, nên chúng sẽ nói đây là thích khách. Vi Hương chủ tới trong lao vừa nhìn, đương nhiên nhận ra thì không phải là Vương Khả Nhi. Thế thì xem ra Vi Hương chủ đã bó tay hết cách”.

Vi Tiểu Bảo vỗ đùi nói “Đúng, đúng, xét cho cùng Kỳ tam ca đúng là người có học, lý lẽ rõ ràng. Dù họ không bắt được tiểu quận chúa Mộc gia cũng có thể tùy

tiện tìm một cô nương nào đó tới che mắt ta, nói Khâm sai đại thần, đây là thích khách, lão nhân gia có cần không? Cần thì cứ dắt đi, không cần khách khí. Thì không phải là cung nữ hầu cận công chúa sao? Thế thì tốt rồi! Con bà nó, lúc ấy lão tử cùng lắm chỉ có thể nói một cung nữ của công chúa đi đâu mất, bảo họ ra sức tìm kiếm trong thành Côn Minh chứ không thể đem người đi được. Ta lại nhận ra tiểu quân chúa của Mộc gia, nhất định vượt ra ngoài dự đoán của họ. Chuyện lớn này lúc thằng đại Hán gian hỏi tới, cũng không dễ bung bít được”.

Kỳ Thanh Bưu nói “Vi Hương chủ, chuyện đã như thế thì chỉ đành gắng gương với Ngô Tam Quế. Hương chủ nói với y là Hương chủ phụng thánh chỉ của hoàng thượng mới kết giao với Mộc gia”.

Vi Tiểu Bảo được y thức tỉnh, liền cười ha hả, nói “Đúng, đúng. Ta đã thả bọn Ngô Lập Thân, đúng là...”, nói tới đó lập tức im bặt, nghĩ thầm “Hoàng thượng đích thân hạ chỉ, bảo mình thả bọn Ngô Lập Thân, nhưng điều này không thể nói ra...”, liền đổi giọng nói “Tuy ta có thể nói là phụng thánh chỉ của hoàng đế nhưng chỉ sợ không lừa được thằng đại Hán gian này”.

Tiên Lão Bản nói “Muốn lừa thằng đại Hán gian đương nhiên không dễ, nhưng chỉ cần Hương chủ nói ra miệng xác định đó là chủ ý của hoàng đế thì thằng đại Hán gian cho dù không tin cũng không làm gì được. Nói tóm lại, Vi Hương chủ chỉ cần không trở mặt với y, chờ khi rời khỏi hai tỉnh Vân Nam Quý Châu thì không sợ y nữa”. Từ Thiên Xuyên gật đầu nói “Kế sách này rất cao minh. Thằng đại Hán gian đã làm chuyện xấu xa thì

không khỏi ngờ thần ngờ ma, sợ tiểu hoàng đế biết âm mưu tạo phản của y”.

Vì Tiểu Bảo nói “Người của Mộc vương phủ biết rõ ta phụng chỉ bảo vệ công chúa, nhưng lại muốn giết thi, rất không coi trọng nghĩa khí, nếu có Ngô Lập Thân ở đây nhất định y sẽ không tán thành”. Kỳ Thanh Bưu nói “Họ biết Vi Hương chủ Thân ở doanh Tào lòng ở Hán, cũng không phải thật tâm trung thành làm việc cho hoàng đế Thát Đát, vì thế không cần đo chuyện đó. Tuy Thiên địa hội chúng ta và Mộc vương phủ đánh cuộc so tài, nhưng mọi người cùng một lòng địch khái, bọn Liễu Đại Hồng lại là hảo hán nổi danh, chúng ta cũng không thể khoan tay đứng nhìn, bỏ mặc họ được”.

Nhưng nói tới việc làm sao cứu bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng thật không dễ dàng, quần hùng đều nghĩ không ra kế sách nào trọn vẹn. Mọi người bàn bạc hồi lâu, Vi Tiểu Bảo nói “Những cách này chỉ e đều không dùng được, chờ sau khi ta gặp thẳng đại Hán gian xong hãy xem có cơ hội hay không”.

Sau khi quần hùng cáo từ ra về, Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Biết đâu cô vợ A Kha của mình không đi hành thích thẳng đại Hán gian, cũng không bị bắt đi, đều là do người ngoài đồn nhảm”.

Y đi tới phòng Cửu Nạn, nhưng không thấy A Kha, bèn hỏi “Su phụ, su tử không có ở đây sao?”. Cửu Nạn sững sốt, nói “Ngô Tam Quế thả thi ra à? Y biết... biết rồi sao?”, lúc nói vẻ mặt bà rất khác lạ, thanh âm cũng hơi run. Vi Tiểu Bảo nói “Ngô Tam Quế bị thương rất nặng. Đệ tử vừa tới gặp y, y đang hôn mê bất tỉnh, chỉ e

chưa chắc sống được". Mặt Cửu Nạn lộ vẻ vui mừng nhưng lập tức cau mày, nói khẽ "Phải để y biết".

Vi Tiểu Bảo muốn hỏi để y biết cái gì, nhưng y thấy vẻ mặt sư phụ nghiêm nghị nên không dám hỏi nhiều, lui ra.

Trong lòng y vẫn còn chút hy vọng, bèn đi thăm hỏi tin tức về A Kha. "Vương Khả Nhi", người cung nữ này bình thường rất ít khi lộ diện, thị lại đã hóa trang, che giấu hết vẻ xinh đẹp, trước nay không để ý tới ai, bọn cung nữ, thái giám, thị vệ trong An Phụ viên đều nói không thấy nàng đâu. Có mấy thị vệ nói "Vương Khả Nhi không phải là cung nữ đã hành thích Bình Tây vương sao? Bình Tây vương đã thả người rồi à? Sao không thấy?".

Vi Tiểu Bảo vất vả một ngày một đêm, đã rất mệt mỏi bèn quay về phòng, nói chuyện phiếm vài câu với Mộc Kiếm Bình rồi lăn ra ngủ.

Hồi 32

*Giọng ca muốn dứt theo đàn nổi
Áo múa còn dài được khách khen*

Hôm sau Vi Tiểu Bảo tới dò xét thương thế của Ngô Tam Quế. Con thứ Ngô Tam Quế ra tiếp, nói đa tạ Khâm sai đại nhân tới thăm, thương thế của vương gia chưa khả quan gì lắm, lúc này đang ngủ, không tiện kinh động. Vi Tiểu Bảo hỏi tới Hạ Quốc Tướng, y nói đang mang quân tuần tiễu trấn áp, đề phòng nhân tâm xao xác, trong thành có biến, lại hỏi tới thương thế của Ngô Ứng Hùng, y cũng chỉ trả lời qua loa.

Vi Tiểu Bảo mơ hồ cảm thấy Bình Tây vương phủ đã nảy mối nghi ngờ rất lớn, có ý thù địch, lúc này mà muốn cứu người của Mộc vương phủ nhất định là rất khó thành công, còn muốn cứu A Kha thì càng là cái khó chồng lên cái khó, chỉ sợ sẽ kích nộ vương phủ lập tức động thủ, đem cái mạng mình tổng tử ở Côn Minh.

Lại qua một hôm, y đang cùng bọn Tiền Lão Bản, Từ Thiên Xuyên, Kỳ Thanh Bưu bàn bạc thì Mã Ngạn Siêu bước vào, nói có một lão đạo cô cầu kiến. Vì Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi “Lão đạo cô à ? Tìm ta làm gì ? Định hóa duyên sao ?”. Cao Ngạn Siêu nói “Thuộc hạ hỏi bà ta có chuyện gì, bà ta nói là vâng mệnh đưa thư cho Khâm sai đại nhân”, nói xong đưa ra một phong thư.

Vì Tiểu Bảo cau mày nói “Làm phiền Cao đại ca mở ra đọc lên, xem thư nói gì”. Cao Ngạn Siêu mở phong thư, lấy ra một tờ giấy vàng, nhìn lướt qua rồi đọc “A Kha có nạn...”. Vì Tiểu Bảo vừa nghe bốn chữ ấy liền nhảy bật lên, vội nói “Cái gì mà A Kha có nạn ?”. Quần hùng Thiên địa hội hoàn toàn không biết chuyện Cửu Nạn và A Kha, đều ngơ ngác không hiểu. Cao Ngạn Siêu nói “Trong thư viết như thế. Lá thư này không đầu không đuôi, cũng không ký tên, chỉ nói mời người đi theo người đưa thư dờ giá tới đó cùng bàn kế sách giải cứu”.

Vì Tiểu Bảo hỏi “Đạo cô ấy ở ngoài phải không?”. Cao Ngạn Siêu vừa nói một câu “Đang ở bên ngoài” thì Vì Tiểu Bảo đã ra khỏi cửa. Ra tới phòng vách cạnh cổng lớn, chỉ thấy một đạo cô tóc hoa râm đang ngồi trên ghế chờ. Thị vệ canh cửa cao giọng gọi đạo cô “Khâm sai đại nhân tới”. Đạo cô kia đứng lên khom người làm lễ.

Vì Tiểu Bảo hỏi “Ai sai người tới đây?”. Đạo cô ấy nói “Xin đại nhân dờ bước, đến lúc ấy sẽ biết”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Đi đâu?”. Đạo cô ấy nói “Xin đại nhân đi với bản đạo, chứ bây giờ không tiện nói”. Vì Tiểu Bảo nói “Được, ta sẽ đi với người”, rồi gọi “Lấy xe, thắng ngựa!”. Đạo cô ấy nói “Xin đại nhân đi xe, để khỏi kinh động

người ngoài". Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, rồi cùng đạo cô ấy ra cổng, cùng đi một xe.

Bọn Từ Thiên Xuyên, Triều Lão Bản sợ dịch nhân đặt ra cạm bẫy, đi theo xa xa phía sau.

Đạo cô chỉ đường đi, xe ngựa đi về phía tây, ra khỏi cửa tây thành. Vi Tiểu Bảo thấy càng đi càng vắng vẻ, hơi cảm thấy lo ngại, hỏi "Tới đâu?". Đạo cô nói "Sắp tới rồi". Lại đi hơn ba dặm, rẽ lên phía bắc, đường đi chật hẹp, chỉ đủ cho một chiếc xe đi, tới trước một cái am nhỏ, đạo cô nói "Tới rồi".

Vi Tiểu Bảo nhảy xuống xe, thấy biển ngạch trước cổng am đề ba chữ, trong đó có chữ "Tam", còn hai chữ kia thì không biết, quay đầu liếc một cái, thấy bọn Cao Ngạn Siêu đi theo ở xa xa, đoán là họ sẽ canh gác bốn phía, lúc ấy bèn theo đạo cô bước vào am.

Chỉ thấy chung quanh không một mảy bụi, chỗ thiên tỉnh trồng mấy cây hoa trà, một cây tử kinh, giữa điện đường thờ một pho tượng Quan âm áo trắng, tướng mạo cực đẹp, trong bảo tượng trang nghiêm có mang ba phần lộng lẫy. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Nghe nói một trong những người vợ của Ngô Tam Quế có một người có ngoại hiệu là Tứ diện Quan âm, lại có một người hiệu là Bát diện Quan âm. Không biết có xinh đẹp như Quan âm Bồ tát thật không. Con mẹ nó, thằng đại Hán gian này điểm phúc thật không nhỏ".

Đạo cô kia dẫn y vào điện nhỏ phía đông, bưng trà ra mời. Vi Tiểu Bảo mở nắp chén trà, thấy mùi thơm sực nức, trong chén một màu xanh biếc, chính là trà Long Tỉnh mới hái, hơi cảm thấy ngạc nhiên "Trà Long

Tỉnh này từ Giang Nam vận chuyển tới đây, giá cả rất đắt, đạo cô hay gì cô trong am sao lại sang trọng như thế?”. Đạo cô kia lại bung ra một cái mâm sơn đen, trên để tám món điểm tâm, trong đĩa sứ trắng để đây bánh từng tử, bánh hồ đào, mứt đào, mứt mai côi, kẹo hạnh nhân, bánh đậu xanh, kẹo sữa bách hợp, mơ ngâm mật hoa quế, đều là thức điểm tâm Tô Châu, khéo léo tinh tế phi thường. Những thức điểm tâm Giang Nam này năm xưa Vi Tiểu Bảo trong kỹ viện Dương Châu đã thấy nhiều, khách chơi quang lâm, chủ chứa lấy ra đãi khách, y nhân lúc người ta không để ý, cũng không khỏi lấy trộm một cái vài viên, không ngờ lại gặp người quen cũ trong một cái am nhỏ ở Vân Nam, trong lòng vui vẻ “Lão tử có thể trở về Lệ Xuân viện ở Dương Châu rồi”.

Đạo cô kia bung điểm tâm lên xong lập tức lui ra. Một làn khói xanh lớn vờn bay lên từ chiếc lư đồng trên bàn trà, là đốt đèn hương loại tốt, Vi Tiểu Bảo là người biết hàng, mỗi lần tới cung Từ Ninh của thái hậu, đều ngửi thấy mùi đèn hương thượng hạng này, đột nhiên trong lòng hoảng sợ “Ái chà, không xong, chẳng lẽ con đi già ở đây?”, lúc ấy lập tức đứng lên.

Chỉ nghe tiếng bước chân khê vang lên ngoài cửa, một người đàn bà bước vào, chấp tay làm lễ với Vi Tiểu Bảo, nói “Người xuất gia nơi yên tĩnh vắng vẻ, xin tham kiến Vi đại nhân”, giọng nói trong trẻo dịu dàng, nói ngữ âm Tô Châu.

Người đàn bà này khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, mặc đạo bào màu vàng nhạt, mày mắt như vẽ, xinh đẹp khó mà nói hết, Vi Tiểu Bảo trong đời chưa gặp người

đàn bà nào xinh đẹp như thế. Y tay cầm chén trà, miệng há ra không ngậm lại được, trong chớp mắt trợn mắt đỏ lười, tay chân luống cuống.

Người đàn bà kia mỉm cười nói “Mời Vi đại nhân ngồi”.

Vi Tiểu Bảo hoang mang thất thố, nói “Vâng, vâng”, hai gối nhũn ra, ngồi phịch xuống ghế, nước trong chén trà sánh ra, vạt áo lập tức bị ướt một khoảng lớn.

Đàn ông trên đời vừa gặp nàng lần đầu mà thất hồn lạc phách như thế, người đẹp kia đã nhìn thấy rất nhiều, nên cũng không để ý, nhưng Vi Tiểu Bảo chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, cũng bị dung mạo tuyệt thế của mình trấn nhiếp. Người đẹp kia cười khê một tiếng, nói “Vi đại nhân tuổi trẻ tài cao, người ta nói trước kia Cam La mười hai tuổi đã làm Thừa tướng, nhưng Vi đại nhân cũng không kém gì y”.

Vi Tiểu Bảo nói “Không dám. Ái chà, Tây Thi, Dương Quý phi gì gì nhất định đều không bằng bà”.

Người đẹp kia đưa tay áo lên che nửa khuôn mặt, cười duyên một tiếng, dáng vẻ yêu kiều lập tức hiện ra, kể nghiêm trang nói “Tây Thi, Dương Quý phi cũng đều là người số phận đau khổ. Tiểu nữ chỉ hận trời sinh ra dung mạo thế này, làm khổ thương sinh trong thiên hạ, nên mới làm bạn với đèn xanh Phật cổ, vất vả sám hối. Ô, cho dù có gõ gậy dùi mõ, niệm nát kinh Phật, cũng không chuộc được một trong vạn phần tội nghiệt đã tạo ra trước đây”. Nói tới đó mi mắt đỏ hoe, nhìn không được ứa nước mắt.

Vi Tiểu Bảo không hiểu rõ nàng muốn nói gì, chỉ thấy lúc nàng mỉm cười thì ánh sáng lung linh, lúc

buồn khổ thì về khổ sở động lòng người, bất giác trong lòng đầy ý thương xót, cũng không biết lai lịch nàng ra sao, nhiệt huyết trong lòng trào lên, chỉ cảm thấy cho dù có phải vì nàng mà tan xương nát thịt cũng cam tâm, vỗ ngực một cái đứng phất lên, hiên ngang khẳng khái nói “Có ai hà hiếp bà, ta sẽ liều mạng vì bà. Bà có việc gì khó khăn, cứ giao cho ta, nếu không làm được, Vi Tiểu Bảo ta sẽ cắt cái đầu này giao cho bà”, nói xong xòe tay phải ra, chặt mạnh vào cổ mình một cái. Khí khái đại trượng phu ấy bình sinh y cũng làm nhiều, nhưng lần này thì không có chút nào là ra vẻ.

Người đẹp kia đưa mắt nhìn y hồi lâu, ghen ngào nói “Vi đại nhân nghĩa bạc vân thiên, tiểu nữ không biết làm sao để báo đáp”. Đột nhiên quỳ hai gối xuống, lạy rạp xuống đất.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Không được, không được”. Rồi cũng quỳ xuống, hướng về nàng dùng dùng dùng đập đầu thành tiếng, nói “Bà là người tiên xuống trần, Quan âm Bồ tát chuyển sinh, để ta đập đầu với bà mới phải”. Người đẹp kia khẽ nói “Làm ta tổn thọ rồi”, rồi đưa tay nắm hai tay y nhẹ nhàng đỡ lên. Hai người đồng thời đứng dậy.

Vi Tiểu Bảo thấy trên mặt nàng còn mấy giọt lệ lóng lánh như ngọc, vội đưa tay áo ra khẽ lau cho nàng, dịu dàng an ủi “Đừng khóc, đừng khóc, cho dù là chuyện lớn bằng trời chúng ta cũng phải làm bằng được”. Với tuổi thì người đẹp kia có thể làm mẹ y, nhưng trong dáng vẻ cử chỉ, lời lẽ thái độ của nàng, trời sinh đầy vẻ kiêu my ôn nhu, khiến người ta không kìm được nẩy

lòng thương xót, Vi Tiểu Bảo lại hỏi “Rốt lại bà có chuyện gì khó?”.

Người đẹp kia nói “Vi đại nhân được thư xong, lập tức giá đáo, tiểu nữ quả thật rất cảm kích..”

Vi Tiểu Bảo “Ái chà” một tiếng, đưa tay đập mạnh lên trán một cái, nói “Thật ngu ngốc quá, đó là chuyện A Kha...”. Hai mắt ngơ ngác nhìn người đẹp kia, đột nhiên sực hiểu, cao giọng nói “Bà là mẹ của A Kha!”.

Người đẹp kia hạ giọng nói “Vi đại nhân rất thông minh, không chờ ta nói người đã đoán ra được rồi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đoán từ khuôn mặt. Hai người các người khuôn mặt rất giống nhau, có điều... có điều A Kha sư tử không... không đẹp bằng bà”.

Người đẹp kia hơi đỏ mặt, làn da trắng muốt hiện lên màu ửng hồng, cũng như trên ngọc trắng xoa thêm một lớp yên chi, hạ giọng hỏi “Người gọi A Kha là sư tử à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, cô ta là sư tử của ta”. Lúc ấy không giấu giếm gì, bèn đem việc mình quen biết A Kha thế nào, bị nàng đánh gãy tay thế nào, nhận Cửu Nạn làm sư phụ thế nào, cùng tới Côn Minh thế nào, nhất nhất kể lại, mình say đắm A Kha thế nào mà nàng không đếm xỉa tới mình thế nào, tất cả mọi chuyện đều nói thẳng ra. Chỉ là thân thế của Cửu Nạn và ý mình muốn mưu đồ chuyện bất lợi cho Ngô Tam Quế thì việc có quan hệ rất lớn, nên bỏ qua không nói gì tới.

Người đẹp kia im lặng lắng nghe, đợi y nói xong, khẽ thở dài một tiếng, ngậm khẽ “Há bởi vợ con lắm kế lớn. Không may hào kiệt vốn đa tình. Hồng nhan họa thủy, chuyện trước mắt không gì rõ ràng hơn. Vì đại nhân tiên trình viễn đại...”.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói “Không phải, không phải. Câu hồng nhan họa thủy, ta cũng từng nghe tiên sinh kể chuyện nói rồi. Đát Kỷ gì đó, Dương Quý phi gì đó, nói họ là mỹ nữ làm hại quốc gia. Thật ra nếu trong thiên hạ không có bọn đàn ông xấu, hoàng đế xấu, thì mỹ nữ có đẹp hơn cũng không hại được quốc gia. Mọi người nói Bình Tây vương vì Trần Viên Viên mới đầu hàng nhà Thanh, nhưng theo ta thấy, nếu Ngô Tam Quế quả thật trung thành với nhà Minh thì cho dù có mười tám Trần Viên Viên, con bà nó Ngô Tam Quế cũng không đầu hàng nhà Đại Thanh đâu”.

Người đẹp kia đứng lên, lay rạp xuống đất, nói “Đa tạ Vi đại nhân minh kiến, phân biện nỗi oan ngàn thuở không biện bạch được cho tiểu nữ”.

Vì Tiểu Bảo vội vàng đáp lễ, ngạc nhiên nói “Bà... bà... á... á chà, đúng rồi, ta thật là rất ngu ngốc, nếu bà không phải là Trần Viên Viên, thì trong thiên hạ làm... làm sao... có được mỹ nhân thứ hai thế này? Có điều, ờ, ta càng lúc càng hồ đồ, bà không phải là vương phi của Bình Tây vương sao? Tại sao lại ở đây để tóc tu hành cái gì? Tại sao sư tỷ A Kha lại... lại là con gái của bà?”.

Người đẹp kia đứng lên, nói “Tiện thiếp chính là Trần Viên Viên. Chuyện bên trong nói ra rất dài. Tiện

thiếp một là có chuyện nhờ Vi đại nhân, chuyện gì cũng không dám giấu. Hai là mới rồi nghe đại nhân minh oan cho tiện thiếp, trong lòng cảm kích. Hơn hai mươi năm nay, tiện thiếp bị thiên hạ thóa mạ, đổ hết tội vong quốc lên đầu. Trên đời chỉ có hai vị đại tài tử mới hiểu được nỗi oan khuất của tiện thiếp. Một vị là đại thi nhân Ngô Mai Thôn Ngô tài tử, một vị chính là Vi đại nhân”.

Thật ra Vi Tiểu Bảo về việc quốc gia đại sự thì mờ mờ mịt mịt, làm sao biết Trần Viên Viên có oan uổng hay không, chỉ là thấy nàng dung mạo diễm lệ, trong lòng khuynh đảo, lại mười phần căm hận Ngô Tam Quế, huống chi nàng lại là mẹ A Kha, cho dù nàng có hàng ngàn hàng vạn điều sai trái cũng không phải là tội lỗi gì, cũng là một người đau khổ, có chỗ nào không hay là đổ hết lên đầu Ngô Tam Quế. Nghe nàng khen mình là đại tài tử, chuyện này thì rất y rất biết mình, bèn vội xua tay nói “Ta thì chữ to bằng quả bí cũng không biết được một gánh, không bằng nên thêm vào hai chữ rắm chó. Gọi là Tài tử rắm chó Vi Tiểu Bảo”.

Trần Viên Viên cười khê một tiếng, nói “Làm thơ phú văn chương hay, chẳng qua chỉ là tiểu tài tử. Có kiến thức, có can đảm, mới là đại tài tử”.

Vi Tiểu Bảo nghe hai câu phụng thừa ấy, không tìm được thấy xương cốt toàn thân nhẹ nhàng, nghĩ thầm “Vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này lại gọi mình là đại tài tử. Hô hô, té ra lão tử quả thật cũng rất tài tình. Con mẹ nó, từ lúc lọt lòng mẹ đến nay, đây là lần đầu tiên lão tử nghe thấy như thế”.

Trần Viên Viên đứng lên, nói “Mời đại nhân dời bước để tiểu nữ đem hết tình tiết bên trong kể lại rõ ràng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”. Rồi theo nàng đi qua một lối đi trồng hoa rải sỏi, tới một gian phòng nhỏ.

Trong phòng không bày bàn ghế, dưới đất đặt hai tấm bồ đoàn, trên tường treo một bức chữ viết, nhìn thấy chữ dày chi chít, số chữ quả không ít, bên cạnh treo một chiếc đàn tỳ bà.

Trần Viên Viên nói “Mời đại nhân ngồi”. Đợi Vi Tiểu Bảo ngồi xuống một tấm bồ đoàn xong, bước tới cạnh tường lấy chiếc đàn tỳ bà xuống, ôm vào trong tay, ngồi xuống tấm bồ đoàn kia, chỉ vào bức tự thư trên tường nói khẽ “Đây là một bài thơ trường thiên của tài tử Ngô Mai Thôn viết cho tiện thiếp, gọi là Viên Viên khúc. Hôm nay có duyên, xin đàn hát một khúc cho đại nhân nghe, chỉ sợ làm rát tai người”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Hay lắm, hay lắm. Có điều bà hát vài câu thì phải giải thích một lượt, chứ loại tài tử rầm chó như ta học vấn rất tầm thường”.

Trần Viên Viên mỉm cười nói “Đại nhân quá khiêm rồi”, gảy dây đàn một cái, tinh tinh tang tang mấy tiếng, nói “Khúc này lâu quá không đàn, nếu có sơ suất xin đừng trách”. Vi Tiểu Bảo nói “Không cần khách khí. Nếu có đàn sai nhịp, ta cũng không biết đâu”.

Chỉ nghe nàng nhẹ nhàng thong thả đàn vài tiếng, chậm rãi hát :

“Đinh Hồ ngày ấy bỏ nhân gian, Phá giặc về kinh xuống Ngọc Quan. Khóc lớn sáu quân đều áo trắng, Một phen nổi giận bởi hồng nhan”.

Hát xong bốn câu, nói “Đây là nói năm ấy Sùng Trinh thiên tử quy thiên, Bình Tây vương và Mãn Thanh liên binh đánh bại Lý Tự Thành, tấn công Bắc Kinh, tướng sĩ đều để tang hoàng đế. Sở dĩ Bình Tây vương xuất binh, cũng vì con người bất tường là ta”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Bà xinh đẹp thế này, Ngô Tam Quế đầu hàng nhà Đại Thanh vì bà cũng không trách y được. Nếu là Vi Tiểu Bảo ta, thì chắc cũng đầu hàng thôi”.

Trần Viên Viên liếc mắt một cái, nghĩ thầm “Một thằng nhỏ như ngươi mà cũng đùa cợt với ta”, nhưng thấy y thần sắc vẫn nghiêm trang mới biết y nói thật lòng, bất giác hơi có ý cảm tình tri ngộ, tiếp tục hát :

“Hồng nhan lưu lạc ta không muốn, Nghịch tặc trời làm cho tự mất. Quét giặc Hoàng cân phá Hắc Sơn, Hết khóc vua cha lại gặp mặt”.

Hát xong nói “Đây là nói việc vương gia đánh bại Lý Tự Thành. Trong thơ nói Lý Tự Thành việc lớn không thành vì y tự mình không tốt, sau khi chiếm được Bắc Kinh, hành sự hoang đường. Vương gia thấy câu này rất không vui”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế, làm sao y vui được chứ? Trong bài thơ nói rõ là Lý Tự Thành thất bại hoàn toàn không phải là công lao của y”.

Trần Viên Viên nói “Đoạn dưới đây là nói về thân thế của tiện thiếp”. Rồi hát :

“Gặp mặt vừa qua phủ đại thần, Cửa hầu ca múa tựa hoa xuân. Hẹn đem tài khéo cầm ca ấy, Chờ lập công lao bậc tướng quân. Nhà ở Cô Tô làng giặt vải, Tên tự Viên Viên đẹp lòng lấy. Thường mơ tới chơi vườn Phù Sai, Cung nữ đưa vào vua đứng dậy, Tiên thân là gái hái hoa sen, Trước cửa một vùng sông nước chảy”.

Khúc điệu êm ái uyển chuyển, tiếng tỳ bà réo rắt, như gió mát khê thổi, tiếng sóng dưới ao sen khẽ vỗ.

Trần Viên Viên hạ giọng nói “Đây là so sánh tiên thiếp với Tây Thi, không khỏi có chỗ quá đáng”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “So sánh rất không đúng, so sánh rất không đúng”. Trần Viên Viên thoáng sùng sốt. Vi Tiểu Bảo nói “Tây Thi làm sao bằng được bà?”. Trần Viên Viên có vẻ xấu hổ, nói “Vi đại nhân nói đùa”, Vi Tiểu Bảo nói “Quyết không phải là đùa, ở đây là có duyên có rất lớn. Ta nghe người ta nói Tây Thi là người Chư Khái phủ Thiệu Hưng, Chiết Giang, tướng mạo tuy đẹp, nhưng người Thiệu Hưng nói *Nấy cái lỗi lấu com lếp*, làm sao bằng người Tô Châu bà nói chuyện vừa êm ái vừa dễ nghe?”. Trần Viên Viên mỉm cười duyên dáng, nói “Té ra còn có đạo lý ấy. Nghĩ chắc Ngô vương Phù Sai cũng là người Tô Châu, tại sao lại thích Tây Thi?”, Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Ngô vương Phù Sai không thính tai lắm, có khi là thế”, Trần Viên Viên che miệng cười, trên mặt ửng hồng, ánh mắt long lanh, làn môi anh đào khẽ run lên, nhất thời dáng vẻ sầu khổ mất hết, trong phòng đầy vẻ kiều my. Vi Tiểu Bảo chỉ cảm thấy lâng lâng, đầu óc ngây ngất, không biết mình đang ở đâu. Chỉ nghe nàng hát tiếp :

“Nước chảy mái chèo khua như bay, Người ác nơi đâu ép chờ đi ? Lúc ấy đã hay mình bạc mệnh, Đương thời chỉ biết khóc chia ly. Ngất trời ý khí liền cung địch, Mắt ngời răng trắng không ai tiếc. Cướp về hèm vắng nhốt trong nhà, Dạy hát dạy đàn mời rượu khách”.

Hát tới đó, khề thở dài một tiếng, nói “Tiên thiếp xuất thân phong trần, vốn không cần che giấu...”. Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì mà xuất thân phong trần ? Bà đừng làm văn với ta, chuyện văn chương thì ta không biết đâu”. Trần Viên Viên nói “Tiểu nữ vốn là kỹ nữ trong kỹ viện ở Tô Châu...”. Vi Tiểu Bảo vỗ gối kêu “Hay quá!”. Trần Viên Viên hơi có vẻ xấu hổ, hạ giọng nói “Đó là tiên thiếp bạc mệnh”. Vi Tiểu Bảo vô cùng cao hứng, nói “Ta và bà chí đồng đạo hợp, ta cũng xuất thân phong trần”, Trần Viên Viên đôi mắt phượng đen láy trong suốt mở to nhìn y, ngo ngác không hiểu, nghĩ thầm “Nhất định y không hiểu ý câu Xuất thân phong trần”.

Vi Tiểu Bảo nói “Bà xuất thân trong kỹ viện, ta cũng xuất thân trong kỹ viện, có điều một người ở Tô Châu, một người ở Dương Châu. Mẹ ta là kỹ nữ trong Lệ Xuân viện ở Dương Châu. Có điều dung mạo mẹ ta không đẹp bằng bà, một người trên trời, một người dưới đất”. Trần Viên Viên vô cùng ngạc nhiên, dịu dàng hỏi “Câu ấy không phải là đùa đấy chứ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Có gì mà đùa? Ô, ta công việc bận rộn, đã phái người về đón mẹ ta, không thể để bà làm kỹ nữ nữa. Có điều ta thấy bà trong Lệ Xuân viện hi hi hô hô rất vui vẻ, đón lên Bắc Kinh, chỉ sợ lại không thoải mái”.

Trần Viên Viên nói “Anh hùng không sợ xuất thân hèn. Vi đại nhân quang minh lỗi lạc, không hề úy kỵ,

đúng là bản sắc anh hùng”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta chỉ nói với một mình bà chứ quyết không nói với ai khác, nếu không người ta chửi ta là con đồ đi khốn nạn thì thật là không tiêu được trước mặt A Kha, lại càng không dám nói tới, cô ta đã không coi ta ra gì, lại biết thêm chuyện này thì vĩnh viễn sẽ không nhìn tới ta nữa”, Trần Viên Viên nói “Vi đại nhân yên tâm, tiện thiếp sẽ kín miệng. Nói thật, A Kha, mẹ... mẹ ruột của nó cũng hoàn toàn không phải là thực nữ danh môn gì”. Vi Tiểu Bảo nói “Tóm lại bà đừng nói với cô ta. Cô ta rất căm hận kỹ nữ, nói loại nữ nhân ấy rất là xấu xa”.

Trần Viên Viên cúi đầu, hạ giọng nói “Nó... nó nói nữ nhân trong kỹ viện là rất... rất xấu xa à?”, Vi Tiểu Bảo vội nói “Bà đừng khó xử, cô ta quyết không phải là nói bà”. Trần Viên Viên buồn bã nói “Tự nhiên là nó không nói ta. A Kha không biết ta là mẹ nó”. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Tại sao cô ta không biết?”.

Trần Viên Viên lắc lắc đầu, nói “Nó không biết” rồi quay đầu đi, hơi xuất thần, qua một lúc mới chậm rãi nói “Hoàng hậu của thiên tử Sùng Trinh họ Chu, cũng là người Tô Châu. Sùng Trinh thiên tử sủng ái Diên Quý phi, hoàng hậu tranh giành với Diên Quý phi rất ghê gớm. Gia Định bá cha hoàng hậu mua ta từ kỹ viện ra, đưa vào hoàng cung, mong ta chia xẻ được sự sủng ái của thiên tử với Diên Quý phi...”. Vi Tiểu Bảo nói “Đó quả là diệu kế. Nhất định là Diên Quý phi gặp rủi ro rồi”, Trần Viên Viên nói “Cũng chẳng có rủi ro gì. Sùng Trinh thiên tử lo lắng việc nước, không mê tửu sắc, ta ở trong cung không bao lâu thì hoàng thượng sai Chu hoàng hậu cho ta ra khỏi cung”.

Vi Tiểu Bảo cao giọng nói “Kỳ quái, kỳ quái ! Ta nghe người ta nói Sùng Trinh hoàng đế có mắt không trông, chỉ tin gian thần, giết chết loại đại trung thần như Viên Sùng Hoán. Té ra y không có mắt nhìn đàn ông, càng không có mắt nhìn đàn bà, ngay cả người như người mà cũng không cần, chắc chắc, chắc chắc”. Y lắc đầu quấy quấy, chỉ cảm thấy trong thiên hạ không có chuyện gì lạ bằng chuyện này.

Trần Viên Viên nói “Đàn ông có người thích công danh phú quý, có người thích tiền bạc của cải, làm hoàng đế thì chỉ nghĩ tới việc làm thế nào để giữ gìn quốc gia xã tắc, không phải ai cũng thích đàn bà xinh đẹp đâu”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta thì công danh phú quý cũng cần, tiền bạc của cải cũng cần, đàn bà xinh đẹp lại càng cần, chỉ có hoàng đế là không muốn làm, có cho ta làm, ta cũng không làm. Ờ, trong thành Côn Minh có một vị nhân huynh, làm thiên hạ đệ nhất đại quan, trở thành thiên hạ đệ nhất phú ông, cuối thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà vẫn muốn làm hoàng đế đấy”. Trần Viên Viên hơi biến sắc, hỏi “Người nói Bình Tây vương à?”, Vi Tiểu Bảo nói “Ta chẳng nói ai cả, nói tóm lại đó không phải là Trần Viên Viên bà, cũng không phải là Vi Tiểu Bảo ta”.

Trần Viên Viên nói “Trong bài hát này, đoạn cuối nói ta gặp Bình Tây vương thế nào, y nói với Gia Định bá lấy ta thế nào, kể ra trần thủ Sơn Hải quan, lưu ta lại ở Bắc Kinh, không bao lâu Sấm... Sấm... Lý Sấm đánh chiếm kinh thành”. Rồi hát :

“Chén khách vòng quanh mặt trời xé, Một khúc đàn sầu hướng ai gảy ? Tuần tú công hầu có thiếu niên, Tay nhặt cành hoa mấy lần ngó. Sớm đưa chim đẹp thoát ra

lông, Bao giờ mới vượt sông Ngân đó ? Hòn chết thư chàng giục già lông, Túi mình mới mất chờ tương ngộ. Lời hẹn ơn sâu gặp khó khăn, Sáng ra ong kiến ngập Trường An. Chương Đài cảnh liễu còn nhung nhớ, Tơ bụi trời xa luống thờ than”.

Hát tới đó tiếng đàn tỳ bà nức nở, ngo ngẩn xuất thần.

Vì Tiểu Bảo chỉ cho là khúc hát đã chấm dứt, vỗ tay khen hay nói “Hết rồi à? Hát rất hay, hát rất giỏi, hát rất ngân nga”. Trần Viên Viên nói “Nếu lúc bấy giờ ta chết đi thì bài hát này tự nhiên dừng lại ở đây”. Vì Tiểu Bảo thoáng đỏ mặt, nghĩ thầm “Con mẹ nó, lão tử lại không có học vấn. Lý Sấm vào kinh thành, khúc hát của ông thầy Sùng Trinh hoàng đế nhà mình thì chấm dứt còn khúc hát của Trần Viên Viên thì chưa hết”.

Trần Viên Viên hạ giọng nói “Lý Sấm bắt ta đi, về sau Bình Tây vương lại cướp ta lại. Ta không phải là người, chỉ là một đồ vật đẹp, ai mạnh hơn thì người ấy cướp được”. Rồi hát :

“Đòi mãi Lục Châu vào phủ đệ, Ép hô Giáng Thụ ra lan can. Nếu như tráng sĩ không toàn thắng, Sao được mây ngài cưỡi ngựa sang ? Mây ngài trên ngựa truyền hô tiến, Tóc mây nghiêng lệch hồn vừa định. Nén lớn ra mừng giữa chiến trường, Điểm trang trên mặt phai son phấn. Theo quân đàn sáo tới Tần Xuyên, Bò vàng trên lộ xe ngàn chiếc. Tà Cốc mây sâu gác vẽ đùn, Tán Quan nắng xé dài gương ánh”.

“Tin đồn truyền khắp chốn quê hương, Qua rộn hồng bay trái chực sương. Người trước dạy đàn thương vẫn sống,

Bạn xưa giặt vải nhớ cùng hàng. Ngâm bùn én thấy về nhà cũ, Trên nhánh bay ngang ấy phượng hoàng. Trước chén ngâm ngùi thương tuổi tác, có người làm vợ bậc hầu vương”.

Nàng hát tới ba chữ “Bậc hầu vương” lại ngưng thần ngẫm nghĩ, lần này Vi Tiểu Bảo không dám hỏi nàng đã hát xong chưa, quyết định chủ ý “Trừ phi bà ta tự nói là đã hát xong, nếu không thì không được hỏi nhiều, để khỏi lòi cái dốt”. Chỉ nghe nàng u oán nói “Ta theo Bình Tây vương đánh vào Tứ Xuyên, y được phong vương. Tin tức truyền tới Tô Châu, chị em trong kỹ viện cũ ai cũng hâm mộ, nói ta may mắn. Họ đã lớn tuổi, vẫn còn phải hành nghề trong kỹ viện”.

Vi Tiểu Bảo nói “Lúc ta ở Lệ Xuân viện, từng nghe họ nói cái gì Động phòng tối tối thay người mới, mới mẻ nhiệt náo, cũng không có gì là không hay”. Trần Viên Viên nhìn y một cái, thấy y không có vẻ gì là nói đùa, khề chép miệng nói “Đại nhân, người còn nhỏ tuổi, không biết cái khổ trong đó đâu”, rồi búng dây đàn, hát :

“Đương thời chỉ bởi vì danh khổ, Vương tôn công tử tranh mời gọi. Một học mình châu vạn học sáu, Quan sơn phiêu bạt thân mòn mỏi. Lầm sọ cuồng phong hoa rụng bay, Vô biên xuân sắc về trời đất”.

“Thường nghe nghiêng nước với nghiêng thành, Lại khiến Chu lang được nổi danh. Há bởi vợ con làm kẻ lớn, Không may hào kiệt vốn đa tình. Cả nhà xương trắng thành tro bụi, Một kiếp hồng nhan rọi sử xanh”.

Trên khóe mắt nàng ứa lệ, dùng tay đàn lại, ghen ngào nói “Ngô Mai Thôn tài tử biết ta tuy nổi tiếng thiên hạ nhưng trong lòng ắt là đau khổ. Người đời chỉ ta

hông nhan họa thủy, làm mất giang sơn của nhà Đại Minh, Ngô tài tử thì biết ta là một cô gái nhỏ, có tài cán gì đâu? Là xấu hay tốt, cũng toàn là do đàn ông làm ra”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng đấy, quân mã của Đại Thanh hàng ngàn hàng vạn kéo tới, một người đẹp yếu ớt như bà làm sao chống được?”, lại nghĩ “Bà ta vừa đàn vừa nói chuyện thế này, rất giống các tiên sinh kể chuyện ở Tô Châu vừa đàn vừa kể chuyện. Minh nói chuyện vài câu với bà ta, phụ họa vài tiếng, trở thành người giúp việc của tiên sinh kể chuyện. Hai người chúng ta mà tới quán trà ở Dương Châu làm ăn, đảm bảo sẽ làm chấn động cả thành Dương Châu, cả quán trà cũng bị chen lấn vỡ toang. Minh dựa vào bằng hiệu của bà ta, tự nhiên cũng sẽ nổi tiếng”. Đang nghĩ tới lúc đắc ý chợt nghe nàng hát :

*“Anh chẳng thấy, Quán Oa vừa dựng uyên ương ngủ,
Gái Việt như hoa nhìn chẳng đủ, Lối cũ bụi mờ chìm
rộn kêu, Hành lang người vắng rêu xanh mọc. Đối quạt
dời cung vạn dặm sâu, Vàng ca ngọc múa cổ Lương
Châu. Vì anh riêng hát Ngô cung khúc, Sông Hán về
đông nước biếc sâu”.*

Hát tới chữ “Sâu”, tiếng ca ngân dài không dứt, tiếng tỳ bà chuyển lên cao vút, dần dần tắt đi, qua một lúc, tiếng đàn lại khe khe trỗi lên, tựa hồ nước chảy dập dềnh đi xa, cuối cùng im bặt.

Trần Viên Viên thở dài một tiếng, nước mắt thánh thót rơi xuống, ghen ngào nói “Khoe cái xấu”. Rồi đứng lên treo chiếc đàn tỳ bà lên tường, quay lại ngồi xuống tám bồ đoàn, rồi nói “Đoạn cuối cùng của bài hát là nói chuyện Ngô vương Phù Sai thân vong nước mất năm

xưa. Năm xưa ta không hiểu rõ lắm, bài hát nói chuyện của ta, tại sao lại nhắc tới Ngô cung? Cho dù là ví ta với Tây Thi thì ở trên cũng nói tới rồi. Ngô cung, Ngô cung, chẳng lẽ là nói vương cung của Bình Tây vương sao? Mấy năm gần đây ta mới hiểu. Vương gia thao luyện binh mã, xa xỉ cùng cực, chỉ e... chỉ e tương lai..., ờ, ta khuyên y mấy lần rồi, nhưng y nổi giận. Ta xuất gia ở am Tam Thánh này, để tóc tu hành, sám hối tội nghiệt một đời, chỉ mong mọi người yên yên ổn ổn, trọn vẹn một đời, nào ngờ A Kha... A Kha...", tới đó ghen ngào không nói được nữa.

Vi Tiểu Bảo nghe hát suốt nửa ngày, vì người hát xinh đẹp, bài hát động lòng người, trong lúc say sưa đã quên hết mục đích tới đây, vừa nghe nàng nói tới A Kha, lập tức đứng lên hỏi "Rốt lại A Kha thế nào? Cô ta có hành thích Bình Tây vương không? Cô ta là con bà, vậy thì là quận chúa của vương gia rồi. Ái chà, hồngбет, hồngбет". Trần Viên Viên hoảng sợ hỏi "Chuyện gì hồngбет?".

Vi Tiểu Bảo không còn lòng dạ nào, thuận miệng nói "Không... không có chuyện gì". Nguyên là y đột nhiên nghĩ tới A Kha vốn đã không coi mình ra gì, nàng lại là quận chúa của Bình Tây vương, so với con trai của một kỹ nữ như mình thì càng cách nhau một trời một vực.

Trần Viên Viên nói "A Kha lúc được hai tuổi, nửa đêm đột nhiên mất tích. Vương gia sai người lục soát khắp trong thành, vẫn không thấy tung tích đâu. Ta ngờ là... ngờ là...", đột nhiên đỏ mặt quay đầu đi. Vi Tiểu

Bảo hỏi “Ngờ là chuyện gì?”. Trần Viên Viên nói “Ta ngờ là kẻ thù của vương gia bắt trộm con gái đi, hoặc là để uy hiếp, nếu không thì là để lừa gạt”.

Vi Tiểu Bảo nói “Trong vương phủ có rất nhiều vệ sĩ và gia tướng là cao thủ, mà có người thần không hay quỷ không biết lén lút bắt trộm được A Kha sư tử, thì bản lĩnh quả thật là không nhỏ”. Trần Viên Viên nói “Đúng thế. Lúc ấy vương gia nổi giận, giết chết hai tên thủ lĩnh vệ sĩ, lại cách chức Đề đốc và Tri phủ trong thành Côn Minh, tra xét mấy ngày không có tung tích gì, vương gia lại định giết người, nhờ ta khuyên y mới chịu thôi. Mười mấy năm nay thủy chung không có tin tức gì của A Kha, ta vẫn cho rằng... vẫn cho rằng nó đã chết”.

Vi Tiểu Bảo nói “Không trách A Kha nói là họ Trần, té ra cô ta mang họ của bà”.

Trần Viên Viên thân hình xiêu đi một cái, run lên nói “Nó... nó nói là họ Trần à? Tại sao nó biết được?”.

Vi Tiểu Bảo chợt động tâm niệm “Lão Hán gian ngày đêm lo sợ bị người ta hành thích, đề phòng nghiêm mật tới mức nào. Muốn bắt trộm một đứa nhỏ trong vương phủ ra thì biết đâu còn khó hơn là hành thích y. Trong thiên hạ ngoài sư phụ Cửu Nạn, chỉ e là không có người thứ hai nào làm được”, bèn nói “Có quá nửa là do người bắt trộm nói với cô ta”. Trần Viên Viên thông thả gật đầu, nói “Không sai. Có điều... tại sao lại không nói nó họ... họ...”. Vi Tiểu Bảo nói “Không nói là họ Ngô phải không? Hừ, họ của Bình Tây vương cũng chẳng có gì vinh dự”.

Trần Viên Viên nhìn ra cửa sổ, ngo ngắn xuất thần, dường như không nghe lời y nói.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Về sau thế nào?”. Trần Viên Viên nói “Ta thường lo lắng nhớ nhung nó, chỉ mong trời cao thương xót, nó vẫn chưa chết, thế nào cũng sẽ có ngày gặp được nó, chiều hôm qua trong vương phủ truyền tin ra, nói vương gia bị hành thích trọng thương. Ta vội tới vương phủ thăm. Té ra vương gia bị hành thích là chuyện có thật, nhưng không bị thương”.

Vi Tiểu Bảo hoảng sợ giật nảy mình, kêu thất thanh “Y bị trọng thương là chuyện giả à?”. Trần Viên Viên nói “Vương gia nói y giả bị trọng thương để kẻ đối đầu khinh suất làm bừa, tiện tung một mẻ lưới quét sạch” Vi Tiểu Bảo cuống cuống, lẩm bẩm “Quả nhiên là giả, mình... mình thật ngu xuẩn, lẽ ra phải sớm nghĩ tới chuyện này”. Nghĩ thầm “Thằng đại Hán gian quả nhiên đã rất nghi ngờ mình”.

Trần Viên Viên nói “Ta hỏi thích khách là loại người nào. Vương gia một câu cũng không nói, dắt ta vào sương phòng. Trên giường có một thiếu nữ ngồi, tay chân mang khóa sắt, ta cũng không cần nhìn tới lần thứ hai đã biết ngay là con gái ta. Nó cũng giống hệt ta lúc trẻ tuổi. Nó vừa nhìn thấy ta, ngắn ra một lúc rồi hỏi : Bà là mẹ tôi à ? Ta gật gật đầu, chỉ vào vương gia nói : Người gọi cha đi. A Kha tức giận nói : Y là Hán gian, không phải cha ta. Y hại chết cha ta, ta muốn trả thù cho cha ta. Vương gia hỏi : Cha người là ai ? A Kha nói : Ta không biết. Sư phụ nói ta gặp mẹ ta xong, mẹ sẽ nói với ta. Vương gia hỏi sư phụ nó là ai, nó không chịu nói, về sau rốt lại cũng để lộ

phong thanh, nó là vâng lệnh sư phụ, tới hành thích vương gia”.

Vì Tiểu Bảo nghe tới đó, đã hiểu được nguyên do chuyện này tới bảy tám phần, đoán là sư phụ Cửu Nạn rất căm hận Ngô Tam Quế, chỉ giết một mình y thì không đủ hả giận, vì thế bắt trộm con gái y đi, dạy cho võ công, muốn cô ta giết chết cha mình. Y đứng lên đi ra cửa sổ, nghĩ “Phải rồi, sư phụ trước nay không thích A Kha, tuy dạy chiêu thức võ công cho cô ta nhưng không truyền thụ cho chút nội công nào, A Kha tuy về chiêu thức thì cao minh, nhưng hiểu biết tạp nham, môn nào phái nào cũng có, Trùng Quan lão sư diệt uyên bác như thế cũng không nhận ra môn phái của cô ta. Ờ, sư phụ không chịu coi cô ta là môn hạ Thiết Kiếm môn. Vì Tiểu Bảo mình mới là truyền nhân đích phái của Thiết Kiếm môn”. Nghĩ tới cách báo thù của Cửu Nạn mười phần tàn độc, bất giác rung mình một cái.

Trần Viên Viên nói “Sư phụ nó nghĩ sâu tính xa, rất căm hận vương gia nên đã an bài kế sách ấy. Nếu A Kha đâm chết vương gia thì đã báo thù được. Nếu hành thích không được, rốt lại vương gia cũng sẽ biết, người tới hành thích lại chính là con ruột của y, trong lòng đau khổ, chuyện đó cũng không cần nói”. Vì Tiểu Bảo nói “Bây giờ thì không có chuyện gì cả. Cô ta chưa giết chết vương gia, bây giờ cả nhà các người đoàn tụ, bà nói với A Kha nguyên do bên trong, há không phải mọi người đều vui vẻ sao?”. Trần Viên Viên thở dài nói “Nếu được như thế thì thật là tạ ơn trời đất”.

Vì Tiểu Bảo nói “A Kha là con gái ruột của bà, ai nhìn qua cũng thấy ngay. Nếu không phải là người mẹ nhan sắc chim sa cá lặn như bà thì không sinh được

con gái hoa nhường nguyệt thẹn như vậy”. Y ví phụ nữ xinh đẹp, trở đi trở lại cũng chỉ có tám chữ chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, cũng không nói ra được chữ nào khác, ngừng lại một lúc, lại nói “Vương gia không chịu tha A Kha, chẳng lẽ muốn trách phạt cô ta sao? Cô ta lúc hai tuổi đã bị người ta bắt trộm đi, làm sao biết được thân thế của mình ? Sao lại vì thế mà trách cô ta?”.

Trần Viên Viên nói “Vương gia nói : Người đã không nhận ta là cha, tự nhiên cũng không phải là con gái ta. Đừng nói người không phải là con gái ta, cho dù có đúng là con gái ta thì tác loạn phạm thượng, vô pháp vô thiên như thế, cũng không thể lưu lại trên đời, nói xong sờ mũi một cái”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Y hay sờ mũi lắm à ?”. Trần Viên Viên run lên nói “Người không biết, đó là thói quen của vương gia trước nay, y sờ mũi một cái là muốn giết người, trước nay không có ngoại lệ”. Vì Tiểu Bảo “Ài chà” một tiếng, nói “Vậy thì làm sao là tốt? Y... y giết A Kha chưa?”. Trần Viên Viên nói “Lúc ấy thì chưa. Vương gia... y muốn tra xét người đứng sau sai sử là ai, cha A Kha rốt lại là ai ?”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Vương gia đa nghi quá, quả thật có chỗ hơi ngu ngốc. Ta vừa gặp bà đã biết bà là mẹ A Kha, tại sao y lại không phải là cha A Kha. Chắc A Kha hành thích y, y căm hận lắm”. Tới đó về mặt Vì Tiểu Bảo trở nên trịnh trọng, nói “Chúng ta phải mau nghĩ cách cứu A Kha mới được. Nếu vương gia lại sờ mũi lần nữa thì đại sự không hay đâu”.

Trần Viên Viên nói “Tiểu nữ cả gan mời đại nhân tới đây chính là để thương lượng việc này. Ta nghĩ đại nhân là Khâm sai đại thần do hoàng thượng phái tới,

vương gia nhất định phải nể mặt người. A Kha mạo nhận là cung nữ hầu cận công chúa, chỉ cần đại nhân ra mặt, nói công chúa hỏi y đòi người, chắc vương gia cũng không dám dấn đây”.

Vi Tiểu Bảo co ngón trở tay phải lại, không ngừng gõ gõ vào trán mình, nói “Ngu ngốc, ngu ngốc, mắc lừa y lớn rồi”. Rồi nói “Kế sách của bà không những ta đã nghĩ ra từ sớm mà còn làm rồi. Nào ngờ thằng đại... đại vương gia cò cao hơn một nước, trối chân trối tay thằng ngốc lại rồi. Ta đã hỏi vương gia đòi người, vương gia đã trả cho ta, nhưng người ấy không phải là A Kha”.

Lúc ấy bèn đem việc Hạ Quốc Tướng dắt mình vào địa lao nhận người thế nào, thấy người ấy là một cô nương quen biết thế nào, cho rằng tin tức đồn sai, thích khách không phải là A Kha thế nào, mạo nhận cô nương kia là cung nữ bên cạnh công chúa thế nào, dắt nàng đi thế nào, nhất nhất kể lại, lại nói “Thằng khốn Hạ Quốc Tướng ắt đã sớm chuẩn bị, trước mặt mấy trăm người trong vương phủ, lớn tiếng la lối, nói đã giao cung nữ của công chúa cho ta. Ta làm sao có thể tới đòi người lần thứ hai. Không cần phải nói, thằng khốn ấy nhất định sẽ ra vẻ khênh khạng, nói : Vi đại nhân ơi, người lại đùa với tiểu tướng rồi, cung nữ của công chúa hành thích vương gia, tiểu tướng nể mặt đại nhân, bỏ liều cái mũ trên đầu không tính tới, liều mạng chịu để vương gia trách phạt đánh đòn, đã để đại nhân dắt đi rồi. Hàng trăm hàng ngàn người trong vương phủ đều nhìn thấy. Vương gia nói mong đại nhân trừng phạt cung nữ ấy thật nặng, tra xét rõ người sai sử là ai. Đại nhân lại tới đòi người, như vậy... như vậy thì trò đùa này thành lớn

chuyện rồi”. Y bắt chước giọng nói của Hạ Quốc Tướng, kể ra cũng rất giống.

Trần Viên Viên cau cau mày, nói “Đại nhân nói không sai, Hạ cô gia đúng là loại người như thế. Té ra... té ra họ đã sớm an bài cạm bẫy để bịt miệng đại nhân”.

Vi Tiểu Bảo giẫm chân chửi “Con bà nó thẳng...” rồi nhìn Trần Viên Viên một cái, nói “Nếu họ mà đụng tới một sợi tóc của A Kha, lão tử mà không liều mạng với... với bọn khốn ấy không xong”.

Trần Viên Viên khấp nép lay phục xuống, nói “Đại nhân ái hộ tiểu nữ như thế, tiểu nữ xin tạ ơn trước. Chỉ có điều...”.

Vi Tiểu Bảo vội đáp lễ, nói “Ta sẽ về mang quân mã xông vào phủ Bình Tây vương, đánh cho y nước chảy hoa rơi. Nếu không cứu được A Kha thì ta sẽ theo họ của thằng đại Hán gian, lão tử không phải họ Vi mà là họ Ngô! Con mẹ nó, lão tử là Ngô Tiểu Bảo!”.

Trần Viên Viên thấy y có vẻ khích động, ăn nói bậy bạ, cũng thấy hơi sợ, dịu dàng nói “Đại nhân đối với A Kha một lòng một dạ...”. Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì mà đại nhân với tiểu nhân, nếu bà coi ta là người nhà, thì gọi ta là Tiểu Bảo được rồi. Ta vốn phải gọi bà một tiếng là bá mẫu, có điều nghĩ tới thằng bá bá con mẹ nó kia, quả thật khiến người ta tức giận”.

Trần Viên Viên bước tới, nhẹ nhàng đặt tay lên vai y, nói “Tiểu Bảo, nếu ngươi không chê, cứ gọi ta là a di”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Ta gọi bà là dì, ta trong Lệ Xuân viện ở Dương Châu...”, nói tới đó vội im bặt.

Trần Viên Viên cũng đã hiểu, y ở trong Lê Xuân viện đều gọi các kỹ nữ là a di. Nàng thông hiểu thế tình, giỏi biết ý người, bèn nói “Ta có được một đứa cháu tốt như ngươi, thật là sung sướng chết đi được. Tiểu Bảo, chúng ta không thể đối đầu với vương gia, trong thành Côn Minh này binh mã của y rất đông, cho dù ngươi thắng được, y cứ trước tiên chém A Kha một đao, thì hai người chúng ta sẽ phải đau lòng suốt đời”.

Bà nói giọng nông thôn đất Ngô, đầu tiên rất dễ nghe, trong lời lẽ lại coi Vi Tiểu Bảo là người nhà, khiến y nghe thấy lửa giận đầy lòng lập tức tiêu tan, hỏi “Hảo a di, vậy thì bà có cách nào cứu được A Kha?”.

Trần Viên Viên ngưng thần suy nghĩ một lúc, nói “Ta chỉ có cách khuyên A Kha nhận vương gia là cha, y có nhẫn tâm cũng không thể giết chết con gái ruột của mình...”.

Đột nhiên ngoài cửa có một người cao giọng nói “Nhận giặc làm cha, lẽ nào lại thế!”.

Rèm cửa vén lên, một nhà sư già thân hình cao lớn sải chân bước vào, tay cầm một thanh thiền trượng bằng sắt rất to, dần mạnh xuống đất một cái, vòng sắt trên thiền trượng kêu leng keng. Nhà sư già này mặt vuông, dưới cằm có một bộ râu bạc, ánh mắt chớp chớp như điện, vô cùng oai mãnh. Y đứng ở đó, như một hòn núi nhỏ dời tới cửa, chỉ thấy y vai rộng lưng thẳng, như hổ như báo, oai thế trấn áp người ta.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, lui lại ba bước, tựa hồ muốn núp sau lưng Trần Viên Viên

Trần Viên Viên lại lộ vẻ rất vui mừng, bước tới trước mặt nhà sư, khẽ nói “Người tới rồi”. Nhà sư kia nói “Ta tới rồi!”, giọng nói chuyển thành dịu dàng, ánh mắt chuyển thành nhu hòa. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ vẻ yêu thương kính phục vui mừng.

Vi Tiểu Bảo rất ngạc nhiên “Lão hòa thượng này là ai? Chẳng lẽ... chẳng lẽ đây là người tình của a di? Là khách chơi lúc bà làm kỹ nữ trước kia chăng? Hòa thượng chơi gái, thật là chuyện chẳng ra sao. Ờ, như thế cũng chẳng có gì lạ, trước đây lúc lão tử làm hòa thượng, cũng từng vào kỹ viện chơi rồi”.

Trần Viên Viên nói “Người nghe cả rồi à?”. Nhà sư kia nói “Nghe cả rồi”. Trần Viên Viên nói “Tạ ơn trời đất, con nhỏ lại... lại được sống, ta...”, đột nhiên òa một tiếng bật khóc, ngã vào lòng nhà sư. Nhà sư đưa tay trái khẽ vỗ vỗ vào tóc nàng, an ủi “Chúng ta nói thế nào cũng phải cứu nó ra, cô đừng lo”, trong giọng nói hùng tráng chứa thâm tình. Trần Viên Viên co người trong lòng y, khóc rầm rút.

Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa sợ sệt, không dám nhúc nhích, nghĩ thầm “Hai người này coi mình như đã chết, thì lão tử cứ giả chết”.

Trần Viên Viên khóc một lúc, nghen ngào nói “Người... người có thể cứu con được à?”. Nhà sư lạnh lùng nói “Hết sức mà làm thôi”. Trần Viên Viên đứng lên, lau nước mắt hỏi “Làm cách nào? Người nói đi! Làm cách nào?”. Nhà sư cau mày nói “Nói tóm lại là không thể để nó gọi thằng gian tặc là cha”, Trần Viên

Viên nói “Phải, phải, là ta có lỗi. Ta vì để cứu con nên không nghĩ tới người. Ta... ta có lỗi với người”.

Nhà sư kia nói “Ta hiểu, ta cũng không trách cô. Nhưng không thể để nó nhận y làm cha, không thể, quyết không thể”. Giọng nói của y không to, nhưng trong ngữ khí rất có oai, tựa hồ nếu trước mặt có thiên quân vạn mã cũng phải nhất tề cúi đầu nghe lệnh.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng giày lẹp lẹp, một người cười lớn bước vào cao giọng nói “Lão bằng hữu giá lâm Côn Minh, tiểu vương rất có thể diện”, chính là thanh âm của Ngô Tam Quế.

Vì Tiểu Bảo và Trần Viên Viên lập tức biến sắc. Nhà sư kia thì như không nghe thấy, chỉ có ánh mắt đột nhiên rực lên.

Đột nhiên bạch quang chớp lên, tiếng gió vù vù, chỉ thấy hai thanh trường kiếm chớp lên chém rèm cửa rơi xuống, để lộ ra Ngô Tam Quế đang cười hê hê đứng ngoài cửa. Kế đó bình một tiếng lớn, bụi đất vụn, gỗ bay tung tóe, bốn bức tường và cửa sổ lập tức bị người dùng thiết chùy đập vỡ, ngoài mỗi lỗ thủng đều hiện ra mấy tên vệ sĩ, có người giương cung lắp tên, có người tay cầm trường mâu, đều chĩa vào phòng. Nhìn thấy Ngô Tam Quế chỉ cần ra lệnh một tiếng, ba người trong phòng sẽ bị tên cắm khắp người, trong chớp mắt sẽ biến thành như con nhím.

Ngô Tam Quế quát “Viên Viên, cô ra đây !”.

Trần Viên Viên hơi ngần ngừ, bước lên một bước nhưng lại dừng lại, lắc đầu nói “Ta không ra đâu”. Rồi quay lại đẩy khế vào vai Vì Tiểu Bảo nói “Tiểu Bảo, chuyện này không liên can gì tới người, người đi ra đi !”.

Vi Tiểu Bảo nghe trong lời nói của nàng đầy ý che chở cho mình, rất cảm động, cao giọng nói “Lão tử cứ không ra. Mẹ kiếp, Ngô Tam Quế, người có giỏi thì giết cả lão tử luôn đi”.

Nhà sư lắc lắc đầu, nói “Hai người các người đi ra đi, lão tăng lẽ ra phải chết từ hai mươi năm trước rồi”.

Trần Viên Viên bước qua nắm tay y, nói “Không, ta và người cùng chết một chỗ”.

Vi Tiểu Bảo cao giọng nói “A di có nghĩa khí, chẳng lẽ Vi Tiểu Bảo lại tham sống sợ chết sao? A di, ta cũng chết cùng chỗ với bà”.

Ngô Tam Quế giơ tay phải lên, giận dữ quát “Vi Tiểu Bảo, người và bọn phản loạn đại nghịch mưu đồ chuyện bất pháp, ta giết người xong sẽ tâu lên hoàng thượng, chỉ có công chứ không có tội”, rồi nói với Trần Viên Viên “Viên Viên tại sao cô hồ đồ như thế, còn chưa chịu ra?”. Trần Viên Viên lắc lắc đầu.

Vi Tiểu Bảo nói “Phản loạn đại nghịch cái gì? Ta biết người vu oan cho người tốt”.

Ngô Tam Quế tức quá bật cười, nói “Thằng nhãi, ta thấy người còn chưa biết lão hòa thượng này là ai. Y che giấu người, người tới Quỷ môn quan rồi vẫn chưa biết mình chết vì ai đâu”.

Nhà sư kia cao giọng nói “Lão phu đi không đổi họ, ngôi không đổi tên, là Phụng thiên vương họ Lý tên Tự Thành”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nói “Người... người chính là Lý Sấm Lý Tự Thành à?”.

Nhà sư kia nói “Không sai. Tiểu huynh đệ, người đi ra đi! Đại trượng phu mình làm mình chịu, Lý mỗ thân trải trăm trận, sống hơn bảy mươi tuổi, cũng không cần viên quan nhỏ tuổi người Thát Đát nhà người chết để làm bạn đâu”.

Đột nhiên bóng trắng chớp lên, trên nóc nhà có người nhảy xuống chụp vào đầu Ngô Tam Quế. Ngô Tam Quế giận dữ quát lớn, bốn tên vệ sĩ sau lưng đều phóng kiếm ra đâm vào cái bóng trắng, người kia phất tay áo một cái, một luồng kinh phong phất ra hất bốn tên vệ sĩ lùi lại, kế đập một chưởng vào lưng Ngô Tam Quế. Ngô Tam Quế chân đứng không vững chúi vào trong phòng. Người kia như bóng theo hình xông vào theo, tay phải chém xuống trúng đầu vai Ngô Tam Quế. Ngô Tam Quế hừ một tiếng, ngã ngồi xuống đất.

Người kia tay chưởng đặt lên Thiên linh cái của Ngô Tam Quế, nhìn bốn vệ sĩ chung quanh quát “Bắn tên đi!”.

Biến cố xảy trong chớp mắt, bốn vệ sĩ hoảng sợ ngẩn người, nhìn thấy vương gia đã rơi vào tay kẻ địch, ai dám động đây?

Vì Tiểu Bảo mừng rỡ kêu lên “Sư phụ, sư phụ”. Người từ nóc nhà nhảy xuống không chế Ngô Tam Quế chính là Cửu Nạn, Vì Tiểu Bảo tới am Tam Thánh, bà lén đi theo, nãy giờ núp trên nóc nhà. Hàng ngàn vệ sĩ trong Bình Tây vương phủ vây kín am Tam Thánh, bọn Cao Ngạn Siêu ngoài am không dám công nhiên động thủ. Cửu Nạn khinh công tuyệt đỉnh, cơ người lại trên máng xối, bọn vệ sĩ không phát giác ra được.

Cửu Nạn trừng mắt nhìn Lý Tự Thành chằm chằm, lạnh lùng hỏi “Người đúng là Lý Tự Thành à?”. Lý Tự Thành nói “Không sai”. Cửu Nạn nói “Nghe nói người đã bị giết chết trên núi Cửu Cung, té ra vẫn còn sống đến hôm nay sao?”. Lý Tự Thành gật gật đầu. Cửu Nạn nói “A Kha là con của người với cô ta phải không?”. Lý Tự Thành thở dài một tiếng, nhìn qua Trần Viên Viên một cái, lại gật gật đầu.

Ngô Tam Quế tức giận nói “Ta đã sớm biết rồi, chỉ có thằng nghịch tặc như người mới sinh được loại...”.

Cửu Nạn đá vào lưng y một cước, chửi “Hai thằng nghịch tặc các người kẻ tám lạng người nửa cân, cũng không biết ai gian ác hơn ai đâu”.

Lý Tự Thành nhắc thiên trượng dần mạnh xuống đất một cái, mấy viên gạch xanh lập tức vỡ tan, quát “Con mẹ ni cô hèn hạ nhà người là ai, mà dám ăn nói bậy bạ như thế?”.

Vi Tiểu Bảo thấy sư phụ tới, tinh thần phấn chấn, Lý Tự Thành tuy oai mãnh nhưng y cũng không sợ sệt gì, quát “Người to gan xúc phạm tới sư phụ ta, đã chán sống rồi phải không? Người vốn là nghịch tặc, lời của sư phụ ta lão nhân gia người trước nay chưa bao giờ sai...”.

Chợt nghe tiếng gió rít vù vù, ngoài cửa sổ có ba ngọn trường mâu phóng vào bắn mau tới Cửu Nạn. Cửu Nạn hơi quay đầu lại, tay áo bào bên trái phất một cái đã cuốn hai ngọn trường mâu phóng trở ra, tay phải chụp ngọn thứ ba. Ngoài cửa sổ có hai tiếng á á thê thảm vang lên, hai tên vệ sĩ bị mâu cắm trúng ngực chết ngay

tại chỗ. Mũi ngón trường mâu thứ ba đã kề vào hậu tâm Ngô Tam Quế.

Ngô Tam Quế kêu lên “Không được khinh suất vọng động. Mọi người lùi ra mười bước”. Bọn vệ sĩ đồng thanh vâng dạ, lùi lại vài bước.

Cửu Nạn cười nhạt nói “Hôm nay kẻ cũng rất khéo, trong cái thiên phòng nhỏ bé này mà hội họp cả một tên phản nghịch đệ nhất cổ kim, một thằng đại Hán gian đệ nhất cổ kim”. Vì Tiểu Bảo nói “Còn có một mỹ nhân đệ nhất cổ kim, một đại cao thủ đệ nhất cổ kim”. Cửu Nạn khuôn mặt lạnh lùng không kìm được thoáng nét cười, nói “Võ công đệ nhất làm sao dám nhận? Người đúng là thằng lưu manh đệ nhất cổ kim”.

Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ, Trần Viên Viên cũng cười khê một tiếng, Ngô Tam Quế và Lý Tự Thành lại sa sầm mặt, xoay chuyển ý nghĩ, tìm kế thoát thân, nhưng trong xử cảnh thế này đương nhiên không nghĩ ra được cách gì, mười mấy kẻ sách xoay chuyển trong đầu, nhưng cảm thấy không dùng được cách nào.

Lý Tự Thành nhìn Cửu Nạn cao giọng hỏi “Người còn chờ gì nữa?”.

Cửu Nạn cười nhạt nói “Ta có chờ gì đâu? Tự nhiên là phải đích thân giết người”.

Trần Viên Viên nói “Vị sư thái này là sư phụ của A Kha con gái ta phải không?”. Cửu Nạn cười nhạt nói “Con gái người là ta bắt đi, ta dạy võ công cho thị cũng không có ý tốt gì, ta muốn thị đích thân đâm chết thằng đại Hán gian này”. Nói tới đó hơi vận kinh lực lên tay trái, ngón trường mâu ấn xuống, mũi mâu đâm vào thịt

Ngô Tam Quế nửa tắc, y nhìn không được kêu lên một tiếng.

Trần Viên Viên nói “Vi sư phụ này, y... y không hề quen biết, không thù không oán với lão nhân gia người”.

Cửu Nạn ngẩng đầu lên hô hô cười rộ, nói “Y... y không thù không oán với ta à ? Tiểu Bảo, người nói cho bà ta biết ta là ai, cũng để thằng đại Hán gian và thằng đại phản nghịch này chết cho rõ ràng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Sư phụ ta lão nhân gia người chính là công chúa con ruột của Sùng Trinh hoàng đế, Trường Bình công chúa !”.

Ngô Tam Quế, Lý Tự Thành, Trần Viên Viên ba người cùng a một tiếng, đều cảm thấy kinh ngạc.

Lý Tự Thành hô hô cười rộ, nói “Hay lắm, hay lắm. Năm xưa ta bức tử cha ngươi, nay chết dưới tay ngươi còn hơn chết trong tay thằng đại Hán gian này cả trăm lần”. Nói xong bước tới hai bước, dẫn thiên trượng xuống đất, đầu trượng cắm ngập xuống đất hơn một thước, hai tay nắm ngực áo phanh ra một cái, soạt một tiếng, ngực áo rách toạc, để lộ ra một bộ ngực đầy lông, cười nói “Công chúa, ngươi động thủ đi. Lý mỗ không chết trong tay thằng đại Hán gian, không chết trong tay người Thất Sát mà mất mạng dưới tay công chúa, thật là hay lắm !”.

Cửu Nạn nhất sinh căm giận Lý Tự Thành thấu xương, nhưng chỉ cho rằng y đã chết trên núi Cửu Cung, khó mà đích thân giết được kẻ đại thù, hôm nay lại biết y còn sống ở nhân gian, có thể nói là chuyện mừng bất ngờ nhưng lúc ấy thấy y khảng khái hào mại, thản nhiên chịu chết, lại không có chút nào sợ sệt, trong lòng cũng

không khỏi khâm phục, nói “Các hạ đúng là hảo hán. Ta hôm nay cứ giết kẻ thù của ngươi trước, rồi lấy mạng ngươi sau, để ngươi nhìn thấy kẻ thù chịu chết, có chết cũng thống khoái”.

Lý Tự Thành cả mừng, chấp tay nói “Đa tạ công chúa, tại hạ vô cùng cảm kích. Điều ta mong muốn cả đời là được chính mắt nhìn thấy thằng đại Hán gian này chết cho đúng tội”.

Cửu Nạn thấy Ngô Tam Quế rên rĩ dưới ngọn mâu, hoàn toàn không còn sức chống cự, cũng không muốn nhát mâu này đâm chết y lập tức, bèn nói với Lý Tự Thành “Ta sẽ thành toàn tâm nguyện cho ngươi, ngươi tới giết y đi”.

Lý Tự Thành mừng rỡ nói “Đa tạ!”, rồi cúi đầu nhìn Ngô Tam Quế nói “Gian tặc, trong trận đại chiến ở Nhất Phiến Thạch Sơn Hải quan năm xưa, ngươi được quân Thát Đát giúp đỡ, ta mới bất hạnh bị thua. Bây giờ ngươi bị công chúa bắt sống, nếu ta giết ngươi thì là quá chiếm tiện nghi, chắc ngươi chết cũng không phục”. Rồi y ngẩng đầu lên nói với Cửu Nạn “Công chúa diện hạ, xin người tha y, để ta với thằng gian tặc này sống chết một phen”.

Cửu Nạn nhắc ngọn trường mâu lên, nói “Để xem ai giết được ai”. Ngô Tam Quế nằm dưới đất rên hừ hừ mấy tiếng, đột nhiên nhảy bật lên, giật ngọn thiên trượng, quét ngang vào hông Cửu Nạn. Cửu Nạn quát “Không biết sống chết là gì”. Tay trái xoay ngọn trường mâu một cái, đã đè xuống thanh thiên trượng của y phát kình, Ngô Tam Quế chỉ cảm thấy cánh tay tê chồn, ngọn thiên trượng rơi xuống đất, mũi ngọn trường mâu đã

chĩa thẳng vào cổ họng y. Ngô Tam Quế tuy vũ dũng nhưng trước mặt loại cao thủ nội công thâm hậu như Cửu Nạn thì cũng như một đứa trẻ con, một chiêu cũng không chống nổi. Y mặt xám như tro, không ngừng lui lại, nhưng mũi mâu thủy chung vẫn chĩa vào cổ họng y.

Lý Tự Thành khom người nhặt thiên trượng lên. Cửu Nạn xoay ngọn trường mâu lại đưa cho Ngô Tam Quế, nói “Hai người cứ công bằng đánh nhau một trận”. Ngô Tam Quế quát “Được!”, rồi vung mâu đâm Lý Tự Thành. Lý Tự Thành vung thiên trượng gạt ra, đánh trả lại một trượng. Hai người bắt đầu cuộc ác đấu trong thiên phòng nhỏ.

Cửu Nạn kéo tay Vi Tiểu Bảo, bảo y núp sau lưng mình, đề phòng binh khí làm y bị thương.

Trần Viên Viên lui vào góc phòng, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm lại, trong đầu đột nhiên hiện ra màn kịch năm xưa :

“Mình ở trong hoàng cung nhà Minh, hoàng đế Sùng Trinh buổi chiều lâm hạnh, khen mình xinh đẹp, hôm sau hoàng đế không ra chầu, vẫn ở trong tẩm cung làm bạn với mình, bảo mình hát cho y nghe, đánh phấn cho mình, cầm bút vẽ lông mày cho mình. Y ưng thuận phong mình làm Quý phi, sắp tới sẽ phong mình làm hoàng hậu. Y nói từ nay trở đi tất cả những phi tần trong cung không ai lọt vào mắt y nữa. Hoàng đế còn rất trẻ, cười nói rất vui vẻ, đột nhiên lại ngẩn ra buồn rầu. Y là hoàng đế nhưng trong mắt mình cũng chẳng khác gì bọn vương tôn công tử vẫn lui tới kỹ viện. Hôm thứ ba, y suốt ngày suốt đêm không rời xa mình một bước”.

“Sáng sớm hôm thứ tư, mình thức dậy trước, nhìn thấy cạnh gối có một khuôn mặt không còn chút máu, trên mặt chỗ lõm chỗ lồi, chân mày nhăn lại, ngay trong giấc ngủ y vẫn buồn rầu. Mình nghĩ : Đây là hoàng đế à? Y làm hoàng đế, tại sao vẫn không thoải mái thế?”.

“Hôm ấy y ra triều, buổi trưa trở về, trên mặt càng trắng bệch, chân mày lại càng nhăn tít. Y đột nhiên nổi giận với mình, nói mình làm lỡ việc nước. Y nói y là hoàng đế anh minh, không thể say đắm nữ sắc, trở thành hôn quân. Y muốn dốc lòng trị nước, lúc ấy bèn sai Chu hoàng hậu lập tức đưa mình ra khỏi cung. Y nói mình là yêu nữ làm lỡ việc nước, nói mình ở trong cung ba ngày, tên phản tặc Lý Tự Thành đã đánh phá được ba thành trấn”.

“Mình cũng không đau lòng, đàn ông đều như thế, có chuyện gì không được như ý là oán trách đàn bà. Hoàng đế cả ngày buồn bã, trong lòng sợ gần chết, y sợ người tên Lý Tự Thành. Lúc ấy mình nghĩ : Lý Tự Thành cũng không kém, y có thể khiến hoàng đế hoảng sợ, không biết y là người thế nào?”.

Trần Viên Viên mở mắt ra, chỉ thấy Lý Tự Thành vùng múa thiên trượng, từng trượng từng trượng đập tới Ngô Tam Quế. Ngô Tam Quế tránh né mau lẹ, ngọn thiên trượng thủy chung vẫn không đánh trúng được y. Trần Viên Viên nghĩ thầm “Thân thủ của y vẫn còn mau lẹ lắm. Trong bấy nhiêu năm, y vẫn hàng ngày luyện võ, chỉ vì...chỉ vì y muốn làm hoàng đế, muốn đem quân đánh lên Bắc Kinh”.

Nàng nhớ lại lúc sau khi ra khỏi hoàng cung, trở về phủ Chu quốc trượng. Một hôm Chu quốc trượng mở

tiệc lớn mời khách, gọi nàng ra ca múa giúp vui, chính trong hôm ấy Ngô Tam Quế đã gặp nàng. Nàng còn nhớ rất rõ ánh mắt đầy vẻ sắc dục dưới ánh đèn, bắn qua bàn rượu lúc ấy. Ánh mắt ấy bình sinh nàng đã thấy rất nhiều, ánh mắt của đàn ông như dã thú xông lên, ôm chặt lấy nàng, xé hết quần áo của nàng, chỉ có điều lúc ấy đang ở giữa đại sảnh đông người...

Chợt nghĩ “Mới rồi lúc thăng nhỏ làm quan lớn gặp mình, cũng lộ ra ánh mắt như thế. Thật buồn cười, một thằng nhãi con cũng say mê sắc đẹp của mình. Ờ, đàn ông đều như thế, người già cũng thế, trẻ con cũng thế”.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Vi Tiểu Bảo một cái, chỉ thấy trên mặt y đầy vẻ phấn khích, chăm chú nhìn hai người Lý Ngô giao đấu, lúc ấy Ngô Tam Quế đang phản kích, ngọn trường mâu không ngừng đâm ra.

“Y nói với Chu quốc trượng muốn đưa mình đi. Qua vài hôm, hoàng đế sai y ra trấn thủ Sơn Hải quan để đề phòng quân Mãn Châu. Nhưng Lý Tự Thành đánh chiếm Bắc Kinh trước, Sùng Trinh hoàng đế bị thất cố ở Mối Sơn. Bộ hạ của Lý Tự Thành bắt được mình, dâng lên cho y. Gã hán tử thô莽 này lại là người mà hoàng đế Sùng Trinh ngay giữa lúc nằm mơ cũng sợ hãi sao?”.

“Y đánh chiếm được Bắc Kinh, rất là bận rộn, rất nhiều quan lại nhà Minh bị y giết chết, bộ hạ của y cướp của giết người hăm hiếp trong thành Bắc Kinh, bắt bớ rất nhiều người về đánh đập hạch sách, rất nhiều bách tính vô tội cũng bị hại chết, nhưng mỗi chiều y tới bầu bạn với mình lại rất vui vẻ, cười nói rất sảng khoái. Y

ngáy rất to, thường nửa đêm khiến mình tỉnh dậy. Trên cánh tay y, trên đùi y, trên ngực y lông mọc rất dài, rất nhiều. Minh trước nay chưa từng thấy người đàn ông nào như thế”.

“Ngô Tam Quế vốn đã đầu hàng y nhưng vừa nghe y cướp đoạt mình, bèn mượn quân Mãn Châu, dẫn quân Thanh vào cửa quan. Ờ, đó đúng là Một phen nổi giận bởi hồng nhan. Lý Tự Thành đem đại quân ra đánh, đại chiến với Ngô Tam Quế ở Nhất Phiến Thạch, tinh binh Mãn Châu đột nhiên xuất hiện, bộ hạ của Lý Tự Thành tan tác. Người ta nói ở chiến trường Nhất Phiến Thạch tràn ngập máu tươi, trong vài mươi dặm toàn là xác chết. Người ta nói bấy nhiêu người đều chết vì mình. Là mình hại chết mấy mươi vạn người. Minh quả thật mang tội nghiệt mấy mươi vạn người chết trên đầu sao?”.

“Lý Tự Thành trở về Bắc Kinh, lên ngôi hoàng đế, nói là hoàng đế Đại Thuận quốc. Y dắt mình chạy về phía tây, Ngô Tam Quế đuổi riết theo. Lý Tự Thành tuy thua trận vẫn cười nói rất sảng khoái. Quân tướng thủ hạ của y ngày càng ít đi, cục diện càng lúc càng bất lợi nhưng y vẫn không hề để ý. Y nói y vốn không có gì, nhiều lắm cũng không có gì như cũ, thế thì có gì là lạ? Y nói y bình sinh làm được ba chuyện đắc ý, chuyện thứ nhất là bức tử được hoàng đế nhà Minh, chuyện thứ hai là lên được ngôi hoàng đế, chuyện thứ ba là ngủ được với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Người này nói năng rất thô tục, y nói trong ba chuyện ấy, y đắc ý nhất là chuyện thứ ba”.

“Ngô Tam Quế một lòng một dạ muốn làm hoàng đế, y trước nay chưa từng nói ra nhưng mình cũng biết,

chỉ có điều trong lòng y sợ sệt, đang còn do dự, vừa muốn động thủ vừa lại không dám, chỉ cần hôm nay y không chết thì rồi lại có một ngày y sẽ làm hoàng đế, cho dù làm hoàng đế trong thành Côn Minh cũng tốt, chỉ cần một ngày cũng tốt. Hoàng đế Vĩnh Lịch chạy qua Điện Điện, Ngô Tam Quế đuổi theo bắt y giết chết. Người ta nói có ba vị hoàng đế đã chết dưới tay y, Sùng Trinh, Vĩnh Lịch, lại thêm Lý Tự Thành hoàng đế Đại Thuận. Tại sao món nợ Sùng Trinh hoàng đế lại đổ lên đầu mình ? Hôm nay không biết Ngô Tam Quế có chết không ? Nếu tương lai y làm hoàng đế, thì tính ra mình lại hại chết thêm một vị hoàng đế nữa. Giang sơn nhà Đại Minh, tính mạng của mấy mươi vạn binh tướng, mấy trăm vạn bách tính, lại thêm tính mạng của bốn vị hoàng đế đều do Trần Viên Viên mình hại chết”.

“Nhưng mình chẳng làm việc gì xấu, ngay cả một câu hại người cũng chưa từng nói ra”.

Trong tai nàng toàn là tiếng choang choang của binh khí chạm nhau, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Lý Tự Thành và Ngô Tam Quế nhô lên hụp xuống, giao đấu kịch liệt. Hai người tuy đều lớn tuổi, nhưng thân thủ vẫn mười phần mau lẹ. Nàng bình sinh rất sợ thấy đàn ông đánh nhau, trên mặt không kìm được lộ ra vẻ chán ghét, lại nhớ tới chuyện cũ :

“Lý Tự Thành thua trận, binh mã thủ hạ đều tan tác. Trong đêm tối, y cũng lạc mất mình. Bộ hạ của Ngô Tam Quế đuổi bắt được mình, vội đưa mình về dâng cho đại soái. Y tự nhiên là mừng rỡ tới thế nào. Y nói mọi người chửi y là đại Hán gian, nhưng vì mình mà mang tiếng xấu ấy cũng rất xứng đáng. Mình rất cảm kích

tình ý của y. Y là đại Hán gian cũng được, là đại trung thần cũng được, tóm lại y đối xử với mình một mảnh chân tình, vì mình mà chuyện gì cũng bất kể. Ngoài y ra, không ai làm như thế”.

“Lúc ấy mình nghĩ từ nay trở đi, đã có thể sống yên ổn. Nhất phẩm phu nhân, nhị phẩm phu nhân gì đó, mình cũng không cần, chỉ mong sẽ không bao giờ bị chuyện từ tay người đàn ông này qua tay người đàn ông khác nữa”.

“Nhưng mà... nhưng mà..., ở Côn Minh được vài năm, y được phong là thân vương, thân vương thì có phúc tấn. Phu nhân nguyên phối của y vốn đã qua đời. Ngô Tam Mai, em trai y, tới nói với mình, vương gia vì chuyện phúc tấn mà rất phiền não. Theo lẽ mà nói, thì phải cho mình làm phúc tấn, chỉ là chuyện xuất thân của mình thiên hạ đều biết, nếu báo tên mình lên xin hoàng thượng ban cáo phong, thì không khỏi mang tiếng. Mình tự nhiên mình bạch, y đã làm thân vương, chê loại nữ nhân hèn hạ xuất thân kỹ nữ như mình không xứng đáng nhận cáo phong của hoàng đế. Mình không muốn y vì thế mà khó xử, không chờ Ngô Tam Mai nói xong, đã nói chuyện ấy rất dễ, xin vương gia cứ chọn thực nữ danh môn làm phúc tấn, để khỏi làm nhơ nhục tiếng tăm của y. Y tới xin lỗi mình, nói chuyện này rất có lỗi với mình”.

“Hừ, không làm phúc tấn thì có gì lớn? Có điều rốt lại mình đã mình bạch, tình ý của y với mình chẳng qua cũng chỉ đến thế, mình ra khỏi vương phủ, vì vương gia muốn lấy vợ chính thức, muốn lập phúc tấn”.

“Đúng lúc ấy đột nhiên Lý Tự Thành xuất hiện trước mặt mình. Y đã làm hòa thượng. Mình sợ giật nảy mình.

Mình chỉ cho rằng y đã chết, cũng từng đau lòng mất mấy ngày, không ngờ y vẫn còn sống. Lý Tự Thành nói y giả làm hòa thượng, chỉ là để che giấu tai mắt người ta, đồng thời cũng không muốn giốc tóc, mặc quần áo Thất Sát. Y nói mấy năm nay ngày nào y cũng nhớ tới mình, đã trú ngụ ở Côn Minh hơn ba năm, vẫn muốn chờ cơ hội để gặp mình một lần, cho đến mãi hôm nay. Ờ, y đối với mình rất chân tình, so với Ngô Tam Quế còn sâu sắc hơn. Y cứ chiều xuống là tới bầu bạn với mình, đến khi mình mang thai, mình không thể gặp y nữa, mà phải lập tức trở về vương phủ. Mình nói với vương gia, mình rất nhớ nhung y, muốn bầu bạn với y. Vương gia đối với phúc tấn của y trước nay không hề thật lòng thương yêu, bèn cao hứng đưa mình về. Về sau sinh được đứa con gái kia, cũng không biết y có nghĩ ngờ gì không”.

“Lúc con gái hơn hai tuổi, nửa đêm đột nhiên không thấy đâu. Mình tuy không thể thiếu được nó, nhưng nghĩ nhất định là Lý Tự Thành phái người tới bắt trộm đi. Đó là con y, y cần cũng tốt. Y một mình thê lương tịch mịch, có đứa con bầu bạn bên mình cũng không đến nỗi cô khổ linh đình. Nào ngờ... ờ, nào ngờ lại không phải là như thế...”.

Đột nhiên một giọt nước rơi xuống mu bàn tay nàng, nhắc tay lên nhìn, là một giọt máu tươi. Nàng giật nảy mình, nhìn ra hai người đang đánh nhau, chỉ thấy Ngô Tam Quế mặt đầy máu tươi, vẫn đang vung mâu ác đấu, giọt máu ấy tự nhiên là máu trên mặt y bắn qua.

Quan quân ngoài phòng lớn tiếng hò hét, có người dọa dẫm Lý Tự Thành và Cửu Nạn, nhưng sợ làm tổn thương tới vương gia, nên không dám xông vào trợ chiến.

Ngô Tam Quế thở hổn hển, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Đột nhiên mũi mâu nghiêng qua, ngọn mâu đâm vào ngực Trần Viên Viên.

Trần Viên Viên la hoảng một tiếng, trong óc lóe lên ý nghĩ “Y muốn giết mình!”. Choang một tiếng, nhát mâu ấy bị Lý Tự Thành gạt ra. Ngô Tam Quế tựa hồ phát điên, vùng mâu đâm túi bụi, nhát nào cũng phóng vào Trần Viên Viên. Lý Tự Thành lớn tiếng chửi mắng, ra sức đỡ gạt nhưng không có cách nào phản kích Ngô Tam Quế.

Vi Tiểu Bảo núp sau lưng sư phụ, vô cùng kinh ngạc “Tại sao thằng đại Hán gian không đâm hòa thượng mà lại đâm vợ?”, rồi lập tức hiểu ngay “A, phải rồi, y căm hận vợ lén lấy hòa thượng, phải giết bà ta cho hả giận”.

Cửu Nạn lại đã sớm nhìn thấy tim đen của Ngô Tam Quế “Thằng ác nhân này thật rất gian hoạt, y đánh không lại Lý Tự Thành, bèn dùng độc kế này”.

Quả nhiên Lý Tự Thành vì lo cứu cho Trần Viên Viên, tâm hoảng ý loạn, trượng pháp lập tức có chỗ sơ hở. Ngô Tam Quế đột nhiên rê ngọn trường mâu một cái, soạt một tiếng đâm trúng vai Lý Tự Thành. Lý Tự Thành tay phải vô lực, thiên trượng rơi ra khỏi tay. Ngô Tam Quế thừa thế sẵn tới, mũi mâu chĩa vào ngực y, cười hung dữ nói “Nghịch tặc, còn không quỳ xuống đầu hàng à?”. Lý Tự Thành nói “Vâng, vâng”, hai gối từ từ quỳ xuống.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình cho rằng Lý Tự Thành cao cường thế nào mà cũng tham sống như...”. Ý nghĩ vừa xoay chuyển, chợt thấy Lý Tự Thành lăn một vòng tránh qua ngọn trường mâu, kế nhát thiên trượng dưới đất vùng lên quét ngang ra. Ngô Tam Quế bị quét trúng

ống chân, Lý Tự Thành nhảy bật lên, một trượng đập trúng vai Ngô Tam Quế, trượng thứ ba nhắm vào đầu y.

Vì Tiểu Bảo không biết, lúc tình thế bất lợi thì đầu hàng để kéo dài thời gian, tìm cơ hội đánh trả, vốn là sách lược rất sở trường của Lý Tự Thành. Năm xưa y đẩy quân tạo phản, tháng bảy năm Sùng Trinh thứ bảy bị vây khốn ở núi Xa Sương huyện Hưng An tỉnh Thiểm Tây, quan quân bao vây bốn phía, không còn đường nào chạy thoát, quân không lương, ngựa không cỏ, trong chớp mắt sẽ toàn quân tan vỡ, Lý Tự Thành bèn lập tức đầu hàng, lừa được quan quân, đến khi ra khỏi sạn đạo, lại lập tức làm phản. Lúc ấy quỳ xuống giả đầu hàng Ngô Tam Quế, chẳng qua chỉ là kế cũ dùng lại mà thôi.

Cửu Nạn nghĩ thầm “Hai người này đều hung ác gian hoạt như nhau, chẳng trách gì giang sơn nhà Đại Minh phải mất trong tay hai người bọn họ”.

Nhìn thấy trượng thứ ba của Lý Tự Thành đập xuống, Ngô Tam Quế sẽ phải vỡ toang sọ. Trần Viên Viên chợt nhảy xổ lên người Ngô Tam Quế kêu lên “Người giết ta trước đi!”.

Lý Tự Thành giật nảy mình, nhát trượng ấy đập xuống rất mạnh, tay phải y bị thương, không sao rút về được, lập tức tay trái đẩy qua bên phải một cái, bình một tiếng, ngọn thiên trượng bằng sắt đập luôn vào tường, tức giận quát “Viên Viên, cô làm gì thế?”, Trần Viên Viên nói “Ta làm vợ y hơn hai mươi năm, năm xưa y... y từng thật lòng đối xử tốt với ta. Ta không thể để y vì ta mà chết”.

Lý Tự Thành quát “Tránh ra! Ta và y có mối huyết hải thâm cừ, không giết y không được”, Trần Viên Viên nói “Người giết luôn cả ta là được”. Lý Tự Thành thở dài một tiếng, nói “Té ra... té ra trong lòng cô vẫn hướng về y”.

Trần Viên Viên không đáp, trong lòng lại nghĩ “Nếu y muốn giết người, ta cũng sẽ cùng chết với người”.

Bọn quan binh ngoài phòng thấy Ngô Tam Quế ngã xuống, vừa lớn tiếng la hét, nhao nhao xông tới. Một tên võ tướng cao giọng quát “Mau thả vương gia ra, sẽ tha mạng cho các người”, chính là Hạ Quốc Tướng con rể Ngô Tam Quế. Lại nghe y quát “Đồng bạn của các người đều ở đây, nếu làm tổn thương một sợi tóc của vương gia, thì sẽ lập tức chém đầu từng tên”.

Vì Tiểu Bảo nhìn ra ngoài, chỉ thấy bọn Mộc Kiếm Bình, Liễu Đại Hồng trong Mộc vương phủ cùng Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Siêu, Huyền Trinh đạo nhân người Thiên địa hội và bọn Ngự tiền thị vệ Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên, bọn Tham lãnh, Tá lãnh Kiêu kỵ doanh đều bị trói hai tay, sau lưng mỗi người đều có một gia tướng của phủ Bình Tây vương cầm đao kề lên cổ.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Cho dù sự phụ mang mình chạy khỏi Côn Minh, thì tất cả bạn bè không khỏi đều bị giết sạch, có muốn giết Ngô Tam Quế cũng không vội gì một lúc”, lúc ấy liền rút chủy thủ ra, kề vào hậu tâm Ngô Tam Quế, nói “Vương gia, mọi người chết cùng một chỗ, cũng chẳng có gì thú vị, chẳng bằng chúng ta làm một cuộc trao đổi đi”.

Ngô Tam Quế hừ một tiếng, hỏi “Trao đổi thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người ưng thuận để mọi người rời khỏi đây, sự phụ ta sẽ tha mạng cho người”. Lý Tự Thành nói “Thằng gian tặc này là kẻ tiểu nhân phản phúc, nói ra không nhớ lời đâu”. Cửu Nạn nhìn thấy bốn người bị trói ở ngoài, cũng biết hôm nay không giết được Ngô Tam Quế, bèn nói “Người ra lệnh tha mọi người đi, ta sẽ tha người”.

Vi Tiểu Bảo cao giọng nói “A Kha đâu, nữ thích khách đâu?”, Hạ Quốc Tương quát “Mang thích khách ra đây”. Hai tên gia tướng trong vương phủ đẩy một thiếu nữ ra, chính là A Kha. Nàng hai tay bị trói quặt ra sau lưng, trên cổ có một thanh cương đao sáng loáng kề vào.

Trần Viên Viên nói “Tiểu Bảo, người... người phải cứu mạng con gái ta”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Chuyện này mới lạ đây, bà không xin chồng, không xin người tình, lại đi xin ta. Chẳng lẽ A Kha là ta với bà sinh ra sao?”, nhưng y thấy A Kha đáng vẻ khổ sở đáng thương, đã quyết định chủ ý, cho dù mình có mất mạng cũng phải cứu nàng, lại thêm đáng vẻ khổ sở đáng thương của Trần Viên Viên, càng không cần suy nghĩ gì nhiều, nói “Hai người các người”, nói xong chỉ Lý Tự Thành một cái, nói “Nếu người đích thân ưng thuận, hứa gả A Kha cho ta, thì vợ của ta, lẽ nào ta lại không cứu?”.

Cửu Nạn nhìn y trợn mắt tức giận quát “Bây giờ mà còn nói những câu khinh bạc như thế à?”.

Trần Viên Viên tuy mới quen Vi Tiểu Bảo nhưng đối với tính tình của y đã hiểu rõ hơn Cửu Nạn rất nhiều,

nghe thăm nếu thằng tiểu lưu manh này không nhân dịp cháy nhà hôi của, thừa nước đục thả câu thì cũng không thể mới bấy nhiêu tuổi đã làm được quan lớn như thế, liền nói “Được, ta ưng thuận ngươi là được”. Vì Tiểu Bảo quay đầu hỏi Lý Tự Thành “Còn ngươi thì sao?”. Lý Tự Thành trên mặt có vẻ tức giận, đã định chửi mắng, nhưng thấy trên mặt Trần Viên Viên có vẻ cầu khẩn, lập tức nén giận, hừ một tiếng, nói “Cô ta nói thế nào thì cứ như thế”.

Vì Tiểu Bảo cười hì hì nói với Ngô Tam Quế “Vương gia, ta và ngươi vốn nước sông không phạm nước giếng, sao không lương toàn kỳ mỹ? Ngươi làm chức Bình Tây vương của ngươi, ta làm chức Vi Tước gia của ta?”. Ngô Tam Quế nói “Hay lắm, ta và Vi Tước gia có chuyện gì với nhau đâu?”. Vì Tiểu Bảo nói “Vậy thì ngươi hạ lệnh thả tất cả bạn bè của ta ra, ta cũng xin sự phụ tha ngươi ra, cũng như chơi bài cầu, ván trước là Biệt thập, ván sau là Chí tôn, không thua không thắng, không ăn không chung. Ngươi không muốn giết cả ba nhà, ta cũng không lật nhà cái ngươi. Đánh bạc không thua vẫn tốt hơn tất cả mọi người đều rơi đầu”.

Ngô Tam Quế nói “Cứ theo câu ấy đi”, nói xong từ từ đứng lên.

Vì Tiểu Bảo nói “Xin ngươi gọi thế tử tới đây, rồi đi đón công chúa. Làm phiên vương gia ngươi đích thân đưa bọn ta ra khỏi thành Côn Minh, lại để thế tử bầu bạn với công chúa, trở về Bắc Kinh báai đường thành thân. Vương gia, chúng ta phải nói trước, ta không yên tâm, phải giữ thế tử làm tin, nếu ngươi đột nhiên hối hận, sai quân đuổi theo, bọn ta chỉ còn cách đem thế tử

ra khai đao. Ngô Ứng Hùng, Vi Tiểu Bảo, còn có công chúa Kiến Ninh, mọi người hy ly hô lô, tất cả cùng đi gặp Diêm vương là xong, trên đường xuống cõi âm, cũng rất vui vẻ”.

Ngô Tam Quế nghĩ thầm thằng tiểu tử này rất tinh minh, chỉ bằng vào một câu nói của mình thì không thể tùy tiện thả mình ra, hiện đang trong cảnh nguy hiểm, thoát thân được càng sớm càng tốt, y đương cơ lập đoán, nói “Mọi người sẵn sàng khoái khoái, cứ thế mà làm”, rồi cất giọng gọi lớn “Hạ Tổng binh, mau phái người đi đón công chúa và thế tử tới đây”. Hạ Quốc Tướng nói “Tuân lệnh. Thế tử đã được tin, đang mang quân tới đây”. Vi Tiểu Bảo khen “Con trai có hiếu thật, Chủ nhà có lòng thành, rau muống xào với hành”.

Không bao lâu Ngô Ứng Hùng mang quân tới, y bị thương nặng chưa khỏi, ngồi trong một chiếc kiệu tám người khiêng, tới bên ngoài phòng.

Ngô Tam Quế nói “Thế tử tới rồi, mọi người đi thôi”. Lại ra lệnh “Cởi trói cho các vị bằng hữu”. Rồi nói với Vi Tiểu Bảo “Người và sư thái hai vị đi sát sau lưng ta, để ta đưa các người ra thành. Nếu lão phu nói không giữ lời, tự nhiên các người sẽ đâm vào lưng ta vài đao, sư thái võ công cao cường, chắc ta cũng không chạy khỏi lòng bàn tay Phật Như Lai của bà đâu”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Hay lắm, vương gia làm việc sáng khoái, thua là thua, thắng là thắng, phản Minh là phản Minh, hàng Thanh là hàng Thanh, đúng là nửa điểm cũng không hàm hồ”.

Ngô Tam Quế sắc mặt xám xanh, chỉ Lý Tự Thành nói “Còn thằng phản tặc này, chắc không phải là bạn bè của Vi Tước gia chứ?”.

Vi Tiểu Bảo nhìn Cửu Nạn một cái, còn chưa trả lời, Lý Tự Thành đã cao giọng nói “Ta không phải là bạn bè của con chó con Thát Đát”.

Cửu Nạn khen “Giỏi, thằng phản tặc nhà ngươi cũng cứng đầu lắm! Ngô Tam Quế, ngươi để y đi cùng bọn ta luôn”.

Trần Viên Viên nhìn Cửu Nạn một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích và nài nỉ, nói “Sự thái...”.

Cửu Nạn quay đầu đi, không tiếp xúc với ánh mắt của bà.

Ngô Tam Quế chỉ cần được sống, có giết Lý Tự Thành hay không cũng không quan tâm, bước ra cửa sổ, cao giọng nói “Thế tử hộ tống công chúa lên kinh triều kiến hoàng thượng. Hãy kính tiễn công chúa điện hạ khởi giá”.

Quân sĩ thuộc hạ của Bình Tây vương thổi tù và ra hiệu lệnh, dàn hàng đưa tiễn.

Vi Tiểu Bảo và Ngô Tam Quế sóng vai ra khỏi phòng, Cửu Nạn theo sát phía sau. Vi Tiểu Bảo đi tới trước kiệu, nói “Hàng thật hay giả, phải xem rõ ràng”, rồi vén rèm kiệu lên nhìn vào trong một cái, chỉ thấy Ngô Ứng Hùng mặt không có chút huyết sắc, nửa nằm nửa ngồi bên trong, bèn cười nói “Thế tử, chào”. Ngô Ứng Hùng kêu lên “Cha, người... người không sao chứ?”, câu này là nói với Ngô Tam Quế, Vi Tiểu Bảo lại ứng tiếng “Ta rất khỏe, không việc gì đâu”.

Ra ngoài am Tam Thánh, vừa đưa mắt nhìn ra, bốn phía đông tây nam bắc đều dày đặc binh mã, không biết bao nhiêu mà kể. Vi Tiểu Bảo khen “Vương gia, binh mã của người nhiều thật đấy, cho dù đánh tới Bắc Kinh, ta thấy cũng thừa sức”, Ngô Tam Quế sa sầm mặt nói “Vi Tước gia, người gặp hoàng thượng, nếu lại ăn nói bậy bạ, đương nhiên ta cũng sẽ tâu việc người câu kết với bọn phản nghịch Mộc vương phủ ở Vân Nam và Lý Tự Thành đấy”, Vi Tiểu Bảo cười nói “Ồ, chuyện này mới là lạ đây. Lý Tự Thành chỉ thích câu kết với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chứ đâu lại câu kết với thằng thiên hạ đệ nhất tiểu lưu manh như ta?”. Ngô Tam Quế cả giận, nắm chặt tay lại, định tổng cho y một đấm vào giữa sống mũi.

Vi Tiểu Bảo nói “Vương gia đừng tức giận. Mong lão nhân gia người khỏe mạnh. Ngàn dặm làm quan chỉ bởi tiền, nếu ta nói bậy với hoàng thượng thì hoàng thượng có thưởng gì cũng vẫn không bằng lão nhân gia người hàng năm tặng quà, hàng quý phát lương. Hai chúng ta làm ăn với nhau đi, ta về kinh rồi, chỉ khen người lòng trung rõ rõ, thiên hạ không hai. Ta lại hết lòng hết sức bảo vệ thế tử thật chu đáo. Gặp ngày lễ tết, người cứ đưa chút vàng bạc tới ban thưởng cho tiểu tướng. Người thấy sao?”, nói xong lại sóng vai đi với Ngô Tam Quế.

Ngô Tam Quế nói “Tiền tài là vật ngoài thân, Vi Tước gia muốn dùng, có gì là không được. Có điều nếu người quả thật muốn làm khó ta, thì lão phu thân ở Vân Nam, tay nắm trọng binh, cũng không sợ gì người”.

Vi Tiểu Bảo nói “Cái đó tự nhiên, vương gia tay cầm một ngọn trường mâu, dũng mãnh không ai chống nổi, đánh cho bọn phản tặc trong thiên hạ vãi cứt vãi

đái. Hôm nay tiểu tướng xin cáo từ, trước đây vương gia đã đáp ứng hoa sai cho ta, cũng nên ban thưởng mới được”.

Cửu Nạn thấy y lải nhải, không ngừng vờ vĩnh hạch sách, càng nghe càng bực, quát “Tiểu Bảo, ngươi nói năng vô sỉ như thế à?”, Vi Tiểu Bảo cười nói “Sư phụ, người không biết đấy, thủ hạ của con rất đông, sau khi về kinh, văn võ bá quan trong triều, cung nữ thái giám trong cung, đều phải đưa tặng lễ vật. Nếu lễ số không chu đáo, người ta đều sẽ trách móc vương gia”, Cửu Nạn hừ một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Thật ra Vi Tiểu Bảo đòi tiền là phụ, thoát thân là chính, y không ngừng đòi tiền Ngô Tam Quế, chỉ là để Ngô Tam Quế đầu óc không được rảnh rỗi, không dám thay đổi chủ ý, lại nảy ý giết người, mà nói lại, sau khi nhận hối lộ rồi, cũng sẽ không làm khó người ta nữa, đó là thông lệ trong quan trường, Vi Tiểu Bảo nói như thế là để Ngô Tam Quế yên tâm, Cửu Nạn tự nhiên không hiểu rõ chỗ quan yếu bên trong.

Quả nhiên Ngô Tam Quế nghĩ thầm “Y đòi tiền thì sự tình càng dễ thu xếp”, bèn quay nhìn Hạ Quốc Tướng nói “Hạ Tổng binh, mau đi lấy năm mươi vạn lượng bạc khao thưởng cho thị vệ và quan binh của Vi Tước gia, lại chuẩn bị một phần lễ hậu cho Vi Tước gia, nhờ y mang về kinh thành phân phát giúp chúng ta”. Hạ Quốc Tướng vâng dạ, quay lại sai người thân tín đi thu xếp.

Ngô Tam Quế và Vi Tiểu Bảo cùng lên ngựa cười đi, thấy Cửu Nạn cũng lên ngựa đi sát sau lưng, biết vị ni cô này võ công xuất thần nhập hóa, dùng hòng chạy thoát

khỏi tay bà ta, bèn nghĩ “Kết thúc tốt thế này cũng là chuyện hay, nếu không cho dù mình giết được mục ni cô và thằng tiểu lưu manh này, giết được Lý Tự Thành và bọn phản tặc kia, thì giết hại Khâm sai, tội danh rất lớn, nếu không lập tức dấy quân không xong. Hiện nay chuyện ngoại viện còn chưa bàn xong, chân tay luống cuống, chưa phải là kế vạn toàn. Hừ, sau này đánh tới Bắc Kinh, còn sợ gì thằng tiểu lưu manh này bay được lên trời chứ?”. Lúc ấy cũng không nghĩ tới việc trở mặt, cùng Cửu Nạn, Vi Tiểu Bảo tới An Phụ viên đón công chúa rồi tiến ra ngoài thành Côn Minh.

Đám quân tướng tuy đều hoài nghi, nhưng thấy vương gia thân nhiên không tỏ vẻ gì, cũng đành tuân lệnh hành sự, không có cử động nào lạ.

Vi Tiểu Bảo kiểm điểm binh mã thủ hạ, A Kha cố nhiên là đi bên cạnh, còn mọi người trong Thiên địa hội và Mộc vương phủ cho tới thị vệ quan binh, không thiếu một ai, bèn nhìn Ngô Tam Quế cười nói “Vương gia đưa ra khỏi thành, rất là khách khí. Lần này đội ơn vương gia coi trọng, lần sau vương gia tới Bắc Kinh, tiểu tướng xin mời”. Ngô Tam Quế hô hô cười rộ, nói “Nhất định là phải tới quấy rầy Vi Tước gia rồi”. Hai người chấp tay làm lễ từ biệt.

Ngô Tam Quế tới trước kiệu công chúa thỉnh an cáo từ, sau đó thò đầu vào kiệu Ngô Ứng Hùng thì thảo một lúc, rồi mới dẫn quân về thành.

Vi Tiểu Bảo tuy thấy bộ thuộc của Ngô Tam Quế không có ý tập kích nhưng vẫn không yên tâm, nói “Thằng đây tố này nói không giữ lời, chúng ta phải chạy mau,

rời khỏi Côn Minh càng xa càng tốt”. Lập tức thúc quân đi mau. Đi được mười dặm, thấy phía sau không có quân đuổi theo mới dừng lại nghỉ ngơi.

Lý Tự Thành nói với Cửu Nạn “Công chúa, đội ơn cứu giúp khiến ta không chết dưới tay thằng đại Hán gian, quả thật vô cùng cảm kích. Bây giờ xin người hạ thủ đi”. Nói xong rút bội đao ra, xoay chuôi đao lại đưa qua Cửu Nạn.

Cửu Nạn cười hắc lên một tiếng, trên mặt có vẻ khó xử, nghĩ thầm “Y là đại cừu nhân giết chết cha mình, mối thù này há lại không báo? Nhưng y bó tay chịu chết, thì mình lại không hạ thủ được”, bèn quay lại nhìn A Kha một cái, trầm ngâm nói “Té ra nó... nó là con gái của người “. A Kha cao giọng nói “Y không phải là cha của con”, Cửu Nạn tức giận nói “Nói vậy, chính miệng mẹ người đã nhận rồi, còn nói là giả sao?”.

Vi Tiểu Bảo vội nói “Y tự nhiên là cha cô, y và mẹ cô đã hứa gả cô cho ta, đó gọi là lệnh của cha mẹ... ”.

A Kha nổi phẫn hận đầy lòng, nảy giờ không nơi phát tiết, đột nhiên nhảy bật lên, một quyền đánh vào mặt y. Vi Tiểu Bảo không kịp đề phòng, bị đánh trúng sống mũi, lập tức máu chảy ròng ròng. Vi Tiểu Bảo “Ài chà” một tiếng, kêu lên “Mưu giết chồng ruột!”.

Cửu Nạn tức giận nói “Hai đứa đều chẳng ra gì ! Chỉ gây rối thôi!”.

A Kha lui lại vài bước, khuôn mặt đỏ bừng, chỉ Lý Tự Thành tức giận nói “Người không phải là cha ta! Người đàn bà kia cũng không phải là mẹ ta”. Rồi chỉ Cửu Nạn nói “Người... người không phải là sư phụ ta. Các người...”

các người đều là người xấu, đều hà hiếp ta, ta... ta cảm hận các người", đột nhiên ôm mặt khóc lớn.

Cửu Nạn thở dài một tiếng, nói "Không sai, ta không phải là sư phụ người, ta bắt trộm người chỗ Ngô Tam Quế, vốn là không có ý tốt gì. Người... bây giờ người tự đi đi. Nhưng cha mẹ ruột của người thì không thể không nhận". A Kha giẫm chân nói "Ta không nhận, ta không nhận, ta không cha không mẹ, cũng không có sư phụ". Vi Tiểu Bảo nói "Cô có ta là chồng!".

A Kha tức giận cực điểm, nhặt một hòn đá lớn ném mạnh vào y. Vi Tiểu Bảo né qua một bên. A Kha quay người đi, theo một con đường nhỏ chạy về phía tây. Vi Tiểu Bảo nói "Này, này, cô đi đâu thế?", A Kha dừng chân xoay người, tức giận nói "Thế nào cũng có một ngày cho người chết dưới tay ta". Vi Tiểu Bảo không dám đuổi theo, chỉ tròn mắt nhìn theo nàng.

Cửu Nạn trong lòng buồn rầu, nhìn Lý Tự Thành xua tay một cái, không nói câu nào, thúc ngựa phóng đi.

Vi Tiểu Bảo nói "Nhạc phụ đại nhân, sư phụ ta không giết người, người cũng đi mau đi", Lý Tự Thành trong lòng nói không hết nỗi phiền muộn, trừng mắt tức giận nhìn Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo bị y nhìn tới mức toàn thân nổi gai ốc, trong lòng run sợ, lui lại hai bước.

Lý Tự Thành phì một tiếng, nhổ một bãi nước bọt xuống đất, quay người qua con đường nhỏ, sải chân chạy đi.

Vi Tiểu Bảo lắc lắc đầu, nghĩ thầm "A Kha ngay cả cha mẹ cũng không nhận thì tự nhiên cũng không nhận ông chồng là mình rồi". Vừa quay đầu thấy Từ Thiên Xuyên và Cao Ngạn Siêu tay cầm binh khí đứng sau

lung mình. Hai người bọn họ sợ Lý Tự Thành đột nhiên hành hung, làm hại Vi Tiểu Bảo.

Từ Thiên Xuyên nói “Người ấy năm xưa lay trời chuyển đất, làm mất giang sơn của nhà Đại Minh, đến già vẫn còn anh hùng khí khái như thế”. Vi Tiểu Bảo lẽ lẽ lười, nói “Lợi hại thật”, rồi hỏi “Có mang Hãn Thiếp Ma theo không?”. Từ Thiên Xuyên nói “Nhân vật quan trọng như thế, không dám sơ suất”. Vi Tiểu Bảo nói “Tốt lắm. Hai vị phải cẩn thận để ý, dùng để y giữa đường trốn mất”.

Một hàng người đi lên phía bắc. Vi Tiểu Bảo bước qua hàn huyền với bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng. Bọn Mộc Kiếm Thanh tâm tình cũng không thật thoải mái, đều nghĩ “Tính mạng của cả bọn mình đều do y cứu, từ nay trở đi, Mộc vương phủ làm sao còn tranh giành làm hùng trưởng với Thiên địa hội?”. Liễu Đại Hồng nói “Vi Hương chủ, chuyện lật đổ Ngô Tam Quế gì đó, bọn ta cũng không thể so tài với Thiên địa hội nữa. Xin người bầm lại với Trần Tổng đà chủ, nói Mộc vương phủ từ nay trở đi đối với Thiên địa hội cam bái hạ phong. On cứu mạng của Vi Hương chủ, chỉ sợ đời này kiếp này bọn ta cũng không báo đáp được”.

Vi Tiểu Bảo nói “Liễu lão gia nói câu ấy làm gì? Mọi người giữa chỗ chết tìm cái sống, tính mạng ai cũng mới tìm lại được cả”, Liễu Đại Hồng tức tối nói “Thằng tiểu tặc Lưu Nhất Chu ấy, rồi sẽ có ngày phải bầm y làm vạn mảnh”, Vi Tiểu Bảo hỏi “Là y cáo giác à?”. Liễu Đại Hồng nói “Không phải y thì ai? Thằng đây tớ ấy... thằng đây tớ ấy...”, nói tới đó uất ức tới mức bộ râu bạc dựng lên. Vi Tiểu Bảo nói “Y ở lại chỗ Ngô Tam Quế phải không?”.

Mộc Kiếm Thanh nói “Có quá nửa là như thế. Hôm ấy Liễu sư phụ phái y dò xét tin tức, y bị Ngô Tam Quế bắt. Ngay tối hôm ấy, đại đội binh mã kéo tới bao vây chỗ bọn ta ở. Bọn ta ở một nơi rất kín đáo, nếu không phải là y nói ra thì Ngô Tam Quế quyết không sao biết được”. Nói tới đó Mộc Kiếm Thanh thở dài một tiếng, nói “Chỉ tiếc Ngao đại ca đã tuần nạn vì nước”, rồi nhìn Vi Tiểu Bảo ôm quyền nói “Vi Hương chủ, từ nay về sau nếu Thiên địa hội có việc gì sai khiến, họ Mộc ta sẽ tuân lệnh, Non xanh không đổi, nước biếc còn trôi, chúng ta chia tay ở đây”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ở đây vẫn trong địa giới của thằng đại Hán gian, mọi người đi chung thì nhân thủ đông hơn. Đợi lúc ra khỏi Vân Nam, chúng ta sẽ ai đi đường nấy”. Mộc Kiếm Thanh lắc lắc đầu, nói “Đa tạ ý tốt của Vi Hương chủ, nếu lại rơi vào tay thằng đại Hán gian thì bọn ta cũng không mặt mũi nào mà làm người nữa”, nghĩ thầm “Mộc vương phủ nổi tiếng thế này lại phải nhờ quan binh Thất Đát bảo vệ thì còn ra gì nữa?”, rồi dắt mọi người trong Mộc vương phủ từ biệt ra đi.

Mộc Kiếm Bình đi sau cùng, đi được vài bước, quay lại nói “Ta đi đây, ngươi... ngươi cố bảo trọng”, Vi Tiểu Bảo nói “Được rồi. Cô cũng phải bảo trọng đấy”, rồi hạ giọng nói “Cô đi theo ca ca, đừng về đảo Thần Long nữa, ta hàng ngày đều nhớ tới cô”. Mộc Kiếm Bình gật gật đầu, hạ giọng nói “Ta cũng...”. Vi Tiểu Bảo dắt con ngựa của mình qua, đưa dây cương vào tay nàng, nói “Ta cho cô con ngựa này”, Mộc Kiếm Bình mi mắt đỏ lên, cầm lấy dây cương, nhảy lên lưng ngựa, đuổi theo bọn Mộc Kiếm Thanh.

Hồi 33

*Ai không thói tật khôn cười nhạo
Đều có phong lưu thấy chẳng hay*

Đi được mấy ngày, cách Côn Minh đã xa, thủy chung vẫn không thấy Ngô Tam Quế phái binh mã đuổi theo, mọi người mới yên tâm.

Hôm ấy sắp tới Khúc Tĩnh, trời đã xế chiều, có bốn kỵ mã trước mặt phóng tới, một người nhảy xuống ngựa, nói với đội tiên phong của Kiêu kỵ doanh là có việc quân tình khẩn cấp cần bẩm với Khâm sai đại thần. Vì Tiểu Bảo được tin liền cho vào gặp, chỉ thấy người đi đầu thân hình nhỏ gầy, mặt mũi đen bóng, đang định hỏi có việc quân tình gì thì Tiền Lão Bản đứng sau lưng chợt nói “Người là Quảng huynh phải không?”. Người kia khom lưng nói “Huynh đệ là Quảng Thiến Hùng, chào Tiền đại ca”. Vì Tiểu Bảo đưa mắt nhìn Tiền Lão Bản. Tiền Lão Bản gật gật đầu nói khẽ “Là người mình”. Vì Tiểu Bảo nói “Hay lắm, Quảng lão huynh vất vả quá, chúng ta vào trong ngôi đã”.

Vào tối hậu đường, tùy tùng sau lưng đều là huynh đệ Thiên địa hội. Tiền Lão Bản nói “Quảng huynh đệ, vị này là Vi Hương chủ ở Thanh Mộc đường bọn ta”. Quảng Thiên Hùng ôm quyền khom người, nói “Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh. Quảng Thiên Hùng thuộc hạ của Cổ Hương chủ ở Xích Hỏa đường tham kiến Vi Hương chủ và các vị đại ca ở Thanh Mộc đường”. Vi Tiểu Bảo nói “Thì ra là Quảng đại ca ở Xích Hỏa đường, rất hân hạnh, rất hân hạnh”.

Tiền Lão Bản ngày trước đã gặp Quảng Thiên Hùng ở Hồ Nam mấy lần, liền giới thiệu y với bọn Lý Lục Thế, Kỳ Thanh Bưu, Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo nhân, Mã Ngạn Siêu. Ba người cùng đi với Quảng Thiên Hùng cũng đều là huynh đệ ở Xích Hỏa đường. Mọi người biết Xích Hỏa đường cai quản Quý Châu, đi vài hôm nữa là tới địa giới Quý Châu, có huynh đệ bản hội tới đưa tin, trong lòng đều rất vui mừng.

Vi Tiểu Bảo nói “Từ khi chia tay Cổ Hương chủ tới nay ta vẫn chưa gặp mặt, Cổ Hương chủ vẫn khỏe chứ?”. Quảng Thiên Hùng nói “Cổ Hương chủ vẫn khỏe. Y bảo thuộc hạ chuyển lời hỏi thăm tới Vi Hương chủ và các vị đại ca Thanh Mộc đường. Bọn ta biết gần đây Vi Hương chủ và các vị đại ca Thanh Mộc đường làm được rất nhiều việc lớn, vô cùng ngưỡng mộ, hôm nay được bái kiến thật là dịp may hiếm có”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Mọi người đều là huynh đệ một nhà, xin đừng khách khí. Qua mấy hôm nữa bọn ta sẽ tới Quý Châu, mong được chuyện trò với Cổ Hương chủ”. Quảng Thiên Hùng nói “Cổ Hương chủ dặn thuộc

hạ bầm báo với Vi Hương chủ, tốt nhất là các vị đổi đường đi về hướng đông, đừng đi qua Quý Châu". Vi Tiểu Bảo và quần hùng đều ngạc nhiên.

Quảng Thiên Hùng nói "Cổ Hương chủ nói y rất muốn chuyện trò với Vi Hương chủ và các vị đại ca, nhưng tốt nhất là gặp nhau ở Quảng Tây". Vi Tiểu Bảo hỏi "Tại sao thế?". Quảng Thiên Hùng nói "Bọn ta được tin, Ngô Tam Quế phái binh mã, chia ra ở một dải Tuyên Oai, trấn Hồng Kiều, bảo Tân Thiên, định gây chuyện bất lợi cho Vi Hương chủ và các vị đại ca".

Quần hùng Thanh Mộc đường đều "A" lên một tiếng. Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa giận, chửi "Con bà nó, quả nhiên thẳng gian tặc này không chịu nhận thua như vậy, ngay cả tính mạng con trai cũng không cần".

Quảng Thiên Hùng nói "Ngô Tam Quế vô cùng âm độc, y đã phái không ít cao thủ đi, nói muốn bắt vị sư thái võ công cực cao ở cạnh Vi Hương chủ, sau đó sẽ bắt con trai y, công chúa Thất Đát và Vi Hương chủ, những người còn lại thì giết hết để diệt khẩu. Hiện giờ cửa quan Tùng Thiều giữa hai huyện Khúc Tĩnh và Triêm Ích đã bị phong tỏa, không ai được đi qua. Bốn người bọn ta là theo đường nhỏ trong núi đi vòng tới, sợ Vi Hương chủ được tin chậm, bị trúng độc kế của thằng đại Hán gian, vì vậy ngày đêm phóng tới đây".

Vi Tiểu Bảo thấy bốn người này mặt đỏ hoe, má lồm vào, rõ ràng là đã rất mệt mỏi, bèn nói "Bốn vị đại ca vất vả quá, thật rất cảm kích". Quảng Thiên Hùng nói "Tính ra cùng đã kịp báo tin, không làm lỡ đại sự", lời lẽ rất vui mừng.

Vi Tiểu Bảo hỏi bọn thuộc hạ “Các vị đại ca thấy thế nào?”. Tiền Lão Bản hỏi “Quảng đại ca biết binh mã Ngô Tam Quế phái đi mai phục, tổng cộng có bao nhiêu người không?”. Quảng Thiên Hùng nói “Ngô Tam Quế không kịp phái binh từ Côn Minh tới nên nghe nói là cho bồ câu đưa thư điều tất cả binh mã ở Điền Bắc và Kiếm Nam, tổng cộng có hơn ba vạn”. Mọi người đồng thanh chửi rủa. Bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo dẫn theo chẳng qua chỉ có hai ngàn người, còn chưa bằng một phần mười của đối phương, tự nhiên ít không chống nổi nhiều.

Tiền Lão Bản lại hỏi “Cổ Hương chủ muốn bọn ta tới nơi nào ở Quảng Tây để gặp nhau?”. Quảng Thiên Hùng nói “Cổ Hương chủ đã phái người báo cho Mã Hương chủ Gia Hậu đường ở Quảng Tây biết, nếu Vi Hương chủ đồng ý thì ba vị Hương chủ sẽ gặp nhau ở Lộ Thành, Quế Tây. Từ đây theo hướng đông tới Lộ Thành, đường khó đi lại xa xôi nhưng không có binh mã của Ngô Tam Quế canh giữ, huynh đệ Gia Hậu đường sẽ tiếp ứng dọc đường, sẽ không xảy ra chuyện gì”.

Vi Tiểu Bảo nghe nói Ngô Tam Quế phái hơn ba vạn người chặn đường thì trong lòng đã run sợ, nghe nói Cổ Hương chủ đã bố trí ổn thỏa, Mã Hương chủ phái người tiếp ứng thì tinh thần lập tức phấn chấn, bèn nói “Được, chúng ta đi Lộ Thành. Lão tiểu tử Ngô Tam Quế này, con mẹ nó, rồi có ngày sẽ biết”, liền hạ lệnh đổi qua hướng đông nam, bảo bọn Quảng Thiên Hùng bốn người ngồi trong xe lớn nghỉ ngơi

Đám quân sĩ nghe nói Ngô Tam Quế đã phái binh tới chặn giết, ai cũng vừa sợ vừa giận, đều biết thân

đang ở nơi nguy hiểm, lập tức gia tăng tốc độ. Dọc đường không dám làm kinh động đến quan phủ, hàng đêm đều đóng quân ngoài nơi hoang dã.

Chẳng bao lâu, đã tới Lộ Thành. Mã Siêu Hưng Hương chủ Gia Hội đường, Cổ Chí Trung Hương chủ Xích Hỏa đường trong Thiên địa hội cùng các huynh đệ thuộc hạ đứng đầu hai đường đều đã chờ sẵn ở Lộ Thành. Bọn huynh đệ ba đường gặp nhau, tự nhiên một phen thân thiết. Tối hôm ấy Mã Siêu Hưng mở tiệc linh đình thết đãi Vi Tiểu Bảo và quần hùng Thanh Mộc đường.

Trong tiệc quần hùng nói từ nay Mộc vương phủ đối với Thiên địa hội cam bái hạ phong, tất cả đều vô cùng cao hứng.

Sau khi tiệc tan, người do thám của Xích Hỏa đường tới báo, bộ thuộc của Ngô Tam Quế biết Vi Tiểu Bảo đã đổi hướng sang Quảng Tây bèn điều binh đuổi theo, hiện đã tới biên giới Quảng Tây nhưng không dám tiến nữa mà vội bẩm báo xin chỉ thị của Côn Minh, có nên cải trang làm giặc cướp, lén vào địa giới Quảng Tây hành sự không. Mã Siêu Hưng cười nói “Quảng Tây không thuộc đất Ngô Tam Quế cai quản. Nếu thẳng gian tặc này dẫn quân vượt qua ranh giới là đã công nhiên tạo phản. Nếu y sai quân sĩ cải trang thành giặc cướp là muốn đổ tội lên đầu Khổng Tứ Trinh ở Quảng Tây, vội vội vàng vàng cũng không kịp nữa rồi”.

Mọi người nghỉ lại ở Lộ Thành một ngày. Vi Tiểu Bảo rút lại vẫn thấy còn rất gần Vân Nam, trong lòng sợ

sết, thúc giục mọi người lên đường. Sáng sớm hôm thứ ba, từ biệt Cổ Chí Trung và bọn huynh đệ Xích Hỏa đường lên đường đi về hướng đông. Mã Siêu Hung và bọn huynh đệ Gia Hậu đường dọc đường bầu bạn. Thấy càng lúc càng xa Vân Nam, Vi Tiểu Bảo cũng dần dần yên tâm.

Mấy hôm sau thì tới Quế Trung, bọn thị vệ quan binh đã định thần, thói cũ lại sinh, lại đi những nhiều châu huyện, quấy rối địa phương. Hôm ấy tới Liễu Châu, Tri phủ nghe tin công chúa tới, bèn hết sức cung ứng lấy lòng, không cần phải nói. Bọn Ngự tiền thị vệ và quan binh Kiêu ky doanh cũng như cá gặp nước, đi khắp các nơi trong thành ăn chơi thỏa thích.

Chiều tối ngày thứ ba, Vi Tiểu Bảo đang nói chuyện phiếm với Mã Siêu Hung và bọn huynh đệ Thiên địa hội trong sương phòng, thì Lãnh ban Ngự tiền thị vệ Trương Khang Niên hót hải đi vào, kêu lên “Vi Phó Tổng quản”, rồi không nói được nữa, vẻ mặt rất bẽn lẽn. Vi Tiểu Bảo thấy má trái y sưng vù một cục, mắt phải bầm đen, hiển nhiên là bị người ta đánh, nghĩ thầm “Ngự tiền thị vệ không đánh người, người ta đã cười thầm rồi, ai mà to gan như thế, lại dám đánh y?”. Y không muốn Ngự tiền thị vệ bị mất mặt trước bọn huynh đệ Thiên địa hội, bèn nhìn Mã Siêu Hung nói “Xin Mã đại ca ngồi chơi với các huynh đệ, ta tạm thời không bồi tiếp được”. Mã Siêu Hung nói “Nói thế làm gì, xin Vi Tước gia cứ tự nhiên”.

Vi Tiểu Bảo bước ra khỏi sương phòng. Trương Khang Niên theo ra, vừa ra khỏi phòng, liền nói “Bẩm

Phó Tổng quản, Triệu nhị ca bị người ta bắt rồi”. Triệu nhị ca mà y nói chính là Triệu Tề Hiền, một Lãnh ban Ngự tiền thị vệ khác. Vì Tiểu Bảo chủi “Con mẹ nó, ai mà to gan như vậy, là Thủ bị Liễu Châu hay nha môn Tri phủ? Y đã phạm tội gì ? Y giết người à ?”, nghĩ thầm nếu không phải y đã gây ra án mạng thì quan phủ địa phương quyết không dám bắt giữ Ngự tiền thị vệ.

Trương Khang Niên vẻ mặt bẽn lẽn, nói “Không phải quan phủ bắt, mà là... là người trong sòng bạc”. Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Con bà nó, sòng bạc thành Liễu Châu mà dám đặt bạc bằng Ngự tiền thị vệ, thật là chuyện mới đây. Các người thua phải không?”. Trương Khang Niên gật đầu, cười gượng nói “Bọn ta bảy người đi đánh bạc, đánh Tài xỉu. Con mẹ nó, sòng bạc này có ma, liên tiếp ra mười ba lần Tài, bảy người bọn ta đã thua hơn một ngàn lượng bạc. Đến ván thứ mười bốn, Triệu nhị ca và ta đều nói lần này không thể không ra Xỉu...”. Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói “Sai rồi, sai rồi, có quá nửa là vẫn ra Tài”. Trương Khang Niên nói “Đáng tiếc là bọn ta không mời Phó Tổng quản dẫn đi đánh bạc, nếu không thì không đến nỗi bị mắc bẫy. Bọn ta móc hết bạc và ngân phiếu trong người ra đặt vào Xỉu. Ô !”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Mở ra lại là Tài”.

Trương Khang Niên hai tay xòe ra, ra hiệu không còn cách nào nữa, bèn nói “Hồ lý muốn gom bạc, bọn ta không cho, nói sòng bạc trên đời lẽ nào lại liên tiếp ra mười bốn lần Tài, nhất định có gian lận. Chủ sòng bạc ra dàn hòa, nói lần này không tính, không ăn cũng không

thua. Triệu nhị ca nói không được, lần này vốn là Xiu, nhưng nhà cái giờ trò, bọn ta đã thua bấy nhiêu tiền như vậy, lần này rõ ràng thắng lớn, sao lại không tính?”.

Vi Tiểu Bảo cười chủ “Con mẹ nó, bọn đây tớ các người thật mặt dày, đã thua rành rành lại còn kiếm chuyện. Đừng nói liên tiếp mở mười bốn lần Tài, ngay mở liên tiếp hai mươi bốn lần ta cũng đã thấy qua”.

Trương Khang Niên nói “Chủ sòng bạc cũng nói thế, nhưng Triệu nhị ca nói Bọn ta ở dưới chân thiên tử trong thành Bắc Kinh cũng không có quy củ này. Y vừa nổi giận, ta bèn rút dao ra. Chủ sòng bạc sợ tái mặt, nói đội ơn các vị thị vệ đại nhân coi trọng tới chơi mấy ván, bọn ta đâu dám thắng tiền của các vị đại nhân, các vị đại nhân thua bao nhiêu tiểu nhân trả lại hết là được. Triệu nhị ca nói : Được rồi, bọn ta không thua, nhưng bị các người lừa ba ngàn một trăm năm mươi ba lượng bạc, số lẻ không cần, coi như bọn ta rủi ro, người trả bọn ta ba ngàn lượng là xong”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, đi vào hoa viên, hỏi “Thế không phải là các người phát tài sao? Y có trả không?”.

Trương Khang Niên nói “Gã chủ sòng này cũng sáng khoái, nói trong việc kết giao với bằng hữu thì nghĩa khí là trọng, đem ba ngàn lượng bạc ra đưa Triệu nhị ca. Triệu nhị ca nhận tiền, cũng không cảm ơn, còn nói người khôn ngoan như thế kể ra cũng còn may, lần sau nếu còn lừa người thì sẽ không tha người đâu”. Vi Tiểu Bảo cau mày nói “Nếu vậy thì Triệu Tề Hiền không phải rồi. Người ta đã nể mặt người, còn hai tay dâng bạc trắng xóa cho về, vừa có thể diện, vừa có tiền bạc, sao còn nặng lời?”. Trương

Khang Niên nói “Dạ phải, nếu Triệu nhị ca nói vài câu hay ho, cảm ơn người ta một tiếng thì cũng không có chuyện gì. Nhưng y cầm tiền rồi, xúc phạm người ta...”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng thế ! Chúng ta ăn chén cơm giang hồ, có trộm cướp lừa gạt gì gì cũng không sao, nhưng không thể đắc tội với bằng hữu. Có câu nói Lưu manh chẻ trúc măng không chạm”. Trương Khang Niên đáp “Dạ, dạ”, nhưng trong lòng lại nghĩ “Chúng ta rõ ràng làm đương sai trong cung, y làm tới Khâm sai đại thần, được phong nhất đẳng tử tước, sao lại gọi là kẻ ăn chén cơm giang hồ?”.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi “Tại sao lại đánh nhau? Chủ nhân sòng bạc đó võ công cao lắm sao?”.

Trương Khang Niên nói “Không phải thế. Bảy người bọn ta cầm tiền định ra về, bỗng nhiên trong đám con bạc có người chửi : Con mẹ nó, phát tài dễ như vậy thì bọn ta còn đánh bạc làm cái rắm gì? Chi bằng tất cả mọi người đều đi vào hoàng cung hầu hạ hoàng đế hoàng đế... còn hay hơn. Phó Tổng quản, tên phản tặc ấy lúc nói tới hoàng thượng, miệng thốt ra toàn những lời bất kính, thuộc hạ không dám nói lại”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Ta hiểu rồi, thằng đây tố ấy gan không nhỏ đâu”.

Trương Khang Niên nói “Chứ không phải sao? Bọn ta vừa nghe, đương nhiên lửa giận bốc lên. Triệu nhị ca ném bạc xuống bàn rút đao ra, tay trái túm ngực người kia. Người kia vùng quỳn huych một cái đánh Trương nhị ca ngất đi. Bọn ta sáu người còn lại nhất tề động thủ. Võ công của tên phản tặc kia thật không thấp, ta chưa nhìn thấy gì thì mặt đã bị trúng một quyền

bay thẳng ra cửa, lập tức thấy trời đất tối sầm lại, cũng không biết sau đó thế nào. Đến lúc tỉnh dậy, chỉ thấy Triệu nhị ca và năm huynh đệ đều nằm dưới đất. Người kia một chân đạp lên đầu Trương nhị ca, nói sáu tên súc sinh này, mỗi tên một ngàn lượng bạc. Người mau đi lấy bạc tới chuộc. Lão tử chỉ chờ người hai giờ đồng hồ, quá hai giờ không thấy bạc thì lão tử sẽ làm thịt chúng đem bán lẻ. Mười lượng bạc một cân, thì làm ăn cũng không kém, một thằng súc sinh cũng bán được hơn một ngàn lượng bạc”.

Vi Tiểu Bảo vừa buồn cười vừa hoảng sợ, hỏi “Thằng đây tớ ấy lai lịch ra sao, người có nhận ra không?”. Trương Khang Niên nói “Người này rất cao lớn, nắm tay còn to hơn cái bát ăn cơm, có một bộ râu bạc, quần áo rách rưới, rất giống một lão ăn mày”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Y có bao nhiêu đồng bạn?”. Trương Khang Niên nói “Chuyện đó... chuyện đó... thuộc hạ không rõ. Khách đánh bạc trong phòng lúc ấy có mười bảy mười tám người, cũng không biết có phải là đồng bọn của y không”.

Vi Tiểu Bảo biết y bị đánh mờ trời tối đất, lúc ấy chỉ mong thoát thân, cũng không dám nhìn nhiều, ngẫm nghĩ “Lão ăn mày này nhất định là anh hùng hảo hán trên giang hồ, thấy bọn thị vệ đánh bạc vô lại, nhin không được ra tay, còn quả thật có muốn giết họ không thì không biết. Mình thấy cũng không có ai chịu bỏ ra mười lượng bạc để mua một cân thịt của Triệu Tề Hiền. Nếu mình điều động đại đội nhân mã tới bắt một mình y, thì không phải là hành vi của bậc hảo hán”, lại nghĩ “Lão ăn mày này võ công rất

cao, nếu xin sự phụ tới đối phó, tự nhiên ra tay là bắt được, nhưng sự phụ đời nào lại chịu ra sức cho thị vệ trong cung? Chuyện này nếu để bọn Mã Hương chủ biết được, nhất định sẽ cười bọn thuộc hạ của mình là đồ bị thối”. Cảm thấy nếu phái bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên đi thì không ổn.

Đột nhiên nghĩ tới hai người, bèn nói “Không cần gấp, ta phải đích thân tới xem”. Trương Khang Niên lộ vẻ vui mừng, nói “Vâng, vâng. Để ta đi gọi người, mang một trăm người đi là đủ”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Không cần nhiều như thế”, Trương Khang Niên nói “Phó Tổng quản cũng phải cẩn thận mới được. Lão ăn mày ấy thủ cuộc lợi hại lắm”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Không sợ, đã có ta”. Rồi quay vào phòng mình, lấy một tập ngân phiếu lớn, mười mấy nén vàng cho vào bọc, bước tới ngoài phòng phía đông gõ gõ cửa, nói “Hai vị có trong này không?”.

Cánh cửa mở ra, Lục Cao Hiên ra đón, nói “Mời vào”. Vi Tiểu Bảo nói “Hai vị đi theo ta, chúng ta đi làm một việc”. Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà hai người mặc trang phục quân sĩ Kiêu kỵ doanh, trước nay vẫn đi theo Vi Tiểu Bảo, từ Côn Minh trở về, trước nay chưa từng ra tay làm việc gì, chỉ sợ người ta nhận ra dấu vết, suốt ngày ở trong phòng, đã vô cùng buồn chán, nghe Vi Tiểu Bảo có việc sai khiến, cao hứng liền đi ra.

Trương Khang Niên thấy Vi Tiểu Bảo chỉ mang theo hai tên quân sĩ Kiêu kỵ doanh, trong lòng rất không cho là đúng, nói “Phó Tổng quản, thuộc hạ gọi thêm anh em thị vệ đi theo Phó Tổng quản”. Vi Tiểu Bảo nói

“Không cần, nhiều người càng phiền phức. Người gọi một trăm người nếu đều bị y bắt, một ngàn lượng bạc một người thì mất mười vạn lượng, ta cũng xót của lắm. Chúng ta có bốn người, chẳng qua chỉ mất bốn ngàn lượng, đó là chuyện vặt, không đáng gì”. Trương Khang Niên biết y nói đùa, nhưng thấy y tùy tiện mang theo hai tên quân sĩ, lại một mình vào nơi nguy hiểm, quả thật cũng quá khinh suất, bèn nói “Vâng, vâng. Có điều thằng phản tặc ấy võ công quả rất cao cường”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, ta sẽ thử với y, nếu thua, chỉ cần y cắt ta ra bán lẻ, cũng không có gì không được”.

Trương Khang Niên cau cau mày, không dám nói gì nữa. Y không biết hai tên quân sĩ Kiêu kỵ doanh này là cao thủ nhất lưu trong võ lâm, một gã vô lại trong sòng bạc, bất kể võ công cao tới mức nào, thì hai cao thủ trong Thần Long giáo cũng không thể không khuất phục được.

Lúc ấy Trương Khang Niên dẫn Vi Tiểu Bảo tới sòng bạc, vừa vào tới cửa nghe trong phòng có người cao giọng quát tháo “Ta được một đôi Thất điểm, không phải là lớn à?”. Một người khác hô hô cười rộ, nói “Rất xin lỗi, trong tay huynh đệ vừa khéo có một đôi Bát điểm”. Kế đó chát một tiếng, dường như người trước ném bài xuống bàn, cao giọng chửi rủa.

Vi Tiểu Bảo và Trương Khang Niên nhìn vào một cái, nghĩ thầm “Tại sao ở đây vẫn đánh bạc tiếp?”. Vi Tiểu Bảo bước vào, Trương Khang Niên co ro đi phía sau. Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà hai người đi tới cửa sảnh thì đứng lại, đợi Vi Tiểu Bảo ra lệnh.

Chỉ thấy trong sảnh có một cái bàn lớn, bốn người chia ngồi bốn góc đang đánh bạc. Triệu Tề Hiền và năm tên thị vệ vẫn nằm dưới đất. Phía đông có một hán tử râu quai nón ngồi, quần áo rách rưới, chỗ rách lộ ra móng đen loăn xoăn, là một lão ăn mày. Người ngồi phía nam là một thư sinh thanh niên tướng mạo anh tuấn. Vì Tiểu Bảo sưng sốt, nhận ra người này là Lý Tây Hoa, hôm trước đã gặp trong thành Bắc Kinh, y võ công rất cao cường, nhưng sau khi bị trúng một chiêu Ngung huyết thần thảo của Trần Cận Nam thì sau đó không thấy mặt nữa, không ngờ lại gặp trong sòng bạc ở Liễu Châu này, phía tây là một nhân vật trông như dân quê ngồi, khoảng trên dưới năm mươi tuổi, sắc mặt thiếu ngủ, râu mày nhăm nhăm, rõ ràng là thua không góc đầu nổi. Người ngồi phía bắc đáng vẻ cực kỳ đặc dị, vừa lùn vừa mập, thân hình tròn như một trái bóng, nhưng trang phục lại rất sang trọng, áo trường bào và áo khoác đều là gấm đoạn, ngũ quan trên mặt chụm vào nhau giống như bị người ta vo thành một mớ. Người mập lùn này tay cầm hai quân bài, cặp mắt to nhắm lại thành sợi chỉ, y đang chăm chú nhìn bài.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Không biết gã Lý Tây Hoa này còn nhận ra mình không? Chia tay đã lâu rồi, hôm nay mình lại mặc quan phục, chắc y không nhận ra được, nhưng mình cũng đừng vội chào hỏi y”, bèn cười nói “Bốn vị bằng hữu chơi bài vui quá, huynh đệ cũng muốn chơi một tay, có được không?”, nói xong bước tới gần, chỉ thấy trên bàn chất năm sáu ngàn lượng bạc, bạc ở trước mặt lão nhà quê nhiều nhất. Y thắng nhiều nhưng vẻ mặt thê lương như người bị thua, rất là kỳ quái.

Người mập lùn gio ba ngón tay mập ú từ từ sờ bài, đột nhiên la “A ha” một tiếng to, khiến Vi Tiểu Bảo giật bắn người.

Chỉ thấy y cười ha hả, nói “Tuyệt lắm, tuyệt lắm! Lần này mà không thắng được ngươi à?”, chát một tiếng quật quân bài lên bàn, là quân Mai hoa mười điểm. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Quân bài kia của y chắc cũng là Mai hoa, cặp Mai hoa thì phần thắng rất cao”. Người mập lùn vẻ mặt tươi rói, chát một tiếng lại quật một quân bài lên bàn. Mấy người còn lại vừa nhìn đều ngạc nhiên, kể lớn tiếng cười âm, nguyên là quân Tứ lục, cũng mười điểm, mười điểm cộng thêm mười điểm, chính là Biệt thập, trong bài cầu Biệt thập là nước bài nhỏ nhất không có nước nào nhỏ hơn nữa. Y lại là nhà con, cho dù nhà cái cũng là Biệt thập thì Biệt thập ăn Biệt thập, nhà cái vẫn thắng. Người nhà quê kia vẫn mặt mày nhăn nhó buồn bã. Vi Tiểu Bảo vừa nhìn mặt trước bài của y, là một cặp Cửu điểm, y đang làm cái, thì so với bài người mập lùn cách xa tới mười vạn tám ngàn dặm, nghĩ thầm “Người này vẻ mặt cứ lăm lì, là tay cờ bạc rất lợi hại”.

Người mập lùn hỏi “Có gì mà cười?” rồi nhìn lão nhà quê nói “Ta có một đôi Thập điểm, vừa khéo thắng một đôi Cửu điểm của ngươi. Một trăm lượng bạc, mau đưa ra đây”. Lão nhà quê lắc lắc đầu nói “Người thua rồi!”. Người mập lùn cả giận, quát “Người có biết lý lẽ không? Người đếm xem, quân bài này một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười, mười điểm. Quân bài kia cũng là một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười, mười điểm. Không phải một đôi Thập điểm sao?”.

Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn Trương Khang Niên một cái, tự nhủ “Gã lùn mập này mà làm Ngự tiền thị vệ cũng rất hợp thức, thắng thì lấy tiền, thua thì kiếm chuyện”.

Lão nhà quê vẫn lắc lắc đầu, nói “Đó là Biệt thập, người thua rồi”. Người lùn mập tức không nén được, đứng phắt lên, không ngờ y vừa đứng lên lại còn lùn hơn, té ra y ngồi trên ghế, hai chân không chạm đất, còn cao hơn so với lúc đứng. Y giơ bàn tay mập chỉ vào mũi lão nhà quê quát “Ta là Biệt thập, người là Biệt cử, Biệt thập tự nhiên lớn hơn Biệt cử”. Lão nhà quê nói “Ta là một đôi Cử điểm, người là Biệt thập, Biệt thập thì không có điểm nào”. Người lùn mập nói “Như thế không phải là rõ ràng lừa dối người ta sao?”.

Vi Tiểu Bảo không nhịn được nữa, nói chen vào “Lão huynh, bài của người không phải là một đôi”, nói xong lấy trong đồng bài ra một quân Mai hoa, một quân Tứ lục, ghép với hai quân Mai hoa, Tứ lục khác thành đôi, nói “Đây mới là một đôi, hai quân bài mười điểm của người khác nhau, Mai hoa đen, Tứ lục đỏ, không phải một đôi”. Người lùn mập vẫn không phục, chỉ vào đôi Cử điểm kia nói “Hai quân Cử điểm của y cũng đâu có giống nhau, một quân đỏ một quân đen, mọi người đều không giống nhau, vậy thì Thập điểm lớn hơn Cử điểm”. Vi Tiểu Bảo thấy người này cương từ đoạt lý, nhất thời cũng không giải thích rõ được, chỉ nói “Đây là quy củ của bài cầu, trước nay đều là như thế”. Người lùn mập nói “Cứ cho là trước nay như thế thì cũng không thông, không thông thì không được, chúng ta có nói lý lẽ hay không nào?”.

Lý Tây Hoa và lão ăn mày cứ ngồi cười khùng khục, không can thiệp vào. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đánh bạc ăn tiền phải có quy củ, nếu không có quy củ thì làm sao đánh bạc?”. Người lùn mập nói “Được, ta hỏi thắng nhai nhà ngươi, tại sao ta được một đôi Thập điểm mà không thắng được một đôi Cửu điểm của y?”, nói xong rút ra hai quân Mai hoa, đập lên mặt bàn một cái. Vi Tiểu Bảo nói “Này, mới rồi bài của ngươi không phải là hai quân này”. Người lùn mập tức giận cực điểm, hai mang tai phồng lên, quát “Thằng tiểu tử khốn nạn, ai nói ta không phải là hai quân bài này?”, rồi rút ra hai quân bài Mai hoa, tiện tay úp xuống, đập xuống bàn một cái, lại lật trở lại, nói “Mới rồi ta vỗ một cái, có lưu lại vết, ngươi tới đây mà xem!”.

Chỉ thấy dấu vết quân bài trên mặt bàn rất rõ ràng, vết hai quân Mai hoa nhô cao, thủ kính quả rất lợi hại. Vi Tiểu Bảo há miệng dờ dỗi, nói không nên lời. Lão nhà quê nói “Đúng, đúng, là lão huynh thắng. Đây là một trăm lượng bạc”. Rồi lấy một nén nguyên bảo đẩy qua trước mặt người mập lùn, kẻ đó sắp lại ba mươi hai quân bài, xào xào một hồi, lại xếp thành hàng, tám quân một hàng, tổng cộng có bốn hàng, bày ra rất chỉnh tề, rồi nhẹ nhàng đẩy một chồng vào giữa bàn, kẻ đó đẩy một đồng bạc trước mặt ra.

Vi Tiểu Bảo liếc mắt, đã thấy trên bàn có dấu vết của ba mươi hai quân bài, tuy không sâu bằng vết hai quân Mai hoa kia, chỉ thấp thoáng như có như không, nhưng thủ pháp rất nhẹ nhàng như thế, xem ra võ công cũng không kém người mập lùn. Y đẩy đồng bạc ra một cái, đã che gần hết dấu vết của ba mươi hai quân bài. Vi

Tiểu Bảo vừa liếc mắt đã thấy được một đôi Thiên bài, Địa bài, Nhân bài đều nằm trong một hàng, biết lão nhà quê đã ngầm giở trò ma.

Người lùn mập đặt hai trăm lượng bạc vào cửa Thiên môn, kêu lên “Gieo xúc xắc đi, gieo xúc xắc đi!”, lại quay qua Lý Tây Hoa và lão ăn mày nói “Đặt mau đi, sao chậm chạp thế”. Lý Tây Hoa cười nói “Lão huynh nóng nảy như thế thì hai người các người chơi với nhau thôi”. Người lùn mập nói “Tốt lắm!”, rồi quay qua hỏi lão ăn mày “Người có đặt không?”. Lão ăn mày lắc đầu nói “Không đặt, Biệt thập thắng Biệt cử, loại bài cầu này ta không biết chơi”, người lùn mập tức giận nói “Người nói ta không đúng à?”. Lão ăn mày nói “Ta nói là ta không biết, chứ không nói là người không đúng”, người lùn mập tức tối chửi “Con mẹ nó, đều là bọn chẳng ra gì. Này, thằng nhãi con nhà người đứng bên ngoài lú lo, sao không đánh bạc?”, câu này là nói với Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta làm cái, vị đại ca này, ta làm cái đánh bạc với các người có được không?”, nói xong thò tay vào bọc móc ra tám chín nén vàng nhỏ đặt lên bàn, ánh sáng lóng lánh, ít ra cũng đáng cả ngàn lượng bạc. Lão nhà quê nói “Được, tiểu huynh đệ người phúc lớn mạng lớn, đảm bảo sẽ thắng”. Người lùn mập tức giận nói “Người nói ta đảm bảo sẽ thua phải không?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Nếu người sợ thua, thì đặt ít tiền đi cũng được”, người lùn mập cả giận, nói “Đặt thêm hai trăm lượng”, lại lấy hai đĩnh bạc đặt vào cửa Thiên môn.

Lão nhà quê nói “Tiểu huynh đệ may mắn, người gieo xúc xắc đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Được!”, rồi nắm xúc

xắc vào tay, đã biết trong xúc xúc đồ chì, bất giác cả mừng, nghĩ thầm “Xúc xúc trong sòng bạc này quả nhiên cũng có giở trò”, y vốn còn sợ lâu ngày chưa luyện tập, thủ pháp có chút sơ suất, nhưng vừa cầm xúc xúc đồ chì vào tay lập tức yên tâm, miệng lẩm bẩm thành tiếng “Trời linh linh, Đất linh linh, Bồ tát cò bạc đệ nhất linh, Tiểu quỷ xúc xúc nhất bạc trắng, Tùng nén tùng nén vào túi mình ! Giết tất !”. Miệng quát một tiếng, ngón tay xoay chuyển, gieo xúc xúc xuống, quả nhiên ra nước Thất điểm. Cửa Thiên môn lấy phu thứ nhất, nhà cái lấy phu thứ ba.

Vi Tiểu Bảo thấy vết bài trên bàn, đã biết người lùn mập rút một quân Tứ lục, một quân Hổ đầu, chỉ có một điểm, bên mình đã có một cặp, bèn nói với lão nhà quê “Lão huynh, ta gieo xúc xúc, người xem bài, là thua hay thắng đều theo mệnh trời”, lão nhà quê lật bài lên mò mò, sắp ra trên bàn.

Người lùn mập hô lên một tiếng, lật một quân Tứ lục lên, nói “Mười điểm, hay quá!”, lại hô lên một tiếng, lật quân Hổ đầu lên, nói “Một hai ba bốn năm, sáu bảy tám chín mười, mười một. Mười một điểm, rất tốt” rồi đưa tay lật bài của nhà cái, nói “Một hai ba bốn tất cả mười bốn điểm, ta được hai mươi một điểm, hơn người chỉ có mười bốn điểm, thắng rồi!”. Vi Tiểu Bảo và lão nhà quê ngó mặt nhìn nhau. Người lùn mập nói “Mau chung đi!”.

Vi Tiểu Bảo nói “Điểm nhiều hơn là thắng, điểm ít hơn là thua, bất kể Thiên công, Địa công, có đôi hay không có đôi phải không?”. Người lùn mập nói “Sao lại không đúng? Chẳng lẽ điểm nhiều lại thua

điểm ít à? Mười bốn điểm của người mà muốn thắng hai mươi một điểm của ta à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Rất tốt, cứ đánh theo cách ấy” rồi đưa bốn nén vàng cho y, nói “Mỗi nén vàng là một trăm lượng bạc, người đặt tiếp đi”.

Người lùn mập rất vui vẻ, cười nói “Vấn đặt bốn trăm lượng bạc, đặt nhiều hơn chỉ sợ người thua quỳnh lên thôi”.

Vì Tiểu Bảo nhìn nước bài trên bàn gieo ra nước Ngũ điểm, nhà cái rút bài trước, là một đôi Thiên bài. Người lùn mập rút một quân Trường tam, một quân Bản đẳng, hai quân bài cộng lại không nhiều điểm bằng một quân Thiên bài, miệng lẩm bầm chủi rửa, chỉ đành nhận thua, lúc ấy lại đặt bốn trăm lượng bạc. Đánh xong ba phu bài, người lùn mập thua sạch sành sanh, trước mặt không còn lấy một lượng bạc.

Y mặt mũi đỏ bừng, như quả bóng bằng máu, hai bàn tay to mập ngấn ngùn mồ mẫm trong người, lại móc không ra vật gì để đặt bạc, chợt nhắc Triệu Tề Hiền dưới đất lên, nói “Thằng đây tớ này đáng mấy trăm lượng bạc? Ta đặt y”, nói xong đặt Triệu Tề Hiền nằm ngang trên bàn. Triệu Tề Hiền bị điểm huyết, đã sớm không động đậy gì được.

Lão ăn mày chợt nói “Khoan đã! Tên Ngự tiền thi vệ này là tại hạ bắt được, tại sao lão huynh lại lấy đi đánh bạc với người ta?”. Người lùn mập nói “Cho mượn được không?”. Lão ăn mày nói “Nếu thua thì người lấy gì trả?”. Người lùn mập sững sốt, nói “Không thua đâu!”. Lão ăn mày nói “Nếu lão huynh rủi ro, lại thua thì

sao?”. Người lùn mập nói “Chuyện đó rất dễ. Trong thành Liễu Châu này có không ít Ngự tiền thị vệ, ta đi bắt vài tên về trả cho ngươi là được”. Lão ăn mày gật gật đầu, nói “Vây thì được”. Người lùn mập giục Vi Tiểu Bảo “Gieo xúc xắc mau đi!”.

Lần này bài đã rút hết, Vi Tiểu Bảo nói với lão nhà quê “Mời lão huynh xào bài trang bài, cứ theo như cũ”. Lão nhà quê không nói câu nào, xoa xoa ba mươi hai quân bài xương trên bàn, xào xáo một hồi, xếp thành bốn dãy. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, trên bàn không những không thấy mớ mà ngay cả vết bài cũ cũng bị y ngấm dúng nội lực xóa sạch, tuy có mấy mươi vết ngang dọc mờ mờ nhưng đã không nhận ra được điểm gì. Nếu người lùn mập vẫn đặt vàng bạc thì Vi Tiểu Bảo không đếm xỉa tới, mặc kệ lão nhà quê đánh bạc với y, ai thua ai thắng cũng không can hệ gì tới mình. Song lúc bấy giờ cửa Thiên môn lại đặt Triệu Tề Hiền, ván này không làm cái không được, nhưng không biết bài lớn ở chông nào, có gieo xúc xắc gian lận cũng vô dụng, bèn nói “Hai người đánh bạc tay đôi, cần gì chơi bài cầu? Chẳng bằng cứ gieo xúc xắc, ai nhiều điểm hơn thì người ấy thắng”.

Người lùn mập lắc lư cái đầu tròn như cái trống Bác lăng, nói “Lão tử chỉ thích bài cầu thôi”, Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi không biết bài cầu, còn chơi cái gì?”, người lùn mập cả giận, túm ngực áo y nhắc lên lắc lắc mấy cái, nói “Con bà ngươi, ngươi nói ta không biết chơi bài cầu à?”.

Vi Tiểu Bảo bị y lắc một trận, xương cốt toàn thân cách cách kêu lên thành tiếng. Đột nhiên sau lưng có người quát “Buông tay ra, không được như thế!”, chính là thanh âm của Bàn đầu đà.

Người lùn mập tay phải nhấc cao Vi Tiểu Bảo lên không, ngạc nhiên nói “Ồ sao ngươi tới đây? Tại sao lại không được?”. Chỉ nghe Lục Cao Hiên nói “Vi Vi... Vi đại nhân này rất có lai lịch, ngàn vạn lần không được đắc tội, mau mau buông xuống”. Người lùn mập mừng rỡ nói “Y... y là Vi... Vi... Vi Tiểu Bảo con mẹ nó à? Hô hô, hay lắm, hay lắm! Ta đang muốn tìm y, hô hô, lần này tìm được rồi”, nói xong quay người đi ra cửa, tay phải vẫn túm Vi Tiểu Bảo.

Bạn đầu đà và Lục Cao Hiên song song sấn tới cản lại. Lục Cao Hiên nói “Sấu tôn giả, ngươi đã biết lai lịch của vị Vi đại nhân này, tại sao vẫn vô lễ như thế? Buông xuống mau”, người lùn mập nói “Cho dù giáo chủ đích thân tới đây, ta cũng không buông xuống. Trừ phi đưa thuốc giải ra”. Bạn đầu đà nói “Đừng làm vậy, ngươi chưa uống Bào... chưa uống được hoàn ấy, lấy thuốc giải làm gì?”, người lùn mập nói “Hừ, ngươi biết cái gì? Mau tránh ra, không thì đừng trách ta không khách khí”.

Vi Tiểu Bảo trên không trung, nghe ba người đối đáp, nghĩ thầm “Té ra người lùn mập này là Sấu đầu đà, sư huynh của Bạn đầu đà, chẳng trách gì lại mập tới mức quái gở như vậy, lùn tới mức buồn cười như vậy”. Hôm trước trong cung Từ Ninh có một quái vật như quả cầu thịt núp trong chần của thái hậu giả trần truồng bế thị chạy trốn ra khỏi cung. Về sau Vi Tiểu Bảo hỏi Bạn đầu đà và Lục Cao Hiên, biết đó là Sấu đầu đà, sư huynh của Bạn đầu đà. Chỉ vì hôm ấy y chạy rất nhanh, chưa nhìn thấy tướng mạo rõ ràng, đến nỗi đánh bạc với y suốt nửa ngày vẫn không nhận ra.

Chợt Vi Tiểu Bảo lại nghĩ qua chuyện khác “Bạn đầu đà từng nói năm xưa y và sư huynh Sáu đầu đà hai người phụng mệnh giáo chủ ra biển làm việc, không thể trở về đúng kỳ hạn, đến nỗi độc tính trong Báo thai dịch cân hoàn phát tác, Bạn đầu đà biến thành vừa cao vừa gầy, Sáu đầu đà biến thành vừa lùn vừa mập. Bây giờ hai người bọn họ đã uống thuốc giải, vốn là thân hình đã không trở lại được như cũ nữa, vậy gã lùn mập này lấy thuốc giải làm gì ? A, phải rồi, độc tính của Báo thai dịch cân hoàn trong người con dĩ giả thái hậu giả chưa giải, gã Sáu đầu đà này ngủ chung chẵn với thi, tự nhiên là người tỉnh rồi”, bèn cao giọng nói “Người muốn thuốc giải Báo thai dịch cân hoàn, mà còn chưa mau buông ta xuống à ?”.

Sáu đầu đà vừa nghe năm chữ “Báo thai dịch cân hoàn”, thân hình béo mập lập tức run lên, co tay phải lại đặt Vi Tiểu Bảo xuống, tay trái chìa ra, nói “Đưa đây mau”. Vi Tiểu Bảo nói “Người vô lễ với ta như thế, hừ, hừ ! Mới rồi người nói gì?”. Sáu đầu đà đột nhiên sấn lên, tay trái đè vào hậu tâm Vi Tiểu Bảo, quát “Mau đưa thuốc giải ra đây”, chỗ bàn tay béo núc của y đặt lên chính là huyết Đại chuy, chỉ cần chuồng lực nhả ra, tâm mạch của Vi Tiểu Bảo nhất định sẽ lập tức bị chấn động đứt hết.

Bạn đầu đà và Lục Cao Hiên đồng thời quát “Không được!”. Tiếng quát chưa dứt, trên người Sáu đầu đà lập tức có ba bàn tay đồng thời đặt lên. Tay chuồng của lão ăn mày đặt lên huyết Bách hội trên đỉnh đầu y, tay chuồng của Lý Tây Hoa đặt lên huyết Ngọc chẩm sau gáy y, bàn tay của lão nhà quê đặt lên mặt y, ngón trỏ và ngón giữa

chia ra ấn lên hai mí mắt y. Bách hội, Ngọc chăm là hai huyết trọng yếu trên cơ thể con người, mà hai ngón tay của lão nhà quê chỉ cần hơi dùng lực là có thể móc hai tròng mắt y. Sáu đầu đà quả thật quá lùn, còn thấp hơn Vi Tiểu Bảo nửa cái đầu, đến nỗi ba người đồng thời xuất thủ, chiêu số đều nhắm vào cái đầu tròn tròn của y, ngay yếu huyết trên cổ cũng đều không đề tới.

Bạn đầu đà và Lục Cao Hiên thấy ba người kia ra tay, biết ngay đều là cao thủ võ học, nếu ba người đồng thời phát kinh, chỉ e sẽ lập tức đánh vỡ nát cái đầu của Sáu đầu đà, lại đồng thanh kêu lên “Không được!”.

Lão ăn mày nói “Gã lùn mập, buông tay ra mau”. Sáu đầu đà nói “Y đưa thuốc giải ra thì ta mới buông”. Lão ăn mày nói “Người không buông ra, ta sẽ phát kinh đấy”. Sáu đầu đà nói “Cho dù ta chết, cũng là đồng quy ư tận...”. Đột nhiên chuông của Bạn đầu đà đã đặt lên nách lão ăn mày, Lục Cao Hiên một chuông đề lên sau gáy Lý Tây Hoa. Bạn Lục hai người đứng rất gần, lại mặc trang phục quân sĩ Kiêu kỵ doanh, lão ăn mày và Lý Tây Hoa từ lời lẽ của hai người thì biết họ có quen Sáu đầu đà, nhưng không ngờ hai người này võ công lại rất cao cường, trong một chiêu đã bị họ khống chế. Bạn Lục hai người đồng thời nói “Mọi người đều buông tay ra”.

Lão nhà quê đột nhiên rút tay ra khỏi mặt Sáu đầu đà, hai tay chia ra đặt lên hậu tâm hai người Bạn Lục, nói “Hai người các người buông tay ra trước đi”. Lý Tây Hoa cười nói “Ô hô, thật là buồn cười, thú vị thật, thú vị thật!”, rồi buông tay xuống, mau như điện chớp rút về phóng ra, đã đề lên đỉnh đầu lão nhà quê.

Lúc ấy Vi Tiểu Bảo, Sáu đầu đà, Lý Tây Hoa, Lục Cao Hiên, Bạt đầu đà, lão nhà quê, lão ăn mày, bảy người đều bị khống chế, huyết đạo yếu hại trên người mỗi người đều nằm dưới tay chuông của người bên cạnh. Trong chớp mắt bảy người đều đứng đờ ra như tượng gỗ, không ai dám nhúc nhích, trong đó chỉ có Vi Tiểu Bảo là bị khống chế chứ không khống chế được ai, rốt lại vì sao những người kia khống chế chỗ yếu hại trên người nhau chỉ có một mình Vi Tiểu Bảo biết, còn sáu người kia đều không sao biết được.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Trương Khang Niên!”, lúc ấy trong sòng bạc ngoài mấy tên người làm ở góc phòng chỉ có một mình Trương Khang Niên đang rảnh rỗi, y ứng tiếng “Dạ!”, soạt một tiếng, rút yêu đao ra. Sáu đầu đà quát “Thị vệ chó, ngươi có giỏi thì bước tới đây”. Trương Khang Niên nhắc yêu đao lên, nhưng sợ người lùn mập này đả thương Vi Tiểu Bảo, nên không dám bước tới một bước.

Vi Tiểu Bảo đứng ở trung tâm, chỉ cảm thấy những chuyện tao ngộ kỳ lạ trong đời ít khi lạ lùng thế này, bèn kêu lớn “Thú vị thật, thú vị thật!. Gã lùn mập, ngươi một chuông giết ta không hề gì, ta chết đi cũng không hề gì, nhưng thuốc giải Báo thai dịch cân hoàn thì suốt đời ngươi không lấy được đâu. Người tình già của ngươi sẽ toàn thân thối rữa từng miếng từng miếng, trước tiên là thành trọc đầu, sau đó...”. Sáu đầu đà quát “Không được nói nữa!”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Mặt của thị sẽ lở ra thành từng lỗ từng lỗ...”.

Vừa nói tới đó, chỗ cửa sảnh có người nói “Trong này rồi!”, lại có một người nói “Bắt hết cả bọn chúng!”.

Mọi người nhất tề quay lại nhìn ra cửa sảnh, đột nhiên bạch quang chớp lên, có người tay cầm trường kiếm, xoay quanh mọi người một vòng. Các yếu huyệt ở bối tâm, nách, hông, đầu vai của mọi người đều tê rần, đã bị điểm trúng huyệt đạo, trong khoảnh khắc tất cả đều mềm nhũn ra ngã lăn xuống đất.

Chỉ thấy chỗ cửa sảnh có ba người đứng, Vi Tiểu Bảo cả mừng kêu lên “A Kha, cô cũng tới...”, nói tới chữ “Tới”, trái tim chột chùng xuống, lập tức im bật, chỉ thấy hai người đứng cạnh nàng, bên trái là Lý Tự Thành, bên phải là Trịnh Khắc Sảng, người mà y căm ghét nhất trên đời. Người phía đông đã tra trường kiếm vào vỏ, đứng chống nạnh, khẽ cười nhạt, chính là Nhất kiếm vô huyệt Phùng Tích Phạm. Sáu đầu đà, lão ăn mày, Lý Tây Hoa, Bàn đầu đà, Lục Cao Hiên, lão nhà quê, sáu cao thủ lần lượt bị khống chế, người này không dám động đây, người kia cũng không dám động đây, đột nhiên lại có một cao thủ không mất chút sức lực nào điểm ngã tất cả mọi người, cả Trương Khang Niên cũng bị trúng một kiếm.

Sáu đầu đà ngồi dưới đất, so với lúc y đứng cũng không cao hơn bao nhiêu, tức giận nói “Ngươi là cái gì mà dám lớn mật điểm vào huyệt Dương khuyệt, huyệt Thần đường của lão tử?”. Phùng Tích Phạm cười nhạt nói “Võ công của ngươi không kém đâu, đã biết bị điểm trúng huyệt đạo nào”. Sáu đầu đà tức giận nói “Mau giải huyệt cho lão tử, ta sẽ đánh nhau với các ngươi một trận. Lối tập kích ám toán thế này, con mẹ nó,

không phải là anh hùng hảo hán”. Phùng Tích Phạm cười nói “Thì ngươi là anh hùng hảo hán! Con mẹ nó anh hùng hảo hán nằm ở dưới đất, không động dậy gì được”, Sáu đầu đà tức giận nói “Lão tử ngồi dưới đất, không phải là nằm dưới đất, con mẹ nó, ngươi không có mắt à?”.

Trịnh Khắc Sảng hô hô cười rộ, nói “A Kha, cô xem kìa, có vui mắt không?”, A Kha mỉm cười nói “Rất là cổ quái”, Trịnh Khắc Sảng nói “Cô muốn tìm thằng tiểu quỷ kia để trả thù, rốt lại đã thỏa được tâm nguyện rồi, chúng ta cứ từ từ trị tội y hay một kiếm giết luôn?”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nghĩ thầm “Hai chữ tiểu quỷ chỉ hợp với mình, chẳng lẽ A Kha muốn tìm mình báo thù, nhưng mình có đắc tội với cô ta đâu”.

A Kha nghiêng răng nói “Người này ta nhìn thấy thêm một lần thì tức giận thêm một phần, một kiếm giết đi cho xong chuyện”, nói xong soạt một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ bước tới trước mặt Vi Tiểu Bảo.

Sáu đầu đà, Bạt đầu đà, Lục Cao Hiên, lão ăn mày, Lý Tây Hoa, Trương Khang Niên, sáu người đồng thanh kêu lên “Không được giết!”.

Vi Tiểu Bảo nói “Sử tử, ta không...”. A Kha tức giận nói “Ta đã không phải là sử tử của ngươi rồi! Tiểu quỷ, ngươi lúc nào cũng nghĩ cách hại ta, làm nhục ta!”. Rồi vung kiếm đâm vào ngực y. Mọi người đồng thanh bật tiếng la hoảng, nhưng thấy thanh trường kiếm cong lại, vốn là Vi Tiểu Bảo mặc tấm bảo y hộ thân, một kiếm ấy không đâm vào người y được.

A Kha đang sùng sốt, Trịnh Khắc Sảng nói “Đâm vào mắt y”. A Kha nói “Đúng!” rồi vung kiếm lên lại đâm tới.

Trong góc phòng đột nhiên có một người vọt ra, nhảy xổ lên người Vi Tiểu Bảo, nhất kiếm ấy đâm trúng vai người kia. Người kia ôm Vi Tiểu Bảo lăn đi một vòng, rúc vào góc phòng, tiện tay rút thanh chủ thủ trong người Vi Tiểu Bảo ra, nắm chặt trong tay. Người này cũng mặc trang phục quân sĩ Kiều ky doanh, thân thủ nhanh nhẹn, vóc dáng nhỏ nhắn, trên mặt đầy bùn đất, nhìn không rõ tướng mạo.

Mọi người thấy y cam tâm chịu một kiếm cho Vi Tiểu Bảo, đều nghĩ thầm “Người này rất trung thành”.

Phùng Tích Phạm rút trường kiếm ra, từ từ bước tới, đột nhiên trường kiếm rung lên một cái, biến thành mấy mươi bông kiếm hoa. Chợt nghe keng một tiếng, thanh trường kiếm trong tay Phùng Tích Phạm bị gãy làm hai đoạn, đầu vai của tên quân Kiều ky doanh kia máu chảy không ngớt. Nguyên là y dùng thanh chủ thủ chém sắt như chém bùn của Vi Tiểu Bảo chặt vào giữa thanh trường kiếm, nếu không phải thanh chủ thủ này vô cùng sắc bén, chỉ e lúc ấy y đã mất mạng rồi, lại thêm một thanh kiếm của Trịnh Khắc Sảng phóng tới, vai y bị hai vết kiếm thương. Phùng Tích Phạm sắc mặt xanh xám, hừ một tiếng ném thanh kiếm gãy xuống đất, nhất thời không quyết định được chủ ý là nên lấy thanh kiếm khác sẵn vào tấn công hay không.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Hô hô, Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm, người đâm một tên quân sĩ nhỏ

thủ hạ của ta ra bấy nhiêu máu, ngoại hiệu của người nên đổi đi, gọi là Bán kiếm hữu huyết Phùng Tích Phạm”.

Tên quân sĩ Kiêu ky doanh kia tay trái đề lên vết thương trên đầu vai, tay phải giải khai huyết đạo trên hậu tâm Vi Tiểu Bảo.

Bạn Sáu hai đầu đà, Lục Cao Hiên, Lý Tây Hoa đang khống chế nhau thì đột nhiên bị tập kích, đến nỗi bị ám toán, người nào cũng vô cùng tức giận, nghe Vi Tiểu Bảo nói thế, đều hô hô cười rộ. Lão ăn mày cao giọng nói “Bán kiếm hữu huyết Phùng Tích Phạm, hay thật đấy, hay thật đấy! Trong bọn vô sĩ trên đời thì các hạ xứng đáng được xếp thứ hai”. Lý Tây Hoa nói “Tại sao y lại được xếp thứ hai, xin được thỉnh giáo?”. Lão ăn mày nói “So với Ngô Tam Quế thì dường như đạo hạnh của lão Bán kiếm hữu huyết này còn kém hơn một chút”, mọi người đồng thanh cười rộ. Lý Tây Hoa nói “Theo như ta thấy thì không chênh lệch bao nhiêu đâu”.

Phùng Tích Phạm trước nay vốn mười phần tự phụ về võ công của mình, nghe mọi người chế nhạo như thế, không kìm được toàn thân run lên, lúc ấy nếu lại đổi thanh kiếm khác tấn công tên quân sĩ Kiêu ky doanh kia thì giết y dễ như trở bàn tay, nhưng rất không xứng đáng với thân phận của mình, bèn trừng mắt nhìn tên quân sĩ kia nói “Người tên gì? Hôm nay tạm tha không lấy mạng người, lần sau mà chạm vào tay ta, ta sẽ cho người chết thê thảm đấy”.

Tên quân sĩ kia nói “Ta... ta...”, giọng nói rất trong trẻo.

Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, kêu lên “A, cô là Song Nhi, Song Nhi bảo bối của ta!”. Rồi đưa tay cởi mũ nàng ra, mái tóc dài xỏa tung buông xuống, Vi Tiểu Bảo tay trái ôm hông nàng nói “Cô ta là a hoàn của ta. Bán kiếm hữu huyết, ngay cả một a hoàn nhỏ của ta mà ngươi cũng không thắng được, thì còn khoe khoang cái gì?”.

Phùng Tích Phạm tức giận tới cực điểm, chân trái nhấc lên, bình một tiếng đá cái bàn đánh bạc trong sảnh bay tung, tiền bạc và cả Triệu Tề Hiền trên bàn đều bay lên, đập vào nóc nhà. Bạc nén, bài xương rơi xuống rào rào, trút xuống người bọn Sáu đầu đà. Mọi người nhao nhao chửi ầm lên. Phùng Tích Phạm không nói gì, quay người bỏ đi.

Chỉ thấy ngoài cửa có hai người sóng vai cùng đứng. Phùng Tích Phạm quát “Xin tránh ra!”, hai tay đẩy ra, hai người kia mỗi người vung ra một chuồng đón đỡ, ba người đồng thời hự lên một tiếng. Hai người kia lùi lại vài bước, lưng đập mạnh vào tường. Phùng Tích Phạm thân hình loạng choạng một cái, hít sâu vào một hơi, sải chân bước ra. Hai người kia ọe lên một tiếng, cùng phun ra một búng máu tươi, té ra là Phong Tế Trung và Huyền Trinh đạo nhân.

Vi Tiểu Bảo nhanh chân bước qua, đỡ Phong Tế Trung lên, hỏi Huyền Trinh đạo nhân “Đạo trưởng, có sao không?”. Huyền Trinh ho hai tiếng, nói “Không hề gì, Vi... Vi đại nhân ngươi không bị gì chứ?”, Vi Tiểu Bảo nói “Còn khỏe” rồi quay đầu nhìn Phong Tế Trung. Phong Tế Trung gật gật đầu, gượng gạo mỉm cười. Y vỗ

công còn cao hơn Huyền Trinh, nhưng mới rồi đối chưởng, đón đỡ chưởng phải của Phùng Tích Phạm, chịu chưởng lực nặng hơn, vì thế bị thương nặng hơn Huyền Trinh.

Lý Tây Hoa nói “Vi huynh đệ, trong Kiều ky doanh của người thật không ít người tài giỏi!”, nguyên là Phong Tế Trung và Huyền Trinh đạo nhân cũng mặc trang phục quân sĩ Kiều ky doanh. Vi Tiểu Bảo nói “Xấu hổ, xấu hổ!”.

Chợt nghe có tiếng bước chân, ba người Tiên Lão Bản, Từ Thiên Xuyên, Mã Ngạn Siêu bước vào.

A Kha thấy bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo tới càng lúc càng đông, đưa mắt ra hiệu cho Lý Tự Thành và Trịnh Khắc Sảng, định rút lui.

Lý Tự Thành bước tới cạnh Vi Tiểu Bảo, dẫn mạnh ngọn thiên trượng trong tay xuống đất một cái, cao giọng nói “Đại trượng phu ân oán phải phân minh, hôm trước sư phụ người không giết ta, hôm nay ta cũng tha mạng cho người. Từ nay trở đi người mà nhìn con gái ta thêm một cái, nói thêm một câu, thì ta sẽ băm nát người ra”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đại trượng phu một lời nói ra thì như thế nào? Hôm trước trong am Tam Thánh, người và người tình Trần Viên Viên của người đã hứa gả A Kha cho ta, chẳng lẽ lại định chối à? Người không cho ta nhìn vợ mình một cái, nói với vợ mình một câu, trong thiên hạ có loại cha vợ nào như thế không?”.

A Kha giận đỏ mặt, nói “Cha, chúng ta đi, đừng đếm xỉa tới lời nói bậy bạ của thằng tiểu tử ấy! Y... y miệng chó làm sao mọc được ngà voi, có lời gì hay ho đâu?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Giỏi lắm, rốt lại cô đã nhìn nhận y rồi. Mệnh lệnh của cha mẹ, cô có nghe hay không?”.

Lý Tự Thành cả giận, giờ thiên trượng lên, cao giọng nói “Thằng con hoang, người còn chưa im đi à?”.

Tiên Lão Bản và Từ Thiên Xuyên đồng thời sấn lên, hai thanh đao cùng chém vào lưng Lý Tự Thành. Lý Tự Thành vung thiên trượng trở lại, choang một tiếng, gạt hai thanh cương đao ra. Cao Ngạn Siêu đã tuốt đao cầm ngang ngực, đứng chặn trước mặt Vi Tiểu Bảo, quát “Lý Tự Thành, lúc trong thành Côn Minh, tính mạng của cha con người là do ai cứu vậy? Vong ơn phụ nghĩa, không biết xấu hổ!”.

Lý Tự Thành năm xưa hoành hành thiên hạ, dưng nước xung đế, trên đời không ai không biết. Cao Ngạn Siêu vừa nói tên y ra, bọn lão ăn mày, Sáu đầu đà trong sảnh đều bật tiếng la hoảng.

Lý Tây Hoa cao giọng nói “Người... người chính là Lý Tự Thành à? Người vẫn còn chưa chết à? Tốt, tốt, tốt!”, trong giọng nói đầy vẻ phẫn khích. Lý Tự Thành trừng mắt nhìn y một cái, nói “Thế thì sao? Người là ai?”. Lý Tây Hoa tức giận nói “Ta hận không thể ăn thịt lột da người. Ta chỉ cho là người chết rồi, nhưng ông trời có mắt, hay lắm”.

Lý Tự Thành hừ một tiếng, cười nhạt nói “Lão tử nhất sinh giết người như rạ. Trong thiên hạ không biết có mấy chục vạn, mấy trăm vạn người muốn giết ta báo thù, nhưng lão tử chẳng còn sống sò sò đây sao? Người muốn trả thù, cũng chưa chắc đã dễ đâu”.

A Kha kéo tay áo y, nói “Cha, chúng ta đi thôi”.

Lý Tự Thành dẫn mạnh thiên trượng xuống đất một cái, quay người ra cửa. A Kha và Trịnh Khắc Sảng theo ra.

Lý Tây Hoa cao giọng gọi “Lý Tự Thành, giờ này ngày mai, ta chờ ngươi ở đây, nếu ngươi là anh hùng hảo hán thì tới đọan đả độc đấu với ta, liệu mạng sống chết, ngươi có dám không?”.

Lý Tự Thành quay đầu nhìn y một cái, trên mặt đầy vẻ khinh bỉ, nói “Lúc lão tử tung hoành thiên hạ thì thằng tiểu tử ngươi còn chưa ra khỏi bụng mẹ. Lý mỗ có phải là anh hùng hảo hán hay không thì không cần các hạ bình phẩm đâu”, rồi dẫn thiên trượng một cái bỏ đi.

Mọi người nhìn nhau im lặng, đều cảm thấy mấy câu ấy của y rất có lý. Lý Tự Thành giết người như rạ, người đời chê nhiều khen ít, nhưng y là anh hùng hảo hán dám làm việc lớn, chuyện ấy thì cho dù những người hận y thấu xương cũng khó phủ nhận. Bây giờ y đã già, nhưng trong ánh mắt nhìn ngó vẫn thần oai lẫm liệt, người trong sảnh phần nhiều võ công không kém, từng trải giang hồ, nhưng bị ánh mắt của y quét tới, vẫn không kim được ngấm ngấm run sợ.

Vi Tiểu Bảo chửi “Con mẹ nó, rõ ràng ngươi hứa gả con gái cho ta, bây giờ lại chối, thì ta cứ nói ngươi là cẩu hùng, chứ anh hùng cái rắm gì”. Thấy Song Nhi xé vạt áo, đang băng bó vết thương trên vai, bèn giúp nàng bó lại, hỏi “Hảo Song Nhi, cô làm sao tới đây? May mà cô vừa khéo tới cứu ta, nếu không thì bà vợ mưu giết chồng ruột kia của ta đã đâm thủng

hai mắt ta rồi”. Song Nhi hạ giọng nói “Không phải vừa khéo đâu, trước nay tôi vẫn ở bên cạnh tướng công, chỉ có điều người không biết thôi”. Vì Tiểu Bảo rất ngạc nhiên, hỏi “Trước nay ngươi vẫn ở bên cạnh ta à? Từ lúc nào vậy?”.

Sấu đầu đà kêu lên “Này, mau giải khai huyết đạo cho ta, mau đưa thuốc giải ra, nếu không, hừ hừ, lão tử sẽ lập tức đánh nát đầu ngươi ra đấy!”.

Đột nhiên trong đại sảnh âm âm vang lên một tràng tiếng cười hô hô, ha ha, hắc hắc, hi hi. Bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo không ngừng kéo tới, mà gã đầy tớ béo lùn này huyết đạo đang bị phong tỏa, không động đậy gì được lại lên tiếng hăm dọa, mọi người đều thấy buồn cười.

Sấu đầu đà tức giận nói “Các ngươi cười cái gì? Có gì đáng cười chứ? Chờ lúc huyết đạo ta giải khai rồi, nếu ngươi vẫn không đưa thuốc giải ra, thì xem ta có đập nát đầu ngươi không”.

Tiền Lão Bản giơ đơn đao lên, cười hi hi bước tới, nói “Bây giờ ta chém lên đầu ngươi con mẹ nó ba đao, thì đầu lão huynh có nở hoa không?”. Sấu đầu đà tức giận nói “Chuyện đó cần gì phải hỏi chứ? Tự nhiên là nở hoa!”. Tiền Lão Bản cười nói “Nhân lúc huyết đạo của ngươi còn chưa giải khai, ta cứ chém nát đầu ngươi trước, để ngươi khỏi chờ đến lúc huyết đạo giải khai, đánh nát đầu chủ nhân của ta”.

Mọi người nghe thấy, lại cười âm lên.

Sấu đầu đà tức giận nói “Huyết đạo của ta không phải do ngươi điểm. Ngươi chém nát đầu ta thì không thể tính là anh hùng”.

Tiền Lão Bản cười nói “Không tính thì không tính. Ta cũng vốn không phải là anh hùng”, nói xong giờ đao lên.

Bạn đầu đà kêu lên “Vi... Vi đại nhân, sư ca ta vô lễ mạo phạm, thuộc hạ xin tạ tội thay. Sư ca, người mau tạ tội đi, Vi đại nhân cũng là thượng ty của người, chẳng lẽ người không biết sao?”. Y đầu cổ không chuyển động được, nói chuyện với Vi Tiểu Bảo và Sáu đầu đà không sao nhìn vào từng người. Sáu đầu đà nói “Nếu y đưa thuốc giải ra thì đừng nói là tạ tội, đập đầu cũng được, làm trâu làm ngựa cho y cũng được. Còn nếu không đưa thuốc giải, thì phải đập nát đầu y ra”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con dĩ già kia có gì tốt mà người lại có ơn có nghĩa với thị như thế?”, đang định lên tiếng, chợt thấy lão nhà quê hai tay rung một cái, từ trong đám người bước ra, nói “Các vị, huynh đệ xin lỗi không bồi tiếp được”.

Mọi người giật nảy mình. Trong tám người bị Phùng Tích Phạm điểm huyết, ngoài Vi Tiểu Bảo đã được Song Nhi giải huyết, bảy người kia thủy chung vẫn không động đậy được. Nội lực của Phùng Tích Phạm thấu qua mũi kiếm đi tới huyết đạo, người có võ công cao hơn ít nhất cũng không thể hành động trong một hai giờ. Lão nhà quê này dáng vẻ như một ông già làm ruộng, tuy lúc y xoa bài cầu ấn lún quân bài vào mặt bàn rồi lập tức xóa dấu vết đã bộc lộ nội công cao thâm, nhưng trong một thời gian ngắn ngủi như vậy đã có thể tự giải khai huyết đạo thì quả là điều hiếm có. Chỉ thấy y kéo giày, lép quệp lép quệp đi ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo nói với Tiền Lão Bản “Giải khai huyết đạo cho anh em mình đi. Vị Lý... Lý tiên sinh này cũng

là người mình", nói xong chỉ Lý Tây Hoa một cái. Tiền Lão Bản ứng tiếng "Dạ" rồi tra đao vào vỏ, đang định giải khai huyết đạo cho Lý Tây Hoa. Lão ăn mày chợt nói "Minh phục Thanh phản, mẫu địa phụ thiên". Tiền Lão Bản "A" lên một tiếng.

Từ Thiên Xuyên bước tới, ấn mấy cái vào huyết đạo trên lưng lão ăn mày, rồi chuyển ra trước mặt y, co hai ngón tay cái lại trước mặt y một cái. Huynh đệ trong Thiên địa hội rất đông, khó mà biết hết, lúc mới gặp nhau, phải lấy tám chữ Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh làm ký hiệu để nhận ra là người cùng hội. Nếu bên cạnh có người ngoài, không muốn tiết lộ chuyện cơ mật, thì thường nói ngược tám chữ ấy lại, người ngoài nghe thấy, tự nhiên là không hiểu gì. Từ Thiên Xuyên co ngón tay làm lễ với lão ăn mày, cũng là một loại lễ tiết không cho người ngoài biết được. Tiếp theo hai người Tiền Từ giải huyết cho Lý Tây Hoa, Bạt đầu đà, Lục Cao Hiên ba người.

Chỉ còn một mình Sáu đầu đà ngồi dưới đất, mặt đỏ bừng, quát "Suờ đệ, còn chưa giải huyết cho ta à ? Con mẹ nó, còn chờ gì nữa ?". Bạt đầu đà nói "Giải huyết không khó, nhưng người không được lại vô lễ với Vi đại nhân". Sáu đầu đà tức giận nói "Ai bảo y không đưa thuốc giải ? Là y đắc tội với ta, chứ không phải là ta đắc tội với y ! Y đưa thuốc giải, thì kể như là y tạ tội với ta, lão tử không truy cứu chuyện đã qua nữa cũng được". Bạt đầu đà ngắc ngứ nói "Như thế thì khó lắm".

Lão ăn mày quát "Thằng lùn mập nhà ngươi mà còn a lỏi, thì đừng nói Vi huynh đệ không đưa thuốc giải, cho dù y muốn đưa, ta cũng khuyên y đừng đưa", rồi tay

phải chỉ ra một cái, vù một tiếng, một dây kinh phong bắn tới Sáu đầu đà, kế đó lại chỉ hai cái, vù vù hai tiếng, huyết đạo trên người Sáu đầu đà lập tức được giải khai.

Đột nhiên thấy một quả cầu thịt từ dưới đất bật lên, chụp mau vào Vi Tiểu Bảo. Lão ăn mày ào một chuồng đánh ra. Sáu đầu đà thân hình đang trên không, đánh trả một chuồng, thân hình tung lên, y võ công quả rất cao cường, lẳng không chụp xuống, song chuồng đập xuống đầu lão ăn mày. Lão ăn mày chân trái phi ra đá vào hông y. Sáu đầu đà lại vung chuồng chém xuống, chuồng lực chạm vào kinh lực trên chân đối phương, thân hình to mập lại bay tung lên. Y ở trên không, giống như một quả cầu thịt, lão ăn mày chuồng đánh chân đá, thủy chung vẫn không đánh trúng được y một chiêu. Đùng nói đáng về lùn mập của y vung về đáng cười, y xuất thủ rất linh hoạt, chân không chạm đất, lại càng xoay chuyển như ý.

Lý Tây Hoa và quần hùng Thiên địa hội đều kiến thức rộng rãi, nhưng cách đánh cổ quái của Sáu đầu đà thì bình sinh chưa từng nhìn thấy. Bọn đầu đà và Lục Cao Hiên ngưng thần xem, nhìn lão ăn mày xuất thủ, thấy y chiêu nào cũng kinh lực lợi hại, thân hình nặng hơn hai trăm cân của Sáu đầu đà toàn dựa vào chuồng lực của lão ăn mày mới bay lượn trên không không rơi xuống đất.

Hai người càng đánh càng quyết liệt, quyền phong chuồng lực ép những người đứng xem lùi vào sát tường. Đột nhiên Sáu đầu đà kêu lên một tiếng quái dị, ra một chiêu Ngũ đỉnh khai sơn, chuồng trái đánh trước, quyền phải ra theo đập xuống đỉnh đầu lão ăn mày. Lão ăn mày quát "Tới rất hay!", ngời thụp người xuống, ra một

chiêu Thiên vương thác tháp đánh thẳng lên trên. Hai luồng lực đạo mạnh mẽ chạm nhau, Sáu đầu đà thân hình tung lên, lưng đập vào xà nhà, chỉ nghe một tràng tiếng lách cánh vang lên, ngói và bụi bặm trên mái nhà trút xuống, trong đại sảnh bụi đất mù mịt, Sáu đầu đà lại đã chụp xuống, lão ăn mày co người tránh qua. Sáu đầu đà chụp một cái không trúng, bình một tiếng, rơi mạnh xuống đất.

Lão ăn mày hô hô cười rộ, tiếng cười chưa dứt, Sáu đầu đà lại đã bật lên, vô cùng mau lẹ húc đầu vào ngực y. Nhìn thấy cái húc này của y lực đạo rất oai mãnh, lão ăn mày lách người tránh qua, xoay chuồng võ vào hông y một cái, nhả nội kinh ra, quát lớn một tiếng. Cái húc của Sáu đầu đà kinh lực vốn đã mười phần lợi hại, lại thêm nội kinh của lão ăn mày, hai luồng lực đạo cộng lại làm một, nhìn thấy Sáu đầu đà bay ra, đầu húc vào vách, thế không vỡ nát sợ không xong.

Trong tiếng la hoảng của mọi người, Bạt đầu đà chụp lấy một tên người làm trong sông bạc đang co người lại ở một bên ném ra, vừa kịp chạm vào tường, chát một tiếng, cái đầu trọc của Sáu đầu đà húc vào ngực y, cả cái đầu to cắm ngáp vào da thịt tên người làm, xuyên luôn qua tường, phá vỡ một mảng tường lớn.

Y lắc la lắc lư đứng dậy, trên đầu một mảng bầy nhầy, dính đầy máu thịt của tên người làm, y hai tay lau chùi loạn lên, tức giận chửi "Con mẹ nó, chơi trò gì thế?". Mọi người ai cũng hoảng sợ.

Lão ăn mày quát "Còn đánh nữa hay không?", Sáu đầu đà nói "Năm xưa lúc thân thể ta cao lớn thì người

không thắng nổi ta". Lão ăn mày nói "Còn bây giờ thì sao?", Sáu đầu đà lắc đầu nói "Bây giờ thì ta đánh không nổi người, nghỉ thôi, nghỉ thôi!". Đột nhiên nhảy bật lên đập mạnh vào tường, tiếng ầm ầm vang lên, trên tường vỡ ra một cái lỗ lớn, cả cái xác của tên người làm cũng rơi luôn ra ngoài.

Bạn đầu đà kêu lên "Su ca, su ca!", rồi phi thân ra cái lỗ. Lục Cao Hiên nói "Vi đại nhân, ta đi xem sao", rồi chân trước đầu sau, thân hình bay ngang lên, lọt qua cái lỗ ra ngoài, hai tay vẫn ôm quyền làm lễ với Vi Tiểu Bảo, tư thức rất đẹp. Mọi người cùng bật tiếng khen ngợi.

Bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền Lão Bản đều nghĩ "Vi Hương chủ thu được ở đâu hai tên bộ thuộc này, võ công cao cường như thế, so với bọn mình thì còn cao hơn gấp mười".

Lý Tây Hoa chấp tay nói "Xin lỗi không bồi tiếp được", rồi rảo chân bước ra cửa.

Vi Tiểu Bảo nhìn lão ăn mày chấp tay nói "Vi huynh dài này, cho họ đi được không?", nói xong chỉ bọn Triệu Tề Hiền một cái.

Lão ăn mày hô hô cười rộ nói "Đắc tội nhiều quá". Rồi tiện tay kéo bọn Triệu Tề Hiền lên, cũng không thấy y thôi cung quá huyết, chỉ trong một cái nắm, đã giải khai huyết đạo cho mấy tên thị vệ.

Vi Tiểu Bảo nói "Đa tạ", rồi bảo bọn Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên về trước.

Từ Thiên Xuyên đưa mắt nhìn Song Nhi một cái, hỏi “Vị cô nương này là người tâm phúc của Vi Hương chủ à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Phải, chuyện gì chúng ta cũng không cần giấu cô ta đâu”. Lão ăn mày nói “Vị cô nương này tuy còn nhỏ tuổi nhưng lòng trung thành khó có người bằng được. Mới rồi nếu không phải cô ta xả thân, dốc lòng cứu chủ, thì hai mắt của Vi huynh đệ không giữ được rồi”. Vi Tiểu Bảo kéo tay Song Nhi, nói “Đúng, đúng, may là cô ta cứu ta”.

Song Nhi nghe hai người khen ngợi mình trước mặt đám đông, xấu hổ đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống, không dám chạm vào ánh mắt mọi người.

Từ Thiên Xuyên bước lên một bước, nhìn lão ăn mày cao giọng đọc “*Năm người chia nhau một bài thơ, Trên người Hồng Anh không ai hay*”.

Lão ăn mày nói “*Từ đó truyền ra các huynh đệ, Về sau nhận biết sẽ sum vầy*”.

Lúc Vi Tiểu Bảo vừa vào Thiên địa hội, các loại nghi tiết tiếng lóng huynh đệ trong hội dùng để nhận nhau, đã có người dạy lại cho y, y đã học thuộc lòng. Máy câu thơ này rất là quê mùa, văn nghĩa như thông mà không phải là thông, huynh đệ Thiên địa hội phần nhiều là hán tử giang hồ, quá nửa cũng không biết chữ như y, nếu tiếng lóng quá sâu sắc, thì huynh đệ trong hội làm sao nhớ được? Lúc ấy nghe lão ăn mày đọc câu thơ nhận nhau, bèn đọc theo “*Vừa tới Hồng Môn kết đệ huynh, Hôm nay thề nguyện tỏ lòng thành*”.

Lão ăn mày đọc “*Tùng bách hai cây chia tá hữu, Ở giữa Hồng hoa kết nghĩa đình*”. Vi Tiểu Bảo đọc “*Trung*

nghĩa dưới thềm huynh đệ họp, Trong thành điểm tướng trăm vạn binh”. Lão ăn mày nói “Phúc đức cạnh đền cùng thế ước, Phấn Thanh phục Minh ta Hồng Anh”. Vì Tiểu Bảo nói “Huynh đệ là Vi Tiểu Bảo, hiện làm Hương chủ Thanh Mộc đường, thỉnh vấn cao tính đại danh của huynh trưởng, hiện thuộc đường nào, giữ chức vụ gì”.

Lão ăn mày nói “Huynh đệ là Ngô Lục Kỳ, hiện là Hồng kỳ Hương chủ Hồng Thuận đường. Hôm nay được gặp gỡ Vi Hương chủ và các vị huynh đệ, thật mười phần vui mừng”.

Mọi người nghe người này là Thiết cái Ngô Lục Kỳ nổi tiếng thiên hạ, đều vừa sợ vừa mừng, nhất tề cung kính làm lễ. Bọn Từ Thiên Xuyên đều tự thông tính danh, nói rất nhiều câu “Ngưỡng mộ đã lâu”.

Ngô Lục Kỳ làm tới chức Đề đốc Quảng Đông, tay cầm binh quyền một tỉnh, năm xưa được Tra Y Hoàng khuyên bảo, mang chí phấn Thanh phục Minh, ngầm gia nhập Thiên địa hội, giữ chức Hồng kỳ Hương chủ Hồng Thuận đường. Thiên địa hội rất chú trọng chữ Hồng. Một là vì niên hiệu của Minh Thái tổ là Hồng Vũ, hai là vì chữ “Hồng” là chữ “Hán” bỏ đi chữ “Thổ”, ý tứ là nói người Hán mất hết đất đai, bị giặc Hồ xâm chiếm, huynh đệ trong hội tự xưng là Hồng Anh, ý là nói không quên nhà Tiền Minh, quyết tâm khôi phục đất cũ. Hồng kỳ Hương chủ hoàn toàn không phải là Hương chủ chính thức, cũng không thống lĩnh huynh đệ bản đường, nhưng địa vị cao hơn Hương chủ chính thức, là chức phận được mười phần tôn sùng trong hội, chỉ sau có Tổng đà chủ. Việc Ngô Lục Kỳ là Hồng kỳ Hương chủ của Thiên địa hội vô cùng bí mật, ngay cả bọn Từ Thiên Xuyên, Tiên Lão Bản cũng không được biết.

Ngô Lục Kỳ kéo tay Vi Tiểu Bảo, cười nói “Vi Hương chủ, người đi Vân Nam làm việc, đối phó với thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế. Tổng đà chủ truyền lệnh, sai huynh đệ bốn tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây, Vân Nam, Quý Châu tùy cơ tiếp ứng. Ta vừa nhận được lệnh, đã phái mười huynh đệ đặc lực tới Vân Nam ngấm ngầm giúp đỡ. Có điều Vi Hương chủ xử trí rất ổn thỏa, các vị huynh đệ trong Thanh Mộc đường lại rất tài năng, mọi việc đều biến nguy thành yên, Hồng Thuận đường bọn ta không giúp được gì. mấy hôm trước nghe nói Vi Hương chủ và các huynh đệ tới Quảng Tây, huynh đệ bèn cải trang tới đây để gặp gỡ các vị”.

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Té ra là thế. Ân sư ta lão nhân gia người chiếu cố như thế, Ngô Hương chủ một phen hảo ý, huynh đệ thật vô cùng cảm kích. Đại danh của Ngô Hương chủ bốn bể không ai không biết, té ra là huynh đệ trong hội, đó đúng là kêu quang quác, nháy tung tung, rất là nổi tiếng”. Thật ra tên họ Ngô Lục Kỳ hôm nay y mới nghe thấy lần đầu, nhưng thấy bọn Từ Thiên Xuyên đều tỏ vẻ kính trọng, mừng rỡ hiện ra mặt, bèn thuận miệng nói thêm vài câu.

Ngô Lục Kỳ cười nói “Vi huynh đệ đâm chết gian thần Ngao Bái, đó mới gọi là bốn bể không ai không biết. Mọi người đều là anh em mình, không cần nói những câu khách khí. Ta đặc tới với bọn thị vệ thuộc hạ của Vi Hương chủ mới mời được người tới đây, còn xin tha lỗi cho”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Con bà nó, bọn đây tởm túi com giá áo ấy, thua tiền là giở trò lưu manh. Ngô đại ca cho chúng nếm mùi đau khổ, giáo huấn chúng, dạy cho chúng

trở đi đánh bạc phải có quy củ, huynh đệ còn đa tạ người nữa kia”.

Ngô Lục Kỳ hô hô cười rộ. Mọi người ngồi xuống, Ngô Lục Kỳ hỏi chuyện Vân Nam, Vi Tiểu Bảo tóm tắt kể lại. Ngô Lục Kỳ nghe nói đã có được bằng chứng xác thực về việc Ngô Tam Quế tạo phản, trong lòng cả mừng, luôn miệng khen ngợi, nói “Thằng gian tặc này dấy quân tạo phản, nhất định đánh qua Quảng Đông, lần này đại chiến với y một trận. Đợi lúc đánh đổ được thằng gian tặc xong, chúng ta sẽ kéo quân lên bắc, đánh vào Bắc Kinh”.

Trong lúc trò chuyện Hương chủ Gia Hậu đường Mã Siêu Hưng đã được tin tìm tới, chào hỏi Ngô Lục Kỳ, tự nhiên là một phen thân thiết. Nói tới những chuyện mới rồi trong sòng bạc, Ngô Lục Kỳ ngoác miệng ra cười Phùng Tích Phạm, nói y ngấm ngấm tập kích, thật là hèn hạ, nhất định phải đánh nhau với y một trận. Vi Tiểu Bảo nói tới việc Phùng Tích Phạm định giết Trần Cận Nam ở Bắc Kinh. Ngô Lục Kỳ đưa tay đập mạnh xuống bàn đánh bạc một cái, nói “Nói như thế thì chúng ta phải tính y ở đây, một là để trả thù cho Quan phu tử, hai là để trừ đi một mối họa tâm phúc cho Tổng đà chủ, ba là cũng có thể trả thù mối nhục bị ám toán hôm nay”. Y nhất sinh ít gặp địch thủ, lần này lại bị Phùng Tích Phạm khống chế không động đậy gì được, quả thật vô cùng tức giận.

Mã Siêu Hưng nói “Lý Tự Thành là thằng đại phản tặc hại chết thiên tử Sùng Trinh, nếu y đã tới Liễu Châu thì chúng ta cũng không thể khinh di tha y”. Thiên địa hội trung thành với nhà Minh, Sùng Trinh bị Lý Tự

Thành bức bách thất cố ở Mối Sơn, Thiên địa hội tự nhiên cũng coi Lý Tự Thành là kẻ thù.

Vi Tiểu Bảo nói “Trình gia ở Đài Loan kéo cò Đại Minh, thằng tiểu tử Trình Khắc Sảng ấy lại đi cùng đường với Lý Tự Thành, vậy thì y cũng trở thành phản tặc, chúng ta một là không làm, hai là làm thì không thôi, cũng tính y luôn đi, để trừ một mối họa tâm phúc cho Tổng đà chủ”.

Mọi người ngó mặt nhìn nhau, đều không lên tiếng. Thiên địa hội là bộ thuộc của họ Trình ở Đài Loan, không ngại gì giết Phùng Tích Phạm, nhưng không thể giết Trình nhị công tử. Huống chi mọi người trong lòng quang minh, chứ Vi Tiểu Bảo muốn giết Trình Khắc Sảng, có chín mươi chín phần là nhân việc công làm chuyện riêng. Ngô Lục Kỳ bèn nói qua chuyện khác, hỏi về lai lịch bọn Bàn Sáu hai đầu đà, Vi Tiểu Bảo trả lời qua loa, chỉ nói hai người Bàn đầu đà và Lục Cao Hiên là bằng hữu trên giang hồ, mình có ơn với hai người, vì thế hai người rất trung thành với mình. Ngô Lục Kỳ rất khâm phục lão già nhà quê tự giải khai huyết đạo, nói “Huynh đệ bình sinh rất ít khâm phục người khác, nhưng vị nhân huynh ấy võ công cực kỳ cao minh, huynh đệ tự thẹn là không bằng. Trong võ lâm kẻ có công phu như thế chỉ lơ thơ có vài người, thế mà nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nhớ ra là ai”.

Mọi người bàn bạc một lúc, Mã Siêu Hưng phái huynh đệ bản đường đi điều tra nơi trú ngụ của bọn Lý Tự Thành, Phùng Tích Phạm, một mặt trị thương cho ba người bọn Phong Tế Trung, Huyền Trinh và Song Nhi.

Vi Tiểu Bảo hỏi Song Nhi theo mình trên đường thế nào. Nguyên là sau khi nàng lạc Vi Tiểu Bảo trên núi

Ngũ Đài, tìm kiếm khắp nơi, về sau hỏi thăm hòa thượng chùa Thanh Lương, biết y đã về Bắc Kinh, lúc ấy cũng tới Bắc Kinh, người Vi Tiểu Bảo sai đi báo tin cho nàng tự nhiên là không gặp được. Lúc ấy Vi Tiểu Bảo lại đã đi xuống nam, nàng lập tức đuổi theo, chưa ra khỏi địa giới tỉnh Hà Bắc đã đuổi kịp. Nàng là một đứa nhỏ nên còn có suy nghĩ khác, sợ Vi Tiểu Bảo làm quan lớn cho người Thất Sát, không cần mình hầu hạ nữa nên không dám ra mặt gặp gỡ, lấy trộm một bộ quần áo của quân sĩ Kiều ky doanh, trà trộn trong Kiều ky doanh, đi theo tới tận Vân Nam, Quảng Tây. Đến lúc gặp nguy hiểm trong sông bạc, A Kha muốn đâm mù mắt Vi Tiểu Bảo, lúc ấy nàng mới xông ra cứu.

Vi Tiểu Bảo trong lòng cảm kích, ôm chặt lấy nàng, hôn khẽ lên má nàng một cái, cười nói “A đầu ngọc, làm sao ta lại không cần cô hầu hạ chứ? Ta suốt đời này đều cần cô hầu hạ, trừ phi tự cô không muốn hầu hạ ta, muốn đi lấy người khác thôi”.

Song Nhi vừa vui mừng, vừa xấu hổ, đỏ bừng mặt, nói “Không, không, ta... ta không đi lấy người khác đâu”.

Chiều hôm ấy Mã Siêu Hưng bày tiệc trong một kỹ viện ở Liễu Châu, giúp Ngô Lục Kỳ mời khách. Trong lúc uống rượu, huynh đệ trong hội tới báo, nói đã điều tra được tung tích của bọn Lý Tự Thành, là trong một gian nhà nhỏ trên bè gỗ giữa sông Liễu Giang. Liễu Châu sản xuất rất nhiều gỗ, quan tài Liễu Châu nổi tiếng thiên hạ, nên có câu ngạn ngữ “Sống ở Tô Châu, chơi ở Hàng Châu, ăn ở Quảng Châu, chết ở Liễu Châu”. Gỗ tròn kết

thành bè gỗ, từ sông Liễu Giang chuyển về phía đông. Trên sông Liễu Giang bè gỗ nhiều không biết bao nhiêu mà kể, ẩn thân trong nhà trên bè quả thật rất khó biết được, nếu không phải Thiên địa hội ở đó đông người, chỉ e không sao điều tra được.

Ngô Lục Kỳ đập bàn đứng lên, nói “Chúng ta đi mau, không cần uống rượu nữa”, Mã Siêu Hưng nói “Bây giờ còn sớm, hai vị cứ thông thả uống rượu. Để huynh đệ đi bố trí một lúc, đừng để họ chạy thoát”, rồi bước ra phân phó thuộc hạ hành sự.

Đến canh hai, Mã Siêu Hưng dắt mọi người tới bờ sông Liễu Giang, lên hai chiếc thuyền nhỏ. Ba vị Hương chủ cùng ngồi một thuyền. Thuyền phụ trên thuyền không cần phân phó, tự mình chèo đi, phía sau có bảy tám chiếc thuyền nhỏ theo ở xa xa, chèo đi khoảng bảy tám dặm, chiếc thuyền nhỏ dừng lại. Một tên thuyền phụ bước vào khoang, hạ giọng nói “Bẩm ba vị Hương chủ, đối phương ở trên chiếc bè gỗ đối diện”.

Vì Tiểu Bảo trong khoang thuyền nhìn ra, chỉ thấy trên bè có một gian nhà nhỏ hắt ra ánh sáng vàng vọt, trên sông thì đông một chiếc, tây một chiếc, đều là thuyền nhỏ, không dưới ba bốn mươi chiếc. Mã Siêu Hưng hạ giọng nói “Nhưng thuyền này đều là của chúng ta”, Vì Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm nếu trên mỗi thuyền có mười người thì có ba bốn trăm người, Lý Tự Thành và Phùng Tích Phạm cho dù lợi hại hơn, cũng có thể chạy lên trời sao?

Đúng lúc ấy chợt nghe trên bờ sông có người vừa chạy tới vừa kêu lên “Lý Tự Thành... Lý Tự Thành, người

co đầu rút cổ, trốn núp ở đây... Lý Tự Thành, người có gan thì ra đây... Lý Tự Thành...", là giọng Lý Tây Hoa.

Trong nhà nhỏ trên bè gỗ có người cao giọng quát "Ai la lối gì ở đây thế?".

Trên bờ sông có một bóng đen tung người vọt tới, đáp xuốngg bè gỗ, trường kiếm trong tay chớp chớp dưới ánh trăng.

Trong gian nhà nhỏ trên bè gỗ, có một người bước ra, tay cầm thiên trượng, chính là Lý Tự Thành, lạnh lùng nói "Người chán sống rồi, nên muốn lão tử lấy cái mạng nhỏ của người, có phải không?".

Lý Tây Hoa nói "Hôm nay lấy mạng người, chỉ sợ người chết rồi vẫn còn là một con ma hồ đồ. Người biết ta là ai không?". Lý Tự Thành nói "Lý mỗ giết người hàng trăm vạn, làm sao hỏi tên từng người được. Xông vào đi!". Ba chữ "Xông vào đi" ấy giống như sét nổ giữa trời, vang ra xa xa trên sông. Trong tiếng quát, y đã vung thiên trượng đánh tới Lý Tây Hoa. Lý Tây Hoa nghiêng người tránh qua, trường kiếm dính vào thiên trượng, nhảy vọt người lên, mũi kiếm lằng không đâm xuống. Lý Tự Thành vung trượng đập lên. Lý Tây Hoa thân hình đang trên không, không sao né tránh, chân trái điểm một cái vào đầu trượng, mượn lực lộn nhào một vòng ra ngoài, lúc rơi xuống một chân đạp vào mép bè gỗ.

Ngô Lục Kỳ nói "Chèo tới gần nhìn cho rõ", thuyền phu nhắc mái chèo lên. Mã Siêu Hưng nói "Có người tới làng nhằng với y, chúng ta rất dễ hành sự", rồi nhìn một tên thuyền phu ở đầu thuyền nói "Phát hiệu lệnh đi". Tên thuyền phu ấy nói "Vâng", rồi lấy ra một ngọn đèn

lồng màu đỏ treo lên cột buồm, lập tức thấy trên thuyền nhỏ bốn phía đều có người nhảy xuống sông.

Vì Tiểu Bảo cả mừng kêu lên “Hay lắm, hay lắm!”. Y võ công không ra gì, nhìn cảnh đơn đả độc đấu không hứng thú gì lắm, lúc ấy lấy mấy trăm người vây đánh hai người đối phương, nắm chắc phần thắng, đúng là rất hợp ý mình, huống chi thấy người bên mình tinh thông thủy tính, chỉ cần lặn xuống dưới bè gỗ, cắt đứt dây buộc bè, bè gỗ tan ra, đối phương lại không bị bắt sống sao? Vừa nghĩ tới chuyện bè gỗ tan ra, y vội nói “Mã đại ca, trong gian nhà nhỏ kia có một cô nương, là vợ chưa cưới của huynh đệ, đừng để cô ta chết đuối dưới sông”.

Mã Siêu Hưng cười nói “Vi huynh đệ yên tâm, ta đã liệu cách rồi. Trong các huynh đệ nhảy xuống nước, có mười người chuyên lo việc cứu vớt phụ nhân của người. Mười vị huynh đệ này tinh thông thủy tính hạng nhất, cho dù là một con cá sống cũng bắt được, đảm bảo không có chuyện gì đâu”. Vì Tiểu Bảo mừng nói “Vậy thì tốt quá”, nghĩ thầm “Tốt nhất là cho Trịnh Khắc Sảng chết đuối”. Nhưng nếu bảo Mã Siêu Hưng ra lệnh không cứu Trịnh Khắc Sảng, thì thủy chung không nói được ra lời.

Thuyền nhỏ từ từ chèo tới, chỉ thấy trên bè gỗ có một vầng hắc khí, một đạo bạch quang bay lượn, đánh nhau kịch liệt. Ngô Lục Kỳ lắc đầu nói “Lý Tự Thành không luyện võ công thượng thừa, chỉ cậy sức khỏe để chi trì, không đầy ba mươi chiêu nữa sẽ phải mất mạng dưới kiếm của Lý Tây Hoa. Không ngờ y một đời chọc trời khuấy nước lại mất mạng trên sông Liễu Giang”. Vì Tiểu Bảo nhìn không ra tình hình hai người đánh nhau, chỉ thấy Lý Tự Thành lui lại liên tiếp.

Chợt nghe A Kha trong gian nhà nhỏ nói “Trịnh công tử, mau nhờ Phùng sư phụ ra giúp cha ta đi”. Trịnh Khắc Sảng nói “Được. Sư phụ, mời người ra thu thập thằng tiểu tử kia đi!”. Cánh cửa gỗ gian phòng mở ra, Phùng Tích Phạm chống kiếm vọt ra.

Lúc ấy Lý Tự Thành đã bị bức lùi tới mép bè, chỉ lùi thêm một bước là rơi xuống nước. Phùng Tích Phạm quát “Này, tiểu tử, ta sẽ đâm vào huyết Linh đài trên lưng ngươi đấy”. Thanh trường kiếm từ từ đâm ra, quả nhiên là nhắm vào huyết Linh đài của Lý Tây Hoa. Lý Tây Hoa đang định vung kiếm đỡ gạt, đột nhiên trên nóc nhà có người quát “Này, tiểu tử, ta sẽ đâm vào huyết Linh đài trên lưng ngươi đấy”. Bạch quang chớp lên, một người như con chim sà xuống, binh khí trong tay đâm mau vào lưng Phùng Tích Phạm.

Mọi người đều cảm thấy bất ngờ, không ai nghĩ tới chuyện có người khác mai phục trên nóc nhà. Phùng Tích Phạm không kịp tấn công Lý Tây Hoa, nghiêng người vung kiếm lại gạt binh khí của đối phương ra, keng một tiếng, tiếng ong ong vang rền không dứt, người kia trong tay cầm một thanh đơn đao. Binh khí giao nhau, hai người đều lùi một bước. Phùng Tích Phạm quát “Người nào?”. Người kia cười nói “Ta nhận ra ngươi là Bán kiếm hữu huyết Phùng Tích Phạm, ngươi lại không nhận ra ta à?”. Bọn Vi Tiểu Bảo lúc ấy đều đã nhận ra, người kia mặc quần áo vải, đầu bịt khăn trắng, mang thắt lưng vải xanh, chân đi hài cỏ, chính là lão nhà quê tự giải khai huyết đạo trong sông bạc lúc ban ngày. Chắc y bị Phùng Tích Phạm ám toán, trong lòng không chịu nổi nên tới rửa cái nhục một nhát kiếm ấy.

Phùng Tích Phạm lạnh lùng nói “Thân thủ của các hạ như thế thì chắc không phải là bọn vô danh, tại sao lại giấu đầu lòi đuôi, lén lén lút lút như thế?”, lão nhà quê nói “Cho dù là bọn vô danh cũng còn hơn Bán kiếm hữu huyết”. Phùng Tích Phạm cả giận, vung kiếm đâm ra. Lão nhà quê đã không né tránh, cũng không đón đỡ, nhấc đao chém thẳng xuống đầu Phùng Tích Phạm, nhìn thoát qua giống như lối đánh lưỡng bại câu thương, nhưng thật ra nhát đao ấy ra sau tới trước, mau lẹ phi thường. Phùng Tích Phạm mũi kiếm còn cách đôi phương vài tấc thì thanh đao của đôi phương đã tới giữa đầu, trong lúc hoảng sợ, vội vàng nhảy qua bên trái. Lão nhà quê vung đao quét ngang ra chém vào hông y. Phùng Tích Phạm dựng kiếm lên đỡ, thanh đơn đao trong tay lão nhà quê đột nhiên nhẹ nhàng chuyển hướng chém vào vai trái y. Phùng Tích Phạm nghiêng người tránh qua, đánh trả một kiếm, lão nhà quê vẫn không đỡ gạt, vung đao chém vào cổ tay y.

Hai người qua lại ba chiêu, lão nhà quê kia là công ba chiêu, y tướng mạo trung hậu chất phác, có ba phần ngu ngốc, nhưng đao pháp lợi hại tàn độc, trong võ lâm quả rất ít thấy. Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng ngấm ngấm khen lạ.

Phùng Tích Phạm đột nhiên quát “Khoan đã”, rồi nhảy ra hai bước, nói “Té ra tôn giá là Bách thắng...”, lão nhà quê quát “Đánh thì đánh, nói nhiều làm gì!”, rồi sấn vào vù vù vù chém luôn ba đao. Phùng Tích Phạm lại càng không rảnh để nói, chỉ đành trở hết tinh thần, thấy chiêu chiết chiêu. Kiếm pháp của Phùng Tích Phạm thành tựu cực cao, lúc ấy ngưng thần tiếp chiến, lão nhà

quê kia không chiếm được thượng phong. Hai người đao kiếm thoát nhanh thoát chậm, có lúc kín đáo như liên châu chạm nhau mấy mươi lần, có lúc thì xoay bước quay người, không chạm vào nhau một cái.

Bên kia Lý Tự Thành và Lý Tây Hoa vẫn ác đấu không ngừng. Trịnh Khắc Sảng và A Kha đều cầm binh khí, đứng bên cạnh Lý Tự Thành, chờ cơ hội giúp đỡ. Lý Tự Thành một ngọn thiên trượng múa lên, lực đạo cương mãnh, Lý Tây Hoa kiếm pháp tuy tinh diệu nhưng nhất thời cũng không vào gần được. Đánh đến lúc hăng, Lý Tây Hoa đột nhiên tay chân co lại, lặn tròn một vòng tới cạnh chân đối phương, mũi kiếm chênh chếch dựng lên chỉ vào bụng dưới Lý Tự Thành, quát "Hôm nay ngươi còn sống được sao?". Chiêu Ngọa vân phiên này tương truyền là tuyệt chiêu của Lãng tử Yến Thanh hảo hán Lương Sơn Bạc thời Tống truyền lại, tiểu kỹ khéo léo nhưng mau lẹ vô cùng, địch nhân không sao đề phòng.

A Kha và Trịnh Khắc Sảng giật nảy mình, nhưng khi phát giác ra thì Lý Tự Thành đã bị khống chế, không sao cứu kịp.

Lý Tự Thành đột nhiên trợn mắt quát lớn, mọi người đều bị tiếng quát làm chấn động, trong tai ong ong, oai thế của tiếng quát này quả như sét nổ. Lý Tây Hoa giật mình, trường kiếm rơi khỏi tay. Lý Tự Thành chân trái phi ra đá y lộn nhào một vòng, đầu ngọn thiên trượng đã kê vào ngực y, đè y xuống bệ gối, không sao động đậy. Sự thay đổi thế thắng bại chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhìn thấy Lý Tự Thành chỉ cần ấn thiên trượng xuống thì Lý Tây Hoa xương ngực đều gãy, tim phổi đều nát, không thể sống được.

Lý Tự Thành quát “Nếu ngươi đầu hàng, thì sẽ tha mạng cho ngươi”, Lý Tây Hoa nói “Mau giết ta đi, ta không thể trả thù cho cha thì còn mặt mũi nào mà sống trên đời?”. Lý Tự Thành cười dài một hồi, nói “Tốt lắm!”, hai tay đang định vận kinh lên thiền trượng ấn xuống, chợt một ánh trăng vàng vọt từ sau lưng chiếu tới soi lên mặt Lý Tây Hoa, chỉ thấy y vẻ mặt bình hòa, thoáng nét cười cợt, không hề có ý sợ sệt. Lý Tự Thành trong lòng hoảng sợ, quát “Ngươi là họ Lý ở Hà Nam phải không?”.

Lý Tây Hoa nói “Đáng tiếc là họ Lý chúng ta lại nảy ra một gã nhụ phu lòng dạ hẹp hòi như ngươi, không làm nên việc lớn”. Lý Tự Thành run lên hỏi “Lý Nham Lý công tử là gì của ngươi?”. Lý Tây Hoa nói “Ngươi đã biết rồi, vậy thì rất tốt”, nói xong cười khê một tiếng.

Lý Tự Thành nhắc thiền trượng lên hỏi “Ngươi là con của Lý huynh đệ... Lý huynh đệ phải không?”, Lý Tây Hoa nói “May là ngươi còn dám gọi cha ta là huynh đệ”. Lý Tự Thành thân hình run lên mấy cái, tay trái đè trước ngực, lăm lăm “Lý huynh đệ còn lưu lại hậu nhân à? Ngươi... ngươi là con của Hồng Nương Tử phải không?”, Lý Tây Hoa thấy ngọn thiền trượng của y đã nhắc lên vài tấc, cao giọng nói “Hạ thủ mau đi, nói nhiều làm gì?”.

Lý Tự Thành lùi ra hai bước, cầm thiền trượng xuống bệ gối, chậm rãi nói “Ta bình sinh làm chuyện lắm lỗi lớn nhất chính là hại chết cha ngươi. Ngươi chủ ta là nhụ phu lòng dạ hẹp hòi, không làm nên việc lớn, không sai, một điểm cũng không sai! Ngươi muốn trả thù cho cha ngươi, vốn là chuyện đương nhiên. Lý Tự Thành bình sinh giết người, không sao kể xiết, trước nay không hề

để ý, nhưng giết chết cha người, ta... ta rất hối hận", đột nhiên ọc một tiếng phun ra một búng máu tươi.

Lý Tây Hoa không thể ngờ tới biến cố này, nhảy bật người dậy, nhặt lại trường kiếm, liếc mắt thấy bộ râu bạc của y lốm đốm máu tươi, trường kiếm cũng không đâm ra được nữa, nói "Người trong lòng đã hổ thẹn, thì còn hơn là ta một kiếm đâm chết người". Rồi phi thân lên, chân trái điểm vào sợi dây lớn buộc bè gỗ mấy cái đã lên tới bờ, nhô lên hụp xuống mấy cái, đã mất hút trong bóng đêm.

A Kha kêu lên "Cha!", bước tới cạnh Lý Tự Thành, đưa tay ra định đỡ y. Lý Tự Thành xua xua tay, bước tới mép bè gỗ, chân trái đưa ra, thân hình đã chìm vào sông. A Kha la hoảng "Cha, người... người đừng...".

Mọi người thấy mặt sông xao động, cho là y nhảy xuống sông tự tử, ai cũng kinh ngạc. Qua một lúc lại thấy đầu Lý Tự Thành dưới sông nhô lên, té ra y ngưng khí đi dưới đáy sông, ngọn thiên trượng mười phần trăm trọng nên thân hình không nổi lên.

Chỉ thấy đầu và vai y dần dần nổi lên trên mặt sông, đập lên chỗ nước cạn ven sông, từng bước từng bước lên bờ, kéo lê ngọn thiên trượng, bước cao bước thấp, dần dần đi xa.

A Kha quay lại nói "Trịnh công tử, cha ta... ông... ông đi rồi!", rồi òa một tiếng bật khóc, chúi vào lòng Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng tay trái ôm chặt nàng, tay phải khẽ vỗ vỗ vai nàng an ủi "Cha cô đi rồi, nhưng còn có ta mà!", câu nói chưa dứt, đột nhiên thấy gỗ dưới chân lay động. Hai người kêu lên "Trời ơi!" rồi ngã xuống sông.

Các hảo thủ tinh thông thủy tính trong Gia Hậu đường Thiên địa hội lặn xuống sông, cắt đứt dây buộc bè gỗ, bè gỗ lập tức tan ra.

Phùng Tích Phạm vội nhảy lên, nhắm đúng một cây gỗ lớn, nhẹ nhàng hạ xuống. Lão nhà quê kia đuổi theo, vù một dao chém vào giữa mặt y. Phùng Tích Phạm một kiếm gạt ra, hai người lại tiếp tục đánh nhau trên cây gỗ. Lần giao đấu này so với việc ra chiêu trên bè gỗ mới rồi còn khó hơn gấp mấy lần. Cây gỗ không ngừng xoay tròn trong nước, đứng chân cố nhiên không vững, lại không thể mượn lực. Phùng Tích Phạm và lão nhà quê đều đứng rất vững vàng, dao tới kiếm ngăn, hoàn toàn không hề chậm lại. Cây gỗ tròn theo dòng nước chảy đi, dần dần ra tới giữa sông.

Ngô Lục Kỳ đột nhiên kêu lên “Ái chà, ta nhớ ra rồi. Vị lão huynh này là Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi. Y... y... tại sao y lại trở thành thế này? Đuổi theo mau, chèo thuyền ra đi”.

Mã Siêu Hưng ngạc nhiên hỏi “Hồ Dật Chi à? Đó không phải là người có ngoại hiệu Mỹ đao vương sao? Người này phong lưu anh tuấn, là võ lâm đệ nhất mỹ nam tử năm xưa, mà lại cải trang thành một lão nhà quê ngờ nghệch!”.

Vì Tiểu Bảo luôn miệng hỏi “Có cứu được vợ ta không thế?”.

Ngô Lục Kỳ trên mặt có vẻ không thích, trừng mắt nhìn y một cái, rõ ràng có ý nói “Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi đang gặp cường địch, nguy hiểm trên mặt nước, tại sao chúng ta không lập tức xông ra giúp đỡ? Người cứ lo lắng chuyện đàn bà, trọng sắc khinh bạn, không phải là hành vi của bậc anh hùng”.

Mã Siêu Hưng kêu lên “Mau ra lệnh phái thêm nhiều người, phải cứu bằng được cô nương kia”.

Thuyền phu sau lái thuyền ứng thanh vâng dạ bước đi.

Chợt thấy hai người từ đáy sông nhô đầu lên, kéo A Kha nước chảy rờn rờn lên, nói “Đã bắt được người nữ rồi”. Kế đó một người bên trái nắm cổ áo Trịnh Khắc Sảng nhắc lên, nói “Người nam cũng bắt được rồi”. Mọi người hô hô cười rộ.

Vì Tiểu Bảo lập tức yên tâm, mặt mày rạng rỡ, nói “Chúng ta mau ra xem vị Bách thắng đao vương kia, xem y đánh nhau với Bán kiếm hữu huyết ra sao”. Dưới sự thúc giục của Ngô Lục Kỳ, bốn tay chèo trên thuyền đã mau lẹ chèo thuyền ra chỗ cây gỗ tròn mà Hồ Phùng hai người đang đánh nhau, càng lúc càng tới gần. Dưới ánh trăng vàng vạc, thấy mặt sông có hàng ngàn đạo bạch quang lấp lánh, hai người vẫn đang đánh nhau.

Hai người võ công vốn không phân cao thấp, nhưng Phùng Tích Phạm lúc ban ngày đối chưởng với Phong Tế Trung và Huyền Trinh đạo nhân, trong đó Phong Tế Trung nội lực rất cao cường, đã cảm thấy khí huyết trong ngực không thông suốt, lúc ấy giao đấu hồi lâu càng cảm thấy ngực trái ngấm ngấm đau. Trên cây gỗ xoay tròn không ngừng, ngoài việc tiến lên lui lại một bước nửa bước thì tuyệt nhiên không có chỗ bước vòng. Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi đao pháp lại chiêu chiêu hiểm ác, nhát nhát tàn độc, chỉ công không thủ, đao nào cũng như liễu mạng đồng quy ư tận. Lối đánh này nếu là người võ nghệ bình thường sử dụng thì vốn bị coi là vô

lại, nhưng Hồ Dật Chi dao pháp tự thành một nhà, tuy nguy hiểm nhưng yên ổn. Y võ công vốn đã tinh kỳ, lại thêm lối đánh lợi hại tàn độc chưa từng có, Phùng Tích Phạm bất giác trong lòng khiếp sợ, lại thấy chiếc thuyền nhỏ chèo tới gần, trên đầu thuyền có mấy người đứng, liếc mắt một cái đã nhận ra trong đó có lão ăn mày đã gặp trong sông bạc lúc ban ngày.

Hồ Dật Chi quát lớn một tiếng, trái một dao, phải hai dao, trên một dao, dưới hai dao, liên tiếp tấn công sáu dao. Phùng Tích Phạm ra sức đón đỡ, trong lúc vội vàng vẫn đánh trả lại được hai kiếm, phòng thủ môn hộ nghiêm mật phi thường. Ngô Lục Kỳ khen "Hảo dao pháp! Hảo kiếm pháp!". Hồ Dật Chi lại vùng dao chém ngang mặt, Phùng Tích Phạm lui lại nửa bước, thân hình ngửa về phía sau tránh khỏi nhất dao ấy, trường kiếm lay động che chở trước mặt. Lúc ấy chân trái y đã đặt lên chỗ cuối cùng của cây gỗ, sau chân là nước, không thể lùi thêm nửa tấc. Hồ Dật Chi lại chém ba dao, Phùng Tích Phạm đánh trả ba kiếm, không lui lại nữa. Hồ Dật Chi quát lớn một tiếng, vùng dao chém thẳng xuống. Phùng Tích Phạm nghiêng người tránh qua, không ngờ nhất dao này của Hồ Dật Chi không hề thu lại, chém thẳng luôn xuống, soạt một tiếng, chém đứt cây gỗ làm hai đoạn.

Chỗ Phùng Tích Phạm đặt chân là phần ngọn cây gỗ, cây gỗ vừa bị chặt đứt, y a một tiếng, lật người nháy xuống sông. Hồ Dật Chi thanh cương dao bay ra khỏi tay phóng vào người y. Phùng Tích Phạm người đang dưới nước, né tránh không tiện, thấy thanh cương dao bay tới, vội phóng trường kiếm ra, dao kiếm chạm nhau

trên không keng một tiếng, lửa bắn tung tóe, cùng tung ra xa rồi rơi xuống sông. Phùng Tích Phạm hụp xuống nước, không thấy đâu nữa. Hồ Dật Chi thầm hoảng sợ “Người này thủy tính cao cường như thế, mới rồi nếu mình cũng nhảy xuống sông đuổi theo thì không mắc phải độc thủ của y không xong”.

Ngô Lục Kỳ cao giọng nói “Bách thắng đao vương danh bất hư truyền! Hôm nay được thấy thần kỹ, khiến người ta mở rộng tầm mắt. Mời lên thuyền uống một chén rượu được không?”.

Hồ Dật Chi nói “Làm phiền!”, rồi nhảy lên thuyền. Đầu thuyền chỉ hơi chìm xuống một chút, chứ thân thuyền không hề lay động. Vi Tiểu Bảo không biết cái nhảy ấy rất khó nhưng bọn Ngô Lục Kỳ, Mã Siêu Hưng đều rất khâm phục. Ngô Lục Kỳ vòng tay nói “Tại hạ là Ngô Lục Kỳ. Vị này là Mã Siêu Hưng huynh đệ, vị này là Vi Tiểu Bảo huynh đệ. Bọn ta đều là Hương chủ Thiên địa hội”.

Hồ Dật Chi giơ ngón tay cái lên, nói “Ngô huynh, ngươi là người trong Thiên địa hội, chuyện ấy bí mật tới mức nào, nếu tiết lộ phong thanh thì tính mạng cả nhà khó mà giữ được. Hôm nay vừa gặp nhau, ngươi lại không giấu giếm gì huynh đệ, hào khí như thế, thật khiến người ta khâm phục”.

Ngô Lục Kỳ cười nói “Nếu không tin được Bách thắng đao vương, thì huynh đệ há lại không trở thành kẻ tiểu nhân ty bỉ sao?”.

Hồ Dật Chi cả mừng, nắm chặt tay y, nói “Nhiều năm nay huynh đệ ở ẩn trồng rau, không hỏi han tới

chuyện giang hồ, không ngờ hôm nay lại được kết giao với một người bạn tốt là Thiết cái Ngô Lục Kỳ", nói xong dất tay nhau vào khoang. Y chỉ khê gật đầu với Mã Siêu Hưng, Vi Tiểu Bảo một cái, hoàn toàn không đếm xỉa gì tới.

Vi Tiểu Bảo thấy y đánh bại sư phụ của Trịnh Khắc Sảng, vừa khâm phục, vừa cảm kích, nói "Hồ đại hiệp đánh Phùng Tích Phạm rơi xuống nước, ba ba rửa cá dưới sông nhất định sẽ rửa xác y toàn thân đầy máu. Bán kiếm hữu huyết sẽ biến thành Vô kiếm hữu huyết, hô hô!".

Hồ Dật Chi cười khê một tiếng, nói "Vi Hương chủ, bản lĩnh gieo xúc xắc của ngươi cũng không kém đâu".

Câu này vốn có ý châm chọc, cười y võ công không ra gì, chỉ giỏi việc gieo xúc xắc đánh lừa bọn Dê dục. Vi Tiểu Bảo lại không thấy trái tai mà lấy làm đắc ý, cười nói "Bản lĩnh xoa bài của Hồ đại hiệp cũng thuộc loại nhất lưu cao thủ. Hai chúng ta liên thủ làm cái đã thắng gã lùn mập kia được không ít tiền, nếu Hồ đại hiệp muốn lấy một nửa, lúc trở về ta sẽ chia cho ngươi", Hồ Dật Chi cười nói "Lần sau Vi Hương chủ làm cái, huynh đệ sẽ giúp nhà cái, chứ đánh bạc với ngươi không thua không được". Vi Tiểu Bảo cười nói "Hay lắm, hay lắm!".

Hồ Dật Chi uống vài chén rượu, nói "Chúng ta hôm nay vừa gặp đã như quen nhau từ lâu, chuyện của huynh đệ thật cũng không dám giấu giếm. Nói ra thật xấu hổ, hơn hai mươi năm nay huynh đệ rời khỏi giang hồ, ẩn cư ở ngoài thành Côn Minh, chẳng qua chỉ vì một người đàn bà".

Vi Tiểu Bảo nói “Trong bài hát của Trần Viên Viên có một câu cái gì đó hào kiệt vốn đa tình. Đã là anh hùng hào kiệt thì tự nhiên là phải đa tình”. Ngô Lục Kỳ cau mày một cái, nghĩ thầm “Trẻ con chỉ ăn nói bậy bạ, người biết cái gì?”.

Không ngờ Hồ Dật Chi thoáng biến sắc, thở dài một tiếng, thông thả nói “*Không may hào kiệt vốn đa tình*. Câu thơ ấy của Ngô Mai Thôn viết rất hay, nhưng Ngô Tam Quế hoàn toàn không phải là anh hùng gì, y cũng không phải là đa tình, chẳng qua chỉ là một gã hiếu sắc thôi”, khê đọc hai câu trong bài Viên Viên khúc “*Há bởi vợ con làm kẻ lớn, Không may hào kiệt vốn đa tình*”, rồi nói với Vi Tiểu Bảo “Vi Hương chủ, hôm ấy người trong am Tam Thánh được nghe Trần cô nương hát, đúng là nhĩ phúc không nhỏ. Ta ở cạnh nàng hai mươi ba năm mà dứt dứt nổi nổi, chỉ nghe được bài ấy có ba lần, lần cuối cùng nghe được trọn vẹn, là nhờ vào phúc của người”.

Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Người ở cạnh bà ta hai mươi ba năm à? Người... cũng là người tình của Trần Viên Viên à?”.

Hồ Dật Chi cười gượng nói “Cô ta... cô ta... ha ha... cô ta trước nay chưa nhìn tới ta một cái, ta trồng rau quét sân, chẻ củi gánh nước trong am Tam Thánh, cô ta chỉ cho rằng ta là một lão già nhà quê”.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng nhìn nhau một cái, đều rất kinh ngạc, đoán là vị Mỹ dao vương này nhất định là say mê nhan sắc của Trần Viên Viên, đến nỗi cam tâm làm nô bộc. Người này võ công cao cường, danh vọng lẫy

lùng, năm xưa trong võ lâm đều được tính là nhân vật nhất lưu, mà lại cam tâm tình nguyện đi làm việc luồn cúi như thế, thật khiến người ta không sao hiểu được. Nhìn tới Hồ Dật Chi thấy y tóc bạc phơ phơ, bộ râu lơ thơ dưới cằm cũng trắng nhiều đen ít, mặt đầy nếp nhăn, da dẻ đen đui, có chỗ nào mà nói được một chữ “Mỹ”?

Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Hồ đại hiệp, võ công của người cao cường như thế, tại sao không ôm Trần Viên Viên mang đi luôn?”.

Hồ Dật Chi vừa nghe câu ấy, đột nhiên trên mặt thoáng vẻ tức giận, ánh mắt rực lên. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, bàn tay lỏng ra, chén rượu nghiêng đi, rượu đổ đầy người. Hồ Dật Chi cúi đầu xuống thở dài một tiếng, nói “Ngày xưa ta ở Thành Đô, Tứ Xuyên, lúc vô ý nhìn Trần Viên Viên một cái, ờ, đây cũng là oan nghiệt kiếp trước, từ đó thần hồn điên đảo, không thể giã ra được. Vi Hương chủ, Hồ mỗ là kẻ không ra gì, không có chí khí. Năm xưa lúc Trần cô nương ở trong phủ Bình Tây vương thì ta làm vườn trong vương phủ, trồng hoa nhố cỏ cho cô ta. Cô ta tới am Tam Thánh, ta cũng theo làm đầy tớ. Ta chẳng mong muốn gì hơn, chỉ mong sớm tối được nhìn trộm cô ta một cái, là đã thỏa mãn rồi, làm... làm sao... lại có thể có chút cử động nào đường đột với giai nhân?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì người thâm yêu bà ta suốt hơn hai mươi năm, mà bà ta vẫn không biết à?”, Hồ Dật Chi cười gượng lắc đầu nói “Ta sợ tiết lộ thân phận, bình nhật suốt ngày không dám nói tới ba câu, trước mặt cô ta lại càng câm nín không nói gì. Trong hai mươi ba năm, cũng chỉ nói với cô ta ba mươi chín câu. Cô ta thì nói với ta năm mươi lăm câu”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ngươi nhớ rõ thật”.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng đều cảm thấy mũi lòng, nghĩ thâm y ngay cả hai người trò chuyện bao nhiêu câu với nhau cũng nhớ rõ như thế, quả thật là si tình cực điểm. Ngô Lục Kỳ sợ Vi Tiểu Bảo ăn nói bậy bạ làm y thương tâm, bèn nói “Hồ đại ca, chúng ta là người có tính có tình, có kẻ học võ thành ngây ngốc, có kẻ thích uống rượu, có kẻ thích đánh bạc. Trần Viên Viên là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ngươi thích thưởng thức sắc đẹp mà đối xử với cô ta thanh thanh bạch bạch, rất là hiếm thấy. Huynh đệ lớn mật, có một câu muốn khuyên, không biết ngươi có vui lòng tiếp nhận không?”.

Hồ Dật Chi nói “Xin Ngô huynh cứ nói”. Ngô Lục Kỳ nói “Nghĩ Trần Viên Viên kia, năm xưa tự nhiên là xinh đẹp không ai sánh bằng, nhưng đến hiện nay, tuổi tác đã cao, chắc cũng...”. Hồ Dật Chi lắc đầu liên tiếp, không muốn nghe nữa, nói “Ngô huynh, ai có chí người ấy. Huynh đệ là một thằng ngốc, nếu ngươi coi thường ta, thì chúng ta chia tay ở đây thôi”. Nói xong đứng lên.

Vi Tiểu Bảo nói “Khoan đã, Hồ huynh, Trần Viên Viên xinh đẹp, không phải là ở nhân gian có được, đúng là tiên nữ trên trời. May là Ngô Hương chủ, Mã Hương chủ đều chưa gặp qua, nếu không vừa nhìn thấy, có quá nửa cũng sẽ cam tâm trồng rau gánh nước cho bà ta, Thiên địa hội của bọn ta thiếu mất hai vị Hương chủ rồi...”. Ngô Lục Kỳ chủ tâm trong bụng “Con mẹ nó, thằng tiểu quỷ này cứ thuận miệng nói bừa”. Vi Tiểu Bảo nói tiếp “...Ta thì đã chính mắt nhìn thấy rồi. Con gái bà ta là A Kha, chỉ có được một nửa sắc đẹp của bà,

mà không giấu gì người, ta đã quyết định cho dù ngàn dao muôn kiếm, tan xương nát thịt, cũng phải lấy bằng được cô ta. Hôm qua lúc trong sông bạc, cô ta muốn móc mắt ta, lòng dạ hung ác, thủ đoạn tàn độc, mà lão tử cũng không để bụng, chuyện ấy lão huynh người chính mắt nhìn thấy, không phải giả trá”.

Hồ Dật Chi vừa nghe thấy, lập tức nảy ý cùng bệnh thương nhau, thở dài nói “Ta thấy cô nương A Kha kia đối với Vi huynh đệ tựa hồ có chỗ nước chảy vô tình”, Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì mà nước chảy vô tình? Phải nói thẳng là hận ta thấu xương. Con mẹ nó... Hồ đại ca, người đừng hiểu lầm, ta chỉ thuận miệng chửi thôi, chứ không phải chửi Trần Viên Viên mẹ cô ta đâu... A Kha không phải đã hung dữ đâm vào ngực ta một kiếm sao? Về sau lại muốn đâm mù mắt ta, nếu không phải là ta may mắn, cô ta đã giết chết chồng ruột rồi. Cô ta... cô ta... hừ, lại coi trọng gã Trịnh công tử ở Đài Loan, một lòng một dạ muốn làm vợ chồng với y, mà gã họ Trịnh kia lại chưa chết đuối dưới sông cho rồi”.

Hồ Dật Chi ngồi xuống, cầm tay y nói “Tiểu huynh đệ, cái gọi là tình trên đời không thể cưỡng cầu, người gặp được A Kha, có danh phận sư tỷ sư đệ với cô ta là đã có duyên phận, không phải nhất định phải làm vợ chồng với nhau. Người trong đời đã nhìn cô ta nhiều lần, nói với cô ta nhiều câu, cô ta chửi người, đánh người, dùng dao kiếm đâm chém người, như thế là trong lòng cô ta đã có người, như thế là đã có phúc phận to bằng trời rồi”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Lời người nói rất đúng. Nếu cô ta không thêm liếc mắt tới ta, chỉ coi như trên đời không có ta, thì mùi vị ấy khó mà nếm được, ta thà

bị cô ta đánh mắg, dùng đao kiếm đâm chém. Chỉ cần ta không bị cô ta giết chết là được rồi”.

Hồ Dật Chi thở dài nói “Nếu bị cô ta giết chết thì cũng rất tốt. Cô ta giết người rồi, trong lòng không khỏi có chỗ xấu hổ, ban đêm nằm mơ biết đâu lại mơ thấy người, ban ngày rảnh rồi, ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ tới người. Như thế há không phải là hơn trong lòng cô ta trước nay vốn không có người sao?”.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng nhìn nhau hoảng sợ, đều nghĩ người này si tình tới cực điểm, nếu không phải mới rồi chính mắt nhìn thấy y đánh nhau với Phùng Tích Phạm, võ công xuất thần nhập hóa thì đúng là không tin được y chính là Mỹ đao vương danh vang bốn bể, phong lưu tiêu sái năm xưa.

Vi Tiểu Bảo lại gật đầu lia lịa, nói “Hồ đại ca, người nói như thế thật không gì rõ ràng hơn, trước đây ta không hề nghĩ tới. Có điều ta thích cô gái nào thì nhất định phải cưới cô ta làm vợ, ta không thể nhẫn nại như người. Nếu quả thật A Kha muốn ta trồng rau gánh nước cho cô ta, muốn ta bầu bạn suốt đời với cô ta, tự nhiên ta sẽ làm. Nhưng nếu gã họ Trịnh kia cứ luẩn quẩn cạnh cô ta, thì lão tử không đao trắng đâm vào đao đỏ rút ra với y không xong”.

Hồ Dật Chi nói “Tiểu huynh đệ, câu ấy không đúng lắm đâu, người ưa thích một cô gái, là muốn để cô ta trong lòng vui vẻ, là vì cô ta chứ không phải là vì người. Nếu cô ta muốn lấy Trịnh công tử thì người phải trăm phương ngàn kế giúp cô ta hoàn thành tâm nguyện. Nếu có người muốn hại Trịnh công tử, người vì người trong lòng, phải

ra sức bảo vệ cho Trịnh công tử, cho dù mình có phải mất mạng, thì cũng không làm tổn thương sự tao nhã”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Nhu thế lại rất làm tổn thương tới sự tao nhã, chuyện gì lỗ vốn thì lão tử không làm. Hồ đại ca, huynh đệ rất khâm phục ngươi, rất muốn nhận ngươi làm sư phụ. Không phải để học đao pháp của ngươi, mà là học một mảnh si tình của ngươi đối với Trần Viên Viên. Công phu này thì huynh đệ còn thua ngươi rất xa”.

Hồ Dật Chi rất cao hứng, nói “Bái sư thì không cần, nhưng hai chúng ta khuyến khích giúp đỡ nhau cũng không hề gì”.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng đối với cô gái nào cũng không để vào mắt, nghĩ thầm gái đẹp thì trong kỹ viện cũng có, chỉ cần ném bạc trắng xóa ra là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, xem ra hai thằng đây tớ này phát điên cả rồi.

Hồ Vi hai người một già một trẻ càng nói càng cảm thấy tâm đầu ý hợp, quả có cảm giác hận là gặp nhau quá muộn. Thật ra Vi Tiểu Bảo muốn lấy A Kha làm vợ, đó là quyết tâm, gạt bỏ khó khăn, chịu khổ chịu nhục tới cùng, khác hẳn một tấm tình si của Hồ Dật Chi, có điều một người đối với Trần Viên Viên một mảnh thâm tình, một người đối với con gái Trần Viên Viên quyết lấy bằng được, chỗ lập tâm tuy cao thấp khác nhau, nhưng bên trong cũng có chỗ tương thông. Huống chi Hồ Dật Chi mang mối thâm tình trong lòng suốt hai mươi ba năm, trước nay chưa từng nói với ai, lúc ấy có thể dốc hết ruột gan, mà lại còn có người ngồi cạnh cất tiếng khen ngợi,

vô tay không thôi, sự thống khoái trong lòng thật không có lời nào nói xiết.

Mã Siêu Hưng thấy hai người Hồ Vi trò chuyện rất hợp, không tiện làm gián đoạn sự hứng thú của hai người, lúc đầu còn nghe vài câu, về sau càng nghe càng thấy chuống tai, cùng Ngô Lục Kỳ hai người ngậm cau mày, đều nghĩ “Vi Hương chủ là trẻ con, không hiểu sự lý, như vậy cũng thôi. Hồ Dật Chi người lại già không tự trọng, làm hư bọn trẻ”, bất giác nảy ý khinh bỉ.

Hồ Dật Chi chợt nói “Tiểu huynh đệ, ta và người mới gặp mà như quen nhau đã lâu rồi. Trên đời khó nhất là có kẻ tri âm. Có câu rất hay là Được một người tri kỷ, chết cũng không hối tiếc. Hồ mỗi năm xưa quen biết khắp thiên hạ mà không có ai là tri âm, hôm nay có duyên gặp người, hai chúng ta kết nghĩa anh em được không?”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Vậy thì tốt lắm”, chợt ngần ngừ nói “Chỉ sợ có một chuyện không ổn”. Hồ Dật Chi hỏi “Chuyện gì?”, Vi Tiểu Bảo nói “Nếu tương lai ta và người đều được như sở nguyện, người cưới Trần Viên Viên, ta cưới A Kha, người trở thành cha vợ ta, xung hô huynh đệ lại rất không hợp”.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng vừa nghe thấy, nhìn không được hô hô cười rộ.

Hồ Dật Chi phát ý biến sắc, ôn tồn nói “Ồ, rốt lại người không hiểu được tình ý của ta đối với Trần Viên Viên. Ta đời này kiếp này, không chạm đầu ngón tay vào chéo áo của nàng, nếu có lời giả trá, sẽ như cái bàn này”. Nói xong vươn tay trái ra một cái, cách một tiếng, bẻ gãy một góc cái ghế nhỏ trong thuyền, hai tay xoa một cái, lập tức biến thành mặt gỗ rơi xuống lả tả. Ngô

Lục Kỳ khen “Hảo công phu”. Hồ Dật Chi trừng mắt nhìn y một cái, nghĩ thầm “Vô công thì đáng cái gì ! Mỗi thâm tình của ta mới là khó có. Đủ thấy người không phải là tri kỷ của ta”.

Vi Tiểu Bảo không có bản lĩnh bẻ gãy mép bàn bóp vụn ra nhưy, bèn rút chủy thủ ra, nhẹ nhẹ rạch lên một góc cái ghế nhỏ, đặt lên trên ghế, nhấc chủy thủ lên, tiện tay cắt vài nhát, mảnh gỗ góc bàn đứt thành mấy mảnh, nói “Nếu Vi Tiểu Bảo mà không lấy được A Kha làm vợ, thì cũng như góc cái bàn trà này, bị người ta cắt thành bảy tám mảnh, vẫn chưa ngừng tay”.

Người ngoài thấy thanh chủy thủ sắc bén như thế đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng nghe y phát thệ như thế lại thấy buồn cười.

Vi Tiểu Bảo nói “Hồ đại ca, nói thế thì suốt đời này ta sẽ không bao giờ làm con rể của người, vậy thì chúng ta kết nghĩa anh em”.

Hồ Dật Chi hô hô cười rộ, nắm tay y bước ra đầu thuyền, cùng quỳ xuống dưới ánh trăng sáng, nói “Hôm nay Hồ Dật Chi kết nghĩa anh em với Vi Tiểu Bảo, từ nay trở đi có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, nếu trái lời thề thì cho ta chết đuối dưới sông”.

Vi Tiểu Bảo cũng nói theo, nhưng câu cuối cùng lại nói là “Cho ta chết đuối dưới sông Liễu Giang”, nghĩ thầm “Mình quyết không có chỗ nào không phải với Hồ đại ca, có điều nếu vạn nhất có điều gì sai trái thì từ đó mình không tới Quảng Tây nữa, không thể chết đuối dưới sông Liễu Giang. Còn như sông khác thì không tính tới”.

Hai người hô hô cười rộ, dặt tay nhau vào khoang, cực kỳ thân thiết.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng chúc mừng hai người, bốn người nâng chén cùng uống. Ngô Lục Kỳ sợ cặp huynh đệ kim lan si tình này lại nói chuyện Trần Viên Viên và A Kha, nghe mà phát chán, bèn nói “Chúng ta về thôi”. Hồ Dật Chi gật đầu nói “Được. Mã huynh, Vi huynh đệ, ta có một việc muốn xin, ta muốn đưa vị cô nương A Kha kia về Côn Minh”.

Mã Siêu Hưng không hề để ý. Vi Tiểu Bảo thì giật nảy mình, vội hỏi “Đưa về Côn Minh làm gì?”. Hồ Dật Chi thở dài nói “Hôm ấy Trần cô nương và con gái gặp nhau trong am Tam Thánh, tối hôm ấy liền ngã bệnh, chỉ kêu lên : A Kha, A Kha, sao con không tới thăm mẹ? Lại nói : A Kha, mẹ chỉ có một mình con, mẹ nhớ con đến khổ. Ta nghe thấy bất nhẫn, nên mới theo đường tới đây. Trên đường ta đã khuyên A Kha cô nương trở về, bầu bạn với mẹ nhưng cô ta nói thế nào cũng không chịu. Chuyện này thì không thể cưỡng ép, nên ta bó tay không có cách nào, chỉ ngấm ngấm đuổi theo, mong khuyên được cô ta hồi tâm chuyển ý. Bây giờ cô ta bị các người bắt, nếu Mã Hương chủ bắt cô ta phải đồng ý trở về Côn Minh thăm mẹ mới thả ra, thì chắc cô ta không thể không nghe theo”.

Mã Siêu Hưng nói “Chuyện đó tại hạ không có chủ kiến gì, cứ theo ý Vi Hương chủ là được”. Hồ Dật Chi nói “Huynh đệ, người muốn cưới cô ta làm vợ, ngày tháng còn dài, nhưng nếu Trần cô nương ngã bệnh không dậy được, từ đó không bao giờ nhìn thấy mặt con gái nữa, vậy thì ... vậy thì là mối hận suốt đời đấy”, giọng nói có vẻ ghen ngào.

Ngô Lục Kỳ thâm lắng đầu, nghĩ thầm “Người này hào khí anh hùng đều đã tiêu ma, bà bà má má như thế, vì một người ái thiếp của Ngô Tam Quế mà điên đảo thần hồn như thế, há lại là khí khái hảo hán? Trần Viên Viên là một trong những kẻ thủ ác làm mất giang sơn nhà Đại Minh, lần tới lão tử đem quân đánh tới Côn Minh, sẽ một đao giết chết thị”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đại ca muốn dắt cô ta về Côn Minh cũng được thôi, có điều... có điều không giấu gì đại ca, ta và cô ta có cưới xin mai mối hẳn hoi, đã sớm bái đường, người làm mai là Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân trong Mộc vương phủ. Nhưng vợ ta không chịu thành thân với ta, lại muốn cải giá lấy Trịnh công tử. Nếu cô ta chịu làm vợ chồng với ta, thì tự nhiên có thể tha cho cô ta đi”.

Ngô Lục Kỳ nghe tới đó, dùng dùng nổi giận, nhìn không nổi nữa, đập mạnh tay lên bàn một cái, chén rượu bình rượu lập tức đổ nhào, cao giọng nói “Hồ đại ca, Vi huynh đệ, tiểu cô nương này không chịu đi gặp mẹ là đại bất hiếu. Thị đã bái đường với Vi huynh đệ, đã có danh phận vợ chồng, lại muốn đi theo gã Trịnh công tử kia là đại bất trinh. Loại con gái bất hiếu bất trinh như thế thì để sống trên đời làm gì? Thị dung mạo càng đẹp thì nhân phẩm càng xấu, ta sẽ đi vận cổ thị, con mẹ nó, để người ta đỡ phải nghe thấy bức tức, nhìn thấy nổi giận”. Rồi cao giọng thúc giục đà công “Chèo mau lên, chèo mau lên”.

Hồ Dật Chi, Vi Tiểu Bảo, Mã Siêu Hưng ba người nhìn nhau thất sắc, nhìn thấy y oai phong凛凛, sát khí đằng đằng như thế, gân xanh trên trán nổi lên, tức giận cực điểm, đâu dám khuyên can?

Chiếc thuyền dần dần chèo vào bờ, Ngô Lục Kỳ kêu lên “Một nam một nữ kia đâu rồi?”, trên một chiếc thuyền nhỏ có người đáp “Bị trói ở đây”. Ngô Lục Kỳ vung tay ra hiệu cho đà công quay đầu thuyền lại, chèo tới gần chiếc thuyền kia. Ngô Lục Kỳ nói với Vi Tiểu Bảo “Vi huynh đệ, ngươi và ta là huynh đệ trong hội, tình như cốt nhục, ca ca không nỡ nhìn thấy ngươi lầm lẫn vì sắc đẹp, chôn vùi một đời, hôm nay cắt đứt mối họa cho ngươi”. Vi Tiểu Bảo run lên nói “Chuyện này... còn phải... bàn kỹ lại”. Ngô Lục Kỳ cao giọng nói “Còn bàn gì nữa chứ?”.

Nhìn thấy hai chiếc thuyền đã gần nhau, Vi Tiểu Bảo lòng như lửa đốt, chỉ còn cách cầu khẩn Mã Siêu Hung “Mã đại ca, ngươi khuyên Ngô đại ca một câu đi”, Ngô Lục Kỳ nói “Gái đẹp trong thiên hạ rất nhiều, cứ để ca ca lo cho, đảm bảo tìm được cho ngươi một người vợ xứng ý thỏa lòng là được. Cần gì phải lưu luyến loại con gái hèn hạ này?”. Vi Tiểu Bảo mặt mày rầu rĩ, nói “Ờ, chuyện này... chuyện này...”.

Đột nhiên ào một tiếng, một người nhảy bật lên vọt qua thuyền đối diện, chính là Hồ Dật Chi.

Chỉ thấy y lặn vào khoang thuyền, nhảy ra phía sau lái, trong tay đã ôm một người, thân pháp vô cùng mau lẹ, lập tức nhảy luôn lên bờ, nhô lên hụp xuống vài cái đã ra ngoài mấy mươi trượng, thanh âm từ xa vang tới “Ngô đại ca, Mã đại ca, Vi huynh đệ, quả thật rất xin lỗi, sau này sẽ tới cửa thỉnh tội, để các vị tùy ý trách phạt”, tiếng nói xa dần nhưng trung khí sung mãn, vẫn nghe thấy rất rõ.

Ngô Lục Kỳ vừa ngạc nhiên vừa tức giận, đang định nhảy lên đuổi theo nhưng thấy Hồ Dật Chi đã đi xa rồi, chợt xoay chuyển ý nghĩ, không kìm được, ôm bụng bò ra cười.

Vi Tiểu Bảo vỗ tay khen hay, đoán là Hồ Dật Chi đã ôm A Kha chạy đi, tự nhiên sẽ đưa nàng về gặp Trần Viên Viên.

Hồi 34

*Một giây hưng vong xem lộc đồ
Ngàn năm kiếp nạn gửi hồng kều*

Trong giây lát hai chiếc thuyền kề nhau, huynh đệ Thiên địa hội xô Trịnh Khắc Sảng qua. Vì Tiểu Bảo chửi “Con bà nó, người biết huynh đệ trong Thiên địa hội, lại muốn hại chết Tổng đà chủ Thiên địa hội, không mở bụng người ra không xong. Mẹ kiếp, người biết rõ A Kha là vợ ta còn dạn dạn dúi dúi với cô ta”. Nói xong sấn tới giang tay phải ra, chát chát chát chát đánh Trịnh Khắc Sảng bốn cái.

Trịnh Khắc Sảng uống no nước sông, đã sớm rũ rượi, thấy đáng vẻ Vì Tiểu Bảo như hung thần ác sát, bèn nài nỉ “Vi đại nhân, xin người nể mặt cha ta. Từ nay trở đi ta... ta không dám nói chuyện với A Kha cô nương câu nào nữa”. Vì Tiểu Bảo nói “Thế nếu cô ta nói chuyện với người thì sao?”. Trịnh Khắc Sảng nói “Ta cũng không trả lời, nếu không... nếu không...”, nếu không thì thế nào nhất thời cũng không nói ra được. Vì Tiểu Bảo nói

“Người nói năng như đánh rắm. Ta cứ cắt cái lưỡi người đi, cho người muốn nói chuyện với A Kha cô nương cũng không được”. Nói xong rút chủy thủ ra quát “Há miệng ra!”. Trịnh Khắc Sảng cả kinh, vội nói “Ta quyết không nói chuyện với cô ta là được, chỉ cần nói một câu thì ta là quân rùa đen khốn kiếp”.

Vi Tiểu Bảo sợ Trần Cận Nam trách phạt, cũng không dám giết y thật, nói “Trở đi người mà dám vô lễ với Tổng đà chủ và huynh đệ Thiên địa hội, lại dám giở trò khốn nạn với vợ ta, định cho ta mọc sừng, thì lão tử sẽ cắt cái đầu gian phu nhà người”. Rồi nhắc thanh chủy thủ lên khê ném xuống, thanh chủy thủ cắm phập vào ván thuyền. Trịnh Khắc Sảng vội nói “Không dám, không dám, không dám nữa mà!”.

Vi Tiểu Bảo quay qua Mã Siêu Hưng nói “Mã đại ca, y là do Gia Hậu đường của người bắt được, xin người phát lạc đi”. Mã Siêu Hưng thở dài nói “Quốc tính gia anh hùng thế nào, mà lại có cháu nội không ra gì thế này”. Ngô Lục Kỳ nói “Người này về Đài Loan ắt sẽ làm khó Tổng đà chủ, chẳng bằng cứ một đao chém thành hai đoạn, vĩnh viễn không còn hậu hoạ”. Trịnh Khắc Sảng cả kinh, vội nói “Không, không đâu. Ta về tới Đài Loan sẽ xin cha ta phong chức quan cho Trần Vĩnh Hoa Trần tiên sinh, phong làm quan to”. Mã Siêu Hưng nói “Hừ, Tổng đà chủ cần à?”, rồi hạ giọng nói với Ngô Lục Kỳ “Người này là công tử của Trịnh vương gia, nếu chúng ta giết y, chỉ sợ sẽ làm Tổng đà chủ mang tiếng giết chủ”.

Thiên địa hội là do Trần Vĩnh Hoa vâng lệnh Trịnh Thành Công sáng lập, Trần Vĩnh Hoa là thủ lĩnh Thiên

địa hội nhưng vẫn là thuộc quan của Thiên Bình quận vương ở Đài Loan, nếu huynh đệ trong hội, giết con Diên Bình vương thì Trần Vĩnh Hoa tuy không có mặt vẫn không khỏi bị liên lụy. Ngô Lục Kỳ ngẫm nghĩ thấy không sai, đưa hai tay ra kéo một cái nút hết dây trói Trịnh Khắc Sảng, nhắc y lên quát lớn “Cút mẹ người đi!” rồi ném y lên bờ.

Trịnh Khắc Sảng lập tức như đằng vân giá vũ bay ra, be be kêu mấy tiếng trên không, nghĩ là ngã cái này nhất định phải gãy xương đứt gân, nào ngờ mông đập xuống đất, lại là một khoảnh cỏ mềm, tuy bị chấn động toàn thân đau rần nhưng chưa bị thương, lồm cồm bò dậy, vội vàng chạy đi.

Ngô Lục Kỳ và Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ. Mã Siêu Hưng nói “Thằng đây tớ ấy làm mất mặt Quốc tính gia quá”. Ngô Lục Kỳ nói “Tại sao thằng đây tớ ấy lại giết hại huynh đệ bản hội, hãm hại Tổng đà chủ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện này nói ra dài lắm, chúng ta lên bờ đi, huynh đệ sẽ nói rõ cho đại ca nghe”. Rồi nhìn ra chân trời một cái, nói “Bên kia toàn là mây đen, e sắp có mưa lớn, chúng ta mau lên bờ thôi”. Một cơn gió mạnh thổi tới, khiến cho quần áo mọi người bay phấp phật, người thấy toàn là mùi gió.

Ngô Lục Kỳ nói “Trận mưa này e không phải nhỏ, thuyền chúng ta đang ở giữa sông, ăn uống chuyện trò giữa lúc mưa to gió lớn cũng rất thú vị”. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình nói “Chiếc thuyền nhỏ này không chịu nổi gió, nếu bị lật há không phải là hỏng bét

sao?”. Mã Siêu Hưng mỉm cười nói “Chuyện đó thì không cần lo”, Rồi quay đầu dẫn người đà công mấy câu. Người ấy vâng dạ, quay đầu thuyền lại, giương buồm lên.

Lúc ấy gió đã rất lớn, buồm vải căng gió, chiếc thuyền nhỏ lướt đi trên sông như tên bay. Sóng sông nổi lớn, chiếc thuyền nhỏ lúc cao lúc thấp, nước sông tràn lên sập thuyền. Vi Tiểu Bảo uống mang ngoại hiệu là Tiểu bạch long nhưng không biết thủy tính, y còn nhỏ tuổi, lúc ấy đã hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, tựa hồ không có chút nào liên quan tới chữ “Long” cả.

Ngô Lục Kỳ cười nói “Vi huynh đệ, ta cũng không biết thủy tính đâu”. Vi Tiểu Bảo rất ngạc nhiên nói “Người không biết bơi à?”. Ngô Lục Kỳ lắc đầu nói “Trước nay không hề biết, ta nhìn mà thấy sông nước là đầu váng mắt hoa”. Vi Tiểu Bảo nói “VẬY... vậy tại sao người lại bảo thuyền đi ra giữa sông?”. Ngô Lục Kỳ nói “Chuyện trên đời này càng nguy hiểm thì ta càng muốn gặp một phen. Nhiều nhất là sóng lớn đánh lật thuyền, mọi người đều làm thủy quỷ trong sông Liễu Giang, cũng chẳng phải là chuyện gì lớn. Huống chi Mã đại ca có ngoại hiệu là Tây giang thần giao, công phu dưới nước cao tới mức nào? Mã đại ca, chúng ta phải nói trước, nếu thuyền lật người phải cứu Vi huynh đệ trước, rồi kể đó hãy cứu ta”. Mã Siêu Hưng cười nói “Được, một lời đã định!”, Vi Tiểu Bảo mới hơi yên tâm.

Lúc ấy sóng gió càng lớn, chiếc thuyền nhỏ cuời lên đầu sóng, chọt nâng lên hơn một trượng, chọt lại như từ trên không rơi xuống, chìm xuống đáy sông.

Vi Tiểu Bảo bị ném tung lên, ầm một tiếng đập mạnh vào ván khoang, la hét ầm ĩ “Không xong rồi!”, mũi thuyền chột bị xé soàn soạt, mưa lớn hắt vào, kể đó một trận gió lớn quét qua, cuốn hết đèn lồng ở đầu thuyền cuối thuyền, đèn đuốc trong khoang thuyền cũng lập tức tắt ngấm. Vi Tiểu Bảo lại la lớn “Trời ơi, không xong rồi!”.

Từ trong khoang thuyền nhìn ra, chỉ thấy mặt sông sóng trắng cuộn cuộn, gió to mưa lớn, khí thế ghê người. Mã Siêu Hưng nói “Huynh đừng sợ, trận mưa gió này quả nhiên lợi hại, nhưng để ta đi lái thuyền” rồi bước ra phía sau, hét gọi bốn thuyền phu vào khoang. Thế gió cực mạnh, hai tên thuyền phu vừa đi tới cột buồm thì suýt nữa bị thổi bay xuống sông, vội vàng ôm chặt cột buồm, không dám buông ra. Giữa sóng to gió lớn, chiếc thuyền nhỏ đột nhiên nghiêng đi. Vi Tiểu Bảo ngã vật qua bên trái, kêu la ầm ĩ, trong bụng chửi thề “Lão ăn mày già này đưa ra chủ ý cổ quái con mẹ nó, người đã không biết bơi thì chỗ nào đi chơi không được, lại ra giữa sông chơi lúc mưa to gió lớn? Gió lớn mưa to, con mẹ người bụng to lắm”.

Gió mạnh kèm theo mưa lớn, từng trận từng trận trút xuống khoang thuyền, Vi Tiểu Bảo đã sớm toàn thân ướt đẫm. Chợt nghe tiếng rầm rắc vang lên, cánh buồm rơi xuống, thân thuyền nghiêng đi, Vi Tiểu Bảo bị đập qua bên trái, bình một tiếng đập đầu lên cái ghế nhỏ, chợt nghĩ “Nếu mình không có lỗi với Hồ đại ca, tại sao hôm nay lại phải chết đuối ở sông Liễu Giang? Ái chà, phải rồi, lúc mình phát thệ đã mang lòng bất lương, có ý một sớm một chiều đánh lừa y. Ngọc Hoàng

đại đế, Thập điện Diêm vương, Cứu khổ cứu nạn Quan Thế âm Bồ tát, Vi Tiểu Bảo thành tâm thành ý, quyết cùng Hồ đại ca có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Cùng hưởng phúc gì nhỉ? Nếu y cưới Trần Viên Viên, chẳng lẽ mình cũng...”.

Trong tiếng mưa gió, chợt nghe Ngô Lục Kỳ cao giọng hát một khúc tiểu điều :

*“Tới bên sông, Hương ai bày tỏ hận trong lòng ?
Gió thổi lệ già, thành côi một mảnh, mối mắt chờ trông,
đem hết tàn quân tử chiến. Ra khỏi trùng quan, nước
xưa lưu luyến, ai hay tiếc đứt tiếng ca tàn. Trường
giang một dải, đầu Ngô cuối Sở dậm ba ngàn, về cả
tay người, mưa xoay gió chuyển. Sóng lạnh về đông
cuốn, muôn việc gửi mây ngàn. Chờ kẻ chiêu hồn, góc
bể tiếng vang vang”.*

Tiếng hát vang xa trên sông, tiếng mưa gió tuy lớn nhưng vẫn không át đi được. Mã Siêu Hưng ở sau khoang không ngớt ca ngợi, kêu lên “Câu Góc bể tiếng vang vang hay lắm !”, Vi Tiểu Bảo chỉ nghe y hát tới mức khản khại kích ngang, cũng không biết lời bài hát có ý gì, trong bụng chửi thầm “Người có giọng hát hay như thế, sao không tới hý đài mà làm kép hát? Lão ăn mày, cao giọng la lớn Lão gia thái thái, xin cho chút cơm thừa canh cặn, cũng không chết đói đâu”.

Chợt nghe xa xa trên sông có người cao giọng kêu lên “Ngàn thuở Nam triều tiếng vẫn truyền, Đau lòng máu lệ rưới sơn xuyên” tiếng kêu ấy cách rất xa, nhưng trong tiếng mưa to gió lớn vẫn vang tới rất rõ ràng, đủ thấy người kia nội lực rất thâm hậu.

Vi Tiểu Bảo đang sững sốt, chỉ nghe Mã Siêu Hung kêu lên “Là Tổng đà chủ phải không? Huynh đệ là Mã Siêu Hung đang ở đây”. Bên kia đáp “Đúng rồi. Tiểu Bảo có ở đó không?”, quả nhiên là giọng Trần Cận Nam. Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, kêu lên “Su phụ, con ở đây”, nhưng trong cơn gió lớn, giọng nói của y làm sao vang tới được? Mã Siêu Hung kêu lên “Vi Hương chủ đang ở đây. Ở đây còn có Ngô Hồng kỳ Hương chủ của Hồng Thuận đường”, Trần Cận Nam nói “Hay lắm! Chẳng trách trên sông trỗi khúc, tiếng vọng tận mây”, trong âm thanh đầy vẻ vui mừng. Ngô Lục Kỳ nói “Thuộc hạ là Ngô Lục Kỳ xin tham kiến Tổng đà chủ”. Trần Cận Nam nói “Đều là anh em, không cần khách khí”. Thanh âm càng lúc càng gần, chiếc thuyền của y lướt mau tới.

Mưa gió vẫn không ngớt, Vi Tiểu Bảo trong khoang nhìn ra, trên sông chỉ một màn tối đen, một đốm lửa từ từ trên mặt sông tiến tới, thuyền Trần Cận Nam có đèn. Qua một lúc ánh lửa tới gần, đầu thuyền hơi chìm xuống một cái, Trần Cận Nam đã nhảy qua. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Su phụ tới thì cái mạng nhỏ này được cứu rồi”. Vội vàng ra cửa khoang đón, trong bóng đêm không thấy mặt Trần Cận Nam, bèn lớn tiếng gọi “Su phụ”.

Trần Cận Nam kéo tay y, bước vào trong khoang, cười nói “Trận mưa gió lớn này quả thật là ghê gớm. Người có sợ không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Còn tốt”, Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hung đều bước vào khoang tham kiến.

Trần Cận Nam nói “Ta tới trong thành, biết các người đang trên sông bèn tới tìm, không ngờ gặp phải

trận mưa to gió lớn này. Nếu không phải là Ngô đại ca cao giọng hát thì vẫn chưa tìm được”, Ngô Lục Kỳ nói “Thuộc hạ nhất thời cao hứng, làm trò cười cho Tổng đà chủ”. Trần Cận Nam nói “Mọi người gọi nhau là huynh đệ thôi. Bài Ngô đại ca hát là khúc *Trầm giang* trong vở *Đào hoa phiến* phải không?”, Ngô Lục Kỳ nói “Đúng thế. Bài hát này nói việc Sử Các bộ tinh trung chống giặc, tự trầm tuần nạn, huynh đệ bình nhật rất thích nghe. Lúc nãy trên sông đang mưa to gió lớn, không kìm được hát lên”. Trần Cận Nam khen “Hát rất hay, quả nhiên rất hay”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra bài này tên là *Trầm giang*. Bài gì không hát, lại đi hát bài rủi ro này? Người muốn trầm mình xuống sông, xin thứ lỗi cho tiểu đệ không bồi tiếp được”.

Trần Cận Nam nói “Hôm trước trong thuyền ở Gia Hưng, Chiết Giang, từng nghe Hoàng Tông Hy tiên sinh, Lã Lưu Lương tiên sinh, Tra Y Hoàng tiên sinh, ba vị danh sĩ ở Giang Nam nói tới sự tích của Ngô huynh, huynh đệ vô cùng bội phục. Ta với người tuy là huynh đệ cùng hội, chỉ là huynh đệ bạn rạn nên trước nay chưa từng tới Quảng Đông gặp gỡ. Ngô huynh thân phận có khác, cũng không thể lên bắc. Không ngờ hôm nay lại được hội họp ở đây, thật là thỏa nguyện bình sinh”. Ngô Lục Kỳ nói “Huynh đệ sau khi vào Thiên địa hội, không ngày nào không muốn tham kiến Tổng đà chủ. Trên giang hồ có câu *Bình sinh không biết Trần Cận Nam, Có tiếng anh hùng cũng uống phỉ*. Từ hôm nay trở đi, ta mới có thể được gọi là anh hùng. Hô hô, hô hô”. Trần Cận Nam nói “Đội ơn bằng hữu giang hồ đề cao, rất là hổ thẹn”. Hai người đồng khí tương cầu, ý chí hợp nhau, cao đàm

hoạt luận về chí khí bình sinh, lập tức quên mất mưa to gió lớn ngoài thuyền.

Trò chuyện một lúc, mưa gió dần dần nhỏ đi. Trần Cận Nam hỏi chuyện Ngô Tam Quế, Vi Tiểu Bảo nhất nhất kể lại, tới chỗ nguy hiểm, cũng không khỏi thêm mẫn dậm muỗi những chuyện trải qua, ngay Mã Siêu Hung cũng lần đầu tiên nghe thấy. Trần Cận Nam nghe nói đã bắt được sứ giả Mông Cổ Hãn Thiếp Ma, có bằng chứng xác thực, Ngô Tam Quế không gặp rủi ro không xong, mười phần vui vẻ, lại nghe nói nước La Sát muốn hưởng ứng Ngô Tam Quế ở biên giới phía bắc, cướp đoạt một vùng đất lớn ngoài cửa quan, bất giác nhướn mày, hồi lâu không nói gì.

Vi Tiểu Bảo nói “Surphu, người nước La Sát tóc vàng mắt xanh, cũng không đáng sợ, nhiều lắm thì đứng nhìn lâu vào mặt họ là được. Nhưng hỏa khí của họ thì đúng là lợi hại, bắn ra một phát, thì cho dù người có là anh hùng hảo hán, cũng không sao chống được”. Trần Cận Nam nói “Ta cũng đang lo lắng chuyện ấy, Ngô Tam Quế và người Thất Sát liên mạng đánh nhau lưỡng bại câu thương, đúng là cơ hội tốt trời cho để khôi phục giang sơn Đại Hán của chúng ta. Nhưng cửa trước cộp đi, cửa sau sói tới, đánh đuổi người Thất Sát thì nước La Sát còn hung ác hơn người Thất Sát, lại tới chiếm giang sơn gấm vóc của ta, vậy thì làm sao là tốt?”. Ngô Lục Kỳ nói “Hỏa khí của nước La Sát, quả thật không có cách nào đối phó sao?”.

Trần Cận Nam nói “Có một người, hai vị nên gặp” rồi bước ra cửa khoang, gọi “Hung Châu, người qua đây”. Thuyền bên kia có người ứng tiếng “Vâng”, rồi nhảy qua,

bước vào trong khoang, khẽ khom người với Trần Cận Nam, người này khoảng bốn mươi tuổi, thân hình gầy gò nhỏ nhắn, vẻ mặt tinh anh. Trần Cận Nam nói “Chào Ngô đại ca, Mã đại ca đi. Đây là đồ đệ của ta, họ Vi”. Người kia ôm quyền làm lễ, bọn Ngô Lục Kỳ đều đứng lên đáp lễ. Trần Cận Nam nói “Vi Lâm Hưng Châu Lâm huynh đệ này trước nay theo ta làm việc ở Đài Loan, rất là đắc lực. Năm xưa Quốc tính gia đánh bại giặc Hồng Mao, chiếm lại Đài Loan, Lâm huynh đệ cũng là người rất có công”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Lâm đại ca từng giao thủ với giặc Hồng Mao, vậy thì tốt lắm. Bọn quý La Sát có hỏa khí súng đạn, quý Hồng Mao cũng có hỏa khí súng đạn, nhất định Lâm đại ca có cách đối phó”.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng cùng vỗ tay, đồng thanh nói “Đầu óc của Vi huynh đệ thật mau lẹ”. Ngô Lục Kỳ đối với Vi Tiểu Bảo vốn không coi trọng gì, đoán y chẳng qua chỉ là đệ tử của Tổng đà chủ mới làm được tới chức Hương chủ của Thanh Mộc đường, Thanh Mộc đường tuy vài năm nay lập được không ít công lao, nhưng cũng chưa chắc là nhờ thằng đầy tớ nhỏ này, thấy y mê luyện A Kha, lại càng có mấy phần khinh bỉ, lúc ấy lại bất giác có ý khâm phục “Thằng nhỏ này thấy việc rất mau, kể ra cũng có bản lĩnh”.

Trần Cận Nam mỉm cười nói “Năm xưa Quốc tính gia tấn công Đài Loan, hỏa pháo của bọn Hồng Mao rất lợi hại, quả nhiên rất khó đối phó. Lúc ấy bọn ta bèn đắp ụ đất, bao vây mấy ngàn tên lính Hồng Mao trong thành, cắt đứt nguồn nước cho chúng không có nước uống. Quân Hồng Mao chịu không nổi, xông ra tấn công, bọn ta ban ngày không đánh, chỉ đến chiều tối mới càn

chiến với chúng. Hung Châu, cách thức đánh nhau lúc ấy, người kể lại cho mọi người nghe đi”.

Lâm Hung Châu nói “Đây là quân sư thần cơ diệu toán...”. Trần Cận Nam dâng kế sách cho Trịnh Thành Công tấn công Đài Loan, lập được công lớn, trong quân ai cũng gọi y là Quân sư. Vi Tiểu Bảo nói “Quân sư à?”. Thấy Lâm Hung Châu đưa mắt nhìn Trần Cận Nam, sư phụ thoáng vẻ cười, lập tức hiểu ngay, liền nói “A té ra sư phụ người là Gia Cát Lượng, Gia Cát quân sư đại phá quân giáp mây, Trần quân sư đại phá quân Hồng Mao”.

Lâm Hung Châu nói “Ngày mừng một tháng hai năm Vĩnh Lịch thứ mười lăm Quốc tính gia qua sông, đốc suất văn võ bách quan, quân sĩ tùy tùng, cuối chiến hạm từ vũng Khoa La ra biển, ngày hai mươi bốn tới Bành Hồ. Ngày mừng một tháng tư tới cửa Lộc Nhĩ, Đài Loan. Ngoài cửa biển có bãi cạn vài mươi dặm, quân Hồng Mao lại đánh đắm thuyền để lấp tắc cửa biển. Chiến thuyền của bọn ta không tiến vào được. Đang lúc vô kế khả thi, đột nhiên thủy triều dâng cao, tướng sĩ hoan hô âm âm, chiến thuyền ào ào xông tới, lên bờ ở cảng Thủy Trại. Quân Hồng Mao đem súng đạn ra đánh. Quốc tính gia nói với mọi người, nếu chúng ta lui lại một bước sẽ rơi xuống biển, đúng là chết không có đất chôn. Súng đạn của bọn quỷ Hồng Mao tuy lợi hại, nhưng mọi người đều phải hăng hái xông lên. Tướng sĩ đồng thanh vâng lệnh, quân sư đích thân dẫn đầu bọn ta xung phong. Đột nhiên ta nghe thấy như có mấy ngàn tiếng sét nổ âm âm, trước mắt khói tỏa mù mịt, huỳnh đệ phía trước ngã lặn xuống đất, mọi người đều hoảng loạn, bỏ chạy trở lại”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta lần đầu tiên nghe bắn súng cũng hoảng sợ tới mức hồ đồ”.

Lâm Hung Châu nói “Ta đang như con ruồi không có đầu bò lung tung, chợt nghe quân sư lớn tiếng gọi : Bọn quý Hồng Mao bắn súng thì phải nhồi thuốc đạn, mọi người xông lên. Ta vội dẫn các huynh đệ xông lên, quả nhiên bọn quý Hồng Mao nhất thời không kịp bắn, nhưng vừa xông tới gần, chúng lại bắn ra, ta lập tức lăn xuống đất tránh đạn, không ít huynh đệ bị bắn chết, không còn cách nào khác, đành phải lùi lại. Bọn quý Hồng Mao cũng không dám đuổi theo. Trận ấy chết mất mấy trăm huynh đệ, mọi người cúi đầu ủ rũ, nghĩ tới súng đạn của bọn quý Hồng Mao là nổi da gà”.

Vì Tiểu Bảo nói “Về sau là quân sư nghĩ ra diệu kế phải không?”.

Lâm Hung Châu kêu lên “Đúng thế. Chiều tối hôm ấy, quân sư gọi ta tới hỏi : Lâm huynh đệ, ngươi là đệ tử của Địa Đường môn núi Vũ Di phải không ? Ta nói là phải. Quân sư nói : Lúc ban ngày quân Hồng Mao vừa nổ súng, ngươi lập tức lăn xuống đất, thân pháp rất mau lẹ. Ta vô cùng xấu hổ, nói : Bẩm quân sư, tiểu tướng không dám tham sống sợ chết, ngày mai ra trận, quyết không dám lăn xuống đất tránh làm tổn thất oai phong của quân tướng Đại Minh chúng ta, nếu không thì người giết ta cũng được”.

Vì Tiểu Bảo nói “Lâm đại ca, ta đoán không phải quân sư trách ngươi tham sống sợ chết, mà là khen cách ngươi lăn xuống đất rất hay, bảo ngươi dạy lại cho các huynh đệ”.

Trần Cận Nam nhìn y một cái, trên mặt thoáng nét cười, có ý khen ngợi.

Lâm Hung Châu vỗ đùi một cái, cao giọng nói “Đúng thế, ngươi là đệ tử của quân sư, quả nhiên thấy hay dạy được trò giỏi..”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ngươi là thuộc hạ của sư phụ ta, quả nhiên dưới trướng tướng mạnh không có quân hèn”. Mọi người đều cười ầm lên.

Lâm Hung Châu nói “Chiều hôm ấy đúng là quân sư phân phó như thế. Y nói : Ngươi không phải có ý làm lỗi. Ta thấy thân pháp Yến Thanh thập bát phiên, Tùng thủ thảo thượng phi của ngươi sử dụng rất hợp, có thể lăn tới sát trước mặt địch nhân, dùng đơn đao chém vào chân chúng. Có một đường Địa Đường đao pháp, ngươi đã luyện chưa ? Ta nghe quân sư không trách mình hèn nhát sợ chết mới yên tâm, nói : Bấm quân sư, đường Địa Đường đao pháp ấy tiểu tướng đã luyện qua rồi, năm xưa sư phụ có nói nếu ra trận đánh nhau, có thể lăn tròn vào chém chân ngựa địch nhân, có điều bọn quý Hồng Mao không cưỡi ngựa, chỉ e là vô dụng. Quân sư nói : Tuy bọn quý Hồng Mao không cưỡi ngựa, nhưng chúng ta chém chân của chúng thì có gì không được? Ta vừa nghe xong đột nhiên hiểu ra, nói : Vâng, vâng, tiểu tướng đầu óc chậm chạp, không nghĩ tới chuyện ấy”.

Vi Tiểu Bảo cười khê một tiếng, nghĩ thầm “Sư phụ ngươi dạy ngươi đao pháp ấy có thể chém được chân ngựa, ngươi lại cho rằng không thể chém được chân người, thì đầu óc của lão huynh ngươi quả thật cũng không được sáng láng lắm”.

Lâm Hung Châu nói “Đương thời quân sư bèn sai ta biểu diễn đường đao pháp ấy. Y khen ta luyện rất khá, nói : Thân pháp đao pháp của Địa Đường môn người nếu không có công phu hơn mười năm thì không luyện được tới mức này, nhưng sáng mai chúng ta đã phải đánh nhau rồi, mọi người muốn luyện cũng không kịp nữa. Ta nói : Vâng, đao pháp Địa Đường môn này tiểu tướng luyện cũng không giỏi, có điều quả thật đã luyện mười mấy năm. Quân sư nói : Chúng ta đắp ụ đất, dùng cung tên bảo vệ, người lập tức đi dạy tướng sĩ lăn dưới đất, vung đao chém vào chân, chỉ cần dạy ba bốn chiêu, mọi người luyện cho thuần thục là được rồi, còn những võ công thâm áo của Địa Đường môn thì không cần phải dạy. Ta vâng tướng lệnh của quân sư, tối hôm ấy đi dạy cho quân sĩ trong đội. Sáng sớm hôm sau, bọn quỷ Hồng Mao xông ra, bị bọn ta một trận cung tên bắn cho lùi lại. Quân sĩ trong bản đội đã luyện được năm chiêu cơ bản của Địa Đường đao pháp, bèn đi dạy lại cho tướng sĩ các đội khác. Quân sư lại sai mọi người chặt cây cối, bó thành thuẫn bài để đỡ đạn chì của quân Hồng Mao. Sáng hôm thứ tư, quân Hồng Mao lại ồ ạt xông ra, bọn ta nghênh chiến, lăn tròn tới trước, chém giết bọn quỷ Hồng Mao nước chảy hoa rơi, trên chiến trường còn lại mấy trăm cái chân. Tướng giữ thành Xích Khảm đứng đầu quân Hồng Mao cũng bị chém đứt chân trái. Tên tướng ấy bèn đầu hàng. Sau đó lại đánh Vệ Thành cũng là dùng cách ấy”.

Mã Siêu Hung vui mừng nói “Về sau nếu giao phong với bọn quỷ La Sát, thì cứ dùng công phu của Địa Đường môn mà đối phó”.

Trần Cận Nam nói “Nhưng tình hình có chỗ khác nhau. Năm xưa quân Hồng Mao ở Đài Loan bất quá chỉ có ba bốn ngàn, chết một người là mất đi một người. Nhưng nếu quân La Sát tới xâm phạm, ít nhất cũng có vài vạn người, ùn ùn kéo tới, không sao giết xuể. Mà nói lại, Địa Đường đao pháp chỉ có thể dùng để cận chiến. Nếu quân La Sát dùng đại pháo tấn công thì cũng rất khó chống cự”.

Ngô Lục Kỳ gật đầu khen phải, nói “Theo ý quân sư thì nên làm thế nào?”. Y nghe Trần Cận Nam lúc giới thiệu Lâm Hung Châu không gọi mình là Hương chủ, đoán Lâm Hung Châu không phải là người trong Thiên địa hội, nên cũng không gọi y là Tổng đà chủ.

Trần Cận Nam nói “Trung Quốc ta đất rộng người đông, nếu không có bọn Hán gian làm nội ứng, người ngoại quốc rất khó đánh vào”. Mọi người đều nói “Đúng thế. Người Thất Đát chiếm giang sơn của chúng ta, toàn nhờ thằng Hán gian Ngô Tam Quế dẫn đường”. Trần Cận Nam nói “Bây giờ Ngô Tam Quế lại câu kết với nước La Sát, lúc y dấy quân làm phản, chúng ta cứ một tiếng trống đánh gục y trước, quân La Sát không có nội ứng, cũng không thể đánh vào được”, Mã Siêu Hưng nói “Chỉ là nếu Ngô Tam Quế thua quá nhanh thì không thể cùng người Thất Đát đánh nhau tới mức lưỡng bại câu thương”, Trần Cận Nam nói “Nói thế cũng không sai. Nhưng cân nhắc lợi hại, thì so ra người La Sát còn đáng sợ hơn người Thất Đát”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Người Thất Đát cũng da vàng mắt đen mũi tẹt, không khác gì chúng ta, ăn nói

cũng thế. Bọn quý ngoại quốc tóc đỏ mắt xanh, nói năng thì lú lo, ai mà biết được?”.

Mọi người bàn chuyện quốc đại sự một lúc, trời đã gần sáng, gió mưa cũng đã tạnh, Mã Siêu Hung nói “Quần áo mọi người ướt hết rồi, xin mời lên bờ uống một chén cho ấm”. Trần Cận Nam nói “Hay lắm”.

Trận gió lớn ấy thổi thuyền nhỏ đi hơn ba mươi dặm, khi về tới Liễu Châu thì đã gần giữa trưa. Mọi người lên bờ ở bến cũ.

Chỉ thấy một người chạy mau tới, kêu lên “Tuống công, người... người đã về rồi”, chính là Song Nhi. Nàng toàn thân ướt đẫm, trên mặt đầy vẻ mừng rỡ. Vi Tiểu Bảo hỏi “Cô làm gì mà ở đây?”. Song Nhi nói “Tối hôm qua mưa gió lớn, người ngồi trên thuyền đi, tôi không yên tâm, chỉ mong tuống công bình yên trở về”. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Cô vẫn chờ ở đây à?”.

Song Nhi nói “Vâng. Tôi... tôi... chỉ lo...”, Vi Tiểu Bảo cười nói “Lo ta bị đắm thuyền phải không?”, Song Nhi hạ giọng nói “Tôi biết người phúc lớn, nhất định không bị đắm thuyền, có điều... có điều...”. Một người thuyền phu ở bến đứng cạnh cười nói “Vị tiểu Tổng gia này, lúc mưa to gió lớn khuya hôm qua vẫn thuê thuyền bọn ta ra sông, nói là phải tìm người, trả năm mươi lượng bạc nhưng không ai chịu đi. Y bèn trả lên một trăm lượng. Trương lão tam tham tiền ưng thuận, nhưng vừa khai thuyền thì rắc một tiếng, gió lớn thổi gãy cột buồm. Từ đó trở đi không ai dám đi nữa. Y cuống quá chỉ khóc

lớn". Vì Tiểu Bảo trong lòng cảm động, nắm chặt tay Song Nhi, nói "Song Nhi, cô đối với ta tốt quá". Song Nhi đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Đoàn người về chỗ Mã Siêu Hưng, thay đổi quần áo. Trần Cận Nam bảo Mã Siêu Hưng sai người đi điều tra chỗ hạ lạc của Trịnh công tử và Phùng Tích Phạm. Mã Siêu Hưng vâng dạ, sai người đi dò hỏi, kể đó bẩm báo công việc của Gia Hậu đường.

Mã Siêu Hưng bày tiệc, mời Trần Cận Nam ngồi ghế đầu, Ngô Lục Kỳ ngồi ghế thứ hai. Y muốn mời Vi Tiểu Bảo ngồi ghế thứ ba nhưng Vi Tiểu Bảo nói "Lâm đại ca tấn công Đài Loan, dùng Địa Đường đao pháp chém đứt chân giò của quân Hồng Mao, lập công lớn như thế, cho dù huynh đệ được đứng hầu rượu y cũng cam tâm tình nguyện. Bậc anh hùng hảo hán như thế, huynh đệ làm sao dám ngồi trên y?", rồi kéo Lâm Hung Châu ngồi vào ghế thứ ba. Lâm Hung Châu cả mừng, nghĩ thầm gã đồ đệ này của quân sư tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất đáng mặt bạn bè.

Sau khi tiệc tan, bốn người lại bàn việc của Thiên địa hội trong sương phòng. Trần Cận Nam dặn "Tiểu Bảo, người đang có đại sự bên mình, thấy trò ta lần này vẫn không thể gặp nhau lâu, sáng mai người lên bắc đi", Vi Tiểu Bảo nói "Dạ, chỉ tiếc là lần này vẫn không được nghe sư phụ dạy dỗ nhiều hơn. Con vốn còn muốn được nghe Ngô đại ca kể lại sự tích anh hùng của y, nhưng cũng chỉ đành chờ sau khi đánh dẹp Ngô Tam Quế xong mới nghe y kể được".

Ngô Lục Kỳ cười nói "Ngô đại ca của người chẳng có sự tích anh hùng gì cả, bình sinh làm rất nhiều chuyện

xấu. Nếu không có Tra Y Hoàng tiên sinh một phen giáo huấn thì đến hôm nay ta vẫn còn theo cạp làm ma tránh, ra sức cho người Thất Đất”.

Vi Tiểu Bảo lấy khẩu súng Ngô Tam Quế tặng ra, nói với Ngô Lục Kỳ “Ngô đại ca, người từ xa xôi như thế tới thăm huynh đệ, quả thật vô cùng cảm kích, khẩu súng của nước La Sát này xin người giữ làm kỷ niệm”. Ngô Tam Quế vốn tặng y hai khẩu, một khẩu lúc Vi Tiểu Bảo nhận Mộc Kiếm Bình ra đã đưa cho Hạ Quốc Tướng làm bằng chứng, về sau vội vã rời khỏi đất Điền, không kịp hỏi lấy lại.

Ngô Lục Kỳ cảm ơn cầm lấy, theo phép nhồi thuốc súng đạn sắt vào, châm lửa bắn một phát trong sân, ánh lửa lóe lên, ầm một tiếng vang rền, mảnh vụn từ phiến đá xanh trong sân bay rào rào, mọi người đều giật mình nhảy dựng lên. Trần Cận Nam cau mày, nghĩ thầm “Hỏa khí của nước La Sát lợi hại như thế, nếu đem quân xâm phạm, quả thật rất khó chống cự”.

Vi Tiểu Bảo lấy ra bốn tờ ngân phiếu năm ngàn lượng bạc đưa Mã Siêu Hưng, cười nói “Mã đại ca, phiền người mời giúp các huynh đệ trong quý đường một chén rượu”, Mã Siêu Hưng cười nói “Hai vạn lượng bạc à ? Nhiều quá, uống rượu ba năm cũng không hết đâu”, rồi cảm ơn thu nhận.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống dập đầu từ biệt Trần Cận Nam. Trần Cận Nam đưa tay đỡ lên, vỗ vỗ vai y, cười nói “Người giỏi lắm, không uống là đồ đệ của Trần Cận Nam ta”.

Vi Tiểu Bảo đứng gần y, nhìn thấy rất rõ, thấy y hai bên tóc mai lốm đốm bạc, thần sắc rất tiêu tụy, nghĩ y

bấy nhiêu năm bôn tẩu giang hồ, dầm mưa dãi nắng, bất giác trong lòng áy náy, nghĩ muốn tìm cái gì tặng y, nghĩ thầm “*Sư phụ không cần tiền, châu báu người cũng không thích, sư phụ võ công cao cường, cũng chẳng cần thanh chủ thủ và tấm bảo y của mình*“, đột nhiên thấy khích động, nói “*Sư phụ, con có một chuyện muốn bẩm báo với lão nhân gia*”.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng biết thầy trò y có chuyện cần nói riêng với nhau, lập tức lui ra.

Vi Tiểu Bảo đưa tay vào túi áo lót, lấy ra một cái gói, mở lớp vải mịn gói bên ngoài, lấy ra một gói vải dầu, lại mở hai lớp giấy dầu, để lộ ra những mảnh da dê bị cắt nát vụn trong tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, nói “*Sư phụ, đệ tử không có gì hiếu kính lão nhân gia người, cái bọc da vụn này xin người thu nhận*”.

Trần Cận Nam vô cùng kinh ngạc, hỏi “*Đây là cái gì?*”.

Vi Tiểu Bảo lúc ấy bèn nói lai lịch của mớ da dê vụn. Trần Cận Nam càng nghe vẻ mặt càng trở nên trịnh trọng, nghe nói thái hậu, hoàng đế, Ngao Bái, Đại Lạt ma Tây Tạng, ni cô cụt tay Cửu Nạn, giáo chủ Thần Long giáo, toàn những nhân vật có lai lịch lớn không ai không nghĩ tới mớ da vụn này, mà trong đó lại cất giấu bí mật về long mạch và bảo tàng của người Thất Sát, quả thật là chuyện nằm mơ cũng không nghĩ tới. Y hỏi kỹ tình hình đã qua, Vi Tiểu Bảo nhất nhất kể lại, còn những chuyện như giáo chủ Thần Long giáo dạy chiêu thức,

bái Cửu Nạn làm sư phụ, thì tự nhiên là bỏ qua không nhắc tới.

Trần Cận Nam trầm ngâm hồi lâu, nói “Cái gói này thật không phải tầm thường. Hai thầy trò ta suất lãnh huynh đệ trong hội đi đào long mạch của người Thất Sát, lấy bảo tàng đi, dấy quân khởi nghĩa, thì là kỳ công muôn đời. Có điều ta phải lập tức trở về Đài Loan yết kiến vương gia, mang cái gói này trong người lui tới trên biển, chỉ sợ làm mất. Bây giờ ngươi cứ giữ lấy. Sau khi ta trở về Đài Loan, sẽ tới Bắc Kinh gặp ngươi, lúc ấy sẽ cùng nhau mưu đồ đại sự”, Vi Tiểu Bảo nói “Tốt lắm, vậy thì mời sư phụ mau tới Bắc Kinh”. Trần Cận Nam nói “Ngươi yên tâm, ta không nghỉ ngơi một khắc nào đâu. Tiểu Bảo, sư phụ ngươi suốt đời bôn ba, chỉ là để mưu đồ hưng phục cơ nghiệp nhà Đại Minh, nhìn thấy ngày tháng cứ trôi qua, bách tính dần dần quên lãng nhà Minh, tiểu hoàng đế Thất Sát làm chính sự rất ổn thỏa, đại nghiệp hưng phục càng lúc càng xa vời. Không ngờ Ngô Tam Quế cuối cùng lại muốn dấy quân làm phản, ngươi lại lấy được tám bản đồ quý báu này, đó đúng là cơ trời xoay chuyển”, nói tới đó không kìm được vẻ mặt vui mừng.

Y vốn trầm mặc u uất, lộ vẻ tâm sự đầy lòng, lúc ấy tinh thần phấn chấn, Vi Tiểu Bảo thấy thế mười phần vui vẻ. Trần Cận Nam lại hỏi “Chất độc trong người ngươi thế nào rồi, có giảm chút nào không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đệ tử uống thuốc giải của Hồng giáo chủ Thần Long giáo, đã trừ khử được hết chất độc trong người”, Trần Cận Nam mừng rỡ nói “Thế thì hay quá. Trên hai vai ngươi là gánh nặng phản Thanh phục Minh hàng vạn cân, phải tự bảo trọng”, nói xong bóp bóp vai y.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng. Đệ tử làm việc bừa bãi, chuyện gì cũng không biết. Lấy được mớ da vụn này, chẳng qua cũng là may mắn thôi. Mỗi một lần cũng như con làm cái, ăn hết bốn tay con lật vạt, Thiên công ăn Thiên công, Biệt thập ăn Biệt thập, ăn rất ngon lành”.

Trần Cận Nam cười khê một tiếng, nói “Người về Bắc Kinh rồi, nửa đêm đóng chặt cửa phòng, từ từ đem những mảnh da dê này chắp thành bản đồ, sau đó nhớ thật kỹ trong lòng, nhớ thật thuộc lòng, sau khi không còn chỗ nào quên nữa thì trộn mớ da dê này lên, chia thành bảy tám gói cất ở nhiều nơi khác nhau. Tiểu Bảo, một người vận khí có lúc may lúc rủi, không thể mãi mãi một buổi thuận gió. Chuyện lớn thế này, chúng ta không thể chỉ nhờ vào vận khí được”.

Vi Tiểu Bảo nói “Su phụ nói rất đúng, cũng giống như con làm cái chơi bài cầu, bây giờ đã thắng được tám ván, nhưng nếu chỉ một ván chung hết, cái bao da dê này bị người ta cướp đi, há không phải là toàn quân tan vỡ, nhà cái trắng tay sao? Cho nên sau khi thắng luôn tám ván, thì không nên làm cái nữa”.

Trần Cận Nam nghĩ thầm thằng nhỏ này nhiệm thói cờ bạc rất sâu, cười khê nói “Người hiểu được đạo lý ấy thì tốt, nhưng đánh bạc thua thắng không hề gì. Chúng ta mưu đồ đại sự, cho dù phải mất mạng cũng là chuyện tầm thường, nhưng cái gói này thì mang thân gia tính mạng của hàng ngàn ngàn vạn người trong thiên hạ, muôn ngàn lần không thể thua được”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng lắm, con thắng xong, mang bạc về nhà, chôn dưới gầm giường, chặt tay không đánh bạc nữa thì vĩnh viễn không thua”.

Trần Cận Nam bước tới cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trời, khẽ nói “Tiểu Bảo, ta nghe được tin này, cho dù phải chết lập tức, trong lòng cũng rất vui mừng”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hôm trước gặp sư phụ thì người tinh thần sung mãn, đâu có già sòm như sắp chết thế này?”, bèn hỏi “Sư phụ, người làm việc ở Diên Bình vương phủ, trong lòng không thoải mái, có đúng không?”. Trần Cận Nam quay người lại, trên mặt thoáng vẻ kinh ngạc, hỏi “Sao người biết?”. Vi Tiểu Bảo nói “Con thấy sư phụ dường như không vui lắm, nhưng nghĩ trên đời có chuyện gì khó hơn người cũng không coi vào đâu. Anh hùng hảo hán trên giang hồ, ai cũng mười phần kính trọng người. Con nghĩ người ngay hoàng đế cũng không sợ, khắp dưới gầm trời này chỉ có một người trong Trịnh vương phủ là có thể bắt người phải nhịn thôi”.

Trần Cận Nam thở dài một tiếng, qua một lúc mới nói “Vương gia trước nay đối với ta rất có lễ số, mười phần kính trọng”. Vi Tiểu Bảo nói “Ờ, vậy thì nhất định là thằng đầy tớ Trịnh nhị công tử kia khệnh khạng con mẹ nó rồi”. Trần Cận Nam nói “Năm xưa Quốc tính gia đối đãi với ta ơn nặng như núi, ta đã thề lấy cái chết để đền đáp, đối với việc nhà họ Trịnh thì cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi. Trịnh nhị công tử còn trẻ tuổi, cho dù có lời lẽ gì không đúng ta cũng không để bụng. Thế tử của vương gia anh minh yêu người, có điều lại là thứ xuất”. Vi Tiểu Bảo không hiểu, hỏi “Thứ xuất là cái gì?”, Trần Cận Nam nói “Thứ xuất là không phải do vương phi sinh ra”. Vi Tiểu Bảo nói “A, con hiểu rồi, là vợ bé của vương gia sinh ra”.

Trần Cận Nam cảm thấy y ăn nói thô tục nhưng nghĩ y không đọc sách, cũng không đếm xỉa gì tới, nói “Đúng thế, năm xưa Quốc tính gia qua đời, chuyện này cũng rất có liên quan, vì thế vương thái phi rất không thích thế tử, lại bảo vương gia phế thế tử, lập nhị công tử làm thế tử”. Vì Tiểu Bảo lắc mạnh đầu, nói “Nhị công tử hồ đồ vô dụng, lại sợ chết, không được đâu ! Thằng đây tớ ấy là một gã ngu ngốc, đồ bị thịt, quân khốn nạn con mẹ nó, hôm trước y còn muốn hại chết sư phụ lão nhân gia người nữa”.

Trần Cận Nam sa sầm mặt, trách “Tiểu Bảo, ăn nói sạch sẽ một chút ! Người không phải đang chửi vương gia đấy chứ?”.

Vì Tiểu Bảo a một tiếng, đưa tay bịt miệng, nói “Đáng chết ! Ba chữ Quân khốn nạn không thể tùy tiện chửi bừa”.

Trần Cận Nam nói “So hai vị công tử với nhau, thì quả thật nhị công tử không có chỗ nào bằng được anh y, chỉ là tướng mạo đoan chính, ăn nói ngọt ngào, rất được bà nội ưa thích...”. Vì Tiểu Bảo vỗ đùi một cái, nói “Đúng rồi ! Đàn bà chẳng biết cái gì, thấy gã mặt trắng vô mông ngựa thì coi là bảo bối”. Trần Cận Nam không biết y ám chỉ A Kha, lắc lắc đầu nói “Đổi lập thế tử thì vương gia không chịu, văn võ bách quan cũng đều khuyên vương gia không nên đổi lập. Vì thế hai vị công tử cố nhiên là huynh đệ bất hòa, giữa hai mẹ con thái phi và vương gia cũng thường có tranh chấp. Thái phi có lúc trong lòng tức giận, còn gọi bọn ta tới khiển trách một trận”.

Vì Tiểu Bảo nói “Con...”. Ba chữ “Con đi già” suýt nữa đã bật ra, nhưng rốt lại còn kịp nuốt vào, vội đổi

giọng nói “Các lão thái thái tuổi tác mà lớn là sẽ thành hồ đồ. Su phụ, chuyện nhà của Trịnh vương gia người cố nhiên không giải quyết được, lại không thể đắc tội với họ thì cứ mặc kệ cho họ Tuyết trước cổng ai người ấy quét, Đừng chê sương ướt ngôi nhà bên”.

Trần Cận Nam thở dài nói “Tính mạng ta không phải của mình nữa mà đã sớm thuộc về Quốc tính gia rồi. Người ta sống trên đời, chịu ơn thì phải báo đáp. Năm xưa Quốc tính gia đối xử với ta như bậc quốc sĩ, ta cũng phải lấy lễ quốc sĩ mà báo đáp. Hiện nay bên cạnh vương gia nhân tài ngày càng thừa thớt, ta quyết không thể độc thiện kỳ thân, bỏ y mà đi. Ờ, đại nghiệp khó khăn, chẳng qua cũng làm được tới đâu thì làm tới đó thôi”, nói tới đó lại nẩy ý thê lương.

Vi Tiểu Bảo định nói mấy câu an ủi nhưng nhất thời không biết nói thế nào, qua một lúc mới nói “Hôm qua bọn con vốn đã định đem Trịnh Khắc Sảng...”, nói tới đó giơ tay lên chém mạnh xuống, “...Một đao chém làm hai đoạn, cũng sạch sẽ mau lẹ. Nhưng Mã đại ca nói nếu làm thế thì khiến su phụ khó mà làm người, sẽ phải mang tội danh Vết chủ gì đó”.

Trần Cận Nam nói “Là Giết chủ. Mã huynh đệ nói thế rất đúng, nếu các người giết Trịnh công tử thì ta còn mặt mũi nào nhìn thấy vương gia? Ngày khác xuống suối vàng cũng không mặt mũi nào nhìn thấy Quốc tính gia”.

Vi Tiểu Bảo nói “Su phụ, lúc nào người dắt con đi gặp vương thái phi của Trịnh gia đi, đối phó với loại lão thái thái ấy thì đệ tử có mấy chiêu”, nghĩ thầm mình đã

thu thập được con đĩ già thái hậu giả tới mức phải khép nép vâng lời, ngay hoàng thái hậu cũng đối phó được, thì một bà vương thái phi nhỏ nhoi có gì đáng nói. Trần Cận Nam cười khê một tiếng, nói “Nói bậy!” rồi kéo tay y, bước ra khỏi phòng (*).

Lúc ấy Vi Tiểu Bảo từ biệt sư phụ, Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng, Ngô Mã hai người đưa y ra cổng.

Ngô Lục Kỳ nói “Vi huynh đệ, tiểu a hoàn Song Nhi của ngươi, ta đã kết nghĩa huynh muội với cô ta”. Vi Tiểu Bảo và Mã Siêu Hưng đều giật mình, lúc quay nhìn Song Nhi chỉ thấy nàng cúi đầu, hai má đỏ bừng, đáng vẻ rất thẹn thò. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ngô đại ca thật biết nói đùa”. Ngô Lục Kỳ nghiêm trang nói “Không phải nói đùa. Nghĩa muội của ta trung can nghĩa đảm, còn hơn cả bọn đàn ông, đúng là người trong bọn chúng ta. Ca ca rất kính phục cô ta. Ta thấy ngươi kết nghĩa anh em với Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi, kết nghĩa rất đường hoàng, ta thấy thế nào thì học theo thế ấy, cũng muốn kết nghĩa với Song Nhi, nhưng cô ta nói thế nào cũng không chịu, nói là không dám với cao. Ta là một lão ăn mày thì với cao với thấp cái gì ? Ta không kết nghĩa không được, cô ta chỉ còn cách ưng thuận”. Mã Siêu Hưng nói “Mới rồi hai người các vị nói chuyện trong

(*) Chú : Trịnh Khắc Bàn con trưởng Diên Bình quận vương Trịnh Kinh là con rể Trần Vinh Hoa, cương nghị quyết đoán, Trịnh Kinh lập làm thế tử, lúc xuất chinh sai làm Giám quốc. Khắc Bàn giữ phép chế công, các chú và các em nhiều người oán hờn, nói phao lên là mẹ Khắc Bàn già có thai, Khắc Bàn là con đồ tể Lý Mỗ. Sau khi Trịnh Kinh và Trần Vinh Hoa chết, Khắc Bàn bị Đồng thái phi và các em giết hại.

phòng, té ra là bàn chuyện kết nghĩa”, Ngô Lục Kỳ nói “Đúng thế, Song Nhi muội tử bảo ta không được nói ra, hô hô, kết nghĩa huynh muội, quang minh chính đại, có gì mà không nói ra được chứ?”.

Vi Tiểu Bảo nghe y nói thế mới biết là thật, nhìn Ngô Lục Kỳ, lại nhìn qua Song Nhi, cảm thấy rất kỳ quái.

Ngô Lục Kỳ nói “Vi huynh đệ, từ nay trở đi người phải đối xử tốt với nghĩa muội của ta, nếu đắc tội với cô ta, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu”. Song Nhi vội nói “Không... không thế đâu, tướng công... tướng công đối xử với tôi rất tốt”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Có một vị đại ca như người đứng sau lưng, thì cho dù là Ngọc Hoàng đại đế, Diêm La lão tử cũng không dám đắc tội với cô ta đâu”. Ba người hô hô cười rộ, chấp tay từ biệt.

Vi Tiểu Bảo về tới chỗ ở, hỏi lại chuyện kết bái, Song Nhi rất xấu hổ, nói “Vi Ngô... Ngô gia kia...”. Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì mà Ngô gia? Đại ca thì là đại ca, đã kết nghĩa rồi, chẳng lẽ có thể không tính sao?”, Song Nhi nói “Vâng. Y nói ta không kém, nhất định đòi kết nghĩa huynh muội với ta”, rồi lấy trong bọc ra khẩu súng Tây dương kia, nói “Y nói trong người không mang vật gì hay, khẩu súng này là của tướng công tặng y, y tặng lại cho tôi. Tướng công, trả lại cho người mang mà phòng thân thôi”.

Vi Tiểu Bảo xua tay lia lịa, nói “Đó là đại ca của người tặng người, tại sao lại trả cho ta?”. Nghĩ Ngô Lục Kỳ hành sự ngoài sự dự liệu của người ta, bất giác tặc lưỡi khen lạ, lại nghĩ “Tên y là Lục Kỳ, chẳng trách được, chẳng trách được! Nhưng không biết năm điều kỳ lạ nữa là gì”.

Đoàn người từ từ về kinh, trên đường Cửu Nạn truyền cho Vi Tiểu Bảo một lộ quyền pháp, bảo y luyện tập. Nhưng Vi Tiểu Bảo hiểu động lười biếng, nói thế nào cũng không chịu chuyên tâm học võ. Cửu Nạn bảo y diễn thử, chỉ thấy y làm đúng tư thức, nhưng nửa phần công phu chân thật cũng không luyện được, thở dài nói “Ta với ngươi tuy có danh nghĩa là thầy trò nhưng xem tính nết của ngươi thì quả thật không phải là người luyện võ. Thôi thế này, trong Thiết Kiếm môn ta có một công phu Thần hành bách biến do Mộc Tang đạo nhân ân sư của ta sáng tạo ra, là công phu khinh công đệ nhất thiên hạ. Môn khinh công này phải có nội công cao thâm làm căn bản, nhưng chắc ngươi cũng không lĩnh hội được. Ngươi không có tuyệt kỹ nào tùy thân, sau này gặp nguy hiểm thì làm thế nào? Ta chỉ đành dạy ngươi một vài pháp môn chạy trốn mà thôi”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Dưới chân có bôi dầu, đánh nhau không phải rầu. Sư phụ dạy con pháp môn chạy trốn, nhất định là không ai đuổi kịp rồi”, Cửu Nạn khẽ lắc đầu, nói “Thần hành bách biến, thế gian vô song, năm xưa oai chấn võ lâm, hôm nay lại để người dùng mà chạy trốn, ân sư dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ không chịu nhận gã đồ tôn không ra gì như ngươi đâu. Có điều ngoài nó ra, ta cũng không có bản lĩnh nào mà ngươi học được để dạy cho ngươi”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Sư phụ thu phải đồ đệ không ra gì như con, kể như gặp đủ rủi ro. Có điều đánh bạc có lúc thắng có lúc thua, sư phụ lần này không may mắn, thu phải đồ đệ như con, kể như là thua một ván. Ông

trời có mắt, sẽ phù hộ cho sư phụ trở đi thẳng luôn tám vạn, thu thêm tám đệ tử oai chấn thiên hạ”.

Cửu Nạn hắc hắc cười một tiếng, vỗ vỗ vai y nói “Cũng không nhất định võ công cao cường là người tốt đâu. Người không thích học võ, đó là tính nết trời sinh, không thể miễn cưỡng. Người ngoài cái mồm mép trơn tuột thì cũng có thể tính được là đệ tử tốt của ta”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, trong lòng khích động, lại muốn đem gói da dê vụn ra đưa cho Cửu Nạn, nhưng lại lập tức nghĩ “Mớ da dê này mình đã cho nam sư phụ, thì không thể lại cho nữ sư phụ. May là hai vị sư phụ đều muốn chống lại người Thất Sát, khôi phục giang sơn Đại Minh, bất kể đưa cho ai cũng đều như nhau”.

Lúc ấy Cửu Nạn đem một số thân pháp bộ pháp không cần có căn bản nội công trong Thần hành bách biến nói cho Vi Tiểu Bảo nghe. Nói ra cũng kỳ quái, tất cả chiêu pháp quyền pháp y chỉ học qua loa là thôi, không chịu dụng tâm luyện tập, nhưng với pháp môn chạy trốn này lại cảm thấy rất hứng thú, trên đường học rất say mê, lúc rảnh rỗi là luyện tập. Có lúc còn đòi Từ Thiên Xuyên khinh công trác tuyệt đuổi theo phía sau, mình thì luôn đông lách tây bỏ chạy. Từ Thiên Xuyên thấy y thân pháp kỳ diệu, vô cùng bội phục. Lúc đầu còn có mấy lần đuổi kịp, nhưng Cửu Nạn không ngừng truyền thụ bí quyết mới, khi vào tới địa giới Trục Lệ thì Từ Thiên Xuyên nói thế nào cũng không đuổi kịp được y.

Cửu Nạn thấy y rất có duyên phận với khinh công Thần hành bách biến, cũng rất bất ngờ, nói “Xem ra trời sinh ra ngươi là một con chuột hay chạy trốn”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đệ tử luyện không được Thần hành bách biến, chỉ luyện được Thần hành mạt du, rốt lại cũng không phải là không luyện được gì”.

Y pha một chén trà mới, bung tới trước mặt Cửu Nạn, nói “Su phụ, su tổ Mộc Tang đạo nhân đã qua đời, trong thiên hạ hiện nay thì võ công của lão nhân gia người là đệ nhất phải không?”. Cửu Nạn lắc đầu nói “Không phải. Sáu chữ Thiên hạ đệ nhất võ công, làm sao dám ngông cuồng tự nhận?”, rồi nhìn ra cửa sổ, buồn bã nói “Có một người xứng đáng gọi là Thiên hạ đệ nhất võ công”, Vi Tiểu Bảo vội hỏi “Là ai thế? Đệ tử nhất định phải bái kiến”, Cửu Nạn nói “Y... y...”, đột nhiên mi mắt đỏ lên, im lặng không nói gì. Vi Tiểu Bảo nói “Vi tiền bối ấy là ai? Nếu sau này đệ tử có duyên được gặp, sẽ cung kính kính dập đầu với y mấy cái”.

Cửu Nạn xua xua tay, bảo y lui ra. Vi Tiểu Bảo rất kinh ngạc, từ từ bước ra ngoài, nghĩ thầm “Thần sắc của su phụ rất kỳ lạ, chẳng lẽ Thiên hạ đệ nhất võ công là người tình cũ của bà sao?”. Cửu Nạn lúc ấy trong lòng đang nghĩ tới Viên Thừa Chí ở ngoài vạn dặm. Bà đối với Viên Thừa Chí là hoa rơi có ý nhưng Viên Thừa Chí tình cảm lại đặt chỗ khác, hơn hai mươi năm nay chôn giấu tình cảm ấy trong lòng, lúc ấy lại bị Vi Tiểu Bảo khơi lên.

Hôm sau Vi Tiểu Bảo tới phòng Cửu Nạn thỉnh an, thì bà đã không từ biệt mà ra đi, chỉ để lại một tờ giấy. Vi Tiểu Bảo cầm tới nhờ Từ Thiên Xuyên đọc, té ra trên giấy viết bốn chữ “Hãy tự mình làm”. Vi Tiểu Bảo băn khoăn một lúc, nghĩ thầm “Hôm qua mình hỏi su phụ ai là Thiên hạ đệ nhất võ công, chẳng lẽ lại đắc tội với bà sao?”.

Một hôm, khi đoàn người đã tới Bắc Kinh. Công chúa Kiến Ninh và Vi Tiểu Bảo cùng tới yết kiến hoàng đế.

Khang Hy đã nhận được tấu chương, đã hạ chỉ chuẩn cho Ngô Ứng Hùng tới kinh hoàn hôn, lúc ấy gặp em gái và Vi Tiểu Bảo, trong lòng rất vui mừng.

Công chúa Kiến Ninh nhảy xổ tới, ôm chầm Khang Hy, buông tiếng khóc lớn, nói “Thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng hà hiếp ta”, Khang Hy cười nói “Thằng tiểu tử ấy to gan như thế, để ta đánh vào mông y. Tại sao y lại hà hiếp cô?”. Công chúa khóc nói “Người hời Tiểu Quế tử là được. Y hà hiếp ta, y hà hiếp ta! Hoàng đế ca ca, người không làm chủ cho ta không được đâu”, vừa khóc vừa giẫm chân lia lịa. Khang Hy cười nói “Được rồi, người cứ về phòng nghỉ ngơi đi, để ta hỏi Tiểu Quế tử”.

Công chúa Kiến Ninh đã sớm bàn bạc với Vi Tiểu Bảo, sau khi gặp Khang Hy thì tâu báo việc Ngô Ứng Hùng vô lễ thế nào. Chờ công chúa lui ra, Vi Tiểu Bảo bèn kể lại tỉ mỉ.

Khang Hy cau cau mày, im lặng không nói gì nghe đến hết, rồi nói “Tiểu Quế tử, người to gan thật!”. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ giật nảy mình, vội nói “Nô tài không dám”. Khang Hy nói “Người thông đồng với công chúa, to gan qua mặt ta”, Vi Tiểu Bảo nói “Không có đâu, nô tài làm sao dám lừa gạt hoàng thượng?”. Khang Hy nói “Ngô Ứng Hùng vô lễ với công chúa, tự nhiên là người không thể chính mắt nhìn thấy, tại sao lại chỉ dựa vào

lời của một mình công chúa, bấm báo lại với ta như thế?”.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ “Ghe gớm thật, tiểu hoàng đế lợi hại quá, nhìn ra chỗ sơ hở bên trong”. Vội quỳ xuống dập đầu, nói “Hoàng thượng thấy rõ vạn dặm. Ngô Ứng Hùng vô lễ với công chúa ra sao, quả nhiên nô tài không chính mắt nhìn thấy, có điều lúc bấy giờ có rất nhiều người đứng ngoài phòng công chúa, mọi người đều chính tai nghe thấy”. Khang Hy nói “Vậy thì lại càng âm ỉ. Ngô Ứng Hùng ta đã gặp hai lần, y tinh minh tài giỏi, là một nhân tài. Y lại không còn quá trẻ, trong phòng còn thiếu gì tỳ thiếp xinh đẹp? Tại sao lại to gan làm vậy, vô lễ với công chúa. Hừ, tính nết của công chúa thế nào chẳng lẽ ta không biết sao? Nhất định cô ta cãi nhau với Ngô Ứng Hùng, rồi cắt... cắt con mẹ nó trúng y”, nói tới đó nhin không được hô hô cười rộ.

Vi Tiểu Bảo cũng cười, đứng lên nói “Chuyện này công chúa không tiện nói rõ, nô tài tự nhiên cũng không dám hỏi kỹ. Công chúa nói thế nào thì nô tài bấm báo lại thế ấy”. Khang Hy gật gật đầu, nói “Nói thế cũng phải. Thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng phải chịu ủy khuất, người hãy truyền chỉ, bảo họ chọn ngày tốt hoàn hôn ở kinh đi, sau một tháng hãy trở về Vân Nam”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng, hoàn hôn không quan trọng, lão tiểu tử Ngô Tam Quế kia muốn tạo phản, không thể để công chúa đi Vân Nam đâu”.

Khang Hy không động thanh sắc, gật gật đầu nói “Ngô Tam Quế đúng là muốn làm phản, người thấy được gì rồi?”. Lúc ấy Vi Tiểu Bảo bèn kể lại tình hình Ngô Tam Quế câu kết với các bên Tây Tạng, Mông Cổ, nước

La Sát, Thần Long giáo ra sao. Khang Hy dáng vẻ trịnh trọng, trầm ngâm không nói gì, qua một lúc rất lâu mới lên tiếng “Thằng gian tặc! Lại câu kết với bấy nhiêu ngoại viện!”. Vì Tiểu Bảo cũng cảm thấy chuyện này mười phần bó tay, không dám lên tiếng. Lại qua một lúc, Khang Hy lại hỏi “Về sau thế nào?”.

Vì Tiểu Bảo nói mình bắt được sứ giả của vương tử Mông Cổ, giả làm con thứ của Ngô Tam Quế lừa y biết được chân tướng ra sao, Ngô Ứng Hùng muốn đoạt lại Hãn Thiếp Ma, phóng hỏa chỗ công chúa ở, kế lại gặp phải tai họa bị thiên thê thảm thế nào, mình phải thuộc hạ cải trang làm gia tướng trong vương phủ, ghen tuông giành gái trong kỹ viện, giả giết chết Hãn Thiếp Ma ra sao.

Khang Hy nghe rất chăm chú, kể nói “Vậy thì tốt lắm”, lại nói “Ngô Tam Quế thì ta chưa gặp qua. Ngày trước trong cung truyền tin phụ vương qua đời, Ngô Tam Quế mang trọng binh tới kinh tế bái. Ta vốn muốn gặp y một lần, nhưng mấy vị cố mệnh đại thần đề phòng y mang quân vào kinh, đột nhiên sinh biến, bắt y phải dựng rạp ở ngoài thành Bắc Kinh tế bái, không cho y vào thành Bắc Kinh”.

Nói tới đó, y đứng lên đi qua đi lại, nói “Thằng khốn Ngao Bái nhìn việc rất không sáng suốt. Nếu quả thật là lo Ngô Tam Quế vào kinh sinh biến, thì chỉ cần hạ chỉ bắt cha con y vào kinh tế bái, đại quân phải đóng ngoài thành, y còn làm gì được? Nếu y không dám vào thành, thì đó là y thiếu lễ số. Không cho y vào thành, rõ ràng là nói với y : Bọn ta sợ đại quân của ngươi, sợ ngươi vào kinh tạo phản, ngươi không được vào! Ha ha, đúng là bộc lộ cái yếu của mình hết mức ! Ngô Tam Quế biết

triều đình nghi kỵ y, lại sợ y, lẽ nào lại không làm phản? Ý đồ làm phản của y, chỉ e đã bắt đầu từ việc đó”.

Vì Tiểu Bảo nghe Khang Hy phân tích như thế, trong lòng vô cùng khâm phục, nói “Lúc ấy nếu y gặp hoàng thượng, hoàng thượng chỉ điểm cho y một lượt, biết đâu y sẽ không tạo phản”. Khang Hy lắc đầu nói “Lúc ấy ta còn rất nhỏ, không biết việc quân quốc đại sự, nếu gặp nhau cũng chẳng có lời gì ghê gớm để nói với y, y không coi ta ra gì, chỉ sợ còn làm phản mau hơn”, rồi hỏi han tỉ mỉ về hình dung cử chỉ của Ngô Tam Quế, nói “Tấm da cộp trong thư phòng của y rút lại ra làm sao?”.

Vì Tiểu Bảo vô cùng kinh ngạc, bèn tả lại hình dáng tấm da cộp ấy, nói “Hoàng thượng ngay cả chuyện nhỏ như thế cũng biết”.

Khang Hy cười khê không nói, lại hỏi về binh mã bộ thuộc của Ngô Tam Quế, tính tình tài cán của những người giúp việc tả hữu và mười đại Tổng binh, trong lúc hỏi han, bộc lộ sự hiểu biết rất rõ ràng về tình hình của Ngô Tam Quế, các đại tướng thủ hạ của y người nào tham tiền, người nào hiếu sắc, người nào dũng cảm, người nào hồ đồ, không gì không biết rõ.

Vì Tiểu Bảo vừa ngạc nhiên vừa khâm phục, nói “Hoàng thượng, người không đi Vân Nam, mà sự tình trong ngoài Bình Tây vương phủ lại biết còn nhiều hơn nô tài”, đột nhiên sực hiểu ra, nói “A, phải rồi, hoàng thượng đã phái không ít thám tử tới Côn Minh”.

Khang Hy cười nói “Cái đó gọi là Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Y dóc lòng tạo phản, chẳng lẽ chúng ta lại không đếm xỉa gì tới? Tiểu Quế tử, người

đi chuyến này công lao rất lớn, dò thám được việc Ngô Tam Quế câu kết với Tây Tạng, Mông Cổ, nước La Sát. Bí mật lớn này thì bọn thám tử của ta không dò xét được. Họ chỉ có thể dò thám được chuyện nhỏ, chứ không dò thám được chuyện lớn”.

Vi Tiểu Bảo toàn thân cảm thấy lâng lâng, nói “Đây toàn là nhờ hoàng thượng hồng phúc bằng trời”. Khang Hy nói “Giải Hãn Thiếp Ma vào cung, để ta đích thân thăm vấn”. Vi Tiểu Bảo vâng dạ, suất lãnh mười tên Ngự tiền thị vệ, giải Hãn Thiếp Ma tới Thượng thư phòng.

Khang Hy vừa gặp y, liền dùng tiếng Mông Cổ hỏi han. Hãn Thiếp Ma nghe tiếng Mông Cổ vừa cảm thấy ngạc nhiên, vừa cảm thấy thân thiết, nhìn thấy khí phái trong hoàng cung, cũng không dám giấu giếm, năm mươi mười lăm đều nói thật ra hết. Khang Hy hỏi liên tiếp hơn hai giờ, ngoài tình hình Ngô Tam Quế câu kết với Mông Cổ, còn hỏi rất kỹ về binh lực bộ chúng, tiền lương vật sản, núi sông địa thế, phong thổ nhân tình của Mông Cổ cho tới vương công các kỳ Mông Cổ người nào tinh minh, người nào tầm thường, người nào thù oán người nào, người nào thân thiết với người nào.

Vi Tiểu Bảo đứng hầu một bên, nghe hai người kỳ lý cổ lô nói chuyện không ngớt, Hãn Thiếp Ma lúc thì tỏ vẻ vô cùng khâm phục, lúc thì tỏ vẻ vô cùng sợ sệt, sau cùng thì quỳ xuống không ngừng dập đầu, tựa hồ rất cảm tạ. Khang Hy sai Ngự tiền thị vệ giải y vào nhà giam.

Một tên tiểu thái giám bung lên một chén sâm thang, Khang Hy đón lấy uống, rồi nói với tên tiểu thái giám

“Người cũng rót một chén cho Vi Phó Tổng quản”, Vi Tiểu Bảo dập đầu tạ ơn, uống chén sâm thang.

Chợt nghe ngoài Thượng thư phòng có tiếng bước chân, một tên tiểu thái giám nói “Bẩm hoàng thượng, Nam Hoài Nhân, Thang Nhược Vọng cầu kiến”, Khang Hy gật gật đầu. Tên tiểu thái giám truyền lệnh ra, hai người ngoại quốc vóc dáng cao lớn bước vào, quỳ xuống dập đầu với Khang Hy.

Vi Tiểu Bảo vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm “Tại sao có bọn quý ngoại quốc vào cung, thật vô cùng kỳ lạ”.

Hai người ngoại quốc dập đầu xong, đều lấy trong bọc ra một quyển sách đặt lên thư án của Khang Hy. Người trẻ tuổi hơn tên Nam Hoài Nhân nói “Hoàng thượng, hôm nay chúng ta lại nói về đạo lý phát xạ đại pháo”. Vi Tiểu Bảo nghe y nói giọng Bắc Kinh rõ ràng lưu loát, không kìm được ồ một tiếng, rất là kinh ngạc, nghĩ thầm “Lạ lùng, lạ lùng, thật lạ lùng, người Tây lại nói được tiếng mình”.

Khang Hy nhìn y cười một tiếng, cúi đầu nhìn quyển sách trên bàn. Nam Hoài Nhân đứng cạnh Khang Hy, tay chỉ vào sách, bắt đầu giải thích, Khang Hy nghe tới đoạn nào không hiểu lại hỏi kỹ lại. Nam Hoài Nhân giảng giải hơn nửa giờ, người ngoại quốc lớn tuổi râu bạc Thang Nhược Vọng tiếp tục giảng giải về thiên văn lịch pháp, cũng giảng giải nửa giờ, rồi hai người dập đầu lui ra.

Khang Hy cười nói “Người ngoại quốc nói tiếng Trung Quốc, người thấy rất kỳ lạ phải không?”

Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài vốn thấy rất kỳ quái, nhưng về sau nghĩ kỹ lại cũng không thấy kỳ quái nữa. Thánh thiên tử được bách thần phù hộ. Nước La Sát mưu đồ chuyện bất chấp, trên trời liền sai hai người Tây dương biết nói tiếng Trung Quốc xuống trần phụ tá thánh triều, chế tạo thương pháo hỏa khí, bình định La Sát”.

Khang Hy nói “Người tâm tư cũng rất mau lẹ. Có điều người Tây dương biết nói tiếng Trung Quốc thì không phải là trời sinh ra như thế. Người già hơn tới Trung Quốc trong niên hiệu Thiên Khải nhà Minh, y là người Nhật Nhĩ Man, người trẻ hơn là người Tỹ Lợi Thì, tới trong niên hiệu Thuận Trị. Họ đều là giáo sĩ Gia tô, tới Trung Quốc truyền giáo. Muốn truyền giáo, thì phải học tiếng Trung Quốc”.

Vi Tiểu Bảo nói “Té ra là thế. Nô tài trước nay vẫn lo lắng hỏa pháo của nước La Sát lợi hại. Hôm nay nghe người ngoại quốc kia nói cái gì hỏa pháo súng ngắn, có đầu có đuôi, mới thấy yên tâm”.

Khang Hy thông thả đi đi lại lại trong Thượng thư phòng, nói “Người La Sát là người, chúng ta cũng là người, họ chế tạo được súng ống, chúng ta cũng có thể chế tạo được như thế, chỉ có điều trước nay chúng ta không biết cách mà thôi. Năm xưa chúng ta đánh nhau với quân Minh ở Liêu Đông, quân Minh có đại pháo, chúng ta bị ném mùi đau khổ, Thái tổ hoàng đế còn bị đại pháo sát thương mà qua đời. Nhưng thiên hạ của nhà Minh, lại không phải bị chúng ta đoạt được sao? Đủ thấy súng ống cần phải có người dùng, người dùng không ra gì, thì súng ống có lợi hại hơn cũng vô dụng!”.

Vi Tiểu Bảo nói “Té ra nhà Minh có đại pháo, không biết số đại pháo ấy hiện đang ở đâu? Chúng ta cứ lấy ra bắn lão tiểu tử Ngô Tam Quế, bắn cho y một Phạt xuất thế, hai Phạt thăng thiên”.

Khang Hy cười khê một tiếng, nói “Đại pháo của nhà Minh chỉ có vài khẩu, đều là mua được của người Hồng Mao ở Áo Môn. Nếu chỉ mua súng ống của bọn quý Tây dương, thì không thể dùng được. Nếu đánh nhau với họ, họ không chịu bán nữa, há không hỏng bét sao? Chúng ta phải tự mình chế tạo, thì mới không sợ người khác khổng chế”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng quá, đúng quá. Hoàng thượng còn sợ bọn giáo sĩ hội Gia tô làm hàng giả lừa người, nên phải tự mình hiểu rõ đạo lý trong đó. Từ nay trở đi, bất kể bọn họ nói như hoa trời bay loạn, bầy đầu tám mối, đều không lừa được người”. Khang Hy nói “Người hiểu rõ ý ta đây. Đạo lý chế tạo súng ống này cũng rất khó khăn, chỉ việc luyện được sắt tốt thôi cũng đã rất rất không dễ”.

Vi Tiểu Bảo khoe khoang lòng hăng hái, nói “Hoàng thượng, người để ta tập hợp thợ sắt trong ngoài thành Bắc Kinh, người nào lớn tuổi cũng gọi tới hết, mọi người cùng đắp lò kéo bễ, luyện vài mươi vạn cân sắt tốt”.

Khang Hy cười nói “Lúc người ở Vân Nam, bọn ta đã luyện được mười vạn cân sắt tốt rồi. Thang Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân đang giám sát việc chế tạo đại pháo, lúc nào người theo ta tới xem”. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Vây thì tốt quá”, đột nhiên nghĩ tới một việc, nói “Hoàng thượng, bọn quý ngoại quốc ôm lòng bất lương, chúng ta

nên đề phòng một hai phần. Chỗ chế tạo pháo vừa có thuốc súng, vừa có đồ sắt, Hoàng thượng đừng đi, để nó tài đi giám sát đốc thúc thay người". Khang Hy nói "Chuyện ấy không cần phải lo. Việc này có liên quan tới khí vận của quốc gia, nếu ta không đích thân tới xem thì không thể yên tâm. Nam Hoài Nhân trung thành ngay thẳng, Thang Nhuộc Vọng thì cái mạng già là do ta cứu, y vô cùng cảm kích. Hai người này quyết không nảy ý khác đâu". Vi Tiểu Bảo nói "Hoàng thượng lại cứu được cái mạng già của lão quỷ ngoại quốc kia, thật là kỳ lạ".

Khang Hy mỉm cười nói "Năm Khang Hy thứ ba, Thang Nhuộc Vọng nói Khâm thiên giám tính toán nhật thực sai lầm, cãi nhau kịch liệt với quan lại Trung Quốc ở Khâm thiên giám. Dương Quang Tiên, quan người Hán ở Khâm thiên giám cãi không lại, bèn tìm lỗi khác của y, dâng một tờ tấu chương nói Thang Nhuộc Vọng soạn ra bộ *Đại Thanh thời hiến lịch*, tất cả chỉ tính toán có hai trăm năm. Nhưng Đại Thanh ta được trời phù hộ, thánh tổ vô cương, giang sơn bền vững vạn vạn năm. Thang Nhuộc Vọng chỉ dâng lịch có hai trăm năm, đó không phải là rửa nhà Đại Thanh ta chỉ có thiên hạ được hai trăm năm thôi sao?".

Vi Tiểu Bảo thề thề lưỡi, nói "Lợi hại, lợi hại. Lão quỷ ngoại quốc này biết tính thiên văn địa lý, nhưng không biết thủ đoạn của người làm quan". Khang Hy nói "Chứ không phải sao? Lúc ấy Ngao Bái coi chính sự, thằng đây tớ ấy rất hồ đồ, bèn nói Thang Nhuộc Vọng nguyên rửa triều đình, tội đáng lăng trì xử tử. Đạo chỉ ý ấy đưa tới cho ta xem, nhưng ta nhìn thấy một chỗ sơ hở". Vi Tiểu Bảo nói "Năm Khang Hy thứ ba thì người mới có mười tuổi, đã nhìn thấy được trong chuyện này

có điều gian trá, quả thật là bậc thánh thiên tử thông minh trí tuệ, xưa nay hiếm có”.

Khang Hy cười nói “Người vô mông ngựa ít thôi. Thật ra đạo lý này nói ra cũng rất đơn giản. Ta hỏi Ngao Bái bộ *Đại Thanh thời hiến lịch* này làm xong lúc nào. Y nói không biết, quay ra tra hỏi, rồi tâu lại là làm xong năm Thuận Trị thứ mười. Đương thời tiên đế đã hạ chỉ khen ngợi, ban cho y danh hiệu Thông huyền giáo sư. Ta nói : Phải rồi, lúc ta sáu bảy tuổi đã nhìn thấy bộ *Đại Thanh thời hiến lịch* này trong thư phòng. Bộ lịch thư này đã làm xong hơn mười năm, tại sao lúc bấy giờ mọi người không nói là sai? Bấy giờ tranh cãi với y không được, lại muốn tính nợ cũ với y phải không ? Như vậy không công bằng đâu. Ngao Bái ngầm nghĩ thấy không sai, bèn không giết mà giam y vào ngục. Chuyện này về sau ta cũng quên đi. Gần đây Nam Hoài Nhân nói tới, ta mới hạ chỉ tha y ra”.

Vì Tiểu Bảo nói “Để nô tài đi bảo y dụng tâm, làm một bộ *Đại Thanh vạn niên lịch*”.

Khang Hy cười vài tiếng, rồi lập tức nghiêm trang nói “Ta đọc sử sách các triều trước, phàm là người yêu thương bách tính thì nhất định sẽ được hưởng quốc lâu dài, nếu không thì cho dù nói những diễm tốt diễm lành cũng có ích gì ? Từ xưa đến nay, người người đều gọi hoàng đế là Vạn tuế, thật ra dùng nói là muôn tuổi, mà các hoàng đế sống được một trăm tuổi cũng chưa từng có. Cái gì mà Vạn tuế vô cương đều là lời nói bịa đặt để lừa người. Phụ hoàng khấn khấn đinh ninh dặn dò, muốn ta tuân theo lời huấn dụ Vĩnh bất gia phú, ta ngầm nghĩ thấy chỉ có tuân theo bốn chữ ấy thì giang sơn của chúng

ta mới bền vững được. Cái gì mà đại pháo của người Tây dương, binh mã của Ngô Tam Quế, đều không đáng ngại”.

Vi Tiểu Bảo không hiểu đạo lý lớn về việc trị nước, chỉ vâng dạ khen ngợi, lấy ra bộ *Tứ thập nhị chương kinh* của đạo Chánh Lam kỳ chỗ Ngô Tam Quế, hai tay dâng lên, nói “Hoàng thượng, bộ kinh thư này quả nhiên bị lão tiểu tử Ngô Tam Quế nuốt mất, nô tài thấy được trong thư phòng của y, bèn tiện tay dắt dê, vật về chủ cũ cho y”.

Khang Hy cả mừng, nói “Tốt lắm, tốt lắm. Thái hậu vẫn thường nghĩ tới chuyện này. Ta đem tới dâng cho lão nhân gia người, đem ra Thái miếu thiêu hóa, bất kể bên trong có bí mật gì thì từ nay cũng không ai biết được”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người đốt rất hay! Cái đó gọi là Hủy thân xóa vết. Chuyện ta lấy trộm mớ da dê vụn trong sách, cũng vĩnh viễn không bao giờ bị phát giác”.

Y trở về phủ Tử tước của mình, sau khi trời tối, bèn đóng cửa lại, lấy cái gói da dê vụn ra, gọi Song Nhi qua nói “Có một công phu già gạo bằng sức nước, người làm cho ta”, rồi sai nàng chấp mấy ngàn mảnh da dê trở lại như cũ. Song Nhi bò ra bàn, từ từ so sánh vết cắt, ước ước từng mảnh từng mảnh vào nhau. Nhưng mấy ngàn mảnh da dê trộn thành một đồng, muốn chấp lại hình dáng ban đầu, quả thật đâu phải chuyện dễ? Vi Tiểu Bảo lúc đầu ngồi cạnh bàn, đưa ra chủ ý, lấy bên này một mảnh, nhặt bên kia một mảnh, giúp nàng chấp lại. Nhưng làm suốt nửa ngày cũng tìm không ra được hai mảnh ăn khớp với nhau, rất là cụt hứng, bèn bỏ đi ngủ.

Hôm sau tỉnh dậy, chỉ thấy trong phòng bên cạnh vẫn còn ánh nến, Song Nhi tay cầm một mảnh da đang ngẩn ra ngẫm nghĩ. Vì Tiểu Bảo bước tới sau lưng nàng, òa một tiếng lớn. Song Nhi giật mình nhảy dựng lên, cười nói “Người thức dậy rồi à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Mớ da dê này thật hành hạ người ta quá khổ, ta lại không gấp gì, cả đêm cô không ngủ sao? Mau đi ngủ đi!”. Song Nhi nói “Được, để ta thu dọn đã”.

Vì Tiểu Bảo thấy trên bàn có một tấm vải trắng trên dùng kim khâu găm mười một mười hai mảnh da, liền với nhau thành một mảng, hoàn toàn ăn khớp, mừng rỡ nói “Cô đã tìm được khá nhiều rồi đấy”. Song Nhi nói “Chỉ là bắt đầu rất khó, bây giờ ta đã minh bạch được một vài đạo lý, trở đi sẽ chấp được nhanh hơn”, rồi cẩn thận cho mớ da dê vào gói vải dầu, cả tấm vải trắng kia cũng cho vào một cái rương khóa lại.

Vì Tiểu Bảo nói “Mớ da dê này rất có ích, ngàn vạn lần không thể để người ngoài lấy trộm”. Song Nhi nói “Suốt ngày ta ở đây, không rời ra một bước là được. Chỉ sợ lúc ngủ thì xảy ra chuyện”, Vì Tiểu Bảo nói “Không sao, để ta điều một tiểu đội quân sĩ Kiều kỵ doanh tới canh giữ bên ngoài, bảo vệ cho cô”, Song Nhi mỉm cười nói “Vậy thì yên tâm rồi”.

Vì Tiểu Bảo thấy hai mắt nàng thoáng tia máu đỏ, đủ thấy đêm qua đã rất mệt mỏi, trong lòng thương xót, nói “Mau đi ngủ đi, ta bế cô lên giường”, Song Nhi then đỏ bừng mặt, xua tay lia lịa, nói “Không, không, không được”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Có gì mà không được, cô làm việc giúp ta, vất vả suốt đêm, ta bế cô lên giường thì

có hề gì?”, nói xong đưa tay ra định ôm, Song Nhi cười sắc lên, luôn ra khỏi tay y.

Vi Tiểu Bảo ôm mấy lần đều hụt, biết công phu khinh công của mình còn thua xa nàng, trong lòng hơi chán nản, thở dài một tiếng ngồi xuống ghế. Song Nhi cười hề hề bước tới gần, nói “Để ta hầu người rửa mặt ăn sáng rồi sẽ đi ngủ”, Vi Tiểu Bảo lắc đầu không đáp. Song Nhi thấy y không vui, trong lòng áy náy, hạ giọng nói “Tuồng công, người... người giận rồi à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Không phải là giận, khinh công của ta quá kém, sư phụ dạy rất nhiều pháp môn mà ta vẫn không học được. Ngay cả một tiểu cô nương như cô cũng không bắt được, thì có tác dụng cái rắm gì?”. Song Nhi mỉm cười nói “Người muốn ôm tôi, thì tự nhiên là tôi phải liều mạng chạy trốn”. Vi Tiểu Bảo đột nhiên nhảy bật lên, la lớn “Ta không bắt được cô không xong”. Y dang hai tay ra nhảy xổ vào nàng. Song Nhi cười khanh khách, nghiêng người tránh qua, Vi Tiểu Bảo làm như chụp về bên trái, đợi nàng tránh qua bên phải, bèn vươn tay túm vạt áo nàng. Song Nhi la lên một tiếng, sợ bị y giật rách áo, không dám dùng sức giãy giụa nữa.

Vi Tiểu Bảo hai tay ôm chặt hông nàng, Song Nhi chỉ cười hì hì. Vi Tiểu Bảo tay phải đỡ khuỷu chân nàng, bế nàng nằm ngang, đặt lên trên giường. Song Nhi mặt mũi đỏ bừng, kêu lên “Tuồng công, người... người...”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta thế nào?”, kéo chân phủ lên người nàng, khom người hôn khẽ lên má nàng một cái, cười nói “Nhắm mắt lại, ngủ đi”. Kế quay người

bước ra khỏi phòng, cài cửa lại, nghĩ thầm “Con a đầu này sợ mình tức giận, nên cố ý để mình bắt được”. Y trở ra đại sảnh, sai thân binh đi truyền lệnh, điều một tiểu đội quân sĩ Kiêu ky doanh tới canh giữ ngoài phòng mình.

Trong mấy hôm ấy y đem những vàng bạc lễ vật từ Vân Nam mang về chia ra đưa tới phi tần, vương công đại thần, thái giám, thị vệ trong cung, trong lòng tính toán “Nếu nói của Ngô Tam Quế tặng thì lại khiến người ta nhận ân tình của lão tiểu tử ấy, chẳng bằng để lão tử tự làm người tốt”, lúc ấy mấy mươi vạn lượng bạc của Ngô Tam Quế đều trở thành quà biếu của Khâm sai đại thần Đô thống Kiêu ky doanh Vi Tiểu Bảo. Người nhận lễ tự nhiên là khen ngợi âm lên. Trong cung trong triều đều nói hoàng thượng đúng là bậc thánh minh, đề bạt được vị Đô thống thiếu niên tinh minh tài cán này, làm quan rất đắc thế.

Trong mấy hôm ấy, Song Nhi hàng ngày đều chấp các mảnh da dê vụn, mỗi khi tìm được một mảnh ăn khớp không sai, thì dùng kim khâu găm lên. Vi Tiểu Bảo mỗi chiều tới nhìn, thấy tấm bản đồ cứ càng ngày càng to thêm, trên đó quả nhiên là vẽ địa hình sông núi, ghi chú bằng chữ cong cong queo queo. Song Nhi nói “Đây là chữ ngoại quốc, ta không biết chữ nào”, Vi Tiểu Bảo ở trong doanh đã lâu, biết ngay đó là chữ Mãn Châu, nhưng dù sao thì chữ Hán y cũng không biết, nên trong đó viết chữ gì y cũng không quan tâm.

Đến chiều hôm thứ mười tám, Vi Tiểu Bảo trở về phòng, chỉ thấy Song Nhi mặt mày vui vẻ, y đưa tay sờ sờ cầm nàng, hỏi “Có chuyện gì mà vui vẻ thế?”, Song Nhi cười nói “Tuống công, người đoán thử xem”.

Đêm trước lúc sắp đi ngủ, Vi Tiểu Bảo thấy chỉ còn thừa hai ba trăm mảnh da dê chưa chấp được. Loại công phu tỉ mỉ này, mỗi khi chấp được một mảnh ăn khóp thì trở đi càng lúc càng nhanh hơn. Y đoán Song Nhi đã chấp được toàn bộ bản đồ nên mới hân hoan như thế, liền cười nói “Để ta đoán xem nhé. Hà, nhất định là cô đã làm mấy cái bánh ú Hồ Châu cho ta ăn”. Song Nhi lắc đầu nói “Không phải”.

Vi Tiểu Bảo nói “Cô nhặt được một món bảo bối dưới đất à?”, Song Nhi nói “Không phải”. Vi Tiểu Bảo nói “Nghĩa huynh của cô ở Quảng Đông gửi cái gì đẹp cho cô phải không?”, Song Nhi nói “Không phải, đường xá xa xôi như thế, lại gửi cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tam thiếu nữ Trang gia gửi thư tới phải không?”, Song Nhi lắc lắc đầu, khẽ nhướn mày lên, hạ giọng nói “Không có, không biết bọn tam thiếu nữ Trang gia có khỏe không, tôi thường nghĩ tới họ”. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ta biết rồi, hôm nay là sinh nhật của cô”, Song Nhi mỉm cười nói “Không phải đâu, sinh nhật của tôi không phải là hôm nay”. Vi Tiểu Bảo nói “Vậy là hôm nào?”, Song Nhi nói “Là ngày mười...” đột nhiên đỏ bừng mặt, nói “Tôi quên rồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Cô lừa người ta, sinh nhật của mình làm sao quên được? Đúng rồi, đúng rồi. Nhất định là chuyện này rồi, là một hòa thượng bằng hữu của cô ở chùa Thiếu Lâm tới thăm”. Song Nhi cười sắc lên, lắc đầu lia lịa, nói “Tướng công thật khéo nói đùa, tôi làm gì có bằng hữu là hòa thượng chùa Thiếu Lâm? Chỉ có người mới có thôi”.

Vi Tiểu Bảo gãi gãi đầu, ngẫm nghĩ rồi nói “Cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải, thật khó đoán

quá. Ta vốn định đoán là có phải cô đã chấp xong bản đồ hay không. Có điều tối hôm qua thấy còn tới hai ba trăm mảnh, ít nhất cũng phải mất năm sáu ngày nữa”. Song Nhi hai mắt ánh lên nét vui vẻ, cười khê nói “Thế nếu hôm nay chấp xong rồi thì sao?”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Cô lừa người ta, ta không tin”. Song Nhi nói “Tuống công, người tới mà xem, đây là cái gì?”.

Vi Tiểu Bảo theo nàng bước tới cạnh bàn, chỉ thấy trên tấm vải trắng găm mấy ngàn chiếc kim khâu, mấy ngàn mảnh da dê vụn đã chấp thành một tấm bản đồ nguyên vẹn, khó mà chấp mấy ngàn mảnh da lại hoàn chỉnh như vậy, đã không thừa mảnh nào, cũng không thiếu mảnh nào.

Vi Tiểu Bảo la lớn một tiếng, vươn tay ôm Song Nhi kêu lên “Đại công cáo thành, hôn một cái”, nói xong hôn lên môi nàng, Song Nhi xấu hổ đỏ bừng mặt, quay đầu đi, Vi Tiểu Bảo hôn lên vành tai nàng, Song Nhi chỉ cảm thấy toàn thân nhũn ra, hoảng sợ kêu lên “Không, không được!”.

Vi Tiểu Bảo cười cười buông nàng ra, nắm tay nàng cùng đứng sững vai nhìn tấm bản đồ, không ngừng tắc lưỡi khen ngợi, nói “Song Nhi, nếu không phải là cô làm giúp ta chuyện này, bảo ta phải tự làm lấy, thì không biết là ba năm thêm sáu tháng đã chấp được chưa”. Song Nhi nói “Người có bao nhiêu việc lớn phải làm, thì giờ đâu mà đi làm loại công phu ngốc này?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ái chà, đây mà là công phu ngốc à? Đây là công phu nhất thiên hạ đấy”. Song Nhi nghe y khen ngợi, vô cùng vui sướng.

Vi Tiểu Bảo chỉ lên tám bản đồ, nói “Đây là núi cao, đây là sông lớn”, rồi chỉ vào tám hình tròn nhỏ tô màu chum lại ở chỗ quanh của một dòng sông lớn, nói “Cả tám bản đồ này đều vẽ bằng mực đen, mà tám hình tròn này thì có màu đỏ, màu trắng, màu vàng, màu lam, lại có màu vàng viền đỏ nữa. A, đúng rồi, đây là Bát kỳ Mãn Châu. Chỗ tám hình tròn nhỏ này nhất định có điều kỳ lạ. Chỉ không biết đây là núi gì sông gì”.

Song Nhi lấy ra một tập giấy, tất cả hơn ba mươi tờ, đều viết văn tự Mãn Châu cong cong queo queo đưa Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nói “Đây là cái gì ? Là ai viết thế?”. Song Nhi nói “Là tôi viết”. Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nói “Té ra cô biết chữ Mãn Châu, mà mấy hôm trước còn lừa ta”, rồi dang hai tay làm ra vẻ như định ôm, Song Nhi vội tránh ra, cười nói “Không phải lừa người, tôi không biết chữ Mãn Châu, đây là đặt giấy lên trên bản đồ, từng nét từng nét tô lại thôi”.

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Diệu kế, diệu kế, để ta cầm đi gọi sư gia người Mãn Châu đọc, giải thích bằng chữ Trung Quốc chúng ta là biết trong bản đồ viết những gì, Song Nhi ngoan, Song Nhi bảo bối, cô thật cẩn thận, biết tám bản đồ này có quan hệ trọng đại nên chia viết những chữ Mãn Châu ra mấy mươi tờ giấy. Ta chia ra hỏi mọi người, thì không để lộ bí mật”.

Song Nhi mỉm cười nói “Tuớng công tốt, tuớng công thông minh, người vừa nhìn thấy là hiểu ngay dụng ý của tôi”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đại công cáo thành, hôn một cái”. Song Nhi vừa nghe thấy, quay người nhảy ra, chạy ra khỏi phòng.

Vi Tiểu Bảo tới đại sảnh, sai thân binh đi gọi một viên Bút thiếp thức Mãn Châu trong Kiêu kỵ doanh tới, lấy một tờ giấy ra, hỏi y những chữ Mãn Châu này có nghĩa là gì.

Viên Bút thiếp thức nói “Bẩm Đô thống đại nhân, đây là sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, sông Tinh Kỳ Lý, núi Hô Mã Nhĩ Oa Tập, đều là địa danh Mãn Châu chúng ta ngoài cửa quan”, Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì mà sông Ky Lý Cô Lô, núi Hô Nhĩ Má (*), khó nghe như thế”. Viên Bút thiếp thức nói “Bẩm Đô thống đại nhân, sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, sông Tinh Kỳ Lý, núi Hô Mã Nhĩ Oa Tập, đều là địa danh Mãn Châu, sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, sông Tinh Kỳ Lý, núi Hô Mã Nhĩ Oa Tập, đều là danh sơn đại xuyên Mãn Châu chúng ta”, Vi Tiểu Bảo nói “Đó là ở chỗ nào?”. Viên Bút thiếp thức nói “Bẩm Đô thống đại nhân, đều ở vùng cực bắc Quan ngoại”.

(*) Ở đây có chỗ chơi chữ không dịch được. Vi Tiểu Bảo nghe mấy chữ Hô Mã Nhĩ Oa Tập ra Hô Nhĩ Má, trong tiếng Trung Quốc có nghĩa là “Gọi mẹ mày”, trở xuống cũng có vài trường hợp tương tự (ND).

Vi Tiểu Bảo trong lòng mừng thầm “Phải rồi, đây quả nhiên là chỗ cất giấu bảo vật của người Mãn Châu. Họ chôn châu báu ra Quan ngoại, nhất định phải giấu càng xa càng tốt”, bèn nói “Người đem những sông Kỳ Lý Cô Lô, núi Hô Nhĩ Má dịch hết ra chữ Hán đi”. Viên Bút thiếp thức theo lời ngồi viết.

Vi Tiểu Bảo lại lấy ra một tờ giấy khác, hỏi “Còn đây lại là sông gì, núi gì?”. Viên Bút thiếp thức nói “Bẩm Đô thống đại nhân, đây là sông Tây Lý Mộc, núi A Mộc Nhĩ, sông A Mộc Nhĩ”, Vi Tiểu Bảo nói “Con mẹ nó, càng lúc càng kỳ quái. Người không nói bậy đấy chứ? Tên gì tốt không lấy, cái gì mà sông Hy Nhĩ Má, A Má Nhi, A Ba Nhi”.

Viên Bút thiếp thức trên mặt đầy vẻ kinh hoàng, thỉnh an rồi nói “Ty chức không dám nói bậy, trong tiếng Mãn Châu thì những từ ấy có ý nghĩa khác”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, người đem những A Má Nhi, A Ba Nhi, lại cả sông Hy Nhĩ Má viết cả ra bằng chữ Hán đi. Ta sẽ đem đi hỏi người khác, xem người có nói bậy không”, viên Bút thiếp thức nói “Dạ, dạ. Ty chức dẫu có gan to bằng trời cũng không dám nói bậy với Đô thống đại nhân”. Vi Tiểu Bảo nói “Hô, người có gan to bằng trời à?”. Viên Bút thiếp thức nói “Không, không, ty chức nhút nhát như chuột”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Người đâu, đem năm mươi lượng bạc ra đây thưởng cho vị bằng hữu nhút nhát như chuột này. Đây, những sông Hy Nhĩ Má, núi Hy Nhĩ Ba này, người mà đem nói với người ngoài, để ta biết được, sẽ lập tức truy hồi năm mươi lượng bạc này, cả gốc lẫn lãi tất cả là một trăm năm mươi lượng đấy”.

Viên Bút thiếp thúc mừng rỡ quá lòng mong mỏi, lương tháng của y chẳng qua chỉ có mười hai lượng bạc, mà Đô thống đại nhân lại thưởng một lần năm mươi lượng, vội thỉnh an cảm tạ, luôn miệng nói “Ty chúc không dám nói năng bừa bãi”, nghĩ thầm “Tiền gốc năm mươi lượng, tiền lãi lại đòi một trăm lượng, mẹ ơi, lãi nặng thật, có giết chết mình cũng không trả nổi”.

Trong mấy hôm đó, Vi Tiểu Bảo đã hỏi được bảy tám mươi địa danh, cắm vào so với trên bản đồ, té ra tám hình tròn nhỏ bốn màu kia là ở phía bắc Hắc Long Giang, đúng ở chỗ hợp lưu của sông A Mục Nhĩ và sông Hắc Long Giang, ở phía bắc núi Hô Mã Nhĩ Oa Tập, phía tây bắc núi A Mục Sơn. Chỗ tám hình tròn nhỏ có viết hai chữ Mãn Châu màu vàng, dịch ra chữ Hán là ba chữ “Lộc Đình sơn”.

Vi Tiểu Bảo nhớ kỹ bản đồ và địa danh, bảo Song Nhi nhớ giúp mình, nghĩ thầm mớ da dê này mà bị người ta cướp đi thì không khỏi bị tiết lộ bí mật, lúc ấy bèn đốt một lò lửa, đốt hết tất cả. Nhìn thấy lửa cháy bùng bùng, trong lòng nói không hết nỗi vui mừng, nghĩ thầm “Su phụ bảo mình chia làm mấy gói cất ở mấy chỗ khác nhau, nhưng biết đâu vẫn bị người ta lấy trộm. Bây giờ cất trong lòng mình, cho dù có mổ bụng mình ra cũng không tìm được tấm bản đồ này nữa. Có điều cái bụng này tự nhiên không thể mổ được”.

Vừa quay lại, thấy ánh lửa chiếu lên mặt Song Nhi, ửng hồng rất xinh đẹp, trong lòng khen thầm “Tiểu Song Nhi của mình đẹp thật”. Song Nhi bị y nhìn cũng hơi

xấu hổ, liền cúi đầu xuống. Vi Tiểu Bảo nói “Song Nhi ngoan, bản đồ chúng ta đã chấp được rồi, địa danh cũng đã tra hỏi được rồi, cái gì mà núi Hy Nhĩ Má, sông Hy Nhĩ Ba cũng đều nhớ cả trong lòng rồi, như vậy có tính là đại công cáo thành chưa?”. Song Nhi vội vàng nhảy bật lên, cười nói “Không, không, chưa... chưa đâu”, Vi Tiểu Bảo nói “Sao lại chưa?”. Song Nhi cười cướp đường chạy ra cửa, nói “Tôi không biết”.

Vi Tiểu Bảo đuổi theo, cười nói “Cô không biết, nhưng ta biết”. Chợt thấy một tên thân binh vội vã đi tới, nói “Bẩm Đô thống, hoàng thượng truyền triệu, gọi người vào ngay”. Vi Tiểu Bảo quay lại làm vẻ mặt nhát ma với Song Nhi, rồi ra cửa vào cung.

Thấy ở cửa cung bày nghi vệ, xa giá của Khang Hy đang từ trong cung đi ra. Vi Tiểu Bảo đi vòng ra phía sau đội nghi trượng, quỳ xuống cạnh đường dập đầu. Khang Hy thấy y, mỉm cười nói “Tiểu Quế tử, đi theo ta xem người ngoại quốc bắn thử pháo”, Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Hay quá, đại pháo chế tạo nhanh thật”.

Đoàn người tới pháo xưởng ở cửa Tả An, Nam Hoài Nhân và Thang Nhược Vọng đã từ xa quỳ xuống bên đường đón tiếp xa giá. Khang Hy nói “Đứng lên đi. đứng lên đi, đại pháo ở đâu?”. Nam Hoài Nhân nói “Bẩm hoàng thượng, đại pháo ở ngoài thành, kính mời hoàng thượng dời giá tới ngự lãm”. Khang Hy nói “Được!”, rồi bước xuống xe, bọn thị vệ xúm xít chung quanh, ra cửa An Tả, chỉ thấy ba khẩu đại pháo xếp thành một hàng.

Khang Hy bước tới gần, thấy ba khẩu đại pháo đen nhánh, thân pháo rất to, bánh xe, bệ pháo đều chế tạo rất chắc chắn, trong lòng rất mừng, nói “Tốt lắm, chúng ta bắn thử vài phát”. Nam Hoài Nhân đích thân nhồi thuốc đạn vào, dùng que sắt nhồi chặt, nhét một viên đạn cho vào nòng pháo, quay lại nói “Bắn hoàng thượng, một phát đạn này có thể bắn đi một dặm rưỡi, đích bắn ở chỗ kia”. Khang Hy nhìn theo tay chỉ, thấy cách đó khoảng một dặm rưỡi có mười cái ụ đất xếp thành một hàng, bèn gật đầu nói “Được, người bắn đi”. Nam Hoài Nhân nói “Xin hoàng thượng đòi giá ra ngoài mười trượng cho thật an toàn”. Khang Hy cười khê một tiếng, lui lại tránh ra.

Vi Tiểu Bảo khoe khoang hăng hái, nói “Phát pháo đầu tiên này, xin để nô tài bắn”. Khang Hy gật gù đầu. Vi Tiểu Bảo bước tới cạnh khẩu pháo, nói với Nam Hoài Nhân “Lão huynh người ngoại quốc, người ngắm cho đúng đi, ta sẽ điểm hỏa”. Nam Hoài Nhân đã chỉnh nòng pháo cao thấp cho thật chuẩn, lúc ấy lại chỉnh lại lần nữa. Vi Tiểu Bảo đón lấy bó đuốc, châm vào ngòi nổ, rồi vội vàng nhảy tránh ra, vút bó đuốc xuống, dựa hai tay nút chặt lỗ tai.

Chỉ thấy ánh lửa chớp lên, một tiếng nổ rền trời, khói đen mù mịt, cái ụ đất xa xa bị bắn vỡ toang, một cột lửa bốc thẳng lên trời. Nguyên là trong cái ụ đất ấy có đặt khá nhiều thuốc súng, đạn pháo bắn vào, lập tức bốc cháy, lại càng thể hiện rõ uy thế kinh người.

Đám quân sĩ đồng thanh reo hò, quay về phía Khang Hy kêu lớn “Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”.

Ba khẩu đại pháo thay phiên bắn ra, tất cả mười phát, bắn trúng bảy cái ụ đất, còn ba cái ụ kia thì suýt bắn trúng.

Khang Hy mười phần hoan hỷ, khen ngợi Nam Hoài Nhân và Thang Nhược Vọng, lập tức thăng Nam Hoài Nhân làm Giám chính Khâm thiên giám. Thang Nhược Vọng nguyên là Thái thường tự khanh gia Thông chính sứ, hiệu là “Thông huyền giáo sư”, bị Ngao Bái cách chức, Khang Hy hạ chỉ cho khôi phục nguyên hàm, đổi hiệu thành “Thông vi giáo sư”. Khang Hy tên Huyền Hoa, chữ Huyền vì kiêng húy không thể dùng nữa. Ba khẩu đại pháo thì ban tên là Thần Vũ đại pháo.

Trở về tới cung, Khang Hy bảo Vi Tiểu Bảo cùng vào thư phòng, cười hề hề nói “Tiểu Quế tử, chúng ta đêm ngày chế tạo, đúc ra vài trăm khẩu Thần Vũ đại pháo, dàn thành một hàng, nhắm vào lão tiểu tử Ngô Tam Quế bắn luôn con mẹ nó, người nói y có tạo phản được nữa không?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Hoàng thượng thần cơ diệu toán, vốn cho dù không có Thần Vũ đại pháo thì lão tiểu tử Ngô Tam Quế cũng đưa tay ra là bắt được. Chỉ có điều có thêm Thần Vũ đại pháo thì đúng là như... như... như rồng thêm cánh”. Y vốn định nói “Như hổ thêm cánh” nhưng vừa xoay chuyển ý nghĩ, thấy ví hoàng đế với cọp thì không cung kính lắm. Khang Hy cười nói “Câu ấy của người thật không có học vấn. Rồng bay trên trời, cần gì phải có cánh nữa?”, Vi Tiểu Bảo cười nói “Dạ, dạ. Nhưng cho dù không có đại pháo, hoàng thượng cũng không sợ Ngô Tam Quế”.

Khang Hy cười nói “Người biết ăn nói đấy”, chột cau mày, nói “Nói tới đây ta lại nhớ tới một chuyện. Ngô Tam Quế câu kết với Mông Cổ, Tây Tạng và nước La Sát, lại thêm Thần Long giáo. Con đi già thái hậu giả đại nghịch bất đạo kia chính là người của Thần Long giáo phái tới làm uế loạn cung cấm, có phải không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế”. Khang Hy nói “Đứa phản nghịch ấy nếu không bắt về róc xương lột da, thì làm sao trả cái hận mẫu hậu bị hại, rửa cái nhục thái hậu bị nhốt?”, nói tới đó nghiêng răng nghiêng lợi, vô cùng căm giận.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lời của hoàng thượng là muốn mình đi bắt con đi già đây, con đi già ở chung một chỗ với gã Sáu đầu đà vừa lùn vừa mập, bây giờ không biết đang ở đâu, muốn bắt được thì quả rất không dễ”, trong lòng ngần ngại, không dám lên tiếng.

Quả nhiên Khang Hy nói “Tiểu Quế tử, chuyện này muôn phần bí mật, ngoài việc phái người đi làm, thật không thể phái ai khác”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng. Chỉ không biết con đi già trốn ở đâu. Gã gian phu như một quả cầu thịt của thị xem ra biết sử dụng yêu pháp”.

Khang Hy nói “Nếu con đi già trốn núp trong núi sâu rừng hoang thì muốn tìm thị quả nhiên không dễ, có điều cũng có manh mối có thể tìm được. Người mang theo nhân mã, trước hết cứ tới tiêu diệt Thần Long giáo, bắt hết bọn dư đảng tà giáo, khảo vấn từng tên thì có quá nửa là sẽ hỏi ra nơi hạ lạc của con đi già”. Thấy Vi Tiểu Bảo có vẻ khó khăn, bèn nói “Ta cũng biết chuyện này như tìm kim đáy bể, rất không dễ làm. Có điều người

một là có tài năng, hai là một viên phúc tướng, chuyện mà người khác mười phần bó tay cứ tới tay người là mã đáo công thành. Ta cũng không ra hạn cho người, cứ phái người ra Quan ngoại làm vài việc. Người tới Quan ngoại rồi, điều động nhân mã ở Thuận Thiên, tìm cơ hội tới đánh đảo Thần Long”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hoàng đế đang vỗ mông ngựa mình. Chuyện này không đáp ứng cũng không được”, bèn nói “Phúc khí của nô tài đều là hoàng thượng ban cho, hoàng thượng đặc biệt ban nhiều ân điển cho ta, phúc phận của ta tự nhiên là lớn. Chỉ mong lần này lại nhờ được hồng phúc của hoàng thượng, bắt được con đi già”.

Khang Hy nghe y chịu đi, trong lòng rất mừng, vỗ vai y nói “Báo thù rửa hận tuy là việc lớn, nhưng so với việc an nguy của quốc gia xã tắc lại là rất nhỏ. Bắt được con đi già cố nhiên là rất tốt, nhưng việc quan trọng hàng đầu là phải phá được đảo Thần Long. Tiểu Quế tử, Quan ngoại là nơi phát phúc long hung của Đại Thanh ta, Thần Long giáo cọt nhìn chăm chăm bên cạnh, nếu họ liên thủ với người La Sát chiếm được Quan ngoại, thì Đại Thanh sẽ mất nơi căn bản. Người phá được đảo Thần Long, cũng giống như chặt được năm ngón tay của người nước La Sát xòe ra”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đúng thế”, đột nhiên cao giọng kêu lên “A la minh, cô lô hô !” rồi giơ tay phải ra, không ngừng xua rối lên. Khang Hy cười nói “Làm cái gì thế?”, Vi Tiểu Bảo nói “Nước La Sát bị chặt đứt năm ngón tay, tự nhiên đau quá phải la lên bằng tiếng La Sát”.

Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Ta thắng người làm Nhất đẳng tử tước, lại thưởng người danh hiệu Ba đồ lỗ, điều động binh mã trú phòng ở phủ Phụng Thiên đi tiêu diệt bọn phản nghịch trên đảo Thần Long”.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống tạ ơn, nói “Chúc quan của nô tài càng lớn thì phúc phận càng lớn”.

Khang Hy nói “Chuyện này không thể mở cờ giống trống, đề phòng bọn Ngô Tam Quế, Thượng Khả Hỷ được tin, trong lòng bất an, lại tạo phản sớm. Phải làm sao thần không hay quỷ không biết, đột nhiên tiêu diệt Thần Long giáo. Thôi thế này, ta công khai phái người làm Khâm sai đại thần tới núi Trường Bạch tế trời. Núi Trường Bạch là thánh địa của viễn tổ họ Ái La Giác Tân ta giáng sinh, ta phái người đi tế tự, sẽ không ai nghi ngờ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng thần cơ diệu toán, giáo chủ Thần Long giáo thọ sát ngang trùng”. Khang Hy hỏi “Cái gì mà thọ sát ngang trùng?”, Vi Tiểu Bảo nói “Tuổi thọ của gã giáo chủ ấy chẳng qua chỉ sát ngang một con sâu, không còn sống được bao lâu nữa đâu”.

Trước mặt Khang Hy thì y phải vâng dạ làm chuyện ấy, nhưng nghĩ tới Hồng giáo chủ Thần Long giáo võ công trác tuyệt, cao thủ trong giáo như mây, mình mang một nhóm quân chỉ biết múa đao bắn tên tới tấn công đảo Thần Long, thì Vi Tiểu Bảo có quá nửa là “Thọ sát ngang trùng”.

Ra khỏi cung, y phiền muộn không vui, chợt xoay chuyển ý nghĩ “Đảo Thần Long thì lão tử nhất định

không đi, Tiểu Huyền tử có đối xử với mình tốt hơn cũng không thể vì y mà mất mạng. Quan chức của mình đã tới tận cùng rồi, chẳng bằng sau khi tới Quan ngoại, cứ thừa cơ tới núi Lộc Đình phía bắc Hắc Long Giang đào kho tàng lên, phát tài một chuyến lớn, rồi rón rén tới Vân Nam cưới A Kha về, từ đó ẩn núp luôn, hàng ngày đánh bạc nghe hát, há không thanh thoi khoái lạc sao?”, nghĩ tới đó, nổi phiền muộn vui đi, nghĩ thầm “Gặp trận bỏ chạy, tuy nói không có gì vinh dự, lại phụ sự ủy thác của Tiểu Huyền tử, nhưng tính mạng là chuyện quan trọng, há lại có thể đùa à? Đào được kho tàng rồi, không đào đứt long mạch của người Mãn Châu, cũng đã là rất tốt với Tiểu Huyền tử rồi”.

Hôm sau ra triều, Khang Hy ban chỉ dụ, thăng quan cho Vi Tiểu Bảo, lại phái y đi núi Trường Bạch tế trời.

Sau khi tan triều, vương công đại thần nhao nhao chúc mừng. Sách Ngạch Đồ giao tình với y khác hẳn mọi người, đặc biệt tới phủ Tử tước trò chuyện, thấy y có vẻ chán nản, bèn nói “Huynh đệ, đi núi Trường Bạch tế trời đương nhiên không phải là việc sai sử gì béo bở, so với việc đi Vân Nam gõ cái ống tre Bình Tây vương phủ thì khác nhau một trời một vực, cũng chẳng trách gì người không mấy vui vẻ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Không giấu gì đại ca, huynh đệ là người phương nam, trước nay rất sợ lạnh, vừa nghĩ tới Quan ngoại trời băng đất tuyết, lần này sẽ gặp lạnh phát run, tối nay không đốt một cái lò sưởi lớn sưởi ấm một lúc không xong”.

Sách Ngạch Đồ hô hô cười rộ, an ủi “Chuyện đó không cần lo, ta trở về sẽ đưa tới một chiếc áo hỏa điều cho

huynh đệ chống rét. Trong kiệu ấm đốt thêm mấy cái lò sưởi, cũng không lạnh gì lắm đâu. Huynh đệ, đi sai sứ tới Quan ngoại, vẫn có thể phát tài đấy”.

Vi Tiểu Bảo nói “Té ra ở vùng Liêu Đông lạnh rụng mũi cũng có thể phát tài, còn muốn thỉnh giáo đại ca”. Sách Ngạch Đồ nói “Ở Liêu Đông bọn ta có ba bảo bối..”. Vi Tiểu Bảo nói “Hay đấy, có ba bảo bối, lấy được một món cũng kể như là tiền hoa sai”, Sách Ngạch Đồ cười nói “Liêu Đông bọn ta có một câu nói, huynh đệ nghe chưa? Câu ấy là Quan Đông có tam bảo, Nhân sâm Điều cầu Ô lập thảo”. Vi Tiểu Bảo nói “Câu ấy thì chưa nghe, Nhân sâm và da điều đều là vật quý trọng, còn cỏ ô lập là bảo bối gì thế?”. Sách Ngạch Đồ nói “Cỏ ô lập là bảo bối của người nghèo. Quan ngoại đến mùa đông, trời lạnh đất giá, người nghèo không có áo da điều mà mặc, không có kiệu ấm mà ngồi, nếu bị lạnh cóng hai chân, thì ai làm phu kiệu cho huynh đệ được? Cỏ ô lập thì khắp vùng Quan Đông đều có, chỉ cần một nắm cỏ ô lập phơi khô giã nát ra, nhét vào trong hài thì vô cùng ấm áp”.

Vi Tiểu Bảo nói “Té ra là thế. Bảo bối cỏ ô lập ấy, chúng ta không dùng cũng được. Nhân sâm thì không ngại gì làm vài mươi gánh, điều cầu cũng cứ mang về vài ngàn tấm, chia cho các bạn bè thân thiết”, Sách Ngạch Đồ hô hô cười rộ.

Đang trò chuyện, thân binh vào báo có Đề đốc Thủy sư Phúc Kiến Thi Lang tới bái phỏng. Vi Tiểu Bảo lập tức nhớ lại lời Trịnh Khắc Sảng nói hôm trước, nói y là cao thủ phái Vũ Di, từng dạy võ công cho Trịnh Khắc Sảng, về sau đầu hàng Đại Thanh, không tìm được biến

sắc, nghĩ thầm hay họ Thi này được Trình Khắc Sảng ủy thác, tới làm khó mình. Phùng Tích Phạm hung dữ lợi hại như thế, họ Thi này cũng quyết không tốt lành gì, bèn nói với thân binh “Y tới đây làm gì? Ta không muốn gặp”. Tên thân binh vâng dạ, bước ra tạ khách. Vì Tiểu Bảo vẫn không yên tâm, nói với một tên thân binh khác “Mau đi gọi A Tam, A Lục lên đây”. A Tam, A Lục là tên giả của Bàn đầu đà và Lục Cao Hiên.

Sách Ngạch Đồ cười nói “Thi Tịnh hải có giao tình thế nào với huynh đệ?”. Vì Tiểu Bảo tâm thần bất định, hỏi “Thi...Thi Tịnh hải cái gì?”. Sách Ngạch Đồ nói “Thi Đề đốc được phong là Tịnh hải tướng quân, Vi huynh đệ không quen y à?”. Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói “Trước nay chưa từng gặp”.

Trong lúc trò chuyện, Bàn đầu đà và Lục Cao Hiên hai người đã tới, đứng sau lưng y. Vì Tiểu Bảo có được hai đại cao thủ này bảo vệ, cũng hơi yên tâm.

Thân binh trở vào sảnh, bưng một cái mâm, nói “Thi tướng quân biếu lễ vật cho Tử tước đại nhân”. Vì Tiểu Bảo thấy trên mâm đặt một cái hộp gấm, trong hộp là một cái chén bạch ngọc, trên chén khắc mấy hàng chữ. Cái chén ngọc mịn màng ôn nhuận, chất ngọc cực tốt, thợ khắc chữ cũng rất tinh xảo, nghĩ thầm “Y tặng lễ vật cho mình thì không phải là tới đối phó với mình, nhưng cũng không thể không đề phòng”.

Sách Ngạch Đồ cười nói “Món lễ vật này không phải nhỏ đâu, lão Thi cũng tốn nhiều tâm huyết lắm đấy”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Cái gì?”. Sách Ngạch Đồ nói “Trên chén ngọc khắc tên húy của lão đệ, còn có bốn chữ Gia phong

tấn tước, dưới khắc Quyển văn sinh Thi Lang kính tặng”. Vì Tiểu Bảo trầm ngâm nói “Người này vốn không quen biết ta, mà khách khí thế này, nhất định không có ý tốt”.

Sách Ngạch Đồ cười nói “Dụng ý của lão Thi không gì rõ ràng hơn. Y dốc lòng muốn đánh Đài Loan, trả thù cho cha mẹ anh em vợ con. Trong mấy năm nay y cứ lằng nhằng với bọn ta, muốn bọn ta tâu với hoàng thượng, vì việc này đã tốn không phải hai mươi vạn lượng thì cũng là mười lăm vạn lượng bạc. Y biết huynh đệ là bề tôi được sủng ái nhất của hoàng thượng, tự nhiên là muốn chạy chọt cửa này”.

Vì Tiểu Bảo trong lòng chột nhẹ nhõm, nói “Té ra là thế. Tại sao y không đánh Đài Loan thì không được?”. Sách Ngạch Đồ nói “Lão Thi vốn là đại tướng bộ hạ của Trịnh Thành Công, về sau Trịnh Thành Công nghi y mưu phản, muốn bắt y, nhưng y trốn được, Trịnh Thành Công tức giận, bắt hết cha mẹ anh em vợ con của y...”, nói tới đó xòe tay phải ra vung về bên trái một cái, ra hiệu chặt đầu, lại nói “Người này rất giỏi thủy chiến, sau khi đầu hàng Đại Thanh, từng đánh nhau một trận với Trịnh Thành Công, lại đánh bại cả Trịnh Thành Công”.

Vì Tiểu Bảo lè lè lưỡi, nói “Ngay cả loại anh hùng hào kiệt như Trịnh Thành Công mà cũng phải thua dưới tay y, thì người này thật không thể không gặp”, bèn nói với thân binh “Nếu Thi tướng quân chưa về thì nói với y ta sẽ ra gặp”, rồi nói với Sách Ngạch Đồ “Đại ca, chúng ta cùng ra gặp y đi”. Y tuy có hai người Bạn Lục bảo vệ, nhưng vẫn lo sợ Thi Lang. Sách Ngạch Đồ là đại thần nhất phẩm trong triều, có y bên cạnh, chắc Thi Lang

không dám công nhiên động võ. Sách Ngạch Đồ cười cười gật đầu, hai người dắt tay nhau bước ra đại sảnh.

Thi Lang ngồi ở chiếc ghế cuối cùng, nghe tiếng bước chân, lập tức đứng lên, thấy hai người trong nội đường bước ra, lập tức bước tới mấy bước thỉnh an, cao giọng nói “Sách đại nhân, Vi đại nhân, ty chúc Thi Lang tham kiến”. Vi Tiểu Bảo chấp tay đáp lễ, cười nói “Không dám. Người là tướng quân, ta chỉ là một viên Đô thống nhỏ mọn, sao lại hành lễ như thế? Mời ngồi, mời ngồi, mọi người đừng khách khí”.

Thi Lang cung cung kính kính nói “Vi đại nhân khiêm cung như thế, thật khiến người ta khâm phục. Vi đại nhân là Nhất đẳng tử tước, tước vị cao hơn ty chúc rất nhiều, huống chi Vi đại nhân thiếu niên phát sớm, chuyện phong công phong hầu chỉ là việc nay mai thôi, không đầy mười năm, nhất định Vi đại nhân sẽ được phong tới tước vương”. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Nếu đúng có ngày như thế, thì xin đa tạ kim khẩu của người”.

Sách Ngạch Đồ cười nói “Lão Thi ở Bắc Kinh mấy năm cũng đã học được lối mồm mép trơn tuột rồi, không giống như lúc đầu mới tới Bắc Kinh, động tới là dắc tội với người ta”. Thi Lang nói “Ty chúc là kẻ vũ phu thô lỗ, không biết quy củ, toàn nhờ các vị đại nhân khoan dung, hiện ty chúc đã sửa bỏ lỗi trước”. Sách Ngạch Đồ cười nói “Người chuyện gì cũng học được, đã biết Vi đại nhân là bề tôi được sủng ái nhất của hoàng thượng, chạy chọt cửa y, còn hơn là tới cầu khẩn hàng chục hàng trăm vị vương công đại thần”.

Thi Lang cung cung kính kính thỉnh an hai người, nói “Toàn nhờ hai vị đại nhân tài bồi, ty chúc vĩnh viễn cảm kích”.

Vì Tiểu Bảo quan sát Thi Lang, thấy y trên dưới năm mươi tuổi, gân cốt rắn chắc, ánh mắt sáng rực, rất tinh anh kiêu hùng, nhưng vẻ mặt tiêu tụy, đầy vẻ phong trần, bèn nói “Thi tướng quân cho ta cái chén ngọc, thật rất quý báu, chỉ có một điều không hay”. Thi Lang vô cùng hoảng sợ, đứng lên nói “Ty chúc hồ đồ, không biết trên cái chén ngọc ấy có tỳ vết gì, xin đại nhân chỉ điểm”. Vì Tiểu Bảo nói “Ty vết thì không có, chỉ là quá quý báu, khi ăn cơm bung trên tay, lúc nào cũng nơm nớp, chỉ sợ hơi không cẩn thận sẽ làm vỡ mất chén, hô hô, hô hô”. Sách Ngạch Đồ hô hô cười rộ, Thi Lang cũng cười gượng mấy tiếng để phụ họa.

Vì Tiểu Bảo hỏi “Thi tướng quân tới Bắc Kinh lúc nào?”. Thi Lang nói “Ty chúc tới Bắc Kinh đã tròn ba năm”. Vì Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi “Thi tướng quân là Đề đốc Thủy sư Phúc Kiến, lại không ở Phúc Kiến cầm quân mà lên Bắc Kinh chơi, vì chuyện gì thế? A, ta biết rồi, nhất định là Thi tướng quân có bà chị nào thân thiết trong Đường tử ở Bắc Kinh, nên không rút ra mà về được”.

Thi Lang nói “Vi đại nhân nói đùa rồi. Hoàng thượng triệu ty chúc lên kinh, hỏi phương lược bình định Đài Loan. Ty chúc nói năng hồ đồ, ứng đối trái chỉ, nên trước nay hoàng thượng không sai bảo gì. Ty chúc ở kinh là để cung kính chờ đợi chỉ ý của hoàng thượng”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tiểu hoàng đế mười phần tinh minh, những đại sự y nghĩ tới trong lòng, ngoài việc tiểu bình Tam phiên chính là làm sao đánh lấy Đài Loan, cho dù ăn nói không hợp ý, nhưng chỉ cần quả thật có biện pháp thì hoàng đế ắt cũng tha thứ, trong này nhất định có nguyên nhân khác”. Nhớ lại lời Sách

Ngạch Đồ nói lúc này, lại nghĩ “Người này đã lập không ít công lao, chắc là mười phần kiêu ngạo, hoàng thượng triệu y tới kinh, y lại chuyên gì cũng không chịu hối lộ, nhất định đã đắc tội với không ít kẻ quyền thế, đến nỗi rất nhiều người cố ý làm khó y”, bèn cười nói “Hoàng thượng vô cùng anh minh, muốn Thi tướng quân chờ chỉ ở kinh, nhất định là có thâm ý khác. Người cũng không cần lo lắng, là thời chưa tới, có lo lắng cũng vô ích”.

Thi Lang đứng lên, nói “Hôm nay đội ơn Vi đại nhân chỉ điểm, phát gai góc cho. Ty chúc trong ba năm nay trong lòng luôn luôn sợ sệt, chỉ sợ xúc phạm tới hoàng thượng, té ra hoàng thượng còn có thâm ý khác, như thế thì ty chúc rất yên tâm. Vi đại nhân một phen mở mang cho, thật là ân đức vô lượng. Hôm nay ty chúc trở về, đã có thể ăn ngon ngủ yên rồi”.

Vi Tiểu Bảo giỏi võ mông ngựa, đối với việc người khác tăng bốc cũng không cho là thật, nhưng nghe người ta phụng thừa, rốt lại cũng vui vẻ, liền nói “Hoàng thượng từng nói một người quá kiêu ngạo thì không dùng được, phải đè nén bớt kiêu khí của y. Đừng nói hoàng thượng không giáng chức quan của người, cho dù đầy người làm quan, giam người vào thiên lao, thì đó cũng là một phen ý tốt tài bồi cho người đấy”. Thi Lang luôn miệng khen phải, không kìm được lòng bàn tay toát mồ hôi.

Sách Ngạch Đồ vượt vượt râu, nói “Đúng đấy, Vi Tước gia nói thật không gì đúng hơn. Ngọc không mài giữa thì không thành được vật quý, cái chén ngọc của người nếu không phải vừa gọt vừa mài, thì chỉ là một khối đá thô tháp, có ích gì đâu?”. Thi Lang ứng tiếng “Dạ, dạ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thị tướng quân, mời ngồi. Nghe nói trước đây ngươi là bộ hạ của Trịnh Thành Công, tại sao lại trở mặt với y?”. Thị Lang nói “Bẩm đại nhân, ty chức vốn là bộ hạ của Trịnh Chi Long cha Trịnh Thành Công, về sau quy thuộc sự thống quản của Trịnh Thành Công. Trịnh Thành Công dấy quân làm phản, ty chức không sáng suốt, trong lúc hồ đồ cũng theo thống sủy làm việc”. Vi Tiểu Bảo nói “Ờ, ngươi phản Thanh phục...”. Y vốn định nói “Ngươi phản Thanh phục Minh, cũng là chuyện phải”, y bình thời tụ họp với huynh đệ trong Thiên địa hội, thuận miệng nói ra, suýt nữa đã để lộ, may là còn kịp thời dừng lại, vội nói “Về sau thế nào?”.

Thị Lang nói “Năm ấy Trịnh Thành Công đánh nhau ở Phúc Kiến, đất căn bản của y là Hạ Môn, quân Đại Thanh đột nhiên dùng kế lạ, chiếm được Hạ Môn. Trịnh Thành Công tiến lui đều không có đường, mười phần thảm hại. Ty chức thật đáng muôn chết, không hiểu rõ nên quy thuận vương sư, lại mang quân đoạt lại Hạ Môn từ tay quân Thanh”. Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì ngươi đã lập được công lớn với Trịnh Thành Công rồi”. Thị Lang nói “Lúc ấy Trịnh Thành Công cũng thăng quan cho ty chức, ban thưởng không ít, nhưng về sau vì một chuyện nhỏ lại trở mặt”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Chuyện gì vậy?”.

Thị Lang nói “Thuộc hạ của ty chức có một tên tiểu hiệu, ty chức phái y đi thám thính quân tình. Không ngờ người này vừa nhát gan, vừa lười biếng, lại ra nơi núi hoang nằm ngủ mấy ngày, rồi trở về bịa chuyện ăn nói bậy bạ một hồi. Ta thấy y nói năng không đúng lắm, bèn hỏi kỹ một phen, tra xét được chân tướng, bèn sai

giam lại, hôm sau sẽ xử chém. Không ngờ tên tiểu hiệu này rất giảo hoạt, nửa đêm trốn ra, chạy tới phủ Trịnh Thành Công, khóc lóc với Đồng phu nhân vợ Trịnh Thành Công, nói ta xử oan cho y. Đồng phu nhân mềm lòng, sai người nài nỉ với ta, muốn ta tha cho tên tiểu hiệu ấy, nói nào là cách thức dùng người là tốt lại không nên lạm sát bộ thuộc, để tướng sĩ khỏi run sợ”.

Vi Tiểu Bảo nghe y nói tới Đồng phu nhân, nhớ tới việc Trần Cận Nam nói Đồng phu nhân yêu thương cháu nội thứ là Trịnh Khắc Sảng, nhiều lần đòi đổi lập y làm thế tử, bất giác khí giận xông lên, chửi “Con đĩ già ấy, chuyện trong quân thì đàn bà biết gì? Con bà nó, chuyện lớn trong thiên hạ đều thất bại trong tay loại con đĩ già này. Bộ tướng phạm quân pháp mà không chém thì mọi người đều phạm quân pháp, làm sao còn có thể đem quân ra trận? Con đĩ già này hồ đồ quá mức, chỉ biết ưa thích bọn mặt trắng”.

Thi Lang không ngờ y nghe chuyện lại phần khái như thế, lập tức nảy lòng tri kỷ, vỗ đùi một cái, nói “Vi đại nhân nói thật không gì đúng hơn. Người cũng đã quen cầm quân, biết quân pháp như son, việc khắc địch chế thắng, toàn nhờ vào hiệu lệnh nghiêm minh thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Lời con đĩ già ấy người không cần đếm xỉa gì tới, cứ bắt tên tiểu hiệu lão hiệu gì đó đem về một đao chém chết là được”. Thi Lang nói “Lúc ấy ty chức cũng nghĩ giống hệt Vi đại nhân. Ta nói với người của Đồng phu nhân phái tới rằng họ Thi là bộ tướng của Quốc tính gia, chỉ vâng tướng lệnh của Quốc tính gia. Ý ta là nói ta không phải là bộ tướng của Đồng phu nhân, có thể không vâng tướng

lệnh của phu nhân". Vi Tiểu Bảo tức tối nói "Đúng lắm, ai mà làm bộ tướng của con đĩ già ấy thì gặp đủ chuyện rủi ro".

Sách Ngạch Đồ và Thi Lang nghe y chửi Đồng phu nhân là "Con đĩ già", đều thấy buồn cười, chứ làm sao biết được là y còn có ý riêng.

Thi Lang nói "Con đĩ... Đồng phu nhân giận lời ty chúc nói, lại phái tên tiểu hiệu kia làm thân binh trong phủ, lại bảo người tới báo tin, nói có bản lĩnh thì bắt tên tiểu hiệu ấy về mà giết. Cũng là ty chúc nhất thời nhin không được, đích thân qua bắt tên tiểu hiệu ấy về, một đao chém đứt đầu y".

Vi Tiểu Bảo vỗ tay khen ngợi "Giết rất hay, giết rất khéo ! Giết sạch sẽ mau lẹ, làm thỏa lòng người".

Thi Lang nói "Ty chúc giết tên tiểu hiệu ấy xong, tự biết gặp tai họa, bèn tới tạ tội với Trịnh Thành Công. Ta nghĩ ta từng lập công lớn, bộ thuộc phạm quân pháp, có giết y cũng không có lỗi gì. Nào ngờ Trịnh Thành Công nghe lời phu nhân, nói ta phạm thượng bất kính, lập tức bắt ta giam lại. Ta nghĩ Quốc tính gia anh hùng khí khái, nhất thời nổi giận giam ta vài ngày, tính ra cũng được. Nào ngờ qua rất lâu, cha và em ta, cả vợ ta đều bị bắt đưa vào nhà lao. Lúc ấy ta mới biết chuyện lớn không hay, Trịnh Thành Công muốn giết ta, bèn nhân lúc người canh gác sơ hở bỏ trốn. Qua không bao lâu thì nghe tin Trịnh Thành Công đã giết sạch cả nhà ta không còn sót người nào".

Vi Tiểu Bảo lắc đầu thở dài, luôn miệng nói "Đều là con đĩ già Đồng phu nhân không tốt".

Thi Lang nghiêng răng nghiêng lợi nói “Trịnh gia với ta thù sâu như biển, chỉ tiếc là Trịnh Thành Công chết sớm quá, mối thù này khó mà báo được. Ty chúc đã lập lời trọng thệ, rốt lại cũng sẽ có một ngày giết chết hết tất cả người nhà Trịnh gia”.

Vi Tiểu Bảo đã biết Trịnh Thành Công làm vương ngoài biển, là một bậc đại anh hùng, nhưng nghe Thi Lang nói muốn giết hết cả nhà họ Trịnh, tự nhiên là kể cả kẻ đại đối đầu của y là Trịnh Khắc Sảng, cảm thấy chí đồng đạo hợp, gật đầu lia lịa, nói “Phải giết chứ, phải giết chứ ! Người mà không trả được mối thù này, thì không phải là anh hùng hảo hán”.

Thi Lang từ khi được Khang Hy triệu lên Bắc Kinh, chỉ gặp được hoàng đế một lần, từ đó nhàn rỗi ở Bắc Kinh, chức quan vẫn là Đề đốc Thủy sư Phúc Kiến, tước vị vẫn là Tịnh Hải tướng quân, vẫn ở Bắc Kinh lĩnh một suất lương sông, không chức không quyền, so với một gã công sai nhỏ trong nha môn phủ Phụng Thiên cũng không có uy thế bằng, y là một hán tử hùng tâm bùng bùng như vậy, tự nhiên bị vây khốn ở thành sâu, giống như con kiến bò trên chảo nóng. Trong ba năm nay, y cứ vài hôm lại tới Binh bộ nghe ngóng. Tặng biếu vận động, đã chi tiền không ít, mấy năm nay số tiền dành dụm được lúc làm quan đều đã đổ vào cái túi không đáy của quan trường Bắc Kinh, nhưng hoàng đế đã không triệu kiến nữa, thượng dụ cho về hồi nhiệm ở Phúc Kiến cũng không biết đến ngày tháng năm nào mới tới tay, về sau nha môn Binh bộ vừa nghe tới tên Thi Lang là đau đầu, y đã tới bước đường cùng, không có tiền để tặng biếu, không ai đếm xỉa tới y nữa. Lúc ấy nghe lời lẽ của Vi Tiểu Bảo mười phần hợp ý, lập

tức cảm thấy có hy vọng sẽ được trở về hồi nhiệm ở Phúc Kiến, trên mặt đầy vẻ hưng phấn.

Sách Ngạch Đồ nói “Thị tướng quân, Trịnh Thành Công giết cả gia đình ngươi, đúng là không nên. Có điều ngươi cũng vì thế mà nhân họa được phúc, bỏ tội theo sáng. Nếu không phải như thế, chỉ e hiện giờ ngươi vẫn còn đang ở Đài Loan kháng cự vương sư, làm việc loạn nghịch tạo phản”.

Thị Lang nói “Sách đại nhân nói rất đúng”.

Vì Tiểu Bảo hỏi “Trịnh Thành Công giết cả gia đình ngươi, ngươi trong lúc tức giận, liền đầu hàng nhà Đại Thanh phải không?”.

Thị Lang nói “Vâng. Tiên đế ơn nặng như núi, ty chúc khởi nghĩa đầu hàng, tiên đế phái ta làm việc ở Phúc Kiến. Ty chúc cảm ơn nghĩa lo báo đáp, hăng hái không tiếc thân, lập được chút công lao, được thăng làm Phó tướng Đồng An Phúc Kiến. Vừa khéo Trịnh Thành Công mang quân tới đánh, ty chúc liều mạng với y, nhờ vào hồng phúc của tiên đế, thu được đại thắng. Tiên đế ra ơn, thăng ta làm Tổng binh Đồng An. Về sau đánh lấy được Hạ Môn, Kim Môn và Ngô Dục, lại liên kết với một đội quân Hồng Mao, ngồi chiến thuyền lớn, dùng hỏa pháo Tây dương đánh cho Trịnh Thành Công cuống cuống tháo chạy, tiên đế bèn thăng ty chúc làm Đề đốc thủy sư Phúc Kiến, lại phong hàm Tĩnh Hải tướng quân. Thật ra ty chúc không có nửa điểm công lao, một là nhờ hoàng thượng Đại Thanh ta phúc phận lớn, hai là nhờ các vị đại nhân trong triều chỉ thị hợp cơ nghi”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Người trước đây ở trong quân của Trịnh Thành Công, lại đánh nhau với y mấy trận ở Phúc Kiến, tự nhiên là biết rõ tình hình Đài Loan. Hoàng thượng triệu người vào hỏi phương lược tấn công Đài Loan, người trả lời thế nào?”.

Thi Lang nói “Ty chúc bầm với hoàng thượng Đài Loan lẻ loi ngoài biển, dễ thủ khó công. Tướng sĩ Đài Loan lại đều là tinh binh năm xưa theo Trịnh Thành Công xông pha trăm trận. Nếu muốn tấn công Đài Loan thì người cầm quân phải được toàn quyền, không có ai cản trở bên trong, được tùy nghi hành sự mới có thể thành công”. Vi Tiểu Bảo nói “Người nói muốn một mình đảm đương mọi mặt, để một mình người phát hiệu thi lệnh phải không?”. Thi Lang nói “Ty chúc không dám cuồng vọng như thế. Có điều tấn công Đài Loan thì phải đánh vào lúc bất ngờ, vào chỗ không đề phòng. Kinh đô và Phúc Kiến cách nhau vài ngàn dặm, nếu gặp cơ hội tốt để tấn công Đài Loan, tâu lên thỉnh thị, chờ đến lúc trong triều phê chuẩn ra lệnh thì biết đâu đã bỏ mất cơ hội rồi. Các tướng ở Đài Loan người khác thì cũng thôi, nhưng có Trần Vĩnh Hoa đa mưu túc trí, lại có Lưu Quốc Hiên kiên dũng thiện chiến, quả thật là đại địch, nếu công nhiên ra quân thì khó nắm chắc phần thắng”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Nói thế cũng đúng. Hoàng thượng vô cùng anh minh, chưa từng trách người nói thế là không đúng. Người còn nói gì nữa?”. Thi Lang nói “Hoàng thượng lại hỏi phương lược tấn công Đài Loan. Ty chúc tâu quân Đài Loan tuy tinh nhuệ, nhưng rất lại quân số không đông, Đại Thanh tấn công Đài Loan thì phải dùng cả hai cách. Bước thứ nhất là dùng kế ly gián,

cho bọn họ nội bộ bất hòa. Tốt nhất là phao tin đồn, nói Trần Vĩnh Hoa có ý phế chủ tự lập, định cùng Lưu Quốc Hiên hai người âm mưu cướp ngôi. Trịnh Kinh nẩy ý nghi ngờ, biết đâu sẽ giết hai người Trần Lưu, cho dù không giết cũng nhất định sẽ không trọng dụng nữa, tước hết quyền bính của hai người. Hai người Trần Lưu, một là tướng văn, một là tướng võ, là hai cột trụ của Đài Loan, nếu có thể trừ được cả hai người thì đương nhiên rất tốt, cho dù chỉ trừ khử được một người, thì còn lại một người cũng một cây gỗ khó chống được mái nhà lớn".

Vi Tiểu Bảo thâm hoảng sợ "Con mẹ nó, người muốn hại sự phụ ta", liền hỏi "Còn gã Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm thì sao?".

Thi Lang vô cùng ngạc nhiên, nói "Vi đại nhân cũng biết cả Phùng Tích Phạm". Vi Tiểu Bảo nói "Ta nghe hoàng thượng nói chuyện phiếm nhắc tới thôi. Hoàng thượng về nội tình của Đài Loan thì hiểu biết rất rõ. Hoàng thượng nói, Đồng phu nhân thích thằng cháu nội mặt trắng Trịnh Khắc Sảng, không thích thế tử Trịnh Khắc Bân, muốn con trai đổi lập thế tử, nhưng Trịnh Kinh không chịu. Có chuyện ấy không?". Thi Lang vừa ngạc nhiên vừa khâm phục, nói "Thánh thiên tử thông minh trí tuệ, xưa nay hiếm có, ngồi trong cung sâu mà thấy rõ vạn dặm. Lời hoàng thượng nửa điểm cũng không sai".

Vi Tiểu Bảo nói "Người nói tấn công Đài Loan có hai cách, một là dùng kế hại chết Trần Vĩnh Hoa và Lưu Quốc Hiên, còn một cách nữa là gì?". Thi Lang nói "Cách nữa tức là đem thủy sư tấn công. Nếu chỉ đánh một đường thì không dễ thành công, phải chia làm ba đường

cùng tấn công. Phía bắc tấn công vào cảng Kê Lung, ở giữa tấn công vào phủ Đài Loan, phía nam đánh vào cảng Đà Cầu. Chỉ cần một đường thành công, lên bờ lập được thế đứng chân, nhân tâm Đài Loan rối loạn, thì sẽ có thế như chẻ tre”.

Vì Tiểu Bảo nói “Thống lĩnh thủy sư đánh nhau trên biển, thì người rất giỏi”. Thi Lang nói “Ty chức nhất sinh đều ở trong thủy sư, thạo đánh nhau trên biển”. Vì Tiểu Bảo chợt động tâm niệm, nghĩ thầm “Người này muốn giết hết cả nhà họ Trịnh, giết thẳng tiểu tử Trịnh Khắc Sảng kia thì cũng không dở. Có điều Trịnh Thành Công là đại anh hùng hảo hán, giết hết cả nhà y thì không nên. Huống chi y tấn công Đài Loan, lại muốn hại sư phụ mình, chuyện đó thì không được. Người này giỏi thủy chiến, sai y đi làm chuyện này cũng là nhất cử lưỡng đắc”, bèn quay lại hỏi Sách Ngạch Đồ “Đại ca, người nói chuyện này nên giải quyết thế nào?”.

Sách Ngạch Đồ nói “Hoàng thượng anh minh, nhìn xa thấy rộng, tính toán không có chỗ nào sơ hở, chúng ta là nô tài, tất cả cứ nghe hoàng thượng sai bảo là được”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người cũng rất hoạt đầu, không chịu dính vào”, bèn bung chén trà lên. Bọn tùy tùng cao giọng gọi “Tiễn khách!”. Thi Lang đứng lên làm lễ, cáo từ ra về. Sách Ngạch Đồ nói mấy câu chuyện phiếm rồi cũng cáo từ.

Vì Tiểu Bảo vào cung ra mắt hoàng đế bẩm báo phương lược tấn công Đài Loan của Thi Lang. Khang Hy nói “Trước hết hãy trừ diệt Tam phiên rồi sẽ bình

định Đài Loan, thứ tự trước sau căn bản khác nhau. Con người Thi Lang cũng có tài năng nhưng ta sợ cho y về Phúc Kiến rồi, người này nóng ruột lập công báo thù, khinh suất hành động, lại khiến Đài Loan phòng bị, vì thế trước nay vẫn giữ y lại ở Bắc Kinh”.

Vi Tiểu Bảo lập tức hiểu ra, nói “Đúng, đúng! Nếu Thi Lang tới Phúc Kiến, nhất định sẽ chế tạo chiến thuyền, thao luyện binh mã, sẽ làm chuyện khua cỏ động rắn. Chúng ta tấn công Đài Loan, nhất định phải làm sao thần không hay quỷ không biết, mọi người đều cho rằng không đánh mà bỗng nhiên lại đánh, đánh cho thắng tiểu tử họ Trịnh kia một phen chân tay cuống quýt”.

Khang Hy mỉm cười nói “Đạo dùng binh hư thực chính là phải như thế. Mà nói lại, sai tướng không bằng khích tướng, ta giữ Thi Lang lại ở kinh, để khí lực toàn thân của y không có chỗ nào sử dụng, khiến y phiền muộn chết dở, một khi phái đi, sẽ ra sức lập công, không dám trễ nải”.

Vi Tiểu Bảo nói “Kế sách này của hoàng thượng thì Gia Cát Lượng chẳng qua cũng chỉ đến thế. Nô tài đã xem qua vở *Định Quân sơn*, Gia Cát Lượng khích Hoàng Trung liều mạng đánh nhau sống chết, một dao chém gã mặt rắn Hạ Hầu Thu Đông gì đó”. Khang Hy mỉm cười nói “Hạ Hầu Uyên”, Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng. Hoàng thượng trí nhớ rất tốt, xem qua vở hát mà nhớ được cả tên gã mặt rắn”, Khang Hy cười nói “Tên gã mặt rắn ấy có viết rõ trong sách. Thi Lang tặng người lễ vật gì thế?”.

Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Hoàng thượng thật chuyện gì cũng biết. Thi Lang tặng ta một cái chén ngọc,

ta cũng không thích lắm”. Khang Hy hỏi “Chén ngọc có chỗ nào không hay?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chén ngọc tuy quý báu, nhưng làm rơi một cái thì vỡ nát. Nô tài làm việc cho hoàng thượng, hai tay bưng một cái chén com ngàn năm không vỡ, muôn năm không rỉ, khác hẳn chứ”. Khang Hy hô hô cười rộ.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng, nô tài đột nhiên nghĩ ra một ý, xin hoàng thượng xem có được không?”, Khang Hy nói “Ý gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thi Lang nói y quen thống lĩnh thủy sư, rất thạo thủy chiến...”. Khang Hy tay trái vỗ bàn một cái, nói “Ý hay, ý hay. Tiểu Quế tử, người thông minh thật, người cứ mang y đi Liêu Đông, sai y đánh Thần Long giáo”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng hoảng sợ, trố mắt nhìn Khang Hy, hồi lâu mới nói “Hoàng thượng nhất định là thần tiên xuống trần, tại sao chủ ý trong lòng của nô tài còn chưa nói ra miệng, hoàng thượng đã biết rồi”.

Khang Hy mỉm cười nói “Vô mộng ngựa đủ rồi. Tiểu Quế tử, cách này rất hay. Ta vốn đang lo lắng, người đi đánh đảo Thần Long, không biết có thành công được không. Gã Thi Lang này là một nhân tài thủy chiến, bảo y tới đảo Thần Long luyện tập, có điều trước đó không được tiết lộ phong thanh”. Vi Tiểu Bảo vội nói “Vâng, vâng”. Khang Hy lập tức sai người truyền gọi Thi Lang vào, nói với y “Trẫm phái Vi Tiểu Bảo đi núi Trường Bạch tế trời, y ra sức tiến cử người, nói người làm việc có tài, muốn mang người cùng đi. Trẫm nghe thấy nhưng cũng không tin lắm”.

Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng “Gia Cát Lượng đang khích lão tướng Hoàng Trung”.

Thi Lang liên tiếp dập đầu, nói “Thần đi theo Vi Đô thống làm việc, nhất định tận trung ra sức, hăng hái không tiếc thân để báo đáp thiên ân của hoàng thượng”. Khang Hy nói “Lần này cứ thử ngươi xem sao, nếu quả có thể dùng được thì tương lai sẽ phái ngươi đi làm chuyện khác”. Thi Lang cả mừng, dập đầu nói “Hoàng thượng thiên ân hạo đặng”. Khang Hy nói “Chuyện này rất bí mật, ngoài một mình Vi Tiểu Bảo, trong triều không có ai được biết, ngươi nhất thiết đều phải tuân lệnh Vi Tiểu Bảo sai khiến, thôi về đi”.

Thi Lang dập đầu, đang định lui ra, Khang Hy mỉm cười nói “Vi Đô thống đãi ngươi không tệ, ngươi làm một cái chén bằng vàng to to mà tặng y”. Thi Lang vâng dạ, trong lòng cảm thấy không hiểu được, không biết hoàng thượng có ý gì, nhưng thấy mặt rồng vui vẻ, đoán chắc không phải là chuyện dở.

Lúc Vi Tiểu Bảo về tới phủ tử tước, đã thấy Thi Lang chờ ở cổng, nói không ít những câu cảm ơn đã đề bạt. Vi Tiểu Bảo cười nói “Thi tướng quân, lần này phải ủy khuất ngươi một chút, xin ngươi giả làm một viên Tham lĩnh nhỏ mọn trong doanh của ta để dễ phòng người ngoài biết được”. Thi Lang cả mừng, nói “Tất cả xin theo lời sai bảo của Đô thống đại nhân”. Y biết Vi Tiểu Bảo sai y giữ chức càng nhỏ thì càng coi y là người mình, tương lai cơ hội nhẹ bước thang mây càng lớn, nếu phái y làm một thân binh càng hay, lại nói “Hoàng thượng sai ty chúc chế tạo một cái bát ăn cơm bằng vàng trình lên Đô thống. Không biết đại nhân thích kiểu dáng thế nào, để ty chúc tiện đốc thúc thợ giỏi ngày đêm chế tạo”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đây là ân điển của hoàng thượng, bất kể kiểu

dáng thế nào thì chúng ta làm nô tài hai tay bung cái chén bằng vàng để ăn cơm, trong lòng đều cảm kích hoàng ân hạo đấng”. Thi Lang luôn miệng khen phải.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lão tử vốn định chạy trốn, từ chức không làm quan nữa. Bây giờ tìm được người làm con ma thế mạng, tốt nhất là người đánh nhau với Hồng giáo chủ đồng quy ư tận, hai người các người thọ sánh ngang trùng”.

Thi Lang về rồi, Vi Tiểu Bảo gọi bọn huynh đệ trong Thiên địa hội Lý Lực Thế, Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo nhân tới, đem tình hình vừa qua kể lại một lượt. Lý Lực Thế nói “Thằng giặc họ Thi này phản bội Quốc tính gia, lại muốn tấn công Đài Loan, hãm hại Tổng đà chủ, may mà y lại gặp phải Vi Hương chủ, chúng ta làm sao để thu xếp y là tốt?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thần Long giáo câu kết với Ngô Tam Quế và nước La Sát, hiện hoàng đế phái ta đem Thi Lang đi đánh Thần Long giáo, để họ Thi kia đánh nhau với Thần Long giáo trời sập đất thẳm, lưỡng bại câu thương, rồi chúng ta sẽ làm ngư ông thủ lợi”. Mọi người đồng thanh khen phải.

Vi Tiểu Bảo nói “Họ Thi tinh minh tài cán, ta muốn dựa vào y để đánh đảo Thần Long, không thể giết y trước. Các vị ca ca phải cẩn thận, đừng để y thấy chỗ sơ hở”. Cao Ngạn Siêu nói “Chúng ta cứ cải trang làm quân sĩ Thát Đát trong Kiêu kỵ doanh, bình thường bớt xuất hiện trước mặt y, cho dù nhìn thấy y cũng không dám đắc tội với người Thát Đát”.

Chiều hôm sau, Thi Lang mang một cái hộp gấm tới phủ Tử tước cầu kiến. Vi Tiểu Bảo mở cái hộp gấm ra,

quả nhiên là một cái bát bằng vàng khá to, cũng phải tới sáu bảy lượng. Thi Lang nói “Ty chúc vốn định làm to hơn, chỉ e... chỉ e Đô thống đại nhân sử dụng bất tiện”. Vi Tiểu Bảo đưa tay trái nhắc nhắc cái bát vàng, cười nói “Đã khá nặng rồi. Thi tướng quân, những chữ chi chít trên này là viết gì thế?”. Thi Lang nói “Bốn chữ đại tự ở giữa là Công trung thể quốc. Hàng chữ nhỏ ở trên là Ban cho Lãn nội thị vệ Phó đại thần kiêm Đô thống Kiêu kỵ doanh Chánh Hoàng kỳ được thưởng Hoàng mã quả và danh hiệu Ba đồ lộ, Nhất đẳng tử tước Vi Tiểu Bảo. Hàng chữ bên dưới là Thần Tinh hải tướng quân Thi Lang phụng chỉ giám sát việc chế tạo”. Vi Tiểu Bảo rất mừng, cười nói “Vậy thì cảm ơn nhiều lắm”, nghĩ thầm “Đúng đấy, cái chén bằng vàng của ta là hoàng thượng ban cho, người làm sao cho ta chén bằng vàng được chứ ? Lão Thi này rốt lại cũng không phải ngu ngốc”.

Qua hai hôm, Khang Hy ban chỉ dụ sai Vi Tiểu Bảo đem mười khẩu Thần Vũ đại pháo, từ cửa Đại Cô ra biển, tới phía bắc Liêu Đông tế biển, rồi lên bờ ở Liêu Đông, tới núi Trường bạch phát pháo tế trời.

Vi Tiểu Bảo nhận chỉ, nghĩ thầm lần này đi tấn công Thần Long giáo, không thể mang Bạt đầu đà và Lục Cao Hiên theo, bèn sai hai người ở lại Bắc Kinh, mang Song Nhi và huynh đệ trong Thiên địa hội, suất lãnh nhân mã Kiêu kỵ doanh tới Thiên Tân.

Văn võ bá quan đón tiếp Khâm sai đại thần, có người cung kính mười phần, ra sức vỗ mông ngựa, có người

phụng thừa đắc thế, đem tới cho cái hay, chỉ có một võ quan râu quai nón thần sắc ngạo mạn, lúc làm lễ lộ rõ vẻ bôi bác cho qua chuyện, không coi Vi Tiểu Bảo ra gì. Vi Tiểu Bảo cả giận, lập tức định phát tác, nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ “Hoàng thượng đã dặn lần này làm việc phải mười phần bí mật, không thể sinh sự để người ta bàn tán. Người coi thường ta, chẳng lẽ lão tử lại coi trọng thằng râu xồm người à ? Hai chúng ta cứ so thử xem ai làm quan to hơn ai nào?”. Tiếp đó có mấy viên quan ca ngợi sự tích anh hùng bất sống Ngao Bái của y, Vi Tiểu Bảo dương dương tự đắc, cũng không đếm xỉa gì tới viên quan râu xồm nữa.

Chiều hôm ấy Vi Tiểu Bảo mời viên Tổng binh Thủy sư doanh ở Thiên Tân tới, đưa mật chỉ của Khang Hy ra. Viên Tổng binh này tên Hoàng Phủ, thấy trong mật chỉ sai y đem binh thuyền trong doanh, vâng lệnh Khâm sai đại thần chỉ huy đi làm nhiệm vụ quan trọng, tiếp chỉ xong khom người nghe dẫn dò. Vi Tiểu Bảo hỏi số lượng quan quân, chiến thuyền trong doanh nhiều hay ít, lại gọi Thi Lang tới, bảo y và Hoàng Phủ bàn việc ra biển, mình thì lù vào hậu doanh chơi bài cầu ăn tiền với tướng sĩ.

Ở lại Thiên Tân ba ngày, Thủy sư doanh đã sắp xếp đủ lương thực, nước ngọt, đạn dược, cung tên đưa lên thuyền. Vi Tiểu Bảo suất lãnh thủy sư và quan binh Kiều kỵ doanh, đi mười chiếc chiến thuyền lớn, ba mươi tám chiếc thuyền hạng hai, ra biển giương buồm kéo đi.

Rời khỏi Đại Cô, ra tới ngoài biển, Vi Tiểu Bảo mới tuyên đọc thánh chỉ, chuyến đi này là tiêu diệt Thần

Long giáo, quan binh trên dưới đều phải ra sức, sau khi thành công đều có thăng thưởng. Tướng sĩ thấy bên mình người đông thế mạnh, Khâm sai đại thần lại đem theo mười khẩu hỏa pháo Tây dương, đảo Thần Long chẳng qua chỉ là nơi một bọn hải phỉ trú ngụ, chỉ cần bắn vài phát pháo lớn thì lo gì không đánh tan được bọn hải phỉ, lần này nhất định sẽ lập công thăng quan. Lúc ấy người người reo hò, tinh thần phấn chấn.

Vì Tiểu Bảo ngồi trong kỳ hạm, nhớ lại lần trước tới đảo Thần Long là bị Phương Di lừa đi, cô nương này tuy rất giỏi hoạt nhưng mùi vị ôn nhu trong mấy hôm ở chung với nhau trên biển, lúc ấy nhớ lại, vô cùng băng khuâng, nghĩ thầm “Nếu vừa tới gần đảo đã bắn pháo bừa vào, giết chết quá nửa giáo chúng Thần Long giáo, rồi cho mấy ngàn quan binh nhất tề tràn lên, thì Hồng giáo chủ võ công có cao cường hơn cũng không chống nổi. Chỉ có điều như vậy biết đâu lại bắn chết cả con đi con Phương Di, lại rất không hay. Cho dù là không chết nhưng bị pháo bắn cụt mất một cánh tay gì đó, thì rất đáng tiếc đáng hận”. Y vốn sợ Hồng giáo chủ, chỉ mong dưới chân bôi dầu, chạy là thượng sách, nhưng lúc ấy có Thi Lang chủ trì, mấy mươi chiến thuyền giương buồm đi trên biển, lại có mười khẩu Thần Vũ đại pháo vừa chế tạo, trận này chỉ có thắng không thua, chỉ nghĩ làm sao để bảo vệ cho Phương Di vô sự, vừa phải tiêu diệt Thần Long giáo mới lưỡng toàn kỳ mỹ. Lúc ấy bèn gọi Thi Lang vào, hỏi kế sách tấn công lên đảo.

Thi Lang mở cuộn giấy cầm trong tay, lấy ra một tấm bản đồ, trải ra trên bàn, chỉ vào một hòn đảo nhỏ trên biển, nói “Đây là đảo Thần Long”.

Vi Tiểu Bảo thấy trên đảo Thần Long đã vẽ một vòng tròn đỏ, có ba mũi tên màu đỏ chỉ vào ba phía bắc, đông, nam vòng tròn, vô cùng khâm phục, nói “Té ra là người đã sớm nghĩ ra kế sách tấn công đảo Thần Long, sau khi rời khỏi cửa Đại Cô ta mới tuyên bố mật chỉ của hoàng thượng, tại sao người đã sớm chuẩn bị bản đồ?”. Thi Lang nói “Ty chúc nghe đại nhân muốn từ cửa Đại Cô đi đường biển tới Liêu Đông nên đã chuẩn bị một số hải đồ. Trước nay ty chúc rất thích làm ăn trên biển, đã quen xem hải đồ”. Vi Tiểu Bảo nói “Té ra là thế, xem ra trận này nhất định chúng ta sẽ kỳ khai đắc thắng, thuyền đảo thành công”.

Thi Lang nói “Đây là nhờ thánh đức của hoàng thượng và oai vọng của Vi đại nhân. Theo thiên kiến của ty chúc thì chúng ta nên chia quân làm ba đường tấn công vào ba phía bắc, đông và nam đảo, chừa phía tây không tấn công, sau khi bắn đại pháo một trận, bọn phỉ đồ trên đảo không chống cự được, có quá nửa là sẽ từ phía tây đảo tháo chạy ra biển. Chúng ta mai phục hai mươi chiến thuyền sau đảo nhỏ cách đó ba mươi dặm, chờ bọn phỉ đồ chạy tới, hai mươi chiến thuyền ấy sẽ xông ra chặn đường, một tiếng pháo nổ, chiến thuyền ba đường phía bắc, phía đông và phía nam sẽ kéo tới bao vây thuyền của bọn hải phỉ vào giữa, lúc ấy sẽ một mẻ lưới quét sạch, không để tên nào sống sót”.

Vi Tiểu Bảo vỗ tay khen hay, luôn miệng khen là diệu kế.

Thi Lang nói “Xin đại nhân suất lĩnh trung quân, ngồi đốc chiến trên hòn đảo vô danh này, lại xin không cần lên thuyền ra đánh. Chỗ trung quân phải vững như

núi Thái. Kỳ hạm của thống súy nếu hơi bị thương tổn, cột buồm mà bị gió lớn thổi gãy gì đó, thì không khỏi làm dao động quân tâm. Ty chúc thống suất chiến thuyền, chia ba đường tấn công. Hoàng Tổng binh thống suất chiến thuyền mai phục chặn đường. Mười chiếc thuyền nhỏ đi lại báo cáo quân tình, nên hành động thế nào thì xin đại nhân thường xuyên ra lệnh, để ty chúc và Hoàng Tổng binh tiện theo lệnh làm việc”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thâm “Người này rất khôn ngoan, biết rõ mình sợ chết, bèn để mình ngồi giữ trên đảo nhỏ cách ba mươi dặm, đúng là vạn vô nhất thất. Cho dù các người toàn quân tan vỡ thì lão tử cũng còn kịp lên khoái thuyền bỏ chạy, diệu kế, diệu kế”. Lúc ấy lại khen ngợi y một hồi.

Thi Lang nói “Ty chúc ngưỡng mộ uy danh của Vi đại nhân đã lâu, được biết Vi đại nhân năm xưa giết chết Ngao Bái Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, giành được danh hiệu Mãn Hán đệ nhất dũng sĩ, vì thế được ban thưởng danh hiệu Ba đồ lỗ, vũ dũng nổi tiếng thiên hạ. Ty chúc chỉ lo một việc là sợ đại nhân muốn báo đáp ơn vua, lúc đánh nhau hăng hái không tiếc thân, nếu lại bị hỏa pháo làm tổn thương một ngón tay út của đại nhân thì nhất định hoàng thượng sẽ trách phạt rất nặng. Chuyện tiền đồ cả đời của ty chúc từ đó vứt bỏ cũng không hề gì, nhưng phụ ơn lớn tri ngộ đề bạt của đại nhân thì ty chúc có muôn chết cũng không chuộc tội được. Vì thế xin đại nhân rộng lượng, bảo trọng tấm thân ngàn vàng”. Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nói “Ngồi thuyền đi đánh nhau, như thế mới thật thú vị. Ta vốn định đích thân xung phong, xông lên bắt sống giáo

chủ Thần Long giáo. Nhưng người đã nói thế, thì chỉ còn cách nhường cho người làm thôi". Thi Lang nói "Vâng, vâng. Đại nhân thể lượng cho người dưới, ty chúc vô cùng cảm kích".

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Người sốt ruột chờ đợi ở Bắc Kinh ba năm, đã tinh thông pháp môn làm quan, lão tử vốn muốn tính người, nhưng thấy người tinh minh khôn ngoan như thế, lại hơi bất nhẫn. Danh hiệu Mãn Hán đệ nhất dũng sĩ gì đó, hôm nay mới được nghe thấy lần đầu, cũng may là người nghĩ ra", bèn nói "Trên đảo Thần Long này có mấy trăm cô nương, trong đó có mấy người từ trong cung trốn ra. Hoàng thượng đã dặn, nhất định phải bắt sống được họ. Lúc tấn công lên đảo phải cẩn thận để ý, đại pháo không được bắn bừa, nếu bắn chết mấy tên cung nữ ấy, nhất định hoàng thượng sẽ trách phạt, công lao của người có lớn hơn cũng không bù lại được đâu. Đây là một chuyện rất quan trọng".

Thi Lang giật nảy mình, nói "Nếu không có đại nhân chiếu cố, thì suýt nữa ty chúc đã gây ra tai họa lớn rồi. Lần tấn công lên đảo này, nếu là phụ nữ thì chỉ được bắt sống, không được sát thương, bắt hết tất cả để đại nhân phát lộc là được". Vi Tiểu Bảo nói "Thế thì được. Mấy tên cung nữ ấy ta cũng đã gặp qua, nhìn thấy là nhận ra ngay. Có điều loại chuyện trong hoàng cung này, ờ, người biết rồi đấy". Thi Lang nói "Vâng. Xin đại nhân yên tâm, ty chúc sẽ thủ khẩu như bình. Chuyện trong cung, ai mà dám mở miệng nói bừa?".

Các chiến thuyền đi về phía đông bắc, gặp phải gió ngược, thuyền đi rất chậm. Hôm ấy còn cách đảo Thần

Long không xa, Thi Lang chỉ về một hòn đảo nhỏ phía trước, nói “Đây là nơi Đô thống đại nhân đóng doanh. Hòn đảo này trước nay không có tên, xin đại nhân đặt tên cho”. Vi Tiểu Bảo lắc lắc đầu, nói “Muốn ta nghĩ ra một cái tên, cũng như đòi lấy mạng ta vậy. Ờ, lần này ta làm cái, ngươi là thuộc phe nhà cái, chúng ta xoa bài cầu, nhất định không ăn hết đảo Thần Long sạch sẽ không xong. Hòn đảo nhỏ này cứ gọi là đảo Thông Ngật thôi”. Thi Lang cười nói “Hay lắm, hay lắm! Vi đại nhân ngồi trấn đảo Thông Ngật, đó là điềm đại cát đại lợi, bất kể quân địch ngoan cố lợi hại thế nào cũng sẽ bị ăn sạch sẽ. Đại nhân đầu tiên được một đôi Thiên bài, đó là bản thân đại nhân, sau lại được một đôi Chí tôn, đó tự nhiên là hoàng thượng, rút được hai phu bài ấy thì làm gì mà không ăn hết?”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, quát lớn “Chúng tướng sĩ, tiến tới đảo Thông Ngật!”. Câu ấy là y học được lúc xem hát, lúc ấy quát lên, quả thật là oai phong lẫm liệt, ý khí hiên ngang.

Mấy mươi chiến thuyền bảo vệ trước sau kỳ hạm của chủ soái, từ từ tiến tới đảo Thông Ngật. Đột nhiên quân sĩ trên một chiếc thuyền nhỏ kêu ầm lên, không bao lâu nhấc thuyền ấy chèo tới gần bầm báo, nói phát hiện được một cái xác chết trôi trên biển.

Vi Tiểu Bảo cau mày, nghĩ thầm “Ra quân bất lợi, gặp phải xác chết trôi! Hay là sông này phải chung hết?”.

Thi Lang nói “Chúc mừng đại nhân kỳ khai đắc thắng, còn chưa bắn tên phát pháo mà địch nhân đã

có một người chết trước, đúng là điềm may của đại nhân, để ty chức đi xem”, nói xong nhảy xuống thuyền nhỏ.

Qua một lúc, Thi Lang trở về kỳ hạm, nói “Bẩm Vi đại nhân, cái xác ấy tay chân bị trói, dường như bọn hải phỉ cướp của giết người, ném người ta xuống biển”. Vừa nói tới đó, trên thuyền nhỏ lại kêu ầm lên, nói lại phát hiện được hai cái xác chết trôi.

Vi Tiểu Bảo vẻ mặt rất khó coi, lúc ấy Thi Lang cũng không thể nói là điềm may nữa, lại nhảy xuống thuyền nhỏ đi xem, lúc trở về kỳ hạm thì mặt mày tươi tỉnh, nói “Bẩm đại nhân, ba cái xác ấy xem ra là trên đảo Thần Long”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Sao người biết?”. Thi Lang nói “Cái xác đầu tiên thì chưa nhìn ra được gì, hai cái xác sau thì rõ ràng là bọn hải phỉ, thân thể khỏe mạnh, nhất định là người biết võ công”. Vi Tiểu Bảo nói “Chẳng lẽ trên đảo Thần Long có nội biển à?”, Thi Lang nói “Gió đang từ đảo Thần Long thổi tới, ba cái xác này có quá nửa là theo gió thổi ra. Nếu nhân có nội biển, thì lần này Vi đại nhân làm cái giống như ăn đậu hủ, ăn không cần nhai, một miếng là nuốt gọn”.

Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trên biển hơi nước mịt mờ, mù trắng mênh mông, không nhìn thấy đảo Thần Long, chợt thấy trên mặt nước có một vật như quả cầu đập dềnh từ từ trôi tới, bèn hỏi “Cái gì kia?”.

Thi Lang chăm chú nhìn một lúc, nói “Cái này có vẻ kỳ quái”, bèn sai thuyền nhỏ chèo qua vớt lên.

Một chiếc thuyền nhỏ theo lệnh chèo qua vót, quân sĩ trên thuyền lớn tiếng kêu lên “Lại là một cái xác chết trôi, là một người mập lùn”.

Vi Tiểu Bảo chột động tâm “Chẳng lẽ là y?”, liền nói “Vác qua đây cho ta xem”, ba tên quân vác cái xác kia lên kỳ hạm, đặt lên sạp thuyền. Cái xác lùn mập này tay chân đều bị dây da trói chặt, Vi Tiểu Bảo vừa nhìn thấy, quả nhiên là Sáu đầu đà. Y vốn đã rất mập, lúc ấy uống no nước, cái bụng càng căng tròn, rõ ràng là một quả cầu thịt lớn. Chỉ thấy nước biển từ miệng y chảy ra ròng ròng, qua một lúc, cái bụng to nhô lên hụp xuống, bắt đầu thở lại. Bọn quân sĩ kêu lên “Xác chết trôi sống lại”. Thi Lang nhắc Sáu đầu đà lên lật y nằm sấp xuống chỗ khe hở trên sạp thuyền, vừa chúc đầu xuống, nước trong miệng chảy ra càng nhanh. Qua một lúc, Sáu đầu đà đột nhiên giãy một cái, chửi “Con mẹ nó!” rồi bật một cái ngồi dậy trên mũi thuyền. Đám quân sĩ hoảng sợ giật nẩy mình, kể đó hô hô cười rộ.

Sáu đầu đà hai tay giằng một cái, nhưng sợi dây da ngâm nước đã lâu lại càng thít chặt, làm sao bứt dứt được? Y lắc lắc đầu, hai mắt đầy vẻ ngơ ngác, nói “Con mẹ nó, đây là long cung hay âm phủ vậy?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đây là long cung, ta là Hải long vương”, đám quân sĩ lại cười âm lên. Sáu đầu đà hai con mắt hí mở to nhìn Vi Tiểu Bảo chằm chằm, nói “Ngươi... ngươi... sao ngươi cũng ở đây?”. Vi Tiểu Bảo sợ y tiết lộ bí mật của mình, bèn nói “Gã này kỳ hình quái trạng, biết đâu lại biết được chuyện bí mật trên đảo Thần Long, mau giải y vào khoang để ta thẩm vấn”. Hai tên thân binh nhắc Sáu đầu đà lên mang vào khoang

của Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo dặn “Các người chờ ở ngoài, không nghe gọi thì không được vào”.

Đợi thân binh đóng cửa khoang xong, Vi Tiểu Bảo nói “Sấu đầu đà, võ công của người rất cao cường, tại sao lại bị người ta trói chân tay ném xuống biển như thế?”, Sấu đầu đà nói “Lão tử không phải thiên hạ đệ nhất võ công, thì làm sao lại không bị người ta trói chân tay ném xuống biển?”. Vi Tiểu Bảo sùng sốt, cười nói “A, người đánh không lại giáo chủ”. Sấu đầu đà nói “Chuyện đó có gì đáng cười? Có ai đánh lại giáo chủ được?”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Tại sao người đắc tội với giáo chủ?”. Sấu đầu đà nói “Ai dám đắc tội với giáo chủ lão nhân gia người? Phu nhân nói Mao Đông Châu trong cung làm việc bất lực, lừa dối giáo chủ, muốn đem nàng vứt xuống hầm thần long nuôi rồng, ta... ta... ta...”, nói tới đó trợn mắt nhe răng, trên mặt hiện rõ vẻ phẫn khải.

Vi Tiểu Bảo lập tức hiểu ra, đêm trước trong cung Từ Ninh, con đi già thái hậu giả từng nói với Cửu Nạn sư phụ y rằng thị là con gái đại tướng Mao gì đó của nhà Minh, tên Mao Đông Châu, bèn cười nói “Người lúc trong cung ngủ chung chăn với Mao Đông Châu, thật là khoái hoạt”.

Sấu đầu đà trên mặt hiện vẻ tự đắc, nói “Chứ lại không à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Tính mạng của người là do ta cứu cho, có phải không?”. Sấu đầu đà nói “Cứ tính là như thế đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Sao lại cứ tính là như thế? Nếu người nói ta không cứu mạng cho người, cũng rất dễ thôi”. Sấu đầu đà hỏi “Rất dễ là sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta cứ vứt người lại xuống biển, cứ tính như không

cứu mạng cho người là được". Sáu đầu đà la lớn "Không được, không được ! Người chìm ta chết ngạt không hề gì, nhưng Đông Châu muội tử của ta lại không sống được". Vi Tiểu Bảo nói "Không sống được thì không sống được, dù sao thì người cũng chết rồi". Sáu đầu đà la lớn "Không được, không được !".

Vi Tiểu Bảo nói "Nếu ta thả người ra, thì người tính sao ?". Sáu đầu đà nói "Thì ta đã tạ người thôi, ta sẽ trở lên đảo Thần Long cứu Đông Châu muội tử". Vi Tiểu Bảo giơ ngón tay cái lên, khen "Người rất có tình có nghĩa", nghĩ thầm "Hoàng thượng muốn bắt con đi già, mình đang rầu không biết tìm thị ở đâu, bây giờ cứ theo chỗ gã lùn mập này thì nhất định tìm được con đi già. Nhưng người này võ công cao cường, nếu thả y ra thì thả cộp dễ mà bắt cộp khó, biết đâu còn găm thét táp mình một miếng".

Sáu đầu đà nói "May là trên đảo Thần Long đang đánh nhau long trời lở đất, trở lại cứu người cũng rất tiện".

Vi Tiểu Bảo vừa nghe thấy, tinh thần lập tức phấn chấn, vội hỏi "Tại sao trên đảo Thần Long lại đánh nhau long trời lở đất ?". Sáu đầu đà nói "Ngũ Long môn ta đánh người, người đánh ta, đã hơn mười ngày rồi. Ai bị đối phương đánh ngã là bị trói chặt chân tay, ném xuống biển nuôi cá mập". Vi Tiểu Bảo hỏi "Tại sao họ đánh nhau ?".

Sáu đầu đà nghiêng nghiêng cái đầu trọc, nhìn nhìn Vi Tiểu Bảo, nói "Đông Châu muội tử nói người là Bạch Long sứ của bản giáo, chấp chương Ngũ Long lệnh, tại sao lại không biết ?". Vi Tiểu Bảo nói "Ta phụng mệnh giáo chủ vào Trung nguyên làm việc, không biết rõ sự tình trên đảo". Sáu đầu đà đột nhiên la lên một tiếng quái dị, Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, lùi lại hai bước.

Bốn tên thân binh ngoài cửa nghe tiếng, sợ người lùn mập làm hại Vi đại nhân, liền rút bội đao nhất tề xông vào, thấy người lùn mập tay chân bị trói vẫn còn ngồi dưới sạp mới yên tâm. Vi Tiểu Bảo xoa tay nói “Các người ra được rồi, không có chuyện gì đâu”. Đám thân binh bèn lui ra.

Vi Tiểu Bảo nói “Người la cái gì thế?”. Sáu đầu đà nói “Hong bát ! Người là tâm phúc của giáo chủ và phu nhân, mà ta lại nói hết chuyện này với người”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Cũng chẳng có gì là hong bát, nếu ta không cứu người, thì hiện người vẫn còn đang trôi dạt dưới biển, ừng ực ừng ực uống nước biển thôi”. Sáu đầu đà nói “Con bà nó, nước mặn này thật khó uống quá”. Vi Tiểu Bảo nói “Người không muốn uống nước mặn thì hãy nói thật với ta, tại sao Ngũ Long môn lại đánh nhau?”.

Sáu đầu đà nói “Lúc ta và Đông Châu muội tử về tới đảo Thần Long, họ đã đánh mấy ngày rồi. Ta hỏi nguyên do, thì ra một đêm Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình đột nhiên bị người ta hại chết, trên nền phòng còn một thanh đao dính máu. Về sau tra xét ra, thì thanh đao ấy là của Hà Thịnh đại đệ tử của Vô Căn đạo nhân”.

Vi Tiểu Bảo nghe nói Hứa Tuyết Đình bị người ta hại chết, lập tức nghĩ “Có quá nửa là Hồng giáo chủ sai người giết rồi”, chỉ nghe Sáu đầu đà nói tiếp “Giáo chủ vì thế thịnh nộ, hỏi Hà Thịnh vì sao lại ám toán Thanh Long sứ, Hà Thịnh thà chết không nhận, nói không có giết Thanh Long sứ. Về sau môn hạ Thanh Long môn trả thù cho Chuồng môn sứ, giết chết Hà Thịnh. Xích Long môn và Thanh Long môn bèn đánh nhau”. Vi Tiểu Bảo nói “Đó chỉ là chuyện giữa Xích Long môn và Thanh

Long môn, sao người lại nói là Ngũ Long môn đánh nhau thành một trường hồ đồ?”. Bạt đầu đà nói “Cũng không biết thế nào mà Hắc Long môn lại giúp Thanh Long môn, Hoàng Long môn lại giúp Xích Long môn, người giết ta, ta giết người, đánh nhau tới mức chẳng cũng vui sao”. Vì Tiểu Bảo nói “Còn Bạch Long môn của ta thì sao?”. Sấu đầu đà trợn mắt nói “Người là Bạch Long sứ, tại sao chuyện trong môn của mình cũng không biết?”. Vì Tiểu Bảo nói “Ta đã nói với người rồi, ta không ở trên đảo, tự nhiên là không biết”. Sấu đầu đà nói “Môn hạ của người chia làm hai phe, bọn anh em già là một phe, giúp Thanh Long môn, bọn đệ tử trẻ là một phe, giúp Xích Long môn”. Vì Tiểu Bảo cau mày nói “Ngũ Long môn đánh nhau kịch liệt, chẳng lẽ giáo chủ không đếm xỉa gì tới à?”. Sấu đầu đà nói “Mọi người đánh nhau đang hăng, giáo chủ cũng không trấn áp được”.

Đang nói tới đó, chợt thấy thuyền đã dừng lại, thủy thủ trên thuyền quát tháo, xích sắt khua loảng xoảng, bỏ neo xuống biển, đã tới đảo Thông Ngật.

Vì Tiểu Bảo bước ra mũi thuyền, chỉ thấy trên đảo cây cối xanh tươi, núi gò lổ nhố, là một nơi trú chân rất tốt, liền nói với Thi Lang “Trên đảo Thần Long khắp nơi đều có rắn độc, người phái người đi dò xét xem trên đảo Thông Ngật có rắn không”. Thi Lang vâng dạ lui xuống, liền có mười chiếc thuyền nhỏ chèo vào bờ.

Đám quân sĩ lên bờ xong kéo vào rừng lục soát, không bao lâu đốt lửa báo hiệu trên đảo yên ắng vô sự, không có dấu vết địch nhân, cũng không có rắn độc.

Lúc ấy đội tiên phong lên bờ, dựng trướng trung quân. Một lá cờ sùỵ thêu chữ “Vi” kéo lên trước doanh. Vi Tiểu Bảo lúc ấy mới xuống thuyền, Thi Lang và Hoàng Tổng binh hộ vệ hai bên, lên đảo Thông Ngật. Tiếng tù và và pháo hiệu nổ vang, quân sĩ khom người làm lễ.

Vi Tiểu Bảo hiên ngang vào trướng trung quân ngồi xuống, sai thân binh mang Sáu đầu đà ra giam phía sau, lấy rượu thịt cho y ăn uống, nhưng không được cỡi dây trói cho y, lại trói thêm mấy sợi xích sắt cho thật an toàn. Kế ra lệnh sai Thi Lang dẫn ba mươi chiến thuyền chia làm ba đường tấn công vào phía đông, phía bắc và phía nam đảo Thần Long, lại sai Hoàng Tổng binh suất lãnh số chiến thuyền còn lại mai phục ở phía tây đảo Thông Ngật, nghe Thi Lang nổ pháo hiệu thì xông ra chặn đường, thuyền nào đi tiên phong, thuyền nào làm tiếp ứng, đội nào xung phong, đội nào đánh bên sườn, đều phân phó rạch ròi, chỉ thị chi tiết.

Bọn Hoàng Tổng binh và Phó tướng, Tham lãnh, Thủ bị trong Thủy sư doanh, Tham lãnh, Tá lãnh trong Kiêu kỵ doanh thấy Đô thống đại nhân còn nhỏ tuổi mà lại hiểu sâu kế sách thủy chiến, mưu kế kỳ diệu, chỉ huy đúng cách, không ai không thần phục, chứ không biết đó đều là kế sách của Thi Lang, vì Đô thống đại nhân này chẳng qua chỉ là ra sân khấu theo đúng bài bản, hát một điệu Song hoàng mà thôi.

Chiều hôm ấy quân tướng ăn thật no. Đến xế chiều, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền lần lượt lên đường, hẹn đến giờ Mão sáng hôm sau ba mặt đồng thời tấn công.

Sáng sớm hôm sau, y lên đài vọng hải do quân sĩ dựng nhìn về phía đông, nghe văng vẳng có tiếng pháo

nổ, ánh lửa chớp lên, trên biển có từng đám từng đám khói dày, biết Thi Lang đã nổ pháo tấn công, bất giác lo lắng cho Phương Di, nhưng nghĩ Thi Lang hành sự cẩn thận, mình đã dặn đi dặn lại là không được sát thương phụ nữ trên đảo, chắc y nhất định sẽ cẩn thận.

Y đứng trên đài vọng hải nhìn ra một lúc, chân đã tê chôn, trở về trường trung quân, lấy sáu hạt xúc xắc ra, nghĩ thầm “Nếu lần này thu được toàn thắng thì gieo được nước Mãn đường hồng” rồi gieo xuống, không ngờ ra toàn mặt đen, không có mặt đỏ nào.

Y chửi một tiếng “Con mẹ nó, người giở trò ngu ngốc với ta”, bèn giở trò gian lận, nắm ba hạt xúc xắc quay điểm ba lên, khê xoay tay một cái, lần này quả nhiên năm hạt xúc xắc ra mặt bốn, hạt còn lại ra mặt năm. Y biết rõ là mình gian lận, không thể tính là số đỏ, nhưng cũng thấy cao hứng.

Song Nhi bung một chén trà tới, nói “Tuống công, người yên tâm đi, lần này nhất định sẽ thắng”. Vì Tiểu Bảo nói “Sao cô biết?”. Song Nhi nói “Chúng ta có rất nhiều đại pháo cùng bắn, người ta làm sao chống được?”. Vì Tiểu Bảo nói “Lại đây, Song Nhi, ta và cô gieo xúc xắc, nếu cô thắng thì ta cho cô đánh vào tay ta, nếu ta thắng thì kể như đại công cáo thành”. Song Nhi đỏ mặt nói “Tôi không chơi, tôi không chơi”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Vậy thì chúng ta chơi ăn tiền, ta thắng thì cô trả một tiền, cô thắng thì ta trả một lượng bạc. Như thế thì cô chiếm tiện nghi rồi phải không?”. Song Nhi cười nói “Tôi không có tiền đâu mà thua người”. Vì Tiểu Bảo nói “Cô muốn có tiền thì không gì dễ bằng”, rồi lấy ra một nắm ngân phiếu nhét vào tay nàng. Song Nhi cười nói “Tôi có tiền cũng chẳng làm gì”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ồ, cô không có máu cò bạc, chẳng bằng thả gã lùn mập ra để ta đánh bạc với y”. Vừa nói tới đó, chợt nghe tiếng pháo hiệu liên tiếp vang lên, Vi Tiểu Bảo nhảy bật lên, ôm chầm Song Nhi, nói “Đại công cáo thành, hôn một cái”. Song Nhi cười ngất cúi đầu xuống. Vi Tiểu Bảo hôn vào gáy nàng hai cái, cười nói “Cổ cô trắng thật!”.

Chỉ nghe tiếng tù và thổi tu tu, y chạy ra khỏi trướng, lên đài vọng hải nhìn ra, chỉ thấy trên đảo Thần Long xa xa có ba cột lửa lớn bốc lên tận trời, toàn đảo chìm ngập trong màn khói đen, đoán là đảo Thần Long đã trở thành một vùng hoang tàn, lại thấy một chiếc chiến thuyền chạy về phía đông, nghĩ thầm “Thằng đây tó Thi Lang này là một gã thợ da tanh tuổi, đoán việc như thần thì không nói tới, nhưng đoán việc như ma cũng hàm hàm hồ hồ”.

Chiến thuyền đi lại trên biển rất chậm, y trên đài cao nhìn ra suốt nửa ngày cũng không thấy có chiếc thuyền nào từ đảo Thần Long chạy ra, cũng không thấy lửa hiệu gì của Thi Lang và Hoàng Tổng binh, lúc ấy lại trở vào trướng nghỉ ngơi.

Qua hai giờ, thân binh tới báo vừa nhìn thấy lửa hiệu, hai lộ chiến thuyền đã báo tin thắng trận cho Đô thống đại nhân.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “Lão tử ngồi yên trong quân trướng, mắt thấy báo tiếp, tai nghe tin hay. Trận này đại thắng mà không tốn chút công sức nào. Chỉ mong con đi con Phương Di đừng bị đại pháo làm rụng sợi tóc nào”.

Hồi 35

*Đông Tây Nam Bắc theo cùng lối
Mưa tuyết băng sương tự kết duyên*

Lại qua hơn một giờ, trời đã xế chiều, thân binh vào báo có mấy chiếc thuyền nhỏ áp giải tù binh đang đi tới đảo Thông Ngật. Vi Tiểu Bảo cả mừng nhảy bật lên, chạy ra bờ biển, quả nhiên thấy năm chiếc thuyền nhỏ đang tới gần đảo. Vi Tiểu Bảo sai thân binh quát hỏi “Bắt được những ai thế?”.

Trên thuyền nói lớn trả lời “Nhóm này toàn là phụ nữ, đàn ông thì ở phía sau”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng “Thì Lang quả nhiên làm việc rất ổn thỏa”, chăm chú nhìn ra, chỉ mong thấy được bóng dáng xinh đẹp của Phương Di. Đương nhiên tốt nhất là bắt được con đi già, còn nếu bắt được cả Hồng phu nhân thiên kiều bách mỹ, mỗi ngày trên thuyền nhìn nàng vài cái, thì càng thú vị không sao nói xiết.

Chờ một lúc lâu năm chiếc thuyền mới vào tới bờ, quan quân Kiêu ky doanh quát tháo hò hét áp giải hơn hai trăm cô gái lên. Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ từng người, đều là các thiếu nữ trong Xích Long môn, người nào cũng cúi đầu ủ rũ, có người quần áo rách nát, có người bị thương, nhìn tới người cuối cùng, thủy chung vẫn không thấy Phương Di. Vi Tiểu Bảo cảm thấy thất vọng. Liền hỏi “Còn phụ nữ nào nữa không?”. Một viên Tá lãnh nói “Bẩm Đô thống đại nhân, phía sau vẫn còn, có ba đội đang lục soát trên đảo, nhưng vì rấn độc nhiều quá nên lục soát rất chậm”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Bắt được giáo chủ Thần Long giáo không? Trận này đánh nhau ra sao?”.

Viên Tá lãnh nói “Bẩm Đô thống đại nhân, sáng sớm hôm nay ba mươi chiến thuyền vào gần sát bờ, nhất tề phát pháo. Mọi người vâng lệnh đại nhân phân phó, cứ bắn ba loạt lại ngừng một lúc, chỉ bắn vào chỗ trống trên đảo. Đến khi trên đảo có người ra chống cự, mới dàn pháo bắn vào. Đô thống đại nhân đoán việc như thần, theo cách ấy chỉ bắn ba loạt đã giết được bốn năm trăm tên giáo phỉ. Về sau có một đội thiếu niên không sợ chết xông lên, miệng hô lớn Hồng giáo chủ bách chiến bách thắng, thọ tử Nam Sơn gì đó...”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Sai rồi. Là Hồng giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”. Viên Tá lãnh nói “Dạ, dạ. Té ra Đô thống đại nhân đã sớm biết rõ giáo phỉ như trong lòng bàn tay, không trách gì đại quân vừa ra đánh, thế đã như chẻ tre. Bọn giáo phỉ hô đúng là câu Thọ sánh ngang trời, ty chúc nói lầm”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Về sau thế nào?”. Viên Tá lãnh nói “Bọn thiếu niên ấy như phát điên, xông ra

bờ biển, nhảy lên thuyền nhỏ, định lên thuyền lớn của chúng ta để cướp pháo. Chúng ta cũng không đếm xỉa gì tới, chờ mười chiếc thuyền nhỏ nhất tề ra tới ngoài biển mới phát pháo, ùng ùng ầm ầm, ba mươi chiếc thuyền nhỏ lần lượt chìm xuống biển, hơn ba ngàn đứa nhỏ giáo phỉ đều mất mạng dưới biển. Bọn phỉ nhỏ này đến lúc chết vẫn hô lớn Hồng giáo chủ thọ sánh ngang trời”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Y cũng hoang báo quân tình rồi. Giáo chúng thiếu niên trong Thần Long giáo nhiều lắm cũng chỉ có tám chín trăm người, lẽ nào có tới hơn ba ngàn ? May là giết địch càng nhiều thì công lao càng lớn. Cho dù báo là bốn năm ngàn cũng có hề gì ?”.

Viên Tá lãnh nói “Giết sạch bọn giáo phỉ nhỏ rồi, lại có một đám đông chạy ra phía tây đảo, lên thuyền chạy trốn. Các chiến thuyền của chúng ta tuân theo phương sách của Đô thống đại nhân, đuổi theo phía sau. Ty chức suất lĩnh quân sĩ lên đảo lục soát, bắt được tất cả ba bốn trăm người. Thi đại nhân sai giải bọn nữ giáo phỉ tới đảo Thông Ngật trước để Đô thống đại nhân tra hỏi”.

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, trận này tuy thắng nhưng không thấy Phương Di, vẫn rất không yên tâm, không biết lúc phát pháo có bắn chết nàng hay không, bèn quay trở lại tới tra xét đám phụ nữ kia lần nữa.

Đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt tròn tròn như quả trứng gà, đột nhiên nhớ ra, hôm trước giáo chủ tập hợp giáo chúng, thiếu nữ này từng nói mình là con riêng của Bạt đầu đà, lại gõ vào trán mình một

cái, đá vào mông mình một cước, vừa nhớ tới chuyện ấy, ý chơi ác nổi lên, bước tới cạnh nàng, đưa tay véo mạnh vào má nàng một cái, cô nương kia kêu khê lên một tiếng, chửi “Thất Đát chó, ngươi... ngươi...”. Vì Tiểu Bảo cười hê hê nói “Mẹ, mẹ nhớ con không?”. Thiếu nữ kia rất ngạc nhiên, trừng mắt nhìn y, rõ ràng thấy khuôn mặt này rất quen, nhưng nói thế nào cũng không ngờ là viên quan lớn quân Thanh này lại chính là Bạch Long sứ của bản giáo. Vì Tiểu Bảo hỏi “Ngươi tên gì?”. Thiếu nữ kia nói “Mau giết ta đi ! Ngươi hỏi gì ta cũng không nói đâu!”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được, ngươi không nói ! Ngươi đâu !”. Mấy mươi tên thân binh nhất tề ứng tiếng “Dạ !”. Vì Tiểu Bảo nói “Lôi con nhãi này ra, lột sạch quần áo, đánh cho thị một trăm hèo vào mông !”. Bọn thân binh lại nhất tề ứng tiếng “Dạ !”, rồi sấn tới định động thủ.

Thiếu nữ kia sợ tới mức mặt không còn sắc máu, vội nói “Không, không cần đâu ! Ta nói !”. Vì Tiểu Bảo vung tay cản bọn thân binh lại, mỉm cười nói “Vay ngươi tên gì?”. Thiếu nữ kia kinh hoàng cực điểm, lúc ấy mới rơi nước mắt, nói “Ta... ta tên Vân Tố Mai”. Vì Tiểu Bảo nói “Ngươi là môn hạ Xích Long môn, phải không?”. Vân Tố Mai gật gật đầu, khẽ nói “Vâng”. Vì Tiểu Bảo nói “Trong Xích Long môn của ngươi có Phương Di Phương cô nương, về sau điều qua Bạch Long môn, ngươi có biết không?”. Vân Tố Mai nói “Biết. Sau khi cô ta qua Bạch Long môn, được thăng làm Tiểu đội trưởng”. Vì Tiểu Bảo nói “Giỏi lắm, được thăng quan rồi đấy. Cô ta đâu?”. Vân Tố Mai nói “Buổi sáng hôm nay, lúc các ngươi... các ngươi nổ pháo, ta

còn nhìn thấy Phương tử tử, về sau... về sau hỗn loạn, không thấy đâu nữa”.

Vi Tiểu Bảo nghe nói sáng nay Phương Di vẫn còn trên đảo, cũng hơi yên tâm, nghĩ thầm hôm trước người đá vào mông ta một cước, hôm nay con riêng của người đá trả lại cước ấy, bèn vòng ra sau lưng nàng, nhắc chân lên đang định đá vào mông nàng thì thân binh ngoài trưởng báo “Bẩm Đô thống đại nhân, lại bắt được một toán tù binh nữa”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng vui mừng, phát cước ấy không đá ra nữa, chạy ra bờ biển, quả nhiên nhìn thấy một chiến thuyền nhỏ đang giương buồm đi tới. Y sai thân binh quát hỏi “Tù binh là đàn bà hay đàn ông?”.

Lúc đầu khoảng cách còn xa, đối phương không nghe thấy. Qua một lúc, chiến thuyền tới gần. Một tên quan quân trên đầu thuyền đáp “Có đàn ông, cũng có đàn bà”.

Lại qua một lúc, Vi Tiểu Bảo nhìn thấy rõ có ba bốn cô gái đứng trên đầu thuyền, trong đó một người rõ ràng là Phương Di. Y mừng rỡ vội luôn xuống nước, nước ngập tới đầu gối, đưa mắt nhìn chăm chú. Chiếc chiến thuyền kia lại tới gần thêm vài trượng, quả nhiên cô gái kia là Phương Di. Lần này y mừng rỡ quả thật không phải tầm thường, kêu lớn “Mau lên, mau lên, mau ghé vào đây”.

Đột nhiên chiếc thuyền kia lắc lư mấy cái, đánh một vòng tròn, mấy tên thủy thủ trên thuyền la ầm lên “Trời ơi, chạm bãi cát ngầm, mắc cạn rồi!”.

Chợt nghe tiếng Phương Di kêu lên “Tiểu Bảo, Tiểu Bảo, phải người không?”.

Vì Tiểu Bảo lúc ấy đâu còn nghĩ tới thân phận Đô thống đại nhân, kêu lên “Hảo tỷ tỷ, là ta đây, Tiểu Bảo ở đây”. Phương Di kêu lên “Tiểu Bảo, người mau tới cứu ta, họ trói tay ta, Tiểu Bảo, Tiểu Bảo, người tới đây mau!”. Vì Tiểu Bảo nói “Đừng lo, ta tới cứu cô đây”, rồi nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ truyền tin, sai thủy thủ “Chèo mau lên, chèo mau qua bên kia”.

Bốn tên thủy thủ trên thuyền nhỏ nhấc mái chèo lên, lập tức chèo ra.

Đột nhiên trên bờ có một người tung người nhảy lên chiếc thuyền nhỏ, chính là Song Nhi, nói “Tướng công, tôi theo người ra xem”. Vì Tiểu Bảo trong lòng mừng rơn, nói “Song Nhi, người nói người kia là ai?”. Song Nhi mỉm cười nói “Tôi biết. Người nói là thiếu nữ nãi nãi của người, hôm trước tôi đã gọi là Thiếu nữ nãi rồi. Có điều... có điều vị thiếu nữ nãi này không chịu nhận...”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Lúc ấy cô ta xấu hổ, lần này người cứ gọi, không bắt cô ta phải nhận không xong”.

Chiếc chiến thuyền kia từ từ chuyển động, chiếc thuyền nhỏ mau lẹ chèo tới. Phương Di kêu lên “Tiểu Bảo, đúng là người rồi”, trong thanh âm đầy vẻ vui mừng. Vì Tiểu Bảo kêu lên “Là ta đây”, rồi quát bảo tên quân đứng cạnh nàng “Mau cởi trói cho vị cô nương ấy đi”. Tên quân ấy nói “Vâng”, rồi cúi xuống cởi dây trói trên tay Phương Di. Phương Di dang tay chờ Vì Tiểu Bảo qua. Hai chiếc thuyền tới gần nhau, quan

quân trên chiến thuyền nói “Đô thống đại nhân cần thận”. Vi Tiểu Bảo nhảy lên, tên quân kia đưa tay kéo y lên.

Vi Tiểu Bảo vừa lên đầu thuyền là nhào luôn vào lòng Phương Di, nói “Hảo tử tử, ta nhớ cô đến chết được”. Hai người ôm chặt lấy nhau.

Vi Tiểu Bảo ôm thân thể mềm mại của Phương Di, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người nàng, không còn biết mình đang ở đâu. Lần trước y theo Phương Di tới đảo Thần Long, lúc ấy tình yêu vừa chớm, cũng còn chưa hiểu việc nam nữ lắm, về sau lúc trên đường đi Vân Nam, leo tèo với công chúa Kiến Ninh, lần này lại ôm Phương Di trong lòng, không kìm được đỏ mặt tía tai.

Đột nhiên chợt thấy thuyền lắc mạnh, Vi Tiểu Bảo cũng không suy nghĩ gì, chỉ là đang ôm chặt Phương Di, định hôn lên môi nàng, chợt thấy sau gáy bị siết lại, đã bị người ta nắm chặt. Một giọng nói kiêu my phi thường cất lên “Bạch Long sứ, chào ngươi ! Lần này ngươi mang quân tấn công đảo Thần Long, công lao đúng là không nhỏ đâu !”.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe là thanh âm Hồng phu nhân, bất giác hồn phi phách tán, biết là chuyện không hay, dùng sức giãy mạnh, nhưng bị Phương Di ôm chặt không sao động đây, kể thấy lưng đau nhói lên, đã bị người ta điểm trúng huyệt đạo.

Biến cố này đột ngột xảy ra, Vi Tiểu Bảo nhất thời như đang trong mơ, trong lòng chỉ có một ý nghĩ “Hồngбет, hồngбет, con đi con Phương Di này lại lừa

mình!", Lập tức há miệng la lớn "Người đâu, người đâu, mau tới cứu ta!". Phương Di nhẹ nhàng buông y ra, lui qua một bên. Vì Tiểu Bảo đã bị điểm huyết, chân đứng không vững, ngồi phịch luôn xuống. Chỉ thấy chiếc thuyền kéo buồm lên, đang chạy trở ra, chiếc thuyền nhỏ của mình đã cách hơn mười trượng, nghe văng vẳng tiếng quan quân trên bờ lớn tiếng la hét quát hỏi.

Y thăm câu khẩn "Cầu trời cầu đất, Thi Lang và Hoàng Tổng binh mau mau phái thuyền đuổi theo, có điều ngàn vạn lần đừng phát pháo", chỉ nghe tiếng la hét của quan quân trên đảo Thông Ngật xa dần, sau cùng không nghe thấy nữa. Nhìn ra bốn phía, biển rộng mênh mông, không có một chiếc thuyền nào. Chiến thuyền y thống lãnh tuy nhiều, nhưng đều phải đi tấn công đảo Thần Long, có chiếc thì chặn đường giữa đảo Thông Ngật và đảo Thần Long, đừng nói là lúc ấy chưa biết chủ soái bị bắt, cho dù có biết thì cách nhau vài mươi dặm trên biển, cũng làm sao mà đuổi kịp?

Y ngồi trên sạp thuyền, từ từ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mấy tên quan quân Kiêu ky doanh nhìn y cười nhạo. Y trong đầu choáng váng, định thần lại mới nhìn thấy rõ ràng từng người, một khuôn mặt béo tròn xấu xí là Sáu đầu đà, một khuôn mặt dài dài thanh tú là Lục Cao Hiên, một khuôn mặt dài như mặt ngựa là Bàn đầu đà. Y trong lòng một phen mờ mịt "Quả dưa lùn bị trói sau trướng trung quân, nhất định được Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà cứu ra, nhưng hai người này rõ ràng là ở Bắc Kinh, tại sao lại tới đây?", lại quay

dầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt kiều diễm mỹ lệ, đúng là Hồng phu nhân.

Nàng cười khùng khục nhìn Vi Tiểu Bảo, đưa tay véo vào mặt y một cái, cười nói “Đô thống đại nhân, ngươi còn nhỏ tuổi mà rất lợi hại đấy”.

Vi Tiểu Bảo nói “Giáo chủ và phu nhân tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời. Lần này thuộc hạ làm việc không ổn thỏa, có công lao gì đâu”.

Hồng phu nhân cười nói “Ổn thỏa lắm chứ, có gì không ổn thỏa đâu. Giáo chủ lão nhân gia người khen ngợi người lắm đấy, nói người suất lĩnh quân Thanh bấn phá đảo Thần Long, cây cối nhà cửa trên đảo đều thành tro tàn. Lão nhân gia người trước nay đoán việc như thần mà lần này đoán sai, y rất khâm phục người đấy”.

Vi Tiểu Bảo tới bước này, biết là tính mạng trong tay người ta, có cầu khẩn cũng vô dụng, trước mắt chỉ có cách ăn nói bừa bãi rồi sẽ tùy cơ ứng biến, bèn cười nói “Giáo chủ lão nhân gia người phúc thể an khang, ta rất nhớ y. Thuộc hạ trong bấy nhiêu ngày lúc nào cũng nghĩ tới phu nhân, ngày nào cũng cầu khẩn cho người ngày càng trẻ trung xinh đẹp, để giáo chủ lão nhân gia người lúc bầu bạn với người, tiên phúc mãi hưởng!”.

Hồng phu nhân cười khanh khách, nói “Con khỉ con nhà người đến giờ này còn không biết sống chết, vẫn mồm mép tron tuột với ta. Ngươi nói ta có ngày càng trẻ trung xinh đẹp không?”. Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nói “Phu nhân, ngươi lừa ta đến khổ”. Hồng phu nhân

cười nói “Lừa người chuyện gì thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Mới rồi quân Thanh bắt một nhóm tỳ tỳ lên đảo, đều là các cô nương trẻ tuổi trong Xích Long môn, kể nói lại có một thuyền nữa chở phụ nữ tới. Ta đứng trên bờ biển nhìn ra, trông thấy phu nhân, nhất thời không nhận ra, trong lòng chỉ nói : Ái chà, trong Xích Long môn có tiểu cô nương trẻ trung xinh đẹp nào vừa tới thế này ? Là em gái của giáo chủ phu nhân chăng ? Loại người đẹp thế này thì phải mau mau qua nhìn mới được. Phu nhân, ta tâm hoảng ý loạn, vội vàng lên thuyền để nhìn tiểu cô nương xinh đẹp ấy, nào ngờ lại chính là phu nhân”.

Hồng phu nhân nghe thấy cười sặc lên, thân hình lắc lư loạn lên. Tuy nàng mặc trang phục quân sĩ Kiều ky doanh, nhưng vẫn không che được dáng vẻ phong lưu tha thướt.

Sấu đầu đà không chịu nổi, quát “Thằng tiểu quỷ hiếu sắc nhà ngươi, trước mặt phu nhân lại dám nói năng bậy bạ như thế, để xem ta có lột da rút gân ngươi không”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi hồ đồ cực điểm, ta không có thời giờ đâu mà ruồng lời với ngươi”.

Sấu đầu đà tức giận nói “Ta hồ đồ cực điểm à ? Ngươi mới hồ đồ cực điểm. Ta giả chết trôi nổi trên biển, ngươi cũng không nhận ra, lại cứu ta lên, hỏi dò về tình hình đảo Thần Long. Ta theo lời dẫn dò của giáo chủ, nói bậy bạ với ngươi một hồi, ngươi lại câu nào cũng tưởng là thật”.

Vi Tiểu Bảo trong bụng chửi thầm “Hồ đồ quá, hồ đồ quá ! Thằng đây tở Vi Tiểu Bảo ngươi đúng là đáng

chết, tại sao không nghĩ ra Sáu đầu đà nội công tinh thâm, muốn giả làm cái xác chết trôi thì rất dễ dàng. Mình lại quá tin lời y, không hề nghi, ngờ cho rằng trên đảo Thần Long quả thật có nội biển, không đề phòng gì cả”, bèn nói “Ta mắc mưu của giáo chủ và phu nhân, chứ không phải là ta hồ đồ”.

Sáu đầu đà nói “Hừ, ngươi không hồ đồ, vậy thì ngươi thông minh chắc?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta tự nhiên là mười phần thông minh. Có điều ta nói với ngươi, cho dù là người thông minh nhất thiên hạ nhưng chỉ cần gặp phải giáo chủ và phu nhân thì ai cũng không có gì hay. Đó là giáo chủ và phu nhân thần cơ diệu toán, tính không sai sót, thế như chẻ tre, đại công cáo thành...”. Y vừa nói bốn chữ “Đại công cáo thành”, không kìm được nhìn qua đôi môi tươi như hoa đào, hơi run run của Hồng phu nhân một cái.

Hồng phu nhân lại cười một tiếng, để lộ hàm răng nhỏ trắng muốt, nói “Bạch Long sứ, rốt lại ngươi cao minh hơn Sáu đầu đà nhiều, y nói không lại ngươi đâu. Tại sao ngươi nói y hồ đồ?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Phu nhân, gã Sáu đầu đà này đã gặp một tiểu cô nương xinh đẹp như tiên nữ là phu nhân, nói thật bất kể là ai chỉ cần nhìn thấy phu nhân một cái thì lẽ nào còn chịu nhìn tới nữ nhân khác chứ? Ta nói y hồ đồ, vì biết y trong lòng nhưng nhớ không quên một nữ nhân khác. Sáu đầu đà, nữ nhân ấy là ai, có cần ta nói ra không?”.

Sáu đầu đà găm lớn một tiếng, quát “Không được nói!”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Không nói thì không nói.

Sư đệ người so ra còn cao mình hơn người nhiều. Y sau khi nhìn thấy phu nhân, nói từ nay trở đi không còn hứng thú gì mà nhìn tới nữ nhân nào khác nữa”.

Bạn đầu đà khuôn mặt dài ngoằng đỏ bừng lên, hạ giọng nói “Nói vậy, làm gì có chuyện ấy?”. Vì Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Không có à? Chẳng lẽ người nhìn thấy phu nhân rồi, còn muốn nhìn một nữ nhân khác sao?”. Bạn đầu đà cúi đầu, nói “Lão nạp là người xuất gia, tứ đại giai không, trong lòng đã không có chuyện nam nữ rồi”. Vì Tiểu Bảo nói “Chắc chắc chắc! Sư già tụng kinh, chỉ đọc ngoài miệng. Sư ca người cũng như người, cũng là đầu đà, tại sao ngày nào cũng nghĩ tới người tình của y?”, trong lòng nghĩ thầm “Rõ ràng mình dặn y và Lục tiên sinh chờ mình ở Bắc Kinh, tại sao họ lại ở cùng chỗ với phu nhân, thật là kỳ quái”.

Bạn đầu đà nói “Sư ca là sư ca, ta là ta, hai người không thể coi như nhau được”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta thấy hai người các người cũng không khác nhau bao nhiêu. Sư ca người làm người tuy hồ đồ, nhưng so ra còn thành thật hơn người nhiều. Có điều hai người sư huynh sư đệ các người đều làm hỏng đại sự của giáo chủ và phu nhân, đúng là tội lớn ác cực”.

Bạn Sáu hai đầu đà đồng thanh nói “Nói vậy! Tại sao bọn ta làm hỏng đại sự của giáo chủ và phu nhân?”.

Vì Tiểu Bảo cười nhạt không đáp. Trong lúc nhất thời y cũng không dựng đứng được một câu chuyện để vu hãm hai người, chẳng qua chỉ mai phục trước một cái đầu mối, đợi đến lúc biết rõ vì sao hai người Bạn

Lục từ Bắc Kinh tới đảo Thần Long, sẽ bịa chuyện cho Hồng phu nhân nghi ngờ. Y quay đầu nhìn ra biển, biển lớn mênh mông, không có chiếc thuyền nào đuổi theo, ngẫu nhiên nghe văng vẳng vài tiếng pháo xa xa, chắc là Thi Lang và Hoàng Tổng binh vẫn đang suất lãnh chiến thuyền bao vây thuyền của Thần Long giáo tháo chạy.

Lục Cao Hiên thấy ánh mắt y sáng lên một cái, nói “Phu nhân, người này là tội nhân của bản giáo, chúng ta cứ bắt bớ với giáo chủ, ném y xuống biển nuôi cá mập thôi”. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nghĩ thầm “Tiểu bạch long mình là hàng giả, bạch long giả vào biển thì không sống được”. Hồng phu nhân nói “Giáo chủ còn muốn hỏi chuyện y”. Lục Cao Hiên nói “Vâng”, rồi đẩy vào lưng Vi Tiểu Bảo một cái, nói “Tham kiến giáo chủ đi !”.

Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ “Trước mặt phu nhân còn có thể hoa ngôn xảo ngữ, lừa cho thị vui vẻ. Té ra Hồng giáo chủ đang ở trên thuyền. Hôm nay Tiểu bạch long mà không xuống long cung thì thật là chuyện vô cùng thương thiên bại lý”, bèn nghiêng đầu nhìn Phương Di một cái, chỉ thấy vẻ mặt nàng thần nhiên, không hề có vẻ mừng giận gì, trong bụng chửi thầm “Con đĩ thúì, con đĩ con !”, rồi nói “Phương cô nương, chúc mừng cô nhé”. Phương Di nói “Chúc mừng ta chuyện gì?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Cô lập công lớn cho bản giáo, giáo chủ còn chưa thăng chức cho cô à?”. Phương Di hừ một tiếng, cũng không trả lời.

Hồng phu nhân nói “Mọi người vào cả đi”. Lục Cao Hiên nắm gáy Vi Tiểu Bảo, xách y vào khoang thuyền.

Chỉ thấy Hồng giáo chủ đang ngồi trong khoang thuyền. Vì Tiểu Bảo người còn trên không, đã cướp lời nói “Giáo chủ và phu nhân tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời. Thuộc hạ Bạch Long sứ tham kiến giáo chủ và phu nhân”.

Lục Cao Hiên ném y xuống. Bọn Phương Di nhất tề khom người, nói “Giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”. Tuy họ cũng muốn lấy lòng Hồng phu nhân, nhưng câu ấy nói đã quen, rồi lại cũng không thể mặt dày thêm ba chữ “Hồng phu nhân” vào được.

Vi Tiểu Bảo thấy Hồng giáo chủ nhìn ra ngoài biển, vẫn như không nghe thấy gì, lại thấy cạnh y có bốn người đứng hầu, chính là Xích Long sứ Vô Căn đạo nhân, Hoàng Long sứ Ân Cẩm, Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình, Hắc Long sứ Trương Đạm Nguyệt.

Vi Tiểu Bảo chợt động tâm niệm, quay đầu nhìn Sáu đầu đà quát “Thằng đây tởm nhà ngươi bịa tin đồn nhảm, nói cái gì giáo chủ và phu nhân đang gặp nguy hiểm. Ta bỏ hết tất cả, vội tới cứu giá, nào ngờ giáo chủ và phu nhân hoàn toàn không có chuyện gì, lẽ nào các vị chưông môn lại tạo phản chứ?”.

Hồng giáo chủ lạnh lùng nói “Người nói gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thuộc hạ phụng mệnh giáo chủ và phu nhân, trà trộn vào hoàng cung lấy được hai bộ kinh thư, về sau tới Bình Tây vương phủ của Ngô Tam Quế ở Vân Nam, lại lấy được ba bộ nữa”. Hồng giáo chủ chợt nhướn mày nói “Người lấy được năm bộ à? Kinh thư đâu?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hai bộ lấy được trong hoàng cung, thuộc hạ đã phái Lục Cao Hiên trình lên giáo

chủ và phu nhân rồi. Giáo chủ và phu nhân nói thuộc hạ làm việc chu đáo, bảo Lục Cao Hiên ban cho tiền được", Hồng giáo chủ gật gật đầu. Vì Tiểu Bảo nói "Ba bộ kinh thư lấy được ở Vân Nam, thuộc hạ cất tại một nơi mười phần yên ổn ở Bắc Kinh, sai Bạt đầu đà và Lục Cao Hiên canh giữ...".

Bạt đầu đà và Lục Cao Hiên hai người lập tức biến sắc, vội nói "Không... không có, làm gì có chuyện ấy ? Giáo chủ lão nhân gia người đừng nghe thằng tiểu tử này nói bậy".

Vì Tiểu Bảo nói "Kinh thư có tất cả tám bộ, thuộc hạ đã tìm được manh mối, còn ba bộ nữa có quá nửa cũng sẽ lấy được, định là sau khi lấy được tất cả sẽ đem hết tới đảo Thần Long. Ba bộ đã lấy được, thuộc hạ sợ bị người ta lấy trộm, vì thế cất trong hộc tường. Ta sai Lục Cao Hiên và Bạt đầu đà giữ ở đó nửa bước không rời. Lục Cao Hiên, Bạt đầu đà, ta bảo các người canh giữ trong nhà không được ra ngoài, tại sao hai người lại tới đây ? Nếu kinh thư bị mất, làm hỏng đại sự của giáo chủ và phu nhân, thì tội ấy ai gánh vác được ?".

Bạt Lục hai người ngó mặt nhìn nhau, không sao trả lời. Qua một lúc, Lục Cao Hiên mới nói "Người không nói là trong hộc tường có kinh thư, bọn ta làm sao biết được ?".

Vì Tiểu Bảo nói "Giáo chủ và phu nhân dặn chuyện này càng bí mật càng tốt, thêm một người biết là thêm một phần nguy cơ bị tiết lộ. Ta đối với hai người các người, nói thật cũng không tin tưởng gì lắm đâu. Ta mỗi sáng thức dậy là nhất định cao giọng đọc lớn : Giáo chủ và phu nhân tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời.

Mỗi khi ăn cơm, mỗi khi đi ngủ, ắt cũng đọc một lượt. Nhưng hai người các người sau khi rời đảo Thần Long lại không hề có câu nào ca tụng giáo chủ thần thông quảng đại, Điều Sinh Ngu Thang”. Y không biết “Nghieu Thuần Vũ Thang” chỉ dùng để ca tụng công đức của hoàng đế, lúc ấy nói ra, mọi người đều không biết “Điều Sinh Ngu Thang” là có ý tứ gì.

Lục Cao Hiên và Bạn đầu đà hai người sắc mặt lúc xanh lúc trắng, ngấm ngấm hoảng sợ, sau khi rời đảo Thần Long, hai người bọn họ quả thật không hề tụng câu “Giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”, không ngờ lại bị thằng tiểu tử này nắm đằng cán, nhưng y có tụng lúc nào đâu? Lục Cao Hiên nói “Người phạm tội lớn tày trời, bây giờ lại hoa ngôn xảo ngữ định lấy lòng để giáo chủ và phu nhân tha mạng cho người. Hừ, bọn anh em già trẻ trên đảo bọn ta lần này thương vong nặng nề, cơ nghiệp giáo chủ cay đắng mấy mươi năm dựng nên đều bị tan nát hết trong tay người, người đừng mong còn được sống”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người nói câu ấy rất sai. Chúng ta làm thuộc hạ của giáo chủ và phu nhân, thì cái mạng này đã sớm không phải là của mình rồi. Giáo chủ và phu nhân sai chúng ta làm chuyện gì, mọi người đều phải đặt chữ trung lên đầu, muôn chết không từ. Giáo chủ và phu nhân cần chúng ta chết thì chúng ta phải chết, cần chúng ta sống thì chúng ta phải sống. Người muốn tự mình làm chủ, vậy thì chưa hết lòng sống chết, chưa tận trung báo quốc đối với giáo chủ và phu nhân”.

Hồng giáo chủ nghe y nói câu ấy, đưa tay vuốt râu, từ từ gạt đầu, nói với hai người Bạn Lục “Các người nói

Bạch Long sứ thống suất thủy sư, muốn làm chuyện bất lợi cho bản giáo, rốt lại là chuyện gì ?”.

Lục Cao Hiên nghe trong lời lẽ của giáo chủ hơi có ý không vui, vội nói “Bẩm giáo chủ, hai người bọn ta phụng mệnh giám thị Bạch Long sứ, đối với nhất cử nhất động của y đều thường lưu ý, không dám lơ là một khắc. Hôm ấy hoàng đế thăng chúc cho y, Thủy sư Đề đốc Thi Lang tới bái phỏng, hai người bọn thuộc hạ nghe rất rõ lời họ trò chuyện với nhau, đã bẩm lại với giáo chủ. Qua không mấy ngày, Bạch Long sứ đem Thi Lang ra ngoài làm việc, lại bảo y cải trang thành một viên quan nhỏ trong Kiêu kỵ doanh, lại không cho thuộc hạ và Bạn hữu đi theo, nên thuộc hạ rất nghi ngờ”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hay lắm, té ra giáo chủ phái hai người các người giám thị ta”, lại nghe Lục Cao Hiên bẩm “Trước đó vài hôm, thuộc hạ tìm những vật trong giỏ giấy ở phòng Bạch Long sứ đổ ra, phát hiện được rất nhiều mảnh giấy vụn, mới đem chấp lại, thì ra là các địa danh ở Liêu Đông viết bằng chữ Mãn Châu. Bạch Long sứ không biết chữ, lại càng không biết chữ Mãn Châu, các địa danh này tự nhiên là hoàng đế viết đưa cho y. Về sau nghe ngóng thì lần này y xuất hành, mang theo rất nhiều đại pháo. Hai người bọn thuộc hạ bàn bạc, đều nghĩ Bạch Long sứ vâng lệnh hoàng đế tới một dải Liêu Đông, đã có tướng lãnh thủy sư, lại có đại pháo, tự nhiên là định làm việc bất lợi cho bản giáo. Vì thế Bạch Long sứ vừa rời kinh thì hai người bọn thuộc hạ lập tức cưỡi khoái mã ngày đêm không nghỉ về đảo Thần Long bẩm báo. Phu nhân còn nói Bạch Long sứ lòng trung rõ rõ, quyết không như thế. Nào ngờ biết người biết mặt lòng

khôn biết, Bạch Long sứ lòng dạ tàn độc, phụ lòng tin cậy của giáo chủ”.

Vì Tiểu Bảo thở dài một tiếng, lắc lắc đầu nói “Lục tiên sinh, người tự cho là thông minh tài cán, nhưng làm sao bằng được một phần vạn của giáo chủ và phu nhân ? Ta nói với người nhé, người sai rồi, chỉ có giáo chủ và phu nhân mới vĩnh viễn không sai thôi”.

Lục Cao Hiên tức giận nói “Người nói...”, vừa nói hai chữ ấy ra, lập tức biết là không hay, tuy lập tức im bặt, nhưng mọi người đều biết, sau hai chữ “Người nói...” nhất định là chữ “bậy”.

Vì Tiểu Bảo nói “Người nói ta nói vậy à ? Ta nói người sai rồi, chỉ có giáo chủ và phu nhân mới vĩnh viễn là đúng thôi, người không phục à ? Chẳng lẽ giáo chủ và phu nhân vĩnh viễn không đúng, chỉ có Lục tiên sinh người là vĩnh viễn đúng sao ?”.

Lục Cao Hiên khuôn mặt đỏ bừng nói “Ta không có ý ấy, là người nói ra, chứ ta không có nói”.

Vì Tiểu Bảo nói “Giáo chủ và phu nhân nói Bạch Long sứ lòng trung rõ rệt, quyết không phản giáo. Hai vị lão nhân gia đoán việc như thần, làm sao sai được ? Ta nói với người nhé, hoàng đế phái ta mang thủy sư đại pháo đi Liêu Đông, nói là đi tế trời ở núi Trường Bạch, nhưng thật ra... thật ra là... hừ, người mà biết cái gì ?”, trong lòng rối bời “Nói là hoàng đế phái mình đi làm việc gì bây giờ ?”.

Hồng giáo chủ nói “Người nói đi, hoàng đế phái người đi làm việc gì ?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Chuyện này vốn là muôn phần bí mật, bất kể thế nào cũng không thể nói ra, nếu tiết lộ

ra, hoàng đế nhất định sẽ chém đầu thuộc hạ. Có điều giáo chủ đã hỏi tới, trong lòng thuộc hạ thì giáo chủ và phu nhân còn cao hơn hoàng đế cả trăm lần, y là vạn tuế thì người là bách vạn tuế. Y là vạn vạn tuế thì người là bách vạn vạn tuế. Giáo chủ muốn ta nói, tự nhiên ta không thể giấu giếm”, nghĩ thầm “Nói thế nào mới lừa được giáo chủ và phu nhân tin đây?”.

Hồng giáo chủ thấy Vi Tiểu Bảo hết lời tâng bốc, cũng không hề ngại ngùng, vuốt râu mỉm cười, an nhiên tự đắc, thông thả gật đầu.

Vi Tiểu Bảo nói “Bẩm giáo chủ và phu nhân, bên cạnh hoàng đế có hai người Hồng Mao ngoại quốc, một người tên Thang Nhược Vọng, một người tên Nam Hoài Nhân, được phong làm Giám chính Khâm thiên giám”. Hồng giáo chủ nói “Tên của Thang Nhược Vọng, ta đã nghe tới rồi. Nghe nói y giỏi cái học thiên văn địa lý, âm dương lịch số”. Vi Tiểu Bảo ca ngợi “Chắc, chắc, chắc ! Giáo chủ không ra khỏi cửa mà biết được hết việc thiên hạ. Thang Nhược Vọng tính lui tính tới, tính ra ở phía bắc có nước La Sát muốn làm chuyện bất lợi cho Đại Thanh”.

Giáo chủ chợt nhướng mày, hỏi “Chuyện ấy là thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo từng nghe gã Hãn Thiếp Ma râu xồm người Mông Cổ nói Ngô Tam Quế câu kết với nước La Sát, Thần Long giáo, Ngô Tam Quế ở tận Vân Nam, không với tay tới y, nước La Sát thì ở cạnh Liêu Đông, quả nhiên vừa nói tới ba chữ “nước La Sát”, thái độ của Hồng giáo chủ lập tức có vẻ khác lạ. Vi Tiểu Bảo biết cái đề

mục này đã vào đúng khớp rồi, trong lòng cả mừng, nói “Tiểu hoàng đế vừa nghe xong, trong lòng lo lắng, bèn hỏi Thang Nhược Vọng có kế sách gì hay thì mau mau nói ra. Thang Nhược Vọng tâu : Xin chớ thần về tối xem thiên văn, ngày tính âm dương, tính cho thật đúng. Qua vài hôm, y tâu với hoàng đế : Long mạch có nước La Sát là ở Liêu Đông, có hòn núi tên là Hô Tha Má gì đó, có con sông tên là A Má Nhi gì đó”.

Hồng An Thông ở Liêu Đông đã lâu, biết rất rõ về núi sông vùng ấy, nghe Vi Tiểu Bảo nói thế bèn nhìn qua Hồng phu nhân cười, nói “Phu nhân, cô nghe thằng nhỏ này nói có buồn cười không ? Núi Hô Mã Nhĩ Oa Tập thì nói là núi Hô Tha Má, sông A Mục Nhĩ Hà thì nói là sông A Má Nhi, hô hô, hô hô”. Hồng phu nhân cũng cười khanh khách.

Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, dạ, giáo chủ không gì không biết, không gì không hiểu, thuộc hạ quả thật rất khâm phục. Lão quý Hồng Mao ngoại quốc kia nói qua mấy lần mà thuộc hạ vẫn không nhớ được, tiểu hoàng đế viết ra bằng chữ Mãn Châu và chữ Hán đưa cho ta. Nhưng thuộc hạ không biết chữ, núi Hô Tha Má gì đó, sông A Má Nhi gì đó, mãi vẫn không nhớ được”.

Hồng giáo chủ cười khà khà, quay đầu lại liếc Lục Cao Hiên một cái, ánh mắt cực kỳ nghiêm khắc.

Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà trong lòng không ngừng kêu khổ.

Vi Tiểu Bảo nói “Gã Thang Nhược Vọng ấy nói phải gấp rút chế tạo mười khẩu đại pháo Hồng Mao, theo đường biển chở tới Liêu Đông, nhắm đúng vào núi gì đó,

sông gì đó bắn liền hai trăm phát, bắn đứt long mạch của nước La Sát thì trở đi hai trăm năm nữa nước Đại Thanh sẽ được thái bình vô sự, nói là mỗi phát pháo sẽ được bình yên một năm. Tiểu hoàng đế nói : Vậy thì cứ chớ luôn một ngàn quả đạn tới bắn, há không bảo đảm được bình yên một ngàn năm sao ? Thang Nhược Vọng nói nếu bắn nhiều quá lại không linh nghiệm, lại nói thiên cơ bất khả lậu, hoàng đạo hắc đạo gì đó, kỳ lý cô lô nói suốt nửa ngày, thuộc hạ nửa câu cũng không hiểu, nghe mà phát chán”.

Hồng giáo chủ gật đầu nói “Thang Nhược Vọng soạn bộ Đại Thanh thời hiến lịch, đúng là chỉ có hai trăm năm, xem ra khí số nhà Mãn Thanh nhiều lắm cũng chỉ được hai trăm năm mà thôi”.

Vì Tiểu Bảo bịa chuyện có một yếu quyết, là mọi chi tiết phải thật rõ ràng, mà toàn bộ câu chuyện phải chân thực không sai. Chỉ là tới chỗ quan trọng thì bịa đặt tào lao một phen, đó là pháp môn y học được trong kỹ viện. Vừa khéo Hồng An Thông rất uyên bác, biết nội dung bộ Đại Thanh thời hiến lịch của Thang Nhược Vọng, Vì Tiểu Bảo lần này bịa chuyện, tất cả lại đều ăn khớp.

Hồng phu nhân nói “Nói thế thì lần này tiểu hoàng đế sai người tới Liêu Đông bắn pháo phải không ?”. Vì Tiểu Bảo làm ra vẻ kinh ngạc nói “Ồ, sao phu nhân biết ?”. Hồng phu nhân cười nói “Ta thấy lần này người nói còn chưa thật chưa hết. Tiểu hoàng đế sai người đi Liêu Đông, tại sao lại tới đảo Thần Long ?”. Vì Tiểu Bảo nói “Người ngoại quốc kia nói long mạch của nước La Sát là một con rồng biển, nên mười khẩu đại pháo này phải chớ bằng đường biển, nhắm vào đúng miệng con rồng ấy,

tính thật đúng giờ, chờ nó đang uống nước trong biển là lập tức phát pháo, con rồng ấy bị trọng thương thì không giãy giụa gì được. Nếu bắn trên bờ, con rồng ấy bị trúng một phát sẽ lập tức bay lên trời đào tẩu. Một phát pháo chỉ bình yên được một năm, sang năm lại phải tới bắn, rất là phiền phức. Y nói đại pháo của chúng ta theo đường biển chở tới còn phải đi vòng, để khỏi làm kinh động long mạch”.

Trong thuyết phong thủy trước nay, “long mạch” vốn rất được chú trọng, nhưng chỉ nói địa hình như con rồng, chứ không phải là có một con rồng thật, cái gì mà long mạch kinh động bay lên trời vân vân, toàn là Vi Tiểu Bảo bịa đặt tào lao. Hồng An Thông nghe thấy, bất giác nửa tin nửa ngờ.

Vi Tiểu Bảo xem mặt xét sắc, biết y không tin lắm, bèn nói “Lão quý ngoại quốc kia biết nói tiếng Trung Quốc, y vẽ mấy tấm bản đồ cho tiểu hoàng đế xem, dùng thước đo đạc, rồi vẽ một cái vòng, bên trong vẽ một đường thẳng, nói rõ tại sao long mạch sẽ chạy trốn, thuộc hạ quá ngu xuẩn, không hiểu gì cả, tiểu hoàng đế lại lắng nghe có vẻ rất say sưa”.

Hồng An Thông gật gật đầu, nghĩ người ngoại quốc xem phong thủy ắt có bản lĩnh riêng, còn cao minh hơn thuật phong thủy của người Trung Quốc.

Vi Tiểu Bảo thấy y thừa nhận chi tiết ấy, trong lòng nhẹ nhõm hẳn, nghĩ thầm “Qua được cửa ải này thì trở đi cứ tha hồ thổi tù và tu tu, không sợ gì nữa !”, liền nói “Hôm ấy tiểu hoàng đế sai Khâm thiên giám chọn ngày hoàng đạo cát nhật, hạ thánh chỉ phái ta đi tế trời ở núi

Trường Bạch. Có Thủy sư Đề đốc Phúc Kiến Thi Lang, là từ Đài Loan về hàng, nói Trịnh Thành Công cũng từng bị thua dưới tay y, người này giỏi bắn pháo trên thuyền, nên tiểu hoàng đế sai y đi cùng với ta, định ninh dân dò là phải giữ kín bí mật, nếu để lộ ra thì đại sự hỏng bét, chưa biết chừng nước La Sát lại phái chiến thuyền ngăn cản. Bọn ta tới Thiên Tân ra biển, đánh một vòng thật xa, định lặn lẽ tới Liêu Đông. Nào ngờ buổi chiều hôm qua, nhìn thấy trên biển có rất nhiều xác chết trôi, trong đó có thật có giả, cái xác giả chính là Sáu đầu đà. Ta tốt bụng cứu y lên, y nói chuyện rất ghê gớm, là đảo Thần Long đánh nhau long trời lở đất, Hồng giáo chủ sai người giết Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình”.

Sáu đầu đà kêu lớn “Láo toét ! Ta không có nói là giáo chủ giết chết Thanh Long sứ !”. Hồng phu nhân trừng mắt nhìn y một cái, nói “Sáu đầu đà, trước mặt giáo chủ, không được la lối âm ỉ !”. Sáu đầu đà nói “Vâng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người nói Thanh Long sứ bị giết chết, đúng không ?”. Sáu đầu đà nói “Đúng, là giáo chủ sai ta đánh lừa người”. Vi Tiểu Bảo nói “Giáo chủ sai người nói đùa với ta thì là có. Nhưng người nói giáo chủ muốn trả thù nên giết chết Thanh Long sứ và Xích Long sứ. Giáo chủ đại công vô tư, đại nhân đại nghĩa, quyết không thù oán bọn thuộc hạ”. Y nói một câu, Sáu đầu đà lại la lên một tiếng “Láo toét !”. Vi Tiểu Bảo nói “Người nói giáo chủ muốn trả thù nên giết chết Thanh Long sứ và Xích Long sứ”, Sáu đầu đà nói “Láo toét ! Ta không nói !”. Vi Tiểu Bảo nói “Giáo chủ đại công vô tư, Sáu đầu đà nói “Láo toét !”. Vi Tiểu Bảo nói “Đại nhân đại nghĩa”, Sáu đầu đà nói “Láo toét !”. Vi

Tiểu Bảo nói “Quyết không thù oán bọn thuộc hạ”, Sáu đầu đà nói “Láo toét!”.

Lục Cao Hiên biết Sáu đầu đà nóng nảy thành thật nên đã sớm rơi vào bẫy của Vi Tiểu Bảo, y không ngừng la lớn “Láo toét”, cứ la thêm một lần thì vẻ mặt Hồng giáo chủ càng khó coi thêm một phần. Lục Cao Hiên chỉ sợ Sáu đầu đà la thêm tiếng nữa, giáo chủ nổi giận lên thì sự tình không dễ chút nào, bèn kéo tay áo Sáu đầu đà, nói “Cứ nghe y bẩm báo với giáo chủ, đừng ngắt lời y”. Sáu đầu đà nói “Thằng tiểu tử này bịa đặt đủ chuyện, chẳng lẽ cứ để y nói mãi không thôi à?”. Lục Cao Hiên nói “Giáo chủ thông minh trí tuệ, không gì không biết, không gì không hiểu. Không cần người nóng nảy, giáo chủ tự nhiên sẽ minh bạch thôi”. Sáu đầu đà nói “Hừ, chỉ e chưa chắc...”. Câu nói vừa buông ra, đột nhiên há hốc miệng, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Vi Tiểu Bảo hai mắt nhìn y trùng trùng, đột nhiên thè lưỡi làm vẻ mặt nhát ma. Hai người vóc dáng đều thấp, Sáu đầu đà còn thấp hơn. Vi Tiểu Bảo cúi đầu làm ra vẻ mặt nhát ma, người khác không nhìn thấy, nhưng Sáu đầu đà nhìn thấy rất rõ ràng, đã định phát tác, nhưng lại sợ chọc giận Hồng giáo chủ, chỉ đành cố nén giận, mặt mày nhăn nhó. Nhất thời trong thuyền không có một tiếng động, chỉ nghe tiếng Sáu đầu đà thở hồng hộc.

Qua một lúc lâu, Hồng giáo chủ hỏi Vi Tiểu Bảo “Y còn nói gì nữa?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Bẩm giáo chủ, y lại nói giáo chủ khai chuyện thị phi, khích cho Xích Long môn đánh nhau với Thanh Long môn...”.

Sấu đầu đà la lên “Ta không nói”.

Hồng giáo chủ tức giận trợn mắt nhìn y, quát “Câm cái mỗ quạ lại cho ta, ngươi mà quang quác thêm một tiếng nữa thì ta sẽ chặt quả dưa lùn nhà ngươi thành hai đoạn con mẹ nó đấy”.

Sấu đầu đà khuôn mặt đỏ bầm, Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà thì hoảng sợ biến sắc. Mọi người đều biết Hồng giáo chủ tính nết rất thâm trầm, ngày thường mừng giận không để lộ ra mặt, rất ít khi nói năng thô lỗ như thế, mà nổi nóng chửi mắng Sấu đầu đà như vậy thì nhất định đã tức giận tới cực điểm.

Vì Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm Sấu đầu đà đã không thể mở miệng phát thoại thì bất kể mình bịa đặt thế nào y cũng khó mà phản bác, bèn nói “Xin giáo chủ bớt giận. Sấu đầu đà rốt lại cũng không nói câu nào hạ nhục giáo chủ, chỉ là nói giáo chủ lòng dạ hẹp hòi. Lần trước mọi người mưu phản không thành công, bị một đứa nhỏ như thuộc hạ làm hỏng chuyện, ai cũng căm tức, nên giáo chủ muốn thừa cơ báo thù. Y nói giáo chủ phái một người tên Hà Thịnh đi làm việc, người này là đại đệ tử của Vô Căn đạo nhân, đệ tử không biết trong bản giáo có người ấy không”.

Hồng phu nhân nói “Hà Thịnh thì có, vậy thì sao?”.

Vì Tiểu Bảo chợt động tâm niệm “Hà Thịnh là đệ tử của Vô Căn, nhất định là còn trẻ”, bèn nói “Sấu đầu đà nói, Hà Thịnh thấy phu nhân xinh đẹp, mấy năm nay cứ cùng phu nhân thế nào thế nào, ra sao ra sao, nói rất nhiều câu khó nghe. Đệ tử cả giận, căm tức y sau lưng bất kính với phu nhân, sai người vả vào mồm y. Lúc ấy y

vẫn bị trói bằng dây da bò, không sao chống cự, vả mấy chục cái y mới không dám nói nữa”.

Hồng phu nhân giận xanh mặt, tức tối nói “Tại sao lại lôi ta vào đó?”. Sáu đầu đà nói “Ta... ta không có nói”. Vi Tiểu Bảo nói “Giáo chủ không cho người mở miệng, thì người không được nói. Ta hỏi người, người có nói tới một người tên Hà Thịnh không? Có thì gật đầu, không có thì lắc đầu”. Sáu đầu đà gật gật đầu.

Vi Tiểu Bảo nói “Được rồi. Người nói Hà Thịnh ghen tuông với Hứa Tuyết Đình, tranh nhau lấy lòng phu nhân, vì thế Hà Thịnh giết chết Hứa Tuyết Đình, phu nhân rất vui mừng, lại nói giáo chủ bị bung bít không biết gì. Người nói Thanh Long sư bị Hà Thịnh giết, dưới đất trong phòng có một thanh đao, thanh đao ấy là của Hà Thịnh, có đúng không? Người có nói thế không?”. Bàn đầu đà gật đầu nói “Có điều đoạn đầu...”. Vi Tiểu Bảo nói “Người đã nói thế là được rồi”. Thật ra Sáu đầu đà chỉ nói có nửa sau, nửa đầu là Vi Tiểu Bảo thêm vào, Sáu đầu đà lại gật đầu, thành ra giống như toàn bộ là do y nói ra.

Vi Tiểu Bảo nói “Người nói Thanh Long môn, Xích Long môn, Hoàng Long môn, Hắc Long môn, cả Bạch Long môn của ta nữa, mọi người đánh nhau một trận hồ đồ, giáo chủ đã mất hết quyền bính, không có cách nào trấn áp, có đúng không?”. Sáu đầu đà gật gật đầu.

Vi Tiểu Bảo nói “Người nói mọi người trên đảo Thần Long tạo phản, giáo chủ và phu nhân đều bị bắt, phu nhân bị lột sạch quần áo, giải đi trên khắp đảo thị chúng. Giáo chủ thì bị người ta vạt trụi râu, treo ngược lên

trên cây, đã ba ngày không được ăn uống. Những câu ấy thì bây giờ đương nhiên người không chịu nhận rồi, có đúng không?”.

Đối với câu hỏi này thì gặt đầu cũng không được, lặt đầu cũng không được, Sáu đầu đã khuôn mặt đỏ bừng, máu dưới da như sắp ứa ra. Vì Tiểu Bảo nói “Bây giờ đương nhiên người muốn chối, không chịu nhận đã nói những câu ấy, có đúng không?”. Sáu đầu đã tức giận nói “Ta không nói thế”. Vì Tiểu Bảo nói “Người nói người động thủ với giáo chủ, đá trúng giáo chủ hai cước, đánh trúng giáo chủ ba tát, có điều giáo chủ võ công cao hơn người, người đánh không lại, vì thế bị giáo chủ trối lại ném xuống biển, có đúng không? Người nói bản giáo đánh nhau tới mức trời long đất lở, một trường hồ đồ. Hơn một nửa số người đều bị giáo chủ trối lại ném xuống biển, số còn lại thì người giết ta, ta giết người, giáo chủ và phu nhân đã hỏng to rồi, cho dù hiện giờ chưa chết thì cũng không sống được bao lâu nữa, có đúng không?”.

Sáu đầu đã nói “Ta... ta... ta...”. Y bị Vi Tiểu Bảo hý lộng tới mức đầu óc choáng váng, không biết trả lời thế nào là phải. Y quả có nói đánh không lại giáo chủ, bị giáo chủ trối lại ném xuống biển, cũng có nói Ngũ Long môn trên đảo Thần Long tàn sát lẫn nhau, một trường hồ đồ, nhưng so với lời Vi Tiểu Bảo thì khác hẳn.

Vi Tiểu Bảo nói “Bẩm giáo chủ, thuộc hạ vốn định suất lãnh thủy sư tới Liêu Đông bắn phá long mạch của nước La Sát, có điều chiến thuyền tới đây, thuộc hạ nhớ nhưng giáo chủ và phu nhân, còn có Phương cô nương, thuộc hạ vốn muốn... muốn cưới cô ta làm vợ, cũng muốn

thăm cô ta, tốt nhất là có thể xin giáo chủ và phu nhân chuẩn cho đưa cô ta cùng đi. Vì thế sai thuyền từ từ tới gần, cho dù chỉ từ ngoài nhìn lên đảo cũng đã tốt lắm rồi. Chỉ là muốn nhìn thấy giáo chủ và phu nhân một cái...”. Hồng phu nhân mỉm cười nói “Còn Phương cô nương nữa chứ”. Vì Tiểu Bảo nói “Vâng, đây là thuộc hạ có ý riêng tư, chưa thật tận trung với giáo chủ và phu nhân, thật đáng muôn chết”. Hồng giáo chủ gật đầu nói “Người nói tiếp đi”.

Vì Tiểu Bảo nói “Nào ngờ cứu được Sáu đầu đà trên biển, không biết y có ý tứ gì, lại luôn miệng nguyên rủa giáo chủ và phu nhân. Thuộc hạ cũng quá hồ đồ, vừa nghe xong là cuống cả lên, chỉ hận không thể chấp cánh bay tới đảo Thần Long để sát cánh cùng giáo chủ và phu nhân tử chiến một phen với bọn phản loạn. Lúc ấy thuộc hạ ngoác miệng chửi lớn, nói hôm trước giáo chủ đã trình trọng dân dò, chuyện cũ không được tính nữa, ngay cả nhắc tới cũng không được, tại sao còn ôm hận trong lòng, lại làm phản giáo chủ chứ? Thuộc hạ chỉ lo giáo chủ và phu nhân bị nguy hiểm, nghĩ giáo chủ bị bọn phản loạn treo ngược lên cây, phu nhân thì bị họ lột sạch quần áo, vậy thì một khắc cũng không chờ được. Thuộc hạ đúng là hồ đồ đáng chết, hoàn toàn không nghĩ là giáo chủ thân thông quảng đại, nếu có người dám phạm thượng tác loạn, giáo chủ chỉ đưa vài ngón tay ra là bóp chết chúng như con sâu cái kiến, lẽ nào lại có chuyện để bọn phản loạn làm nhục? Có điều thuộc hạ trong lòng lo lắng, lập tức sai tất cả chiến thuyền ra biển, tấn công lên đảo Thần Long. Ta dặn họ rằng trên đảo có người tốt bị người xấu bắt giữ, nếu quả có người ra chống cự thì các người phát pháo bắn là được. Khi lên bờ rồi, phải

mau mau tra xét xem có một vị lão nhân gia oai phong
lẫm lẫm, tướng mạo đường đường, vừa giống Ngọc Hoàng
đại đế, vừa giống thần tiên Bồ tát không, đó chính là
Hong giáo chủ Thần Long giáo, mọi người phải nghe y
chỉ huy. Thuộc hạ lại nói trên đảo có phụ nữ, không
được đắc tội, nhất là một vị cô nương trẻ tuổi dung mạo
như hoa như ngọc, dáng vẻ xinh đẹp như tiên nữ xuống
trần, đó là Hồng phu nhân, mọi người càng phải cung
cung kính kính”.

Hong phu nhân cười khanh khách, nói “Theo như
ngươi nói, thì ngươi phải bình tấn công đảo Thần Long
hoàn toàn là vì trung thành với giáo chủ phải không ?
Ngươi không những vô tội, mà còn có công phải không ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thuộc hạ không có một chút công
lao nào, chỉ có điều nhìn thấy giáo chủ và phu nhân bình
yên, mấy vị Chuông môn sứ lòng trung rõ rõ, hầu hạ giáo
chủ và phu nhân chu đáo, trong lòng rất vui mừng. Thuộc
hạ một là mong giáo chủ và phu nhân tiên phúc mãi hưởng,
thọ sánh ngang trời. Chuyện thứ hai là muốn mọi người
trong bản giáo ai cũng tận trung báo quốc, giáo chủ nói
thế nào thì mọi người làm theo như thế. Chuyện thứ ba...
chuyện thứ ba...”. Hồng phu nhân cười nói “Chuyện thứ
ba là muốn Phương cô nương làm vợ ngươi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đó là chuyện nhỏ, thuộc hạ trong
lòng đã quyết ý, chỉ cần hết sức làm việc, khiến giáo chủ
và phu nhân vui vẻ, thì tự nhiên giáo chủ và phu nhân
cũng không xử tệ với thuộc hạ”.

Hong An Thông gật gật đầu, nói “Cái miệng ngươi
quả thật rất biết nói chuyện, nhưng ngươi nhớ nhưng ta

và phu nhân, tại sao không đích thân mang binh thuyền tới đảo Thần Long ? Tại sao chỉ sai người bắn pháo bừa vào, còn mình thì núp tránh thật xa phía sau ?”.

Câu này hỏi đúng chỗ yếu hại, Vi Tiểu Bảo há miệng đó lưỡi, nhất thời không sao trả lời, biết chỉ cần trả lời câu này không thật không hết, Hồng giáo chủ nảy ý nghi ngờ, thì toàn bộ câu chuyện bịa đặt này giờ sẽ bị lộ ra, ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được, trong lúc cấp bách đành nói “Thuộc hạ tội đáng muôn chết, quả thật chưa hết lòng trung với giáo chủ và phu nhân. Ta nghe Sáu đầu đà nói mọi người trên đảo hung dữ thế nào, ngay cả giáo chủ và phu nhân mà họ cũng bắt, thuộc hạ thật tình rất sợ. Lần trước... lần trước bọn họ phản bội giáo chủ, đều là thuộc hạ làm hỏng việc lớn của họ, nếu bị họ bắt, thì không bị lột da rút gân không xong. Thuộc hạ sợ chết, vì thế núp tránh thật xa phía sau, chỉ sai binh tướng thủ hạ tới cứu giáo chủ và phu nhân, chuyện này... chuyện này thật rất đáng chết”.

Hồng giáo chủ và phu nhân nhìn nhau một cái, từ từ gật đầu, đều nghĩ thằng nhỏ này tự nhận là sợ chết, đủ thấy y không bịa đặt. Hồng giáo chủ nói “Lời ngươi nói lần này là thật hay giả, ta còn phải từ từ tra hỏi. Nếu biết là ngươi bịa đặt, hừ hừ, ngươi đã tự biết rồi đấy”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng ! Giáo chủ và phu nhân muốn xử phạt thế nào thuộc hạ cũng cam tâm tình nguyện, nhưng ngàn vạn lần đừng giao thuộc hạ cho Sáu đầu đà, Bàn đầu đà và Lục Cao Hiên. Lần này... lần này họ an bài mưu kế, lừa quân Thanh bắn phá đảo Thần Long,

hại chết không ít huynh đệ tử muội, nhất định có mưu đồ trọng đại. Thuộc hạ xem ra nhất định gã Lục Cao Hiên này muốn làm Lục giáo chủ. Lúc ở Vân Nam y nói : Ta cũng không cần gì tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời, chỉ cần hưởng phúc như y năm mươi năm cũng đã quá đủ...”.

Lục Cao Hiên tức giận nói “Người... người...”, vung chưởng đập xuống lưng Vi Tiểu Bảo.

Vô Căn đạo nhân sấn tới một bước, vung tay vỗ ra, bình một tiếng, Lục Cao Hiên bị hất lùi lại hai bước. Vô Căn đạo nhân thì thân hình chỉ loạn choang một cái, quát “Lục Cao Hiên, trước mặt giáo chủ mà ngươi dám hành hung đánh người à?”. Lục Cao Hiên sắc mặt trắng bệch, khom lưng nói “Giáo chủ thứ tội. Thuộc hạ nghe thằng tiểu tử này bịa đặt, nhìn không được nên lỡ thất lễ”.

Hồng giáo chủ hừ một tiếng, nói với Vi Tiểu Bảo “Người lui ra đi”, rồi nói với Vô Căn đạo nhân “Người đích thân coi giữ y, không cho người khác hại y, nhưng cũng không được để y đi lại lung tung. Người đừng nói chuyện với y. Thằng nhỏ này quỷ kế đa đoan, phải hết sức đề ý đấy”. Vô Căn đạo nhân khom người vâng dạ.

Mấy ngày sau đó, Vi Tiểu Bảo ngày đêm đều ở cùng phòng với Vô Căn đạo nhân, hàng ngày thấy mặt trời sáng sớm mọc lên bên phải thuyền, buổi chiều lặn xuống bên trái thuyền, chiếc thuyền liên tục đi lên phía bắc. Hôm đầu y còn mong thủy sư của Thi Lang và Hoàng Tổng binh đuổi theo cứu mình, nhưng về sau thì không hy vọng

gì nữa, nghĩ thầm “Mình ăn nói bậy bạ một phen, giáo chủ và phu nhân đã tin tới chín phần, chỉ có điều mình mang quân bắn phá đảo Thần Long thành một trường hồ đồ, cho dù xuất phát từ lòng tốt cũng không khỏi có tội. May là quả dưa lùn kia giả làm xác chết trôi tới lừa mình là kế sách của giáo chủ, nếu không y một phen nổi giận, có quá nửa đã giết mình và quả dưa lùn, nấu một nồi canh dưa Tiểu Bảo rồi”, lại nghĩ “Chiếc thuyền này đi lên phía bắc, chẳng lẽ tới Liêu Đông sao?”.

Y hỏi Vô Căn đạo nhân mấy lần, Vô Căn đạo nhân chỉ nói “Không biết”. Vì Tiểu Bảo nói chuyện với y, Vô Căn đạo nhân nói “Giáo chủ dặn là không được nói chuyện với người”, lại không cho y ra ngoài khoang thuyền một bước.

Vi Tiểu Bảo cảm thấy buồn chán, nghĩ thầm “Con nhãi chết giẫm Phương Di rõ ràng đang trên thuyền, mà lại không tới làm bạn cho lão tử bớt sầu muộn”. Nghĩ tới lần này bị Thần Long giáo bắt, lại là do Phương Di dụ dỗ, Vi Tiểu Bảo tự nhủ “Nếu lần này lão tử thoát thân được, từ nay trở đi mà còn nhìn con đi con Phương Di này một cái thì lão tử không phải họ Vi. Đã mắc lừa hai lần, lẽ nào còn mắc lừa lần thứ ba?”, nhưng nghĩ tới Phương Di dung nhan kiều diễm, dáng vẻ ôn nhu, lại không kìm được động tâm, xoay chuyển ý nghĩ “Không phải họ Vi thì không phải họ Vi, cha lão tử là ai không ai biết cả, làm sao biết mình họ gì?”.

Chiếc thuyền không ngừng đi lên phía bắc, khí trời càng lúc càng lạnh. Vô Căn đạo nhân nội công thâm hậu, cũng không thấy gì, nhưng Vi Tiểu Bảo thì không ngừng run lên, răng gõ vào nhau cầm cập. Lại đi thêm vài hôm,

gió bắc nổi lớn, sắc trời u ám, đột nhiên có tuyết rơi xuống.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Phen này thì ta chết rét mất thôi”, nghĩ thầm “Sách Ngạch Đồ đại ca tặng mình một chiếc áo lông điều, tiếc là để trong đại doanh, không mang theo đây. Ờ, nếu biết là con đi con Phương Di này đánh lừa mình, mình cứ mặc cái áo ấy tới ôm thì, cũng khỏi chết rét trong thuyền. Bạch Long sứ chết rét, thật không phải tầm thường”.

Thuyền đi đến nửa đêm, chợt nghe tiếng chan chát vang lên không ngớt, Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ mới biết là băng trôi trên biển chạm vào nhau, hoảng sợ giật nảy mình, kêu lên “Ái chà, không xong ! Chiếc thuyền này mà kẹt lại giữa biển, há không hỏng bét sao?”. Vô Căn đạo nhân nói “Nước ngoài biển thì không đóng băng, là chúng ta muốn vào bờ thôi”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Tới Liêu Đông chưa?”. Vô Căn đạo nhân hừ một tiếng, không trả lời nữa.

Sáng sớm hôm sau, mở cửa sổ khoang thuyền nhìn ra ngoài, chỉ thấy trắng xóa mênh mông, băng nổi đầy biển, trên băng có tuyết trắng, đã nhìn thấy bờ ở xa xa. Chiều hôm ấy thuyền đã tới gần bờ bỏ neo xuống, xem ra sáng sớm hôm sau đã có thể xuống thuyền nhỏ lên bờ.

Đêm ấy Vi Tiểu Bảo ý nghĩ cuộn cuộn dâng lên trong lòng, rốt lại Hồng giáo chủ muốn xử phạt mình thế nào, quả thật không dễ đoán được, y dường như tin lời mình, lại dường như không tin, lại tới nơi trời băng đất tuyết này, không biết có dụng ý gì, nghĩ ngợi một lúc, chỉ đành đi ngủ.

Trong giấc mộng đột nhiên thấy Phương Di ngồi cạnh mình, y đưa tay ra ôm chặt lấy, lúc mơ mơ hồ hồ chỉ nghe nàng nói “Đừng nghịch ngợm !”. Vì Tiểu Bảo nói “Mụ vợ chết giẫm, ta cứ nghịch ngợm !”. Chỉ thấy Phương Di trong lòng véo mình mấy cái, y nửa tỉnh nửa mê, nghe người trong lòng mình hạ giọng nói “Tướng công, chúng ta chạy thôi”, tựa hồ là giọng Song Nhi.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, lập tức tỉnh dậy, thấy đang ôm một tấm thân mềm mại, trong bóng tối không nhìn được là ai, nghĩ thầm “Là Phương Di hay Hồng phu nhân ?”. Trên thuyền chỉ có hai người phụ nữ ấy, y nghĩ thầm “Là Phương Di hay Hồng phu nhân cũng cứ hôn một cái rồi sẽ nói, cứ chiếm tiện nghi trước đã”, bèn lật lại nằm đè lên người ấy, hôn vào môi nàng.

Người ấy cười khẽ một tiếng, quay đầu tránh qua. Tiếng cười tuy khẽ, nhưng nghe thấy rất rõ ràng, chính là Song Nhi.

Vi Tiểu Bảo vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, hạ giọng hỏi vào tai nàng “Song Nhi, cô làm sao tới đây ?”. Song Nhi nói “Chúng ta trốn mau, từ từ sẽ nói”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Ta lạnh gần chết, cô mau chui vào chăn, sưởi ấm cho ta”. Song Nhi nói “Ồ, hảo tướng công, người thật rất thích nghịch ngợm, cũng không nghĩ đang là lúc nào”.

Vi Tiểu Bảo ôm chặt nàng, hỏi “Trốn đi đâu ?”. Song Nhi nói “Chúng ta ra sau thuyền, lấy thuyền nhỏ chèo vào bờ, cho dù họ phát giác ra cũng không đuổi theo được”. Vì Tiểu Bảo cả mừng, nói “Điều kế, điều kế ! Ái chà, còn gã đạo sĩ kia đâu ?”. Song Nhi nói “Tôi rón rén vào khoang, đã điểm huyết y rồi”.

Hai người rón rén lên ra ngoài khoang. Một trận gió lạnh thốc vào mặt, Vi Tiểu Bảo toàn thân cơ hồ đông cứng, vội quay vào khoang lột tấm đạo bào của Vô Căn đạo nhân khoác lên người. Lúc ấy mây xám đầy trời, trăng sao mờ mờ, tuyết lớn vẫn không ngừng rơi. Hai người lên ra sau thuyền, lắng tai nghe bốn phía không có một tiếng động, thuyền đã bỏ neo, ngay cả người giữ bánh lái cũng đã vào khoang ngủ.

Song Nhi nắm tay Vi Tiểu Bảo, từng bước từng bước đi tới đuôi thuyền, hạ giọng nói “Để tôi nhảy xuống trước rồi người xuống sau”. Rồi hít một hơi, nhẹ nhàng nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ ở đuôi thuyền. Vi Tiểu Bảo nhìn xuống dưới một cái thấy tối om cũng hơi sợ, lập tức nhắm mắt nhảy xuống. Song Nhi giơ hai tay lên, chụp cứng sau vai và hậu tâm y, xoay một vòng trên chiếc thuyền nhỏ để giảm bớt lực rơi rồi mới buông y xuống.

Chợt nghe trong khoang có người quát hỏi “Ai đó?”, chính là giọng nói của Hồng giáo chủ. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi giật nảy mình, bò rạp xuống thuyền, không dám lên tiếng. Chợt nghe cách một tiếng, trong cửa sổ khoang thuyền lọt ra ánh lửa. Song Nhi biết Hồng giáo chủ nghe tiếng nên đốt lửa lên tra xét, vội nhấc mái chèo trên thuyền lên, khuấy xuống nước chèo đi. Mới khua mái chèo được hai cái, Hồng giáo chủ đã lớn tiếng quát “Là ai? Không được động đây!”, kể thấy chiếc thuyền nhỏ lắc một cái nhưng không lướt đi, té ra lúc hoảng hốt quên cởi dây buộc.

Vi Tiểu Bảo vội đưa tay ra cởi dây, sờ tay vào thấy lạnh ngắt mới biết là một sợi xích sắt, chỉ nghe trong khoang có mấy người kêu lên “Không thấy Bạch Long

sứ dâu!", "Thằng tiểu tử trốn rồi!", "Chạy đi dâu? Mau đuổi theo, mau đuổi theo!". Vì Tiểu Bảo rút thanh chủ thủ trong ống giày ra, dùng sức vung lên, sột một tiếng cật dứt dây xích, chiếc thuyền nhỏ lập tức lướt đi.

Tiếng động ấy vừa vang lên, bọn Hồng giáo chủ, Hồng phu nhân, Bàn Sáu hai đầu đà, Lục Cao Hiên trước sau chạy ra đuôi thuyền. Dưới ánh tuyết ánh nước soi lên, thấy chiếc thuyền nhỏ đã rời khỏi thuyền lớn vài trượng.

Hồng giáo chủ vươn tay ra chụp một thanh gỗ trên mép thuyền, vận kinh phóng vào chiếc thuyền nhỏ. Nội lực của y tuy mạnh, nhưng thanh gỗ rất lại quá nhẹ, bay ra còn cách chiếc thuyền nhỏ vài thước thì rơi tòm xuống nước. Lúc đầu bọn Lục Cao Hiên, Bàn đầu đà không biết dụng ý của giáo chủ, không dám phóng ám khí ra, chỉ sợ dả thương Bạch Long sứ sẽ bị trách phạt, lúc thấy giáo chủ tiện tay chụp một thanh gỗ trên thuyền phóng ra, mới hiểu rõ tâm ý y, ám khí trong người đều nhất tề phóng ra. Chỉ là muộn mất một chút, chiếc thuyền nhỏ đã chèo ra xa thêm hai trượng, ám khí nhỏ tầm thường càng khó phóng tới, cung tên, cương tiêu, phi hoàng thạch lại không có trong tay, những ám khí như tụ tiễn, độc châm mọi người phóng ra đều rơi lả tả xuống biển.

Sáu đầu đà nói "Thằng tiểu tử này rất giáo quyết, ta đã sớm biết y không phải người tốt, lẽ ra cứ một đao chém chết cho rồi, lưu lại chỉ chuốc lấy phiền phức". Hồng giáo chủ vốn đã tức giận tới cực điểm, mấy câu mát mẻ ấy của Sáu đầu đà rõ ràng là châm chọc mình nhìn việc không sáng suốt, tay trái vươn ra nắm gáy y, quát "Mau đi bắt y về cho ta!", nói rồi nhắc Sáu đầu đà lên, tay phải nắm cứng đầu vai y, quát "Đi mau!", hai

tay rút lại, nội lực toàn thân đều dồn cả lên cánh tay, đẩy thẳng về phía trước.

Sấu đầu đà thân hình như một quả cầu thịt bay ra, bắn thẳng tới chiếc thuyền nhỏ.

Song Nhi cố sức khua mái chèo. Vì Tiểu Bảo la lớn “Ái chà, không xong ! Đạn thịt người bắn tới !”. Tiếng la chưa tắt, dùng một tiếng, Sấu đầu đà đã rơi xuống nước.

Chỗ y rơi xuống chỉ cách chiếc thuyền nhỏ chỉ vài thước, Sấu đầu đà thân hình rướn lên một cái, tay trái đã chụp được be chiếc thuyền nhỏ. Song Nhi nhấc mái chèo lên, dốc toàn lực đập xuống, trúng ngay giữa đầu Sấu đầu đà. Sấu đầu đà nhin đau, hừ một tiếng, tay phải lại chụp được be thuyền. Song Nhi cả sợ, lại dùng sức đập mạnh xuống, chát một tiếng, mái chèo gãy đôi, chiếc thuyền nhỏ lập tức xoay ngang ra trên biển. Sấu đầu đà choáng váng, lắc lắc đầu. Vì Tiểu Bảo thanh chủ thủ rọc xuống, bốn ngón tay phải của Sấu đầu đà lập tức đứt lìa, y đau quá không chi trì được nữa, tay phải lỏng ra, thân hình quẫy một cái chìm kuôn xuống biển, kêu gào âm ỉ.

Song Nhi nhấc một mái chèo khác dưới sạp thuyền ra sức chèo, chiếc thuyền nhỏ lướt mau vào bờ. Chèo được một lúc đã cách xa thuyền lớn, nhìn thấy đã không còn đuổi kịp nữa. Trên thuyền lớn chỉ có một chiếc thuyền nhỏ, bọn Hồng giáo chủ võ công có cao cường đến đâu thì giữa lúc trời lạnh thấu xương thế này cũng không dám nhảy xuống nước bơi đuổi theo, huống chi người bơi dưới nước có nhanh cũng không thể đuổi kịp được thuyền.

Vi Tiểu Bảo vớ một thanh gỗ dưới đáy thuyền lên chèo giúp, nghe văng vẳng tiếng mọi người quát thét chửi rủa trên thuyền lớn, lại qua một lúc, tiếng gió bắc át hết tiếng mọi người. Vi Tiểu Bảo thở phào một tiếng, nói “Tạ ơn trời đất, cuối cùng đã chạy thoát rồi”.

Hai người chèo hơn nửa giờ mới vào tới bờ.

Song Nhi nhảy xuống nước, nước chỉ ngập tới đầu gối, nắm nửa sợi xích sắt bị cắt đứt ở đầu thuyền kéo thuyền lên bờ, nói “Được rồi!”. Vi Tiểu Bảo nhảy lên bờ, kêu lên “Đại công cáo thành!”. Song Nhi cười hì hì, lui lại mấy bước, cười nói “Tuống công, người đừng nghịch ngợm, chúng ta phải đi mau, đừng để bọn Hồng giáo chủ đuổi kịp”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, cau mày hỏi “Đây là nơi nào?”, nhìn ra chung quanh, chỉ thấy bình nguyên đầy tuyết trắng xóa mênh mông không bờ, trong đêm tối cũng không nhìn thấy gì.

Song Nhi nói “Thật không biết đây là nơi nào. Tuống công, người nói chúng ta nên chạy tới đâu là hay?”. Vi Tiểu Bảo lạnh run cầm cập, đầu óc tựa hồ cũng đông cứng lại, không nghĩ ra được kế sách gì, bèn chửi “Con bà nó, đều là do con đĩ con chết giẫm Phương Di không tốt, làm hại chúng ta chết rét ở đây”. Song Nhi nói “Chúng ta đi thôi, vận động một lúc người sẽ ấm lên”.

Hai người nắm tay nhau đi trên tuyết. Tuyết đã rơi xuống dày một thước, đặt chân xuống một bước thì lún cả bắp chân xuống, lại rút chân lên bước tiếp, rất là khó khăn.

Vi Tiểu Bảo tuy phải đi bộ vất vả, nhưng nghĩ tới Hồng giáo chủ thân thông quảng đại, nhất định có cách lên bờ đuổi theo, mà dấu chân in trên mặt tuyết sâu như thế, thì còn trốn đi đâu được ? Cho dù chạy được vài hôm, có quá nửa cũng bị đuổi kịp, vì thế lên tới bờ không dám chân chừ một khắc, không ngừng bước, kể hỏi Song Nhi vì sao lại ở trên thuyền.

Nguyên hôm ấy Vi Tiểu Bảo vừa nhìn thấy Phương Di là thất hồn lạc phách nhảy ngay qua để trò chuyện, Song Nhi cũng theo lên thuyền. Đến khi y thất thủ bị bắt, mọi người đều nhìn vào y, Song Nhi mười phần cơ linh, lập tức bò rạp xuống sau thuyền. Chiếc thuyền này là bọn Hồng giáo chủ cướp được trong tay quân Thanh, đà công thủy thủ đều là quân Thanh, nằng lại vốn mặc trang phục quân sĩ Kiêu kỵ doanh, trà trộn vào đám quan binh, không ai phát giác ra được. Đến khi chiến thuyền vào tới gần bờ, nằng mới nhân nửa đêm tới cứu.

Vi Tiểu Bảo khen nằng thông minh cơ trí, nói “Con đi chết giẫm Phương Di kia lừa ta, hại ta, Song Nhi bảo bồi này lại cứu được mạng ta. Ta không cần thị làm vợ nữa, mà cần cô làm vợ”. Song Nhi vội buông tay y, nhảy ra mấy bước, nói “Tôi là a hoàn của người, tự nhiên phải một lòng hầu hạ người”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta có được a hoàn như cô, nhất định kiếp trước đã gõ thùng mười bảy hăm tám cái mõ gỗ lớn, lật rách ba bảy hai mươi một bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, nên kiếp này mới có phúc khí thế này”. Song Nhi cười khanh khách, nói “Tuồng công lại cứ nói thế”.

Đi đến lúc trời sáng, đã cách bờ biển khá xa, quay đầu lại nhìn, trên mặt tuyết hiện rõ hai hàng vết bước

chân trái dài ra xa xa. Lại nhìn về phía trước, thấy bình nguyên tựa hồ vô cùng vô tận. Bọn Hồng giáo chủ tuy chưa đuổi theo, nhưng xem ra chẳng qua chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Vi Tiểu Bảo trong lòng phát rầu, nói “Cho dù chúng ta cứ đi mười ngày mười đêm, cũng vẫn bị họ đuổi kịp”. Song Nhi chỉ về bên phải, nói “Nếu đó là rừng thì hay quá, có điều xem ra cũng không giống lắm”.

Hai người nhắm đứng một gò tuyết cao, hết sức rảo bước đi tới, đi được một giờ đã nhìn thấy rõ ràng, chẳng qua chỉ là một gò nhỏ mọc lên trên bình nguyên, hoàn toàn không phải là rừng cây. Vi Tiểu Bảo nói “Ra sau gò xem, biết đâu có chỗ trú ẩn được”. Y lúc ấy đã thở hồng hộc, hoàn toàn kiệt sức.

Lại đi thêm nửa giờ, tới phía sau cái gò nhỏ, chỉ thấy vẫn là một khoảng trắng mênh mông, giống như tuyết trắng trải thành biển lớn, càng không có chỗ nào ẩn núp. Vi Tiểu Bảo vừa mệt vừa đói, nằm lăn ra mặt tuyết, nói “Hảo Song Nhi, nếu cô không ôm ta, hôn ta, thì ta không còn sức đi nổi nữa đâu”. Song Nhi đỏ mặt, đã định ưng thuận nhưng lại cảm thấy mười phần không ổn, đang còn ngần ngừ, chợt nghe phía sau có tiếng thình thịch vang lên.

Hai người quay lại nhìn, thấy bảy tám con hươu lớn từ sau gò chuyển ra. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Đói chết đi thôi ! Cô có cách nào giết một con hươu, nướng thịt ăn không?”. Song Nhi nói “Để tôi thử xem”. Đột nhiên phi thân vọt ra xông vào mấy con hươu kia. Nào ngờ hươu Mai hoa bốn chân cực dài, chạy nhảy như bay, vừa quay

mình đã phóng xa vài mươi trượng, có đuổi cũng không kịp. Song Nhi lắc đầu nói “Đuổi không kịp đâu”.

Loài hươu Mai hoa này lại không sợ người, thấy Song Nhi dừng chân, lại quay đầu nhìn. Vì Tiểu Bảo nói “Chúng ta cứ nằm xuống giả chết, xem hươu có tới không”. Song Nhi cười nói “Được, để tôi thử xem”, rồi nằm lăn ra đất. Vì Tiểu Bảo nói “Ta đã chết rồi, vợ ta là Song Nhi cũng chết rồi. Hai người bọn ta đã chôn cất ở đây rồi, không động đây gì được nữa. Ta và hươu Song Nhi sinh được tám trai chín gái, chúng đều khóc lớn trước mộ, kêu lớn cha ơi mẹ ơi...”. Song Nhi cười sặc lên, khuôn mặt đỏ bừng, nói “Ai mà sinh được với người bấy nhiêu con cái như thế chứ!”. Vì Tiểu Bảo nói “Được, tám trai chín gái quá nhiều, vậy thì sinh ba trai ba gái thôi”. Song Nhi cười nói “Không...”

Mấy con hươu Mai hoa từ từ đi tới cạnh hai người, tựa hồ mười phần hiếu kỳ. Trong động vật thì hươu ngu ngốc nhất, thua xa chó ngựa chồn cáo, vì thế trong thành ngữ có câu “Ngu như hươu”. mấy con hươu Mai hoa cúi đầu xuống cọ cọ ngửi ngửi vào mặt Vì Tiểu Bảo và Song Nhi, kêu lên mấy tiếng. Vì Tiểu Bảo quát lớn “Lật người lên ngựa, Địch Thanh hàng long!”, rồi co người nhảy bật dậy cuôi lên lưng hươu, hai tay nắm chặt sừng hươu. Song Nhi cũng nhẹ nhàng khéo léo nhảy lên lưng một con hươu khác.

Bầy hươu hoảng sợ, nhấc vó phóng đi. Song Nhi kêu lên “Người dùng chủy thủ giết hươu đi”. Vì Tiểu Bảo nói “Khoan hãy giết, cuôi hươu chạy trốn thì Hồng giáo chủ không đuổi theo kịp”. Song Nhi nói “Đúng, phải lắm. Có điều đừng lạc nhau đấy”. Nàng sợ hai con hươu một chạy qua đông một chạy qua tây thì thật hỏng bét.

May là hươu Mai hoa tính thích hợp bấy, tám con hươu lớn chạy cùng một nhóm, chạy được một lúc lại có thêm bảy tám con khác chạy tới hợp thành một bầy. Hươu Mai hoa thân cao chân dài, phóng đi không thua gì tuần mã, chỉ là cuời trên lưng hươu bị xóc rất dữ.

Bầy hươu chạy một mạch vài dặm về phía tây bắc, mới từ từ chạy chậm lại. Hai con hươu bị người ta cuời lên lưng dùng sức nhẩy đá, định hất hai người xuống, nhưng Vi Tiểu Bảo và Song Nhi nắm chặt sừng hươu, quấy thế nào cũng không hất xuống được. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Xuống khỏi lưng hươu thì khó lên lại lắm, chúng ta cứ chạy càng xa càng tốt, cái đó gọi là Đại trượng phu một lời nói ra, hươu sống khó đuổi”.

Hôm ấy tuy hai người đói tới mức đầu vầng mắt hoa, nhưng vẫn ôm chặt cổ hươu, nắm chặt sừng hươu, để mặc bầy hươu phóng đi trên mặt tuyết mênh mông. Hai người biết bầy hươu chạy thêm một khắc thì xa Hồng giáo chủ thêm một đoạn, đồng thời trên mặt tuyết cũng không in lại vết chân của hai người. Đến xế chiều, bầy hươu chạy tới một khu rừng.

Vi Tiểu Bảo nói “Tốt quá, xuống thôi !”, rồi rút chủy thủ ra cắt đứt cổ họng con hươu đực mình cuời. Con hươu chạy thêm vài bước, ngã vật xuống đất. Song Nhi nói “Một con hươu đủ ăn rồi, tha cho con tôi cuời”, rồi từ lưng hươu phi thân nhẩy xuống.

Vi Tiểu Bảo tay chân rã rời, xương cốt toàn thân dường như đều long hết cả ra, chỉ nằm dưới đất thở hồng hộc, qua một lúc mới bò tới chỗ cổ họng con hươu, kề miệng vào vết cắt ừng ực uống hơn mười ngụm máu, rồi kêu

“Song Nhi, cô qua uống đi”. Y uống một bụng máu hươu, tinh thần nhờ thế phần chấn lên, từ từ thấy ấm lại.

Song Nhi uống máu hươu xong, dùng chủy thủ cắt một đùi hươu, nhặt một mớ cành cây khô, đốt lửa nướng thịt, nói “Hươu ơi hươu, người cứu mạng bọn ta, bọn ta lại giết người ăn thịt, thật có lỗi với người quá”.

Hai người ăn thịt hươu nướng xong, lại càng vui vẻ. Vi Tiểu Bảo nói “Hảo Song Nhi, ta và cô cứ ở trong khu rừng này làm một đôi vợ chồng thợ săn, không về Bắc Kinh nữa”. Song Nhi cúi đầu, nói “Tuồng công tới đâu thì tôi theo tới đó để hầu hạ người. Người về Bắc Kinh làm quan lớn cũng được, ở lại đây làm thợ săn cũng được, tôi vẫn là a hoàn của người”. Vi Tiểu Bảo thấy ánh lửa soi lên khuôn mặt nàng ứng hồng rất xinh đẹp khả ái, cười nói “Vậy chúng ta đại công cáo thành chưa?”. Song Nhi a một tiếng, nhảy lên cây tùng trên đầu, cười nói “Chưa, chưa”.

Hai người nằm cuộn tròn cạnh đống lửa ngủ một đêm. Sáng hôm sau thức dậy, Song Nhi lại nướng thịt hươu, hai người ăn no một bữa. Mũ Vi Tiểu Bảo bị rơi mất lúc cuời hươu chạy hôm qua, Song Nhi liền lột da hươu làm cho y một cái mũ.

Vi Tiểu Bảo nói “Hôm qua chạy suốt một ngày, bọn Hồng giáo chủ không dễ tìm được chúng ta rồi, có điều vẫn còn nguy hiểm. Tốt nhất là cứ cuời hươu Mai hoa chạy về phía bắc ba bốn ngày nữa, lúc ấy thì Vi giáo chủ ta và Song Nhi phu nhân cô mới tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời được”. Song Nhi cười nói “Cái gì mà Song Nhi phu nhân, sao khó nghe thế? Muốn cuời hươu

nữa cũng không khó, chẳng phải có bảy hươu đang tới kia sao ?”.

Quả nhiên thấy hơn hai mươi con hươu lớn nhỏ từ phía đông đập tuyết đi tới, vươn cao cổ bứt lá non trên cây. Trong rừng rậm ít có người lui tới, nên bảy hươu thấy hai người vẫn không hề sợ sệt. Song Nhi nói “Hươu rất hiền lành, tốt nhất là đừng giết hại chúng nữa. Con hươu lớn hôm qua đủ cho chúng ta ăn mười ngày rồi”. Rồi cắt hai miếng thịt của con hươu chết, lấy da hươu gói lại, cùng Vi Tiểu Bảo chia ra đeo lên lưng, từ từ đi về phía bảy hươu. Vi Tiểu Bảo đưa tay vỗ vỗ vào đầu một con hươu lớn, con hươu ấy quay đầu lại liếm liếm mặt y, không hề có ý hoảng sợ. Vi Tiểu Bảo la lên “Ái chà, con hươu này đại công cáo thành với ta”. Song Nhi cười khanh khách, nói “Người cười lên trước đi”. Hai người nhảy lên lưng hai con hươu, hai con hươu mới hoảng sợ nhảy dựng lên, lao nhanh về phía trước.

Bảy hươu thủy chung cứ chạy trong rừng rậm, hai người nắm chặt sừng hươu, không chế phương hướng, chỉ chạy về phía bắc, càng lúc càng xa bọn Hồng giáo chủ. Vi Tiểu Bảo lúc ấy đã cảm thấy cười hươu không khó, đi được hai giờ bèn cùng Song Nhi nhảy xuống, để mặc cho bảy hươu chạy đi.

Cứ thế liên tiếp hơn mười ngày cười hươu đi trong rừng rậm. Có lúc không gặp bảy hươu, bèn thông thả đi bộ, đổi thì ăn thịt hươu nướng. Quần áo của hai người đã sớm bị gai góc trong rừng cào rách nát, đều thay mặc quần áo da hươu do Song Nhi mới may, cả hai cũng là bằng da hươu.

Hôm ấy ra khỏi khu rừng lớn, đột nhiên nghe tiếng nước chảy vang dội, đi thêm một lúc, thì tới bờ một con

sông lớn, chỉ thấy nước trên sông cuộn cuộn chảy xiết. Hai người ở trong rừng rậm suốt mười mấy ngày, đột nhiên nhìn thấy con sông lớn này, trong lòng vô cùng thoải mái.

Theo bờ sông đi lên phía bắc vài giờ, đột nhiên thấy ba hán tử mặc áo da thú, tay cầm thiết xoa, xem dáng vẻ giống như thợ săn. Vì Tiểu Bảo đã lâu không nhìn thấy người, trong lòng cả mừng, vội bước lên hỏi “Ba vị đại ca, các người đi đâu vậy?”.

Một hán tử khoảng bốn mươi tuổi nói “Bọn ta đi chợ ở Mẫu Đơn Giang, các người đi đâu?”, giọng nói rất kỳ lạ. Vì Tiểu Bảo nói “Ái chà, Mẫu Đơn Giang là hướng này à? Hai người bọn ta đi lạc rồi, đi theo ba vị đại ca thật không gì tốt bằng”. Lúc ấy bèn hợp bọn với ba người kia cùng đi, tìm đủ cớ trò chuyện với họ. Nguyên ba người này là người Thông Cổ Tư, làm nghề săn bắn để sinh sống, thường tới Mẫu Đơn Giang họp chợ, buôn bán với người Hán, vì thế biết nói tiếng Hán chút ít.

Tới Mẫu Đơn Giang, thì là một nơi chợ búa rất lớn. Vì Tiểu Bảo tập ngân phiếu dày mang trong người vẫn không bị mất, mời ba người Thông Cổ Tư vào quán uống rượu. Đang ăn uống, chợt nghe bàn bên cạnh có người nói “Quả chùy của người đương nhiên cũng rất tốt, tháng trước có người từ núi Hô Mã Nhĩ Oa Tập tới...”. Vì Tiểu Bảo và Song Nhi nghe nói tới “Núi Hô Mã Nhĩ Oa Tập” đều thầm giật mình, nhìn nhau một cái, cùng nhìn qua người đang nói, thấy là hai ông già đang mân mê một củ nhân sâm còn nguyên rễ vừa đào được.

Vì Tiểu Bảo lấy ra một nén bạc đưa tửu bảo, dọn nhiều rượu thịt, lại sai thái một mâm thịt bò chín,

đong hai cân rượu trắng đưa qua bàn bên cạnh. Hai ông già đào sâm vô cùng ngạc nhiên, không biết vì sao tên thợ săn nhỏ này lại hiếu khách như thế, lập tức luôn miệng cảm tạ. Vì Tiểu Bảo bước sang mời họ vài chén, với mồm mép của y, chỉ nói vài câu đã hỏi được chỗ núi Hô Mã Nhĩ Oa Tập, nguyên là từ đó đi lên phía bắc thêm ba ngàn dặm nữa, hai người đào sâm kia trước nay cũng chưa từng đi tới. Vì Tiểu Bảo gọi Song Nhi qua, bảo nàng nói tên những sông núi khác trong tám bản đồ. Hai người đào sâm kia nhất nhất chỉ rõ, phương vị xa gần, quả nhiên đều hoàn toàn đúng với trong tám bản đồ.

Cơm no rượu say rồi, bèn từ biệt bọn người Thông Cổ Tư và hai ông già đào sâm. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Núi Lộc Đỉnh té ra còn cách chỗ này mấy ngàn dặm. Dù sao cũng đang nhàn rồi, không ngại gì tới đó đào lấy kho tàng”. Thật ra đào hay không đào thì y cũng không hề để ý, mà trong lòng thật ra là sợ bọn Hồng giáo chủ, Sáu đầu đà đuổi kịp. Hồng giáo chủ ở phía nam, nếu lại đi lên phía bắc ba ngàn dặm thì Hồng giáo chủ bất kể thế nào cũng không tìm được mình, nghĩ thầm “Mình và Song Nhi cứ ở trong núi cao rừng rậm chờ y mười năm tám năm thì Hồng giáo chủ không chết không xong, chứ chẳng lẽ y lại có thể thọ sánh ngang trời con mẹ nó thật sao?”.

Lúc ấy bèn tới cửa hiệu da mua hai chiếc áo lông điếu, cùng Song Nhi mặc vào, lại sợ bọn Hồng giáo chủ đuổi kịp, ngoài áo da điếu vẫn khoác quần áo da hươu thô lậu, lấy than bôi lên mặt cho nhò nhem, cho dù gặp phải cũng không nhận ra y. Kế thuê một chiếc xe lớn, thẳng đường lên phía bắc. Lúc ngồi trong xe, y trò chuyện với Song Nhi, thỉnh thoảng lại “Đại công cáo thành” một cái, vô cùng vui vẻ.

Đi được hơn hai mươi ngày, càng lên phía bắc càng lạnh, trên đường băng phong tuyết đọng, chiếc xe đã không thể đi được dễ dàng. Hai người đổi qua cuối ngựa, sau cùng cả ngựa cũng không đi được, bèn đi bộ trong rừng thẳm tuyết dày. May là Vi Tiểu Bảo tiếng là đi tìm kho báu nhưng thật ra là tránh nạn, nhìn thấy núi cùng sông hiểm, bốn phía không người, trong lòng lại càng thấy yên ổn. Song Nhi trí nhớ rất tốt, cứ theo phương hướng trên tấm bản đồ từ từ đi lên phía bắc, gặp người đi săn người đào sâm nào cũng hỏi han địa danh, so sánh với địa danh trên tấm bản đồ.

Tám hình tròn bốn màu trên bản đồ chính ở núi Lộc Đình, là chỗ hợp lưu của hai dòng sông lớn, hôm ấy tính ra cũng không còn xa nữa. Hai người đang dắt tay nhau đi trong một rừng tùng, đột nhiên nghe phía đông bắc có một tiếng đoàng vang lên, là tiếng súng nổ. Vi Tiểu Bảo giật mình nói “Ái chà, không xong, Hồng giáo chủ đuổi tới rồi”, vội vàng kéo Song Nhi núp vào đám cỏ rậm, kế nghe thấy tiếng hơn mười người kêu la âm ỉ chạy tới, tiếp theo lại có tiếng vó ngựa vang lên.

Vi Tiểu Bảo chỉ sợ là Hồng giáo chủ đuổi tới bắt y về lột da rút gân, nhưng lúc ấy nghe âm thanh dường như không liên quan gì tới Hồng giáo chủ, cũng hơi yên tâm, từ trong đám cỏ nhìn ra, chỉ thấy hơn mười người thợ săn Thông Cổ Tư kêu la chạy mau. Chợt nghe tiếng súng bình bình bình vang lên không ngớt, mấy người Thông Cổ Tư ngã vật ra đất, giãy giụa mấy cái rồi tắt thở, máu tươi trên người phun ra. Vi Tiểu Bảo nắm chặt tay Song Nhi, nghĩ thầm “Đây là súng của bọn quỷ ngoại quốc”.

Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, bảy con ngựa phóng tới, người ngồi trên ngựa quả nhiên đều là quan binh ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, người nào cũng thân thể cao lớn, mặt mũi hung ác, có người cầm súng, có người cầm loan đao chém bừa, trong giây lát đã chém chết số người Thông Cổ Tư còn lại. Đám quan binh ngoại quốc hô hô cười rộ, nhảy xuống ngựa lục soát đồ vật trong người của bọn người Thông Cổ Tư, lấy ra mấy tấm da điếu, sáu bảy tấm da ngựa hồ, ky lý cô lô bàn tán âm ỉ một lúc rồi lên ngựa đi.

Vi Tiểu Bảo và Song Nhi nghe tiếng vó ngựa xa dần mới từ từ trong đám cỏ chui ra, lúc nhìn tới mấy người thợ săn, đã không ai còn sống nữa. Hai người ngó mặt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương hiện rõ vẻ khiếp sợ. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Bọn quý ngoại quốc này là cường đạo”. Song Nhi nói “Bọn cường đạo này hung ác quá, đã cướp của lại còn giết người”.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói “Tại sao lại có cường đạo ngoại quốc, chẳng lẽ Ngô Tam Quế tạo phản rồi à?”. Y biết Ngô Tam Quế có hẹn ước với nước La Sát, một khi Vân Nam phát binh, nước La Sát sẽ tấn công phía bắc, lúc ấy đột nhiên lại thấy rất nhiều quan binh ngoại quốc, chẳng lẽ trong vài mươi hôm nay không biết tin tức bên ngoài, Ngô Tam Quế đã động thủ rồi sao? Nghĩ tới thủ hạ binh mã của Ngô Tam Quế rất đông, không tìm được lo lắng cho Tiểu Huyền tử, nhìn những xác chết dưới đất, trong bụng buồn rầu.

Song Nhi thở dài nói “Những người thợ săn này thật đáng thương, cha mẹ vợ con của họ ở nhà giờ này đang chờ họ về”. Vi Tiểu Bảo ở một tiếng, chợt nói “Ta phải đi

gặp tiểu hoàng đế “, Song Nhi rất ngạc nhiên, hỏi “Gặp tiểu hoàng đế à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Không sai. Ngô Tam Quế dấy binh tạo phản, tiểu hoàng đế nhất định có rất nhiều việc cần bàn bạc với ta, cho dù ta không nghĩ ra được chủ ý gì, nhưng y nói chuyện với ta cũng bớt phiền muộn. Chúng ta phải trở về Bắc Kinh thôi”. Song Nhi nói “Không tới núi Lộc Đỉnh à?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Lần này không đi nữa, lần sau sẽ đi”, y tuy tham tiền, nhưng số tiền bạc châu báu đã có không thể nào tiêu hết được, lại nghĩ tới núi Lộc Đỉnh có quan hệ với long mạch của Tiểu Huyền tử, quả thật không phải muốn tới đào lên, chỉ sợ một khi đào lên sẽ làm hại tính mạng của tiểu hoàng đế. Y lấy được mớ da dê vụn trong tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, chấp lại thành bản đồ, tra hỏi được tên sông núi trên bản đồ, trước nay rất sốt ruột, nhưng khi tới núi Lộc Đỉnh đột nhiên lại thấy sợ hãi, chỉ mong tìm được có gì đó để tránh càng xa càng tốt. Nếu nói tất cả đều là vì nghĩa khí đối với Khang Hy thì cũng chưa chắc, chỉ là việc “Đào kho tàng ở núi Lộc Đỉnh” quả thật quá lớn, bên cạnh chỉ có Song Nhi, việc tới bước này không khỏi sợ sệt, chứ nếu dặt theo vài ngàn quan binh Kiêu kỵ doanh, thì biết đâu đã quá lớn “Con bà nó, tiến thẳng tới núi Lộc Đỉnh!” rồi.

Song Nhi không có ý gì, tự nhiên có lệnh là nghe. Vì Tiểu Bảo nói “Chúng ta trở về Bắc Kinh, đừng để chạm trán với bọn cường đạo ngoại quốc, cứ đi dọc theo bờ sông xem có thuyền không”, lúc ấy bèn ra khỏi khu rừng, đi về phía đông.

Đi đến chiều, tới bờ một con sông, từ xa nhìn thấy có thành trại, Vì Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “Vào

thành thuê thuyền cũng được, cưỡi ngựa cũng được, có tiền là xong”, lập tức rảo chân bước mau.

Đi được vài dặm, lại thấy một con sông lớn quanh co từ phía tây bắc chảy tới, hợp lưu với con sông sông nước cuộn cuộn kia. Song Nhi chợt nói “Tuống công, đây chính là chỗ hợp lưu của sông A Mục Nhĩ và Hắc Long Giang, vậy... vậy... đây chính là núi Lộc Đỉnh rồi”, nói xong đưa tay chỉ lên tòa thành kia.

Vi Tiểu Bảo nói “Cô không lầm đấy chứ? Thật là khéo quá”. Song Nhi nói “Trên bản đồ đúng là vẽ như thế, có điều trên bản đồ là vẽ tám hình tròn, chứ không nói là có thành trại gì”. Vi Tiểu Bảo nói “Núi Lộc Đỉnh mà có thành trại thì thật là kỳ lạ. Ta thấy tòa thành này không thể tin cậy, chúng ta nên tránh xa ra”. Song Nhi nói “Tại sao lại không thể tin cậy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Cô xem kìa, trên thành có yêu khí, xem ra trong thành có một con yêu quái lớn”. Song Nhi hoảng sợ nhảy dựng lên, vội nói “Ái chà! Tôi sợ nhất là yêu quái. Tuống công, chúng ta chạy mau đi”.

Đúng lúc ấy, nghe tiếng vó ngựa khua vang, mấy mươi kỵ mã phóng dọc theo bờ sông từ nam đến bắc. Bốn phía đều là bình nguyên, không nơi nào có thể ẩn núp, Vi Tiểu Bảo kéo Song Nhi lăn tròn xuống bờ sông, núp sau một tảng đá lớn. Qua không bao lâu, nhìn thấy một đội người ngựa phóng mau tới, người cưỡi ngựa đều là quan binh ngoại quốc.

Vi Tiểu Bảo lè lè lưỡi, nhìn theo đội quan binh ngoại quốc phóng ngựa vào thành, nói “Không phải sao? Ta nói tòa thành này không tin cậy được, quả nhiên không sai. Té ra đó không phải là yêu khí, mà là hơi ngoại quốc”.

Song Nhi nói “Chúng ta tìm được tới núi Lộc Đình dễ dàng, nào ngờ trên núi lại có quan binh ngoại quốc”.

Vi Tiểu Bảo “Ái chà” một tiếng, nhảy bật dậy kêu lên “Hồng bát, hồng bát !”, Song Nhi thấy y biến hẳn sắc mặt, vội hỏi “Chuyện gì thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhất định là bọn cường đạo ngoại quốc biết được bí mật trong bản đồ, nếu không thì tại sao lại tìm tới đây? Kho tàng và long mạch này không giữ được nữa rồi”.

Song Nhi trước nay chưa từng nghe y nói chuyện kho tàng và long mạch, nhưng thấy lấy được tấm bản đồ khó khăn như thế, cũng đã nghĩ núi Lộc Đình nhất định có quan hệ rất trọng đại, thấy y lông mày nhăn tít, liền khuyên “Tướng công, nếu đã bị quan binh ngoại quốc tìm được rồi thì cũng không còn cách nào. Bọn cường đạo ngoại quốc có hỏa khí, lại rất hung ác, hai người chúng ta không đánh nổi đâu”.

Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nói “Cũng kỳ lạ thật, chúng ta chấp tấm địa đồ này xong, không qua mấy ngày đã đốt đi rồi, tại sao bí mật lại bị tiết lộ ? Bọn cường đạo ngoại quốc này đã đào được kho tàng, phá được long mạch của tiểu hoàng đế chưa, nếu không điều tra rõ không xong”.

Y nhớ lại hành động giết người tàn nhẫn của bọn quan binh ngoại quốc trong rừng lúc nãy, bất giác rung mình, trầm ngâm nói “Ta muốn tới núi Lộc Đình điều tra cho rõ ràng, có điều rất nguy hiểm, phải nghĩ ra cách mới được. Hảo Song Nhi, chúng ta hãy chờ đến tối sẽ đi, để không bị bọn quỷ ngoại quốc phát giác ra”.

(Xem tiếp tập 8)

MỤC LỤC

Hồi 31

*La điện toàn quân cao vách lũy
Ruộng vườn muôn khoảnh nổi ba đào* 5

Hồi 32

*Giọng ca muốn đứt theo đàn nói
Áo múa còn dài được khách khen* 59

Hồi 33

*Ai không thói tật khôn cười nhạo
Đều có phong lưu thấy chẳng hay* 115

Hồi 34

*Một giấy hưng vong xem lộc đồ
Ngàn năm kiếp nạn gửi hồng kều* 185

Hồi 35

*Đông Tây Nam Bắc theo cùng lối
Mưa tuyết băng sương tự kết duyên* 275

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn trường Tộ - Hà Nội
ĐT: 8.294685 - Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LƯU
Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

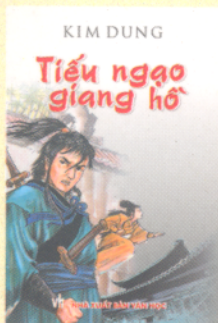
Biên tập
BAN BIÊN TẬP
Bìa và trình bày
AZ Design
Sửa bản in
PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Lộc Đỉnh ký - Tập 7

KIM DUNG

In 5000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 767 do Cục xuất bản cấp ngày 12 - 7 - 2002 và giấy trích ngang KHXB số 266/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 16 - 7 - 2002. In xong và nộp lưu chiểu quý 3 / 2002.

ĐÃ PHÁT HÀNH

tiểu ngạo giang hồ

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

anh hùng xạ điêu

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

ĐÓN ĐỌC:

ý thiên đồ long ký

Loc định kỳ 7- M

Giá: 28.000 Đ